

„LAURELL K. HAMILTON KÖNYVEI NEM
ÉPPEN SZOKVÁNYOS VÁMPÍRTÖRTÉNETEK.
ITT AZ OLVASÓ EGYSZERRE
TALÁL IZGALMAT ÉS HUMORT.”
ANDRE NORTON

„Hamilton minden egyes könyvével csak jobb lesz.”
Publishers Weekly

„Hamilton könyvei erotikusak és démonian borzongatóak. Szexi, szókimondó és maróan ironikus stílusa magával ragadja az olvasót, és nem ereszti egyedi világából. Hamilton történetmesélése egyetlen szóval jellemezhető: hibátlan.”
Jayne Ann Krentz

„Anita Blake szúr, mint a kihegyezett karó, és kemény, mint egy ezüst pisztolygolyó.”
J. D. Robb

„Letehetetlen. Nem lehetünk elég hálásak, hogy Hamilton rendíthetetlenül írja az egyre izgalmasabb folytatásokat.”
UK Edition

„Az izgalom egy percre sem hagy alább, a végkifejletet körömrágva várjuk. Csak ínycsekknek!”
New York Review of Science Fiction

„Pergő és élvezetes, tele furcsa figurákkal, szellemes párbeszédekkel és gyilkos akcióval.”
VoYA

„Anita Blake teljesen egyedi világa olyan, mint egy gyönyörűen és aprólékosan megalkotott festmény. A sötét és komor, horrorosan fekete árnyalatot időnként a kék és zöld üde és életvidám színei váltják fel, hogy azután az egész kavalkád nyakon legyen öntve egy nagy adag erotikus és vadítóan perverz vörössel. Mestermű, minden egyes pillanatával.”
Böjtös Gábor, **Fangoria Horromagazin**

A szerző eddig megjelent regényei az Agave kiadásában:

Laurell K. Hamilton:

Bűnös Vágyak

A Nevető Holttest

A Kárhozottak Cirkusza

Telihold Kávézó

Véres Csontok

Gyilkos Tánc

Égő Áldozatok

Sápadt Hold

LAURELL K. HAMILTON
OBSZIDIÁN PILLANGÓ
ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 9.

agave
könyvek

Laurell K Hamilton: Obsidian Butterfly
Copyright©Laurell K. Hamilton 2000

Hungarian translation©Gála Nóra, 2006

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Laurell K. Hamilton: Obsidian Butterfly
Ace Books, New York 2000

Fordította: **Gála Nóra**

ISBN: 963 711 835 7

Agavé Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint és Meznerics Gergő

A borítót és a kötetet tervezte: 'Sigmond Viki

Felelős szerkesztő: Sz. Molnár Szilvia

Korrektor: Boncz Éva

Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán

Készült a Grafika Press Rt. nyomdában, Budapesten, 2006-ban

10 987654321

LAURELL K. HAMILTON
OBSZIDJÁN PILLANGÓ

Ezt a könyvet az Edward-rajongó kemény magnak ajánlom. Addig bombáztatok a jobbnál jobb kérdésekkel, amíg rádöbbsentem, hogy én is a rejtély végére akarok járni.

1.

Az egész göncöm tocsogott a vértől, de kivételesen nem zavart. Nem az én vérem volt, még csak nem is emberé. Hat csirke és egy kecske kinyiffantását még el tudom számolni a lelkiismeretemmel – ha meg nem, ássam el magam. Hét holttestet szólítottam elő a sírjából napszállta óta. Túlteljesítettem az ötéves tervet. Cégszinten.

A megidézett hullák számától eltekintve tipikus munkanap volt, elejétől a végéig. Lássuk csak: prezentáltam egy polgárháborús veteránt a helytörténeti egylet kihelyezett ülésére, előállítottam egy végrendeletét aláírás nélkül hátrahagyó családfőt, és megidéztem egy zsarnokoskodó anyát, aki helyrekalapálhatatlan lelki törést okozott a fiának – hogy csak a legrázósabbakat említsem. Az éjszaka nagy részében jogászok és pszichiáterek nyüzsögtek körülöttem. Hajnali három tájkán úgy éreztem, ha még egyszer azt hallom, „Ödipusz-komplexus” vagy „visszterhes vagyonátruházási illeték”, sikítva elrohanok. Nem tudnám megmondani, a lélekvejárok rosszabbak-e vagy az ügyvédek, mindenesetre utóbbiak javára szól, hogy klienseik nélkül jönnek, és a borsos óradíjra hivatkozva semmi perc alatt letudják a hivatalos procedúrát. A bíróság által kirendelt jogi szakértő megállapítja, hogy a sírjából kirángatott delikvens tudatában van-e annak, mit íratnak vele alá – ha ugyanis nem képes épkézláb válaszokat adni a szakértő kérdéseire, ugrott a hiteles szignó. Az élőhalott jogalanynak döntésképesnek kell lennie, hogy aláírkanthasson egy hivatalos okiratot. Na ja, a polgárjogvédelem reneszánszát éljük. Még sose keltettem olyan zombit, aki ne ugrotta volna át a lécet, de hallottam pár cifra sztorit Jamisontól, az egyik kollégámtól a Halottkeltő Rt.-nél. Az ő praxisában már előfordult, hogy az ügyvédek egymás torkának estek a sírhant tetején. Frenetikus móka lehetett.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Alig valamivel napkelte előtt keveredtem haza. Az ég még mindig fekete volt, telepötytyözve vaksin hunyorgó csillagokkal. A kocsit a ház előtt hagytam. Nem éreztem magamban elég lelkiezt ahhoz, hogy besasszeroljam a garázsba. Május derekán járt az idő, de a hőmérőt elnézve lehetett volna kora április is. A St. Louis-i tavasz általában kétnapos esemény a tundrai hosszú évszakot idéző zima vége és a hóguta kezdete között. Egyik nap még lefagy az ember alfele, másnap reggel viszont minden átmenet nélkül harminc fok van árnyékban, és csöndesen szublimál az aszfalt. Ebben az évben – kivétel erősíti a szabályt alapon – kiadós tavaszt kaptunk; nyirkosat, nehezet, illatosat. Nagyon átmenetit.

Minden ízületemet átjárta a csípős hűvösség. Még mindig a zárral vacakoltam, amikor odabenn megcsörrent a telefon. Ilyen istentelen időpontban csak a rendőrség szokott keresni. Ezek szerint vár rám egy gyilkossági helyszínelés. De jó nekem! Berúgtam magam mögött az ajtót, és a konyha felé vettem az irányt. Időközben bekapcsolt az üzenetrögzítő. Miután erősen dobozakusztikájú hangom elhallgatott, egy színtelen férfihang szólalt meg.

– Itt Edward. Vedd fel, Anita!

Aztán csönd.

A nagy rohanásban nem néztem a lábam elé, és elbotlottam a küszöbön. Miközben a lendülettől cseppet sem elegáns ívben felkenődtem a konyhapultra, fél kézzel megragadtam a kagylót.

– Itt vagyok! – lihegtem, amikor végre sikerült uralnom a helyzetet, és a telefon nem akart mindenáron kiugrani síkos tenyeremből. – Most estem be az ajtón. – Szó szerint, tettem hozzá gondolatban. – Mi újság?

Edward nem kerülgette a forró kását.

– Tartozol nekem egy szívességgel.

Na igen.

Rég volt, talán igaz sem volt. Edward és egy haverja, valami Harley, egyszer kihúzott a csávából. Eléggé felpörögtek az események, és... szóval úgy jött ki a lépés, hogy Harley meghalt, és

az én kezemben füstölgött a puskacső. Saját védelmemben gyorsan hozzátenném, hogy az az elmebeteg állat simán lepuffantott volna, ha nem kapcsolok időben. Edward viszont elvi kérdést csinált a dologból. Pech, de még mekkora! Mindössze annyit sikerült elérnem, hogy választhattam: vagy akkor és ott véres elégtételt vesz, vagy jövök neki eggyel, a megboldogult Harley emlékére. A második verzió mellett döntöttem. Nem akarom kihúzni a gyufát Edwardnál. Nem ettem meszet.

Hivatását tekintve Edward fejjavadász, a renegát szörnyetegek specialistája. Élőhalottak, alakváltók, trollok, tündérek – neki egyre megy, csak minél hosszabb és véresebb legyen a hajsza. Velem ellentétben őt sosem izgatták a formaságok, az „etika” szót pedig hírből sem ismeri. Ha úgy adódik, embert is öl – persze csakis megfelelő díjazás ellenében. Bérgyilkosokat, bűnözőket. Riválisokat. Kollégákat. Ha vérontásról van szó, Edward nem finnyázik. Magasról tesz rá, milyen nemű, vallású, faji hovatartozású a célpont, engedelmeskedik-e a természet általunk ismert törvényeinek vagy sem. Ha elég nulla sorjázik a vérdíjon, Edward levadászik és megöl bármit, ami él és mozog. Azt mondják, ő a ragadozók ragadozója. És valószínűleg igazuk van. Nem lehet túl sok haverja. Olyan, mint egy szelídített leopárd; ha jókedvében találod, összekuporodik a lábadnál, és még azt is hagyja, hogy megkuszokuszold a füle tövét. Ha rosszkedvében van, többől leharapja a fejed.

Nemrég kapott egy anonim megbízást. Én lettem volna a célszemély. Visszaütasította. Személyesen jött St. Louisba, hogy vigyázzon a seggemre. Hogy miért... na, azt én is szerettem volna tudni. Amikor megkérdeztem, csak annyit felelt, így egyetlen hullá helyett többzsáknit gyárthat. Asszem, ennyi elég is Edward jellemzésére.

- Ott vagy még?
- Szerinted? – dünnyögtem kedvetlenül.
- Nem örülsz, hogy újra hallod a hangom – állapította meg.
- Mit kell tennem? – tértem ki a válasz elől.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Ted Forresternek gondjai vannak. Sürgősen szüksége lenne egy jó szemű szörnyszakértőre.

És egyből rám gondolt? Milyen hízelgő.

Ted Forrester amúgy Edward egyik álneve a sok közül. Pontosabban az egyetlen hivatalosan is létező személyazonossága, amelyről tudok. Ted is fejevadász, micsoda véletlen egybeesés! Természetfeletti lényekre specializálódott, de vámpírokkal nem foglalkozik, mert a tilosban járó vérszívók különleges esetként kezelendők; ezért is működnek a világon mindenütt államilag bejegyzett vámpírhóhérok. A többi „szörnyetegre” a mai napig nem szükséges vadászati engedély. Állítólag a vámpírok mögött komoly politikai lobbí áll. Hát, nem tudom – annyi mindenestre biztos, hogy a média rajtuk csámcsog a legtöbbit. Vért és cirkuszt a népnek. Nyamm-nyamm.

Jobb híján a Teddel hasonszórú szörnyvadászok töltik be a rendőrség és a vámpírhóhérok között tátongó kompetencia- és hatásköri vákuumot. Zömük a déli mezőgazdasági régióban tevékenykedik, ahol még mindig legális a „vadállatok és egyéb kártevők” szisztematikus vasvillára tűzése és cséphadarókkal való agyondorongozása. A kártevő kategóriába magától értetődően az alakváltók is beletartoznak. Fél tucát államról tudok, ahol helyben lehet puffantani a „dögöket”, ha a vérteszt – persze utólag – bizonyítja, hogy likantrópok. Ügybuzgó polgárjogi aktivisták ugyan néhány vasvillás-cséphadarós esetet már a bíróság elé vittek, de helyi szinten mindeddig semmi sem változott. Lassú víz partot mos, ám a talajkorrózió évezredek alatt sem rajzolja át jelentősen a térképet. Ez van.

– Mire kellek Tednek?

Az igazat megvallva, szapora ritmusban verhetem a seggem a földhöz, hogy Ted hajtja be rajtam a szívességet, és nem Edward. Utóbbi esetben sokkal zűrösebb és illegálisabb katyvaszban találnám magam, méghozzá nyakig.

– Gyere Santa Fébe, és megtudod – hangzott a válasz.

Santa Fébe? Édes Jézusom.

– Az Új-Mexikóban van.

– Földrajzból ötös.

Sóhaj.

– Mennyi időm van összecuccolni?

– Két perced.

Korrekt.

– Tisztázzunk valamit. Hivatásos vámpírhóhétként megyek, vagyis villogtathatom az igazolványomat, és magammal vihetem a stukkeremet. Így van?

– Hozz, amit akarsz – felelte egykedvűen. – Szívesen megosztom veled a játékaimat, ezen ne múljon a békesség.

Már a nyelvemen volt, hogy a békesség nem ezen múlik. De nem mondtam.

– Ma még egy szemhunyasnyit sem aludtam, Edward. Nem kaphatnék pár órányi haladékot, mielőtt kivonszolómagam a reptérre?

– Rendben, de legkésőbb kettőre legyél itt. A testeket már elszállították, de a helyszínt érintetlenül hagyták, kifejezetten a te kedvedért.

Asszem, elvesztettem a fonalat.

– Miféle helyszínt hagytak érintetlenül?

– Mondhatnám, hogy gyilkossági helyszínt, de az nem fedné a valóságot. Ez egy... – elhallgatott, mint aki a megfelelő szót keresi – ... mészárszék.

– Most rám akarsz ijeszteni?

– Épp ellenkezőleg.

– Akkor mondd el, miről van szó! És a továbbiakban hanyagold az érzéketlen jelzőket, ha kérhetlek.

– Tíz ember került az eltűntek listájára. További tizenkettő halott.

De jó!

– Hogyhogy nem ettől hangos az ország?

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Az eltűnéseket hetekig címlapon hozta a bulvársajtó.

Azt el tudom képzelni. Mondjuk, olyan szalagcímekkel, hogy „*Bermuda háromszög a sivatag közepén*”. „*Santa Fe a rettegés városa*”.

– A gyilkosságok jóval később történtek – folytatta Edward. – Három teljes családot irtottak ki. A szomszédok tegnap reggel találták meg őket. A többségük pár napja halott, de vannak kéthetes hulláink is.

– Azt akarod beadni nekem, hogy két álló hétig a kutya se kereste őket?

Valami megváltozott a hangjában. Lassabb lett, színtelenebb. Fáradtabb.

– Hol is kezdjem? Szóval Santa Fe lakossága szinte teljesen kicserélődött az utóbbi években. Rengeteg itt a bevándorló. A hétvégi házak gomba módra nőnek ki a földből a kertvárosok peremén. A helyiek az újonnan jövőket mexi-kocáknak hívják.

– Rendkívül szellemes – húztam el a szám. – Ted Forrester is a bosszankodó lokálpatrióták közé tartozik?

– Valahogy úgy. Ted a kertvárosban lakik.

Edward valóságos kaméleon; ennyi év ismeretség után is alig tudok róla valamit. És most önként dönti rám az infőt. Jobb meggyőződéseim ellenére kezdtem izgalomba jönni. – Ez azt jelenti, hogy látni fogom, hol élsz?

– Látni fogod, hogy Ted Forrester hol él – felelte diplomatikusan.

– De hát te vagy Ted Forrester! Nálad fogok lakni?

Egy darabig hallgatott.

– Igen – bökte ki kelletlenül.

Látni fogom Edward házáat, belekukkolhatok a lelkébe – már ha van neki. Hirtelen nagyságrendekkel kecsesgétőbb színben tűnt fel a kényszerutazás.

Aztán eszembe jutott valami.

– Amikor azt mondtad, egész családokat nyírtak ki... gyerekek is vannak az áldozatok között?

– Nincsenek.

Megkönnyebbülten fűjtam egyet.

– Hál’ isten.

– A szentimentalizmus – jegyezte meg szigorúan – megengedhetetlen luxus. Csodálom, hogy erre még nem jöttél rá.

– Téged nem zavar, ha halott gyereket láatsz? – fortyantam fel.

– Nem.

Néhány végtelennek tűnő másodpercig némán hallgattuk egymás szuszogását. Edward gyomra semmitől sem rándul görcsbe, még egy halott gyerek látványától sem. Félelmetes. Még a rutinos rendőrök sem mennek ki szívesen olyan helyszínre, ahol az áldozat kiskorú. Azok is nehezen viselik, akiknek nincs gyerekük – hát még, akiknek van. Ez genetikailag kódolt reakció; beépített mélylélektani blokk. Határozottan aggasztónak találom, hogy Edwardból gyárilag hiányoznak a mélylélektani blokkok.

– Nem kell amputáltatnod a ménkö nagy lelkedet, hogy segíts nekem – törte meg a csendet. – Egy biztos kezű szörnyvadászra van szükségem. Ösztönből, gondolkodás nélkül ölsz, akárcsak én. És most ez kell nekem.

Köszí, ez jólesett. Már egy kalap alatt emleget saját magával. Sűrűn kongtak bennem a vészharangok, annál is inkább, mert esélytelen lett volna vitába szállni vele. Nem voltak meggyőző ellenérveim. Pontosítsunk: semmilyen ellenérvem nem volt. Ilyenkor legjobb, ha a mindent elöntő morális káosz helyett a feladatra koncentrálsz az ember.

– Hol is tartottál? Ja igen, Santa Fében kicserélődött a lakosság.

– Nem cserélődött ki – precízkedett Edward. – De sok az újonnan betelepült, és még több a turista. A szociológusok ezt nevezik úgy, hogy magas fluktuációs ráta.

Na, akkor most fordítsuk le az elméletet a gyakorlat nyelvére!

– Arra akarsz kilyukadni, hogy senki sem ismeri a szomszédját?

– Úgy van. A szomszéd napirendjét pedig még kevésbé. – A hangja atyaián szelíd volt, de egyre vontatottabb. Valami nagyon

nagyon nincs rendben. Vagy csak képzelődöm?

– Úgy gondolod, lesz ott több hulla is – találgattam fennhangon. – Csak még nem találták meg őket.

Mély csönd telepedett közénk. Vak tyúk is talál szemet alapon ráhibáztam, és ez határozottan nem tetszett neki. Edward nem csípi, ha valaki a sorok között olvas. Pedig javarészt az intuícióm segítségével sikerült túlélnem az utóbbi pár évet. Ahogy ő is mondta, ösztönből dolgozom: az érzelmeim vezetnek, nem a fejem. Ez néha áldás, máskor átok. Mostanában vannak napok, amikor éppolyan üresnek és halottnak érzem magam legbelül, mint ő. Akár tetszik, akár nem.

– Nem sajnálsz azokat a dolgokat, amiket elvesztettél az életedből? – szakadt ki belőlem a kérdés. Asszem, ez volt a legszemélyesebb megnyilvánulás, amit elő mertem adni előtte.

Szerintem ő lepődött meg a legjobban, hogy válaszolt.

– Nem. És te?

Rá akartam vágni, hogy én nagyon is, aztán eltöprengtem. Itt csak az igazságnak van helye. Minek játszunk, ha nem tartjuk be a saját magunk kreálta szabályokat?

– Nem. Asszem, én sem.

Halkan felkuncogott.

– Ez az én Anitám!

Az ő Anitája? Adandó alkalommal majd meditálok rajta, hogy most hájjal kenegette a lelkem, vagy szögesdróttal karistolta, de most lapozzunk.

– Szóval, miféle szörnyeteggel van dolgunk?

– Fogalmam sincs.

Ettől belém szakadt a következő kérdés. Edward sokkal régebb óta vadászik természetfeletti lényekre, mint én. Körbeutazta a fél világot, a legkülönbélebb bestiákat öldösve. Olyan dolgokról tud, amikről én még csak nem is hallottam.

– Mi az, hogy fogalmad sincs? – hápogtam.

– A metodika, a koncepció... ez az egész új nekem, Anita. Azt se

tudom, mit keressek. – Őszinte tanácsalanságot hallottam a hangjában. Edward, akit a vámpírok és alakváltók egymás között csak per Halál emlegetnek, elbizonytalanodott. Ha nem a saját fülemmel hallom, el se hiszem. – Majd meglátod az áldozatokat – mondta. – Félretettem pár fotót a többi helyszínről. Az utolsót érintetlenül hagyták, hogy megnézhesd.

Hogy *én* megnézhessem? Sose gondoltam volna, hogy Edward egyszer még bevágódik a zsaruknál.

– Mivel vetted rá őket?

– Ted évek óta szoros együttműködésben dolgozik a helyi rendőrséggel. Kéz kezet mos. Tudod, hogy megy ez. Vakon megbíznak benne. Ha Ted azt mondja, csak te segíthetsz, hisznek neki.

– Vakon megbíznak benned? – visszhangoztam hitetlenkedve.

– Ted Forresterben – pontosított.

Edward és Ted Forrester... Kész skizofrénia.

– Estig Santa Fében leszek.

– Albuquerque-be gyere. És legkésőbb kettőre legyél itt. A reptéren várlak. Csörögj rám, mielőtt landol a géped.

– Kösz, de inkább kocsit bérelek.

– Amúgy is Albuquerque-ben lesz dolgom. Eléd megyek.

– Mit titkolsz előlem? – kérdeztem gyanakodva.

– Mit titkolnék?

– Én tudjam? Imádsz titkolózni. A véredben van. Van egy évek óta körvonalazódó elméletem, mely szerint az ilyesmi téged a felsőbbrendűség csalóka érzésével tölt el.

Ez tetszett neki.

– Gondolod?

– Nem gondolom. Tudom.

Felnevetett.

– Majd ha lesz időnk, fejtsd ki bővebben az elméleted! Komolyan érdekel. – Hirtelen lehalkította a hangját. – Most mennem kell.

És letette.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Tíz eltűnt, tizenkettő halott. Na, jó, nem kérdezek semmit; amit kell, azt már így is tudom. Amit meg nem... Egy biztos: Edward várni fogja a hívásomat.

2.

Az egyetlen repülőjárat, amelyre még lehetett jegyet kapni, délben indult, vagyis szűk ötórányi alváásra futotta. A szokásos keddi kempodzést is ki kellett hagynom, pedig szívesebben töltöttem volna az időmet a tatamin, mint egy repülőn. A vidéki megbízásokhoz lehetőleg kocsival megyek, de még így is sokat kell repülnöm. A rutin egy fokkal csillapította már-már kezelésre szoruló rettegésemet, de még mindig öklendeznem kell a gondolatra, hogy olyasvalaki kezébe adom az életem, akit nem személyesen drogteszteltem. Na ja, nem vagyok kifejezetten bizalomteli alkat.

Mondanom sem kell, a légitársaságok még kevésbé azok. Dugifegyvert átcsempészni a biztonsági kapukon macerás ügy – ha épp nem lehetetlen. Bert, a főnököm még anno befizetett a Szövetségi Repülésügyi Hatóság gyorstalpaló kurzusára, ahol is alaposan kiokítottak minket, hogyan kell szabályosan fegyvert szállítani a legkülönbébb légi járműveken. A tanfolyam elvégzését igazoló bizonyítvány nélkül nem is szállhattam volna fel a gépre. Biztos, ami biztos, meglobogtattam Rudolph Storr őrmester levelét is, melyben a Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltsége igazolja, hogy hivatalos úton vagyok, és szakértői feladataim ellátásához elengedhetetlenül szükséges az önvédelmi lőfegyver. Dolph a fejléces papíron faxolta el nekem a levelet, ami a maga fajsúlyos antidizájnjával és kincstári körmondataival az állami bürokrácia diszkrét báját sugározza az arra fogékonyaknak. Igaz, Edward felkérése nem hivatalos csatornán érkezett, de rendőrségi ügyről lévén szó, Dolph minden segítséget megadott. Ha Ted privát ügyben keres – vagyis valami kétes ügylet miatt –, eszembe se jutott volna Dolphot belerángatni a dologba. A rend és törvényesség vonalzóegyenes gerincű öre egyébként sem állhatja Edwardot, aki

valahogy mindig ott bukkan fel, ahol vastagon borítják a földet a hullák.

Még véletlenül sem néztem ki a 727-es ablakán. Beletemetkeztem a könyvembe, és próbáltam úgy tenni, mintha egy zsúfolt buszon csücsülnék. Maximumra csavartam a miniventilátort a fejem fölött, és olvastam, mint a gép. A reptéren beszerzett Sharon Shinn többé-kevésbé fogva tartotta a figyelmemet, ami a szituációt tekintve nem kis teljesítmény; harmincezer lábbal a tengerszint fölött repültem, és mindössze egy vékony fémlemez választott el a mínusz végtelentől.

Senki se kérdezze, milyen Albuquerque madárperspektívából, mert lövésem sincs. Viszont ahogy a minimálra méretezett polikarbonát bejáratí folyosót elnéztem, semmit sem vesztettem. Amint kivettem a lábam a gépből, arcul csapott a hőség. Meg kellett állapítanom, hogy – St. Louisszal ellentétben – Albuquerque-ben javában tombol a nyár.

A terminálba érve hosszú percekig figyeltem a ki-be diffundáló emberi biomasszát, és háromszor is simán keresztülnéztem Edwardon, mielőtt megismertem volna. Mentségemre szolgáljon, hogy kalapot húzott a szemébe, még hozzá divatjamúlt cowboykalapot. A viseltes kalapszalag, a jobb napokat látott fácántoll forgó és a csillogóra kopott karima alapján nagypapikorú darab lehetett. A pereme mindkét oldalon felpödrődött a használattól. Ha nem lett volna a kalap, Edward akkor is tökéletesen beleolvad a helyiek forgatagába: lezser inget viselt, kopott farmert és hosszú szárú, hímzett csizmát. Edward mint tehenészfiú? Hm... nem, Edward született városi gyerek, a fejemet rá. Mégsem jöttem rá, hogy ő az, amíg meg nem pillantottam a szemét. Bármilyen legyen is a csomagolás, ha az arcodba néz, beléd fagy a szusz. Tökéletesen hétköznapi és ártalmatlan benyomást kelt, ha úgy tartja kedve. Remek színész, de ha nem ügyel rá, a tekintete elárulja. Ha a szem a lélek tükre, akkor Edwarddal valami nagy-nagy gáz van. Odabenn ugyanis a nagy bűdös nihil tanyázik, semmi más.

Halovány félmosollyal nyugtázta, hogy észrevettem. Örült nekem,

már ha születnek benne efféle merőben öncélú érzelmek egyáltalán. Edward csak és kizárólag azért kedvel, mert az a fixa ideája, hogy együtt több áldozatot szedhetünk, mint a bubópestis. Valószínűleg meghaladná a képességeimet, hogy kiábrándítsam.

– Üdv!

– Beléd is – mormogtam minimális lelkesedéssel.

A homlokát ráncolta.

– Megkönnyebbültél, hogy megjött az erősítés, mi? – bukott ki belőlem. – Nagyon nem tetszik nekem ez az egész, Edward.

A mosoly a pillanat törtresze alatt lehervadt az arcáról, a gondosan kicentizett istenhozott-jókedvnek nyoma sem maradt.

– Örülök, hogy újra látlak – jelentette ki szelíden.

– Hazug disznó! – vágtam rá. Szerettem volna a hangsúlyommal tompítani a durvaság élet, de a reptér konstans óceánmorajlása nem igazán kedvezett az intonációs nüánszoknak.

Edward hosszan nézett rám, aztán alig észrevehetően biccentett. Ha szóban nem is, legalább ezzel a gesztussal elismerte, hogy nem csak a két szép szememnek örül. Mielőtt megszólalhattam volna, egy nő lépett Edward mellé. A derekára csúsztatta a karját, és hozzásimult. Először azt hittem, eltévesztette a házszámot. De nem.

Jó harmincasnak tippeltem, pár évvel idősebbnek Edwardnál – már ha Edward harmincas. Ennek csak ő és Isten a megmondhatója, ebben a sorrendben. A nőnek rövid barna haja volt és napcserezte bőre. Sminknek nyomát sem láttam rajta; a mesterkéetlen-ámde-dekoratív típusba tartozott. Vékony szarkalábak ültek a szeme sarkában és a szája szélén. Lehet, hogy negyvenes? Termetre mindenesetre alacsonyabb volt Edwardnál, de nálam még így is jó arasszal magasabb. Akkora bőrsztyűő lógott a vállán, ami egy tengerésznek is díszére vált volna. Először azt hittem, Edward őt is egy repülőről szedte össze, de nem látszott rajta az átlagutazó tnristaosztály-gyűröttsége. Nem, ez a nő nem repülővel érkezett. Nyugodt derű sugárzott az arcáról, ahogy az ujjait a férfi ujjai közé fonta.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– A nevem Donna. Te pedig Anita vagy, igaz? – Kezet nyújtott.

Érdes tenyerével emberesen megszorongatta a mancsomat. Úgy nézett ki, mint aki alaposan megfogja a munka végét. Mit tagadjam, első pillanattól szimpatikus volt, és ilyenkor nehezen tudok objektív maradni.

– Ted sokat mesélt rólad – mondta.

Edward jégkék szeme megtelt étellel; az arckifejezése, az egész testtartása megváltozott. Laza terpeszbe helyezkedett, és bágyadtan elmosolyodott. Íme, a huszonakárhányadik századi cowboy! Ezt a karkai metamorfózist tanítania kellene, komolyan.

– Szóval sokat mesélt rólam.

Rengeteget – bólogatott Donna, és bizalmasan megérintette a vállam. Alakváltó ismerőseim révén kezdek hozzáedződni, hogy valaki minduntalan belemászik a személyes terembe, de a tapizós figura még mindig nem tartozik az erősségeim közé. Mi a hétszentséges rákot akar Edward ezzel a nővel?

– Anita – fordult felém a férfi –, bemutatom Donna Parnellt, a menyasszonyomat.

Valaki vegye fel az állam!

A döbbenet – pontosítsunk: a sokk – a képemre volt írva. Általában udvariasan szoktam viselkedni, vagy ha nem, legalább épeszüen. De most... egyszerűen nem tehettem róla.

Donna jóízűen felkacagott, és megszorította Edward kezét.

– Hogy eltaláltad, Ted! Ezért tényleg érdemes volt eljönnöm.

– Ugye, megmondtam, kicsim? – Edward texasi lazasággal ejtette a szavakat. Tudtommal sosem beszélt akcentussal. Sőt. A legsterilebb és a legnehezebben definiálható kiejtése volt, amit életemben hallottam. Edward tipikusan olyan ember, akire senki és semmi nincs hatással. A helyi dialektusok a legkevésbé.

Csak álltam, mint szamár a hegyen, és próbáltam magamhoz térni.

– Ez... csodálatos – nyögtem ki végül. – Úgy értem, tényleg... – A nő felé nyújtottam a kezem. – Gratulálok. – De mosolyra már nem futotta.

Donna megfogta a kezem, és magához húzott.

– Ted mondta, hogy nem fogod elhinni. – Megölelt, és kuncogott.
– Édes szívem, ilyen színtiszta döbbenetet rég nem láttam.

Negyedolyan jó színész sem vagyok, mint Edward; hosszú évek munkájába került, hogy tűrhető pókerarcot fejlesszek ki. A kétértelmű félígazságok még mennek valahogy, de a direkt hazugság nem az én asztalom. Úgyhogy jobb híján kifejezéstelen arcot erőltettem magamra, és a szememmel intettem Edwardnak, hogy némi magyarázattal tartozik.

Donna a táskámra nézett.

– Hol a retikülöd? Csak nem felejtetted a gépen?

– Nem hoztam retikült – siettem megnyugtatni. – A
kézitáskámban minden elfér. Különben is, rengeteg zsebem van.

Úgy nézett rám, mintha busmanul mondtam volna el a
miatyánkot.

– Én mindent magammal hordok – mondta, és megveregette a
bőrsztyűt. – Sosem tudhatja az ember, mikor mire lesz szüksége.
Istenkém, egyenesen beleőrülnék, ha valami nem volna nálam a
megfelelő pillanatban.

– Csak ez az egy csomagod van? – vágott közbe Edward.

– Hogy kérdezhetsz ilyen csacsiságot? – csattant fel Donna. – Hát
persze, hogy nem csak ez az egy van neki! Nincs az a nő, akinek a
holmija elférne egyetlen kezitáskában.

Edward halkán felnevetett. Száraz, cinikus hang volt, nekem
nagyon is ismerős, de Donna csodálkozva kapta fel a fejét.

– Anita nem tartozik azok közé a nők közé, akikről te beszélsz.
Donna nem értette.

– Nincs más csomagom – közöltem, hogy rövidre zárjam a kört.
Hirtelen nagyon mehetnékem támadt.

Donna rosszalóan csóválta a fejét, aztán mégsem tett
megjegyzést.

– Ted, legalább vedd át Anita táskáját! – adta ki az utasítást.

Edward és én az utazótáskára pillantottunk, amit még mindig a

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

kezemben szorongattam. Ötszillagos Ted-mosolyt villantott rám, de a válasza Edwardra vallott.

– Anita nem híve a fölösleges udvariaskodásnak.

Donna lesújtó pillantást vetett rá, aztán kérdőn felém fordult. Azt várta, hogy közöljem, csak vicceltem; egy hajórakományra való kofferral érkeztem, és azt akarom, hogy mindet Ted vigye. Kínos.

– Ez igaz – bólogattam hevenyen. – Megvan az a rossz szokásom, hogy nem kerek segítséget, amíg a saját erőmből is futja.

Donna már nyitotta a száját, hogy vitába szálljon nyilvánvalóan helytelen elveimmel, aztán meggondolta magát. Szigorú arckifejezése mostohaanyámra, Judithra emlékeztetett. Hja, más generáció, más világ.

Elindultunk a parkoló felé. Edward kézen fogta Donnát. Ringó léptekkel járt, mint aki sok időt töltött lóháton vagy evező mögött. Pár lépéssel lemaradva követtem őket; nem mintha nehéz lett volna a táskám, hanem mert kellett egy kis idő, hogy magamhoz térjek. Néztem, ahogy a nő Edward vállára hajtja a fejét. Ahogy rámosolyog. Ahogy ragyog az arca. Edward – ó bocs, Ted – odahajolt hozzá, és a fülébe suttogott. Donna elnevette magát.

Mi a kénköves margarétát akar Edward ettől a nőtől? Talán ő is szabadúszó orgyilkos lenne, Edwardhoz hasonló színészi kvalitásokkal? Ez nem látszott túl valószínűnek. Ha viszont az, aminek látszik – konszolidált középkorú nő, akinek a nem létező Ted Forrester elcsavarta a fejét –, akkor seggen billentem Edwardot. Miért kellett bárkit ennyire belekeverníe hazugság-hátán-hazugság életébe? Mert hogy Edward tényleg szerelmes legyen, az ki van csukva. Donnát használná a fedősztorija hitelesítésére? Ha tíz perccel ezelőtt megkérdez valaki, azt mondom, sosem követne el ilyen szarvashibát, de most... Össze voltam zavarodva, na.

Az Albuquerque-i repülőtér megdönteni látszott az axiómát, mely szerint a reptereket klónozással szaporítják, és pusztá szemrevételezés útján a szerencsétlen utazó nem tudja megállapítani, a világ melyik részére vetette a sors. Ugyanis ha van egyáltalán

tájjellegűnek szánt dekoráció, az a megtévesztés végett tök más kultúrkörből való. Itt azonban más volt a helyzet: ahová csak nézett az ember, a déli ízlésvilág toposzai vették körül. Tiritarka mozaikok és falfestmények díszítették a legtöbb üzletet és boltkirakatot. Egy fedett standon mexikói ezüst ékszereket kínáltak, az emberek színes-hangos tömegben hömpölyögtek az apró pult körül. Szemben velünk egy étterem türkiz és kobaltkék árnyalatokban pompázó bejárata tátongott, a kerámia falicsempére apró, százszorszépszerű virágokat pingáltak. Jobbkézt, a mozgólépcső mellett egy falfestményen spanyol konkvisztádorok feszítettek a színpompás-tolldiszes indiánok között.

Magunk mögött hagytuk a biztonsági kapukat és a tágas várót, az indulók-érkezők konstans zaja fokozatosan elhalt mögöttünk. A grandiózus előtérbe lépve sterilfehér falak között találtuk magunkat, amelyek egy plafontól padlóig érő üvegfalat öleltek körbe. Albuquerque az üvegfal túloldalán terült el. A város belepte a síkságot a távolban terpeszkedő koszosfekete hegyláncig, mint valami egyensűrű massa. A táj tökéletesen ismeretlen volt a számomra, és ez csak növelte elveszettségérzésemet.

Donna megtorpant, és hátrafordult.

– Anita, drága, az a táska túl nehéz neked. Kérlek, engedd, hogy Ted vigye! – unszolt, és finoman felém lökdöste Edwardot.

A férfi arcán széles, barátságos Ted-mosoly ömlött szét. Azt szerettem Edwardban, hogy sosem változik. Hát most feladta nekem a leckét, méghozzá alaposan. Odalépett hozzám, a keze rákulcsolódott a táska fogantyújára.

– Ne is álmoldj róla! – sziszegtem figyelmeztetően.

Felhúzta a szemöldökét, de nem szólt semmit. Visszafordult Donnához.

– Köszöni szépen, nincs szüksége a segítségemre.

A nő a fejét csóválta.

– Ne légy gyerekes, Anita! Hagyd, hogy segítsen!

Nem tudom, milyen arcot vághattam, de van egy tippem, mert

Donna furesállóan nézett rám.

– Talán megbántottalak valamivel?

Vadul ráztam a fejem, a hajam az arcomba csapódott. Próbáltam menteni a menthetőt.

– Nem rád haragszom.

Ez nem jött össze. Hallgattunk egy sort.

– Macikám, valamivel megbántottad a vendégünket.

Macikám?

– Azt hiszem, igazad van – bólintott Edward. A szeme vidáman csillogott. Kifejezetten élvezte a műsort.

Kétségbeesett próbálkozásra szántam el magam, hogy mentsem a helyzetet. Improvizáltam.

– Csak arról van szó, hogy Tednek... szóval meg kellett volna említene az eljegyzést. Nem szeretem a meglepetéseket.

Donna oldalra hajtotta a fejét, és hosszan, elgondolkodóan nézett rám.

– Hát majd igyekszünk, hogy ne okozunk több meglepetést neked. – Befészkelte magát Edward karjába, és a hangja egy fokkal hűvösebben csengett, mint azelőtt. Na igen, most biztosan azt hiszi, féltékeny vagyok. Igaz is, egy egyszerű barát vagy kolléga nem reagálna így a helyemben. Mivel nem fedhettem fel előtte a valódi okot, hagytam, hogy higgyen, amit akar. Még mindig jobb, ha azt gondolja, Edward bögréje voltam, mint ha megtudja az igazat. Minden elképzelhető verzió jobban bejönne neki, mint a brutális igazság az ő Ted macijáról. Szerelmes egy férfibá, aki nem létezik, akármilyen valóságos is a kar, amelybe csimpaszkodik.

Szar ügy.

Felkaptam a táskámat, és felzárkóztam melléjük. Alapból sem erősségem a semmitmondó fecsegés, de most úgy kiürült az agyam, mintha kihúzták volna a dugót. Kínos csöndben meneteltünk. Ahogy elnéztem, Donnának is rosszulest a hallgatás. Röpké két perc után kezdtem magam égis éő paréjnak érezni.

– Ted azt mondja, halottkeltő vagy, és vámpírokra vadászol.

– Csak azokra, akik megszegték a törvényt – feleltem sután. – És te mivel foglalkozol?

Büszke mosoly ragyogott fel az arcán, kirajzolódtak a nevetőránccok a szája sarkában.

– Van egy kis üzletem Santa Fében.

– Misztikus relikviákat árul – magyarázta Edward.

– Relikviákat?

– Kristálygömböket, tarot-kártyát, para-szakirodalmat. Bármit, amiben fantáziát látok.

Majdnem kicsúszott a számon, hogy „pedig nem konyítasz a mágiához”, de még idejében sikerült visszanyelnem. Sok emberrel találkozom, akik szentül hiszik, hogy természetfeletti képességeik vannak, pedig dehogy. Ha Donna a magukat sikeresen hitegetők sorába tartozik, ki vagyok én, hogy kipukkasszam az önbizalomlufiját?

– És van kereslet a misztikus kütyükre Santa Fében?

– Ó, a belvárosban azelőtt tucatjával működtek az enyémhez hasonló kiskereskedések. A New Age-nek nagy kultusza volt mifelénk. Aztán az ingatlanadó felszökött a csillagos égis, és a legtöbb para a hegyekbe költözött, Taosba. Santa Fe kisugárzása nagyon megváltozott az utóbbi években. Még mindig pozitív, de Taosnak pozitívabb. Nem tudom, miért, de így van.

Úgy beszélt erről a „kisugárzásról”, mintha tudnom kéne, mi az. Feltételezte, hogy mivel foglalkozásszerűen keltem a halottakat, köpöm-vágom az egész misztikus terminológiát. Pedig vannak fehér foltjaim a témában. Néha úgy érzem, csak fehér foltjaim vannak. Amit ő kisugárzásnak nevez, azt én jobb híján úgy hívom: a hely íze. Minden helyhez kötődik valami egyedi íz; kellemes vagy kellemetlen, aszerint, hogy feltölt energiával, vagy épp leszívja a tartalékaidat. A hagyományos *genius loci* fogalma ezek szerint tovább él a New Age-ben, csak épp más szót használnak rá. Az ember mindennap tanul valami újat.

– Foglalkozol kártyavetéssel? – kérdeztem. Ez volt a

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

legudvariasabb módja, hogy megtudjam, a parák közé sorolja-e magát.

– Ó, te jó ég, dehogy! – Ahogy a fejét rázta, a fülében ritmusra lengtek az apró aranyankhok. – Én lennék a legboldogabb, ha tudnék olvasni a kártyában és a kristálygömbben, de ebben az életben csak egyszerű bolttulajdonos vagyok, semmi több. A tehetségem mindössze abban áll, hogy segítek másoknak kibontakoztatni a képességeiket.

Ezt akár egy pszichiáter is mondhatta volna, aki hisz a lélekvándorlásban. Pici piros pöttyöket kapok a szakzsargonjuktól. Teljes testfelületen.

– A legtöbb ember, aki ilyesmivel foglalkozik, maga is rendelkezik paranormális képességekkel.

Szomorúan sóhajtott.

– A tanítómesterem szerint mostani életemben el vagyok zárva az energiától, mert az előző menetben rosszul használtam. Legközelebb talán újra fogékony leszek a mágiára.

Most mondjam azt, hogy nekem, mint kereszténynek, nem volt „előző menet”, ahogy nincs „legközelebb” sem? Mondjam, hogy nem hiszek sem a reinkarnációban, sem a mélyanalízisben? Nem leszek játékrontó. Végző soron több olyan világ- és önmegismerési metódus létezik, amelyben szerepet kap a lélekvándorlás, mint amelyikben nem. Nem az én dolgom pálcát törni.

Micsoda mák!

Ettől függetlenül nem bírtam megállni a kérdést.

– És találkozta már Teddel az előző életében?

– Nem, még soha. Pedig Brenda szerint vén lélek.

Brenda a tanítód?

Bólintott.

– A vén lélek dolog tökéletesen ül – buggyant ki belőlem.

Edward vetett rám egy gyanakvó oldalpillantást.

– Szóval te is érezted a rezgéseit? Brenda szerint mintha egy rézharang zúgna, amikor Ted mellette van.

Inkább *vészharang*, gondoltam. De előbb haraptam volna le a nyelvem, minthogy kimondjam.

– Az ember lelke megvénülhet egyetlen élet leforgása alatt is.

A nő csodálkozva nézett rám. Nem ostoba, csak végtelenül naiv. Mindenáron hinni akar. Könnyű préda a csalók és szélhámosok különféle alfajai számára, mint amilyenek az önjelölt paraguruk, na és az Edward-féle férfiak, akik úgy hazudnak, mintha könyvből olvasnák.

– Szeretnék találkozni Brendával, mielőtt hazamegyek.

Edward szeme elkerekedett, de Donna nem vette észre.

– Örömmel összehozlak benneteket – lelkesedett. – Brenda még sosem találkozott igazi halottkeltővel. Szabadon összefonódhatna az energiátok, és... – A kijárat mellett telefonfülkék sorakoztak. – Még egyszer megpróbálom elérni a gyerkőcöket – vágott a saját szavába. Pusztit nyomott Edward arcára, és már indult is szabad fülkét keresni.

– Gyerkőcök? – visszhangoztam elképedve.

– Igen – hangzott az óvatos válasz.

– Mennyi?

– Kettő.

– Mekkora?

– A fiú tizennégy. A kislány hat.

– Mi van az apjukkal?

– Donna özvegy.

Elnyúlt a fejem.

– Nem, nem én tettem. Évekkel azelőtt halt meg, hogy Donna meg én találkoztunk volna.

Nem elég, hogy totál bele van zúgva, még gyerekei is vannak. Édes Jézusom! Hátat fordítottam a fülkesornak, hogy a nő ne láthassa az arcomat.

– Mire megy ki a játék, Edward? Isten szentséges slusszkulcsára kérlek, áru! Nem bírom a feszültséget.

– Tednek két éve van viszonya Donnával. – Az arca a mosolygós cowboy-álarc volt, de a hangja mechanikusan csengett. – Donna

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

ragaszkodott hozzá, hogy Ted megkérje a kezét. Ted megtette.

– Úgy beszélsz, mintha Ted nem te volnál. Edward, ez...

– Nem Edward. Ted. Igyekezz megszokni, Anita. Ismerlek. Ha nem trenírozod magad, a leghetlenebb pillanatban fogod elrontani.

Egészen közel léptem hozzá, a hangomat dühös suttogássá halkítottam.

– Kit izgat? Ha nem vetted volna észre, eljegyeztél valakit. Talán feleségül akarod venni?

Alig észrevehetően megrántotta a vállát.

– Ne csináld ezt, hallod? – sziszegtem. – Nem lehetsz ilyen mocsok!

A mosolya kilométeresre szélesedett. Ellépett mellettem, és kinyújtotta a kezét Donna felé.

– Hogy vannak a pöttömök? – Megcsókolta, és magához húzta. A szeme figyelmeztetően villant rám. Nem ajánlja, hogy beleköpjek a levesébe, értem én. Valamilyen előttem rejtélyes okból kifolyólag ez fontos a számára.

Donna felém fordult. Igyekeztem derűsnek látszani. Nem ment.

– Miről pusmogtatok?

– Az ügyről – felelte Edward.

– Jesszum pepi – sóhajtott fel.

Felvontam a szemöldököm, és Edwardra pislogtam. Jesszum pepi? A bérgyilkos haverom eljegyezett egy kétgyerekes családayát, aki olyanokat mond, hogy „jesszum pepi”?

– Ki vigyáz a gyerekeidre?

– A szomszédok. Egy nyugdíjas házaspár. Remekül megértik magukat Beccával. Peternek persze az isten sem volna elég jó. – Magyarázatképpen hozzátette: – A fiam még csak tizennégy, de olyan csökönyös és hajthatatlan, mint egy vénember. Mondják, hogy egy tinédzser felér az egyiptomi tíz csapással, de álomban sem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz. Persze semmi komoly nem történt... Úgy értem – fűzte hozzá sietve –, semmi olyan, ami a

rendőrséget is érintené. De már nem hallgat rám. Például két hete is... úgy volt, hogy hazajön az iskolából, és vigyáz Beccára. Ehelyett se szó, se beszéd, elment egy barátjához. Bezártam a boltot, hazamentem, hát a ház üres, sehol senki. Hendersonék elutaztak, úgyhogy Becca nem lehetett náluk. Istenkém, majdnem beleőrültem az aggodalomba. A szemközti szomszéd hívta be magához. Ha nem lettek volna otthon, szegény kicsim órák hosszat csámboroghatott volna az utcán. Peter meg egyszer csak beállít, és még csak azt se mondja, fapapucs. Már azt hittem, elrabolták, vagy átvágott torokkal fekszik valami sikátorban. Ő meg besétál az ajtón, és úgy tesz, mintha minden a legnagyobb rendben volna.

– Gondolom, büntetésben van.

– Még szép! Egy hónapig ki se teheti a lábát a házból, és minden privilégiumát megvontam, ami csak az eszembe jutott.

– És mit szól Tedhez meg a házassági terveitekhez?

Szadista kérdés volt, belátom, de kibukott belőlem. Donna mintha citromba harapott volna.

– Nem lelkesedik túlságosan.

Azt elhiszem. Végül is tizennégy éves, ráadásul fiú. Ted átölelte a nő vállát.

– Minden a legnagyobb rendben lesz, szívecském. Pete és én remekül megleszünk. Cseppet se aggódj.

Nem tetszett, ahogy mondta. Az arcát fürkésztem, de nem láttam a Ted-maszk mögé. Néha az az érzésem támadt, hogy szőröstől-bőröstől beszippantotta az alteregója. Alig egy órája figyeltem a produkciót, de ettől a Jekyll és Hyde figurától elfogott a harctéri idegesség. Donna épp mondani akart valamit, de elhallgatott, és rám bámult. Követtem a tekintetét. Ahogy a vállamra vettem a táskát, a kabátom szétnyílt, és kikandikált alóla a Browning markolata. Basszus. Ritkán vagyok ilyen figyelmetlen; lehetőség szerint kerülöm a fegyverek publikus villogtatását. Az emberek többsége már a pusztá látványtól kiakad. Meglöktem a táskát, a kabátom a helyére csúszott. Lement a függöny, vége az előadásnak.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Donna mély levegőt vett.

– Te tényleg hordasz magadnál fegyvert.

– De hiszen mondtam neked – cirógatta meg Edward.

– Tudom, tudom – Donna hitetlenkedve ingatta a fejét. Csak tudod, errefelé ritka, hogy egy nő... Mondd csak, ugyanolyan ügyesen használod, mint Ted?

Ezek szerint mégiscsak jobban ismeri az igazi Edwardot, mint gondoltam, így aztán illett az igazat válaszolnom.

– Nem.

– Anita nem hiszi, hogy a fegyver a megoldás – szólt közbe Ted. – Szerinte az alakváltók ennél humánusabb bánásmódot érdemelnek. Ennyi év után még mindig úgy gondolja, hogy a szörnyetegeket meg lehet szelídíteni. Hiába mondom neki, hogy egyszer még alaposan megjárja.

De Donna már nem figyelt rá. A cipője orrát nézte.

– A férjemet egy vérfarkas tépte szét, a szemünk láttára halt meg. Peter még csak nyolcéves volt.

Nem tudtam, mit mondhatnék. Sem a felhördülés, sem a szörnyülködéssel egybekötött sopánkodás nem lett volna adekvát válasz.

– Hogyan menekültetek meg? – kérdeztem végül.

– A férjem a dulakodás hevében elejtette a puskát. Megsebesítette a farkasembert, de nem tudta megölni. – A tekintete elfelhősödött. A napfényes előtérben álltunk a csomagjukkal járkáló emberek sodrásában, de az emlékek ereje áthatolhatatlan csöndkört vont hármunk köré. A nő elnémult. Az arcára volt írva, hogy a legrosszabb még csak most következik. – John... a férjem alig néhány nappal azelőtt mutatta meg Peternek, hogyan kell használni a fegyvert. Én meg csak ültem ott... bénultan kuporogtam a sarokban. Hagytam, hogy a fiam felvegye a puskát a földről. Hagytam, hogy célozzon, és lelője azt a szörnyeteget. Pedig az én dolgom lett volna, hogy megvédjem. De én mozdulni se bírtam. Istenem, olyan kicsi volt még...

Szóval erről van szó. A kissrác kegyetlenül zsenge korban lépett át a felnőttkor küszöbén. Nem csoda, hogy gyűlöli Edwardot. Drágán megfizetett érte, hogy a család feje legyen, és most az anyja új férfit visz a házhoz. Hát, a helyében én se lelkesednék.

Donna fázósan dörgölte a karját. Még mindig nem rendezte le magában a múltat, különben nem élne benne ilyen élénken. Ha az ember megbékél, a legborzalmasabb élményeit is úgy tudja előadni, mintha valaki mással történtek volna. Ez persze hosszú folyamat, fájdalmasabbnál fájdalmasabb stációkkal. Ismerek olyan zsarut, akinek le kell innia magát a sárga földig, mire a fájdalom átüt a betonkemény felszínen. Edward várakozó, türelmes arccal figyelt, mint egy lesben álló ragadozó. Miért épp ezt a nőt választotta? Mi oka volt rá, hogy betörjön az életükbe? Miért akar még több fájdalmat okozni nekik? Mert akárhogy is történik, mindenkinek fájdalmas lesz – kivéve persze Edwardot. Ő majd mossa kezeit, és derűsen fütyörészve odébbáll egy házzal.

Valami biztosan kiült az arcomra, mert a férfi szeme résnyire szűkült. Egymásra meredtünk Donna feje fölött. Gyengéden magához húzta, a haját cirógatta, vigasztaló szavakat dünnyögött a fülébe, de közben engem nézett. Felállt a szőr a hátamon a pillantásától. Azzal borogattam a lelkem, hogy előbb-utóbb úgyis eljött volna ez a pillanat, az elvi különbségek szakítópróbája. Talán még nem késő, hogy közbelépjek, mielőtt padlóra küldi ezt a nőt. Valahogy rá kell vegyem, hogy szálljon le róla. Ha nem hajlik a szép szóra, majd párbajra hívom, megszorogatom a tökét, vagy mit tudom én. Én leszek a légy a levesében, ha belefulladások. Ha jobban belegondolok, a belefulladásra igen jó esélyeim vannak. Edward többször is megmentette az életemet. Én is az övét, ha már itt tartunk. Állatira hiányozna, de ha nem hagy más választást, és a sarokba szorít, simán a fejének nyomom a pisztolyt. Sosem értette, miért érzek együtt a szörnyetegekkel. Pedig a válasz pofonegyszerű.

Mert finom lelkem szőrös legmélyén én is egy vagyok közülük.

3.

Ahogy kiléptünk a terminál kapuján, a fülledt sivatagi széllel együtt nyakunkba zúdult a május végi kora délután. Nem kellett hozzá meteorológusgén, hogy az ember nagy biztonsággal előre jelezze a tarlóperzselő forróságot, ha majd a nyár igazán beérik. Igaz, rosszabb is lehetett volna: a harminc fok pára nélkül feleolyan kornyasztó sincs, mint a harminc fok ezerszázalékos páratartalommal. Pár perc akklimatizálódás után egészen elviselhetővé válik – még azt is megkockáztatom, hogy egy idő után meg lehet feledkezni róla. St Louisban jóval harminc fok fölött lesz, mire hazamegyek, még hozzá nyolcvan-száz százalékos páratartalommal. Már persze, *ha* hazamegyek. Amennyiben tényleg rálépek Edward tyúkszemére, hiába vettem retúrjegyet. Talán mákom lesz, és erőszak nélkül is megoldódnak a dolgok. Az optimizmus nem fáj. Vagy mégis?

Albuquerque közléről sem mutatott vonzóbb képet, mint a függönyfal túloldaláról. A színtelen városamőba egészen a hegyekig nyújtotta állárait. Mintha a várostervezési koncepció abból állt volna, hogy minden figyelemre méltó terepalakulatot koncepciózusán leszönyegbombáznak, és a sítet a horizonton húzódó fekete hegyhalmokba hordják össze. Az egész úgy festett, mint a világ legnagyobb külszíni fejtése, és ezzel egyenes arányban sugárzott belőle a kietlen sivárság és elhagyatottság. Barátságtalan hely volt, még hozzá vastagon. Gondolom, Donna erre mondta, hogy rossz a hely kisugárzása.

Edward nem csak a menyasszonya cuccát cipelte; végül engedtem a szelíd erőszaknak, és hagytam, hogy átvegye az én táskámat is. Azt akartam, hogy tele legyen a keze, és lehetőség szerint ne a legkülönbélebb gyilkos szerszámokkal. Nem terveztem, hogy

pisztolypárbajba keveredek vele a parkolóban, de Edward fokozatokkal gyakorlatiasabb, mint én. Ha úgy dönt, több veszélyt jelentek, mint segítséget, gond nélkül elrendez egy meggyőző balesetet. Kemény dió lenne ennyi szemtanúval megspékelve, de Edward megoldaná valahogy.

Donna előrement, hogy kinyissa a kocsit, Edward pedig megállt a járdán, és bevárt engem. Merthogy mindvégig egy lépéssel mögötte mentem. Ez, kérem szépen, nem paranoia, de nem ám! Hanem egészséges túlélési ösztön. Edward imádja a veszélyt, ezért is vadászik szörnyekre. Minden pillanatban érezni akarja, hogy az életét kockáztatja – különben hol marad az élvezet? Már csak azért sem izgatta magát, hogy a háta mögött jövök. Pedig én sosem lőném hátba. Ő viszont engem igen. Simán. A járda közepén álltunk, és úgy méregettük egymást, mint két filmbeli pisztolyhős, amikor a toronyóra elüti a tizenkettőt. Vaksin hunyorogtam a napsütésben. Edward napszemüveget viselt, de azzal sem értem volna semmit, ha leveszi; a tekintetéből úgysem olvashattam ki, mit forral. Egyszer azt mondta, szívesen kipróbálná, éles helyzetben melyikünk a gyorsabb. Ha elengedi a táska fülét, biz' isten előkapom a stukkert, és szerencsét próbálok.

Egy házaspár közeledett felénk, bőröndökkel megpakolt kocsit toltak. Némán vártuk, hogy elcsörömpöljenek mellettünk. A nő vetett ránk egy gyors oldalpillantást. A férfi megfogta a karját, és gyorsan továbbrángatta.

– Széna vagy szalma? – érdeklődött Edward.

– Ha lesből intézel el, sosem tudod meg, nem lövök-e jobban, mint te. És ez halálod napjáig piszkálná a szakmai önértedet.

– Nem ütök rajtad egy óvatlan pillanatban, ne félj.

– Nem félek – hazudtam.

– Akkor miért aggattad rám a csomagod és bújtál a hátam mögé? Mit is lehet erre mondani? Sóhaj.

– Kurva nagy szívás volna, ha épp most tévednék.

Halkan felnevetett.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Színtiszta élvezet lenne rád vadászni, Anita Blake. Csakhogy szükségem van a segítségedre.

Malacom van. Átnéztem a válla fölött, és láttam, hogy Donna hevenyen integet a parkolóból.

– Jelenésünk van – figyelmeztettem.

Az egyik táskát a magasba emelte, hogy intsen a nőnek. Könnyebb dolga lett volna, ha leteszi, de a maga sajátos módján Edward is biztosra akart menni.

– Nem tudunk a feladatra koncentrálni, ha fél szemmel mindig egymást figyeljük. Kössünk fegyverszünetet, amíg el nem végezzük a munkát.

– Kössünk – bólintottam. – A szavadat adod?

– A szavamat adom.

Még sosem vágott át a palánkon, úgyhogy hittem neki. Kerül, amibe kerül.

Egyszerre léptünk le a járdáról, mintha összebeszéltünk volna. Kilométeres műmosolyt rittyentettem a képemre, és bájosan integettem Donnának. A fogam között szűrtem a szavakat.

– Hogy a pokolba hagyhattad, hogy idáig fajuljanak a dolgok? Hogy ígérhetted meg, hogy elveszed?

Olyan sokáig hallgatott, hogy azt hittem, méltóságán alulinak tartja válaszolni. Végül mégis megszólalt.

– Nem is tudom. Talán túlságosan belefeledkeztem a szerepembe. Ted hagyta magát sodortatni az árral. Megkérte a kezét, és egy pillanatra megfeledkeztem arról, hogy én leszek az, akit meggyűrűznek.

– Az utóbbi fél órában több személyes infót osztottál le nekem, mint ismeretségünk teljes öt éve alatt. A New Age van rád ilyen felszabadító hatással?

– Tudtam, hogy nem fog tetszeni neked, hogy Donnát is belekeverem, de a munka érdekében be kellett avassalak bizonyos dolgokba. Számoltam ezzel, mielőtt megkerestelek.

– Ilyen jól ismersz, és adandó alkalommal mégis szívfájdalom

nélkül belém eresztenél egy sorozatot? Ez nekem magas.

– Vannak dolgok, amiket jobb nem boncolgatni – mondta, ahogy az autók között szalamoztunk. – Elég, ha tudsz róla.

– Francokat elég – makacskodtam. – Nem értelek, és ez kifejezetten idegesít.

– Miért kellene értened?

– Mert adandó alkalommal én is simán lepuffantanálak – vágtam rá.

Kirobbant belőle a kacagás. Egy fiatalabb, ártatlanabb Edward hangja volt. Egy kezemen meg tudtam volna számolni, hányszor hallottam így nevetni. Hogyan lennénk képesek hidegvérrel kinyírni egymást? Pedig percről percre biztosabb lettem abban, hogy képesek lennénk. És ezt a kérdést nem rendezhetjük le annyival, hogy ilyenek vagyunk és kész, mert ez baromira nem meríti ki a kielégítő magyarázat fogalmát.

Donna gyanakvóan méregetett bennünket. Ahogy a keze közé kapta Edwardot, színes-szélesvásznú előadást kerített a csókból. Amikor a férfi letette a csomagokat, a dolog átcúsúzott a tizennyolc éven felülieknek kategóriába. Úgy bújták egymást, mint a látványpornón szocializálódott tinédzserek. Ha Edward eleinte vonakodott is, jól titkolta. Levette a kalapját, és úgy olvadt a nőbe, mint aki elérte a földi nirvánát. Én meg csak álltam mellettük, a kocsi oldalának dőltem, és vártam. És vártam, és vártam... Ha gyertyafényes magányra vágynak, könyörgöm, miért nem mennek haza? Olyan sokáig folyt a nyálcsere, hogy azon tűnődtem, vajh' ha malmozni kezdek, az elég kifejező-e, de hősiesen ellenálltam a kísértésnek. Úgy döntöttem, unott arcot vágok, és ötpercenként ránézek az órámra. Az talán elég lesz. Edward sóhajtva bontakozott ki a nő karjaiból.

– Azok után, amit a múlt éjszaka műveltünk, nem gondoltam volna, hogy ennyire hiányozni fogok neked.

– Állandóan hiányzol – felelte Donna rekedtes-vihogós hangon. Magához húzta Edwardot, és szigorúan a szemem közé nézett.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Ó, bocsánat. Igazán nem akartalak zavarba hozni.

Hogy oda ne biciklizzek.

– Nem olyan egyszerű engem zavarba hozni – nyugtattam meg.

Asszem, nem egészen ezt a választ várta.

– Ne izgulj, Donna. Semmit sem akarok Tedtől.

– Én egy szóval sem mondtam, hogy... – kezdte idegesen, de felemeltem a kezem.

– Egyszerűsítsük a képletet: legyünk őszinték egymáshoz. Azt hiszed, hogy én és Edward... – Te jószagú, micsoda baki! –... akarom mondani, Ted lefeküdtünk egymással, de tévedsz. Szóval az én kedvemért igazán nem kell kijelölnöd a vadászterületed – hadartam, és forrón reméltem, hogy leírja egyszerű nyelvbottlásnak. Persze Edwardnak biztosan nem kerülte el a figyelmét. – Túlságosan hasonlítunk egymásra ahhoz, hogy bármiféle románc szövődjön közöttünk. Ted olyan nekem, mintha... – kétségbeesetten kutattam az agyamban a megfelelő hasonlat után –, mintha a bátyám volna.

Donnát láthatólag mellbe vágta a mondókám.

– Te aztán nem kertelsz!

Egy férfitől sem volna rossz – bólintott Edward. – Egy nőtől egyenesen sokkoló.

Sokkoló?

– Időt spórolok vele.

Az biztos – hagyta rám Edward. Magához húzta Donnát. – Holnap találkozunk, báránykám.

Beee. De csak gondoltam, nem mondtam. Néha sikerül időben leállítani magam, és ilyenkor úgy, de úgy tudok örülni!

– A saját kocsimmal jöttem, hogy Ted itt maradjon veled – magyarázta Donna. – Most visszamegyek a gyerkőcökhöz, ti pedig végre nekigyürkőzhettek a munkának – Hosszan, fürkészően nézett rám. – Hiszek neked, de valami még mindig nem tetszik. Fura rezgéseket érzek. Mintha titkolnál valamit.

Bingó, gondoltam. Ha tudnád. De nem tudod. Hál’ istennek.

– Rád bízom a legfontosabb embert az életemben – folytatta. –

Ted a legjobb dolog, ami történt velem, amióta a férjem meghalt. Nem fogom senki lánya miatt elpasszolni. Gondoltam, ezt jobb, ha tudod.

– Látod – vigyorgott Edward –, Donnát sem kell féltetni. Ő is tud sokkolni, ha akar.

Donna még egy utolsó bizalmatlan pillantást lövellt felém, aztán pár lépéssel arrébb vonszolta Edwardot. Fojtott hangon beszélt hozzá, én pedig elfordultam, és a fekete hegyeket fürkésztem. Meglepően közelinek látszottak – mármint a hegyek –, de a látszat mindig csal. A horizont makacs dolog; hiába igyekszel felé, ugyanolyan távol lesz tőled, mint amikor elindultál. Na ja, Anita és a frankó.

Edward csizmája megcsikordult a betonon a hátam mögött. A karomat keresztbefontam a mellkasom előtt, hogy a kezem kényelmes közelségbe kerüljön a pisztolytáskához. Hogy én, ideges?

Megállt a kocsi előtt, és ő is keresztbefonta a karját. A fejjavadász-igazolványa elvileg nem elég, hogy átjusson vele a reptéri fémdetektorokon, szóval emberi számítás szerint nem lehet nála se pisztoly, se kés. Hacsak nem az egyik kocsi alól szedett fel valamit. Edwardnál sosem lehet tudni. Inkább a rosszabb verziót feltételezem, és kellemesen csalódom, minthogy a legjobbat reméljem, és szívjak, mint a torkos borz.

– Edwardnak nevezted Donna előtt. Nem tette szóvá, de azt ajánlom, ezután légy óvatosabb. – Az ajkain gyanúsán edwardi mosoly játszott. Valószínűleg csak szívat. Persze az is lehet, hogy a biztonság hamis illúziójába akar ringatni. Túlspirázom a dogokat? Hát igen, és ez már önmagában is katasztrófa.

– Fegyverszünetet kötöttünk – figyelmeztettem.

– Emlékszem.

– Kitör a nyavalya, amikor ezt csinálod.

Sötéten csillant a szeme.

– Ezt örömmel hallom. Már kezdtem aggódni.

– Hja, ha már a szörnyektől sem félsz, halott ember vagy.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Ezek szerint én is szörny lennék?

– Tőlem kérdezed?

Szemrehányóan nézett rám. Úgy döntöttem, helyrekalapálom a hibámat.

– Sajnálom, hogy elkotyogtam a neved. Hazudozásban csapnivaló vagyok. Különben is – tettem hozzá –, ha jól tudom, az Edward egyik beceneve Ted.

– Csakhogy a jogosítványomon szereplő név nem Edward. Hanem Theodore.

– Akkor szólíthatlak Teddynek? – vigyorogtam.

– A Teddy megfelel – bólintott szenvtelenül.

– Nehéz poénkodni veled, Ed... Ted.

– A nevek semmit sem jelentenek. Túl könnyen túlad rajtuk az ember.

Ha ő mondja!

– És melyik az igazi neved? Az Edward?

– Most igen.

– De komolyan! Tudni szeretném.

– Miért fontos ez? – Még a sötét napszemüvegen át is tisztán éreztem a tekintete súlyát. A kérdés nem volt öncélú. Edward sosem tesz fel fölösleges kérdéseket.

– Öt éve ismerlek, és még azt sem tudom, hogy hívnak.

– Mert lényegtelen.

– Engem akkor is zavar, hogy nem tudom.

– Miért?

Megvontam a vállam, és leeresztettem a kezem. Már semmi szükség nem volt a pisztolyra. Legalábbis a következő öt percben.

– Hogy tudjam, milyen nevet vésssek a sírodra.

Felnevetett.

– A magabiztosság erény. Az elbizakodottság nem az. – A jókedv pókhálóként foszlott le róla, és az arca hűvös, kiismerhetetlen vonásokba rendeződött. A napszemüveg mögött nem láttam a szemét, de nem is kellett. Anélkül is tudtam, hogy hideg és távoli,

mint az északi fény.

Ellöktem magam a kocsitól.

– Nézd, Edward... Ted, vagy akárhogy is hívnak, nekem nem tetszik, hogy iderángatsz szörnycsalinak, és aztán mintegy mellesleg kiderül, hogy középkorú helyi varázskártyadílereknek osztod a lapot... – A mondat végére kifogyott belőlem a szusz. – Kiakadtam rajtad, na, és ez külön idegesít.

– Ha elvégeztük a munkát – mondta egykedvűen –, elintézhetjük egymással az összes elintéznivalónkat.

Jól hangzik.

– Olyan elképzelhetetlen – próbálkoztam, lévén, hogy amúgy sem ronthatam tovább az esélyeimet –, hogy leszállj róla? Hogy egyszerűen ne találkozz vele többet?

– Olyan.

– Miért?

– Nem csak Donnáról van szó. Rengeteg időt töltöttem a srácaival. Mit gondolsz, hogy éreznék magukat, ha Ted bácsi csak úgy lelépne?

Ezt most komolyan kérdezi?

– Gondolom, a fia nem bánná. Kifejezetten örülne, ha eltűnnél a képből. Mondd, hogy én mondtam.

– Peter talán nem bánná, de mi van Beccával? Majdnem két éve járok hozzájuk, és a kislány még csak hatéves. Én szoktam érte menni iskola után. Hetente egyszer balettra viszem, hogy Donnának ne kelljen hamarabb bezárni a boltot. – Színtelen hangon beszélt, mintha a heti időjárás-jelentést olvasná fel. – Gondold csak meg, Anita. Ha egyszerűen kísétálok az életükből, az jobban fájna nekik, mint ha megtudnák az igazságot.

– És nem gondolkoztál már azon, hogy elmondd az igazat?

– Gondolod, hogy Donna tudna egy bérgyilkos felesége lenni? – kérdezett vissza.

Ezen elgondolkodtam.

– Nem – ismertem el kelleetlenül.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Az ajka félmosolyba rándult.

– Alig félórája ismered. Ilyen biztos vagy benne?

Tehetetlenül az égnek emeltem a kezem.

– Hagyjuk, Edward, oké? Ejtsük a témát. Nem azért szálltam repülőre, hogy magánéleti gordiuszi csomókat nyisszáljak. Ha jól emlékszem, eredetileg valami eltűnésekről meg gyilkosságokról volt szó.

De Edward nem hagyta magát ilyen könnyen eltéríteni.

– Te csak ne foglalkozz a gordiuszi csomóimmal, hiszen még a tiéddel sem boldogulsz. – Szigorúan ráncolta a homlokát. – Mondd csak, mostanában a vérfarkassal vagy a vámpírral töltöd a szabad estéidet?

Na igen, az ember kinyiffantja a szörnyeket, és nem keveredik velük közelebbi kapcsolatba, legfőképpen altesti kapcsolatba nem. Ez Edward életfilozófiája. Valamikor, nem is olyan régen én is ezt vallottam. Íme, egy újabb bizonyítéka a lelkemben csöndesen mélyülő morális szakadéknak.

– Most, hogy mondod, egyikkel sem. És ezzel le is zárhatjuk a témát.

Lecsúsztotta az orrán a napszemüveget, és rám pislogott.

– Nocsak! Lapátra tetted őket?

– Ha lelkizős kedvemben leszek, majd szólok. Most pedig áruld el, mibe rángattál bele. Mesélj arról a mészárszékről.

Visszatolta a szemüveget.

– Ha annyira akarsz!

4.

Ted neve állt a forgalmin, de Edwardnál volt a slusszkulcs. Az autó leginkább páncélkocsiba oltott kiskifurgonra hajazott, a totál-brutál fajtából. Persze nem sokat láttam belőle, mert az egészet vastagon borította a vörös agyag. Ahogy elnéztem, a környék összes kátyús földútján végighajtottak vele. Csak az ablaktörlők által lekotort legyezőkön lehetett kilátni, az oldalsó ablakokat a fény számára áthatolhatatlan sárpatina vonta be.

– Édes Jézusom – mormoltam, miközben Edward lekotort egy adag beszáradt, vörösesbarna trutymót a zárról, és kinyitotta a csomagtér ajtaját. – Mit vétett neked ez a szegény kaszni? Még sosem láttam ilyen retkes terepjárót.

– Ez nem terepjáró. Hanem Hummer. – Aztán némi hallgatás után még hozzátette: – Többe kerül, mint egy átlagember háza.

Aha!

Ahogy beraktam az utazótáskámat, megcsapott az összetéveszthetetlen újautó-szag. A kárpit és a szőnyeg patyolattiszta volt. Ahogy elnéztem, nem sokáig.

– Ha tényleg ennyit ér ez a verda, nem érdemelne meg némi törődést? Megfogta az utazótáskámat, és beljebb lódította.

– Ez a... verda arra való, hogy bármilyen tereppel megbirkózzon a legszélsőségesebb időjárási viszonyok között is. Ha egy kis sártól is félténém, nem ezt választottam volna. – Azzal bevágta a csomagtér ajtaját.

– És mondd csak, miből telik Tednek ilyesmire?

Kikódolta az ajtót, csak a kalapja látszott a sárpogácsás kocsitető fölött.

– Ted remekül megél a görényvadászatból.

Görényvadászat. Hm.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Egyetlen fejadász sem keres ennyit.

A kocsi fölött vetett rám egy gyors pillantást.

– Honnan tudod, mennyit keres egy fejadász?

Megvontam a vállam.

– Látod, a legtöbb embernek halvány fogalma sincs. Ezért aztán nem keltenek különösebb feltűnést azok az apróbb beruházások, amit Ted a vérdíjakból nem engedhetne meg magának. – Azzal beült a kormány mögé.

Donnának persze biztosan kinyitotta volna az ajtót, de a mi kapcsolatunk legkevesbé sem az udvariasságról szól. Sőt. Ha ilyen mértékben amortizálódik a jó viszonyunk, legjobb lesz, ha a közeljövőben a szokásosnál is nagyobb ívben teszek az üres formalitásokra. Szóval kaptam magam, és szó nélkül bemásztam az anyósülésre. A művelet akrobatikus ügyességet igényelt. Most örültem igazán, hogy nem szoknyában jöttem. Ilyen szempontból kifejezetten hálás dolog Edwarddal dolgozni; nem várja el, hogy üzletasszonyosan öltözzem. Mondanom se kell, csupa farmert és edzőcipőt pakoltam az útra. Az egyetlen elegánsabbnak mondható ruhadarabom egy sötét vászonkabát volt, és azt is csak azért hoztam magammal, hogy a fekete pisztolytáskám lehetőség szerint ne szúrja ki az első járókelő szemét.

– Tényleg, hogy is szólnak a fegyverviselési szabályok Új-Mexikóban?

Edward elfordította a slusszkulcsot. Ezek szerint sietünk.

– Miért kérdezed?

Becsatoltam a biztonsági övet.

– Csak tudni szeretném, hogy adandó alkalommal kibújhatok-e a kabátból, vagy mindig ruha alatt kell viselnem a fegyvert.

– Ideát, Új-Mexikóban csak akkor hordhatsz magadnál fegyvert, ha nem rejtegeted. Az engedély nélküli, rejtett fegyverviselés ugyanis büntetendő.

– Várj csak, ezt vegyük át még egyszer! Ezek szerint szabadon flangálhatok póre pisztollyal, akár van engedélyem, akár nincs. De

ha példának okáért a bugyimba dugom a stukkert, és nincs pecsétés papírom róla, hogy a bugyimba dughatom, akkor lejegelnék?

Megrándult a szája széle, de megállta a mosolyt.

– Így van.

– A déli fegyverviselési szokásjog mindig is mélységes rejtély volt a számomra – jegyeztem meg, és kezdtem lehámozni magamról a kabátot. Bármiből ki lehet kecmeregni becsatolt biztonsági övvel is. Én aztán tudom; egyik heppem az öv minden körülmények közötti használata, úgyhogy jelentős gyakorlatra tettem szert e témában.

– Azt, ugye, nem kell mondanom – vetette közbe, miközben érdeklődve ügyelte a szabadulómanőveremet –, ha egy járőr meglát az utcán fegyverrel az oldaladon, azonnal igazoltat, és minden papírodat háromszor átnyálazza. Csak biztosra akarnak menni, hogy senkibe sem akarsz egy rossz pillanatodban golyót eresztetni. Érted, ugye?

– Szóval tilos rejtegetnem a stukkert, így viszont minden sarkon megállítanak a zsaruk?

– Nyilvános szórakozóhelyekre, bárókba és mulatókba semmiféle fegyvert nem vihetsz. Még esernyőt se.

Tyűha!

– Ahogy elnézem, elmúlt az esős évszak, és az alkoholt is utálom, úgyhogy ez menni fog.

Befordultunk egy keskeny mellékútra, amit mindkét oldalon szögesdrót szegélyezett. A rozsdás, sűrű fémháló sem volt képes kitakarni a képből a lapos, fantáziátlan tájat és a különös fekete hegykupacokat.

– Hogy hívják azokat a hegyeket?

– *Sangre de Cristo* – felelte. – Krisztus vére.

Rápillantottam, hogy lássam, nem hülyít-e. Nem hülyített.

– Miért?

– Mit miért?

– Miért hívják a hegyet Krisztus vérének?

– Fogalmam sincs.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Mennyi ideje is él itt Ted?

– Négy éve.

– És nem tudod, miért hívják a hegyeket Sangre de Cristónak? Hát nincs benned semmi kíváncsiság?

– Ami nem érinti közvetlenül a munkámat, az nem érdekel.

Nem a mi munkánkat, hanem az ő munkáját. Hát nem egy egocentrikus tuskó?

– És ha a gyilkos valami helyi szörnyspecialitás? – vetettem fel. – Talán önmagában nem érdekes, miről kapta a nevét az a hegy, de könnyen előfordulhat, hogy ennek kapcsán ráakadunk egy legendára, egy helyi mítoszra, ami támpontot adhat. Léteznek földrajzi értelemben helyhez kötött szörnyek, Edward. Túlvilági izék, amik ritkán merészkednek a napvilágra. – Eszembe jutott egy hasonlat, és nem tudtam szabadulni tőle. – Mint a kabócák.

– A kabócák?

– Igen, a kabócák. A lárva a föld alatt él tizenakárhány évig, aztán amikor elérkezik az idő, nyílást rág magának a felszínre, és kirepül. – Értetlenül nézett rám, úgyhogy magyarázatképp hozzátettem: – Tudod, azok az antennafejű bogarak, amik nyáron olyan istentelen lármát csapnak.

Elhúzta a száját.

– Akármilyen is intézte el ezeket az embereket, nem nagyra nőtt kabóca volt.

– Én sem azt mondtam. Ettől függetlenül léteznek élőlények, amelyek akár évszázadokon át rejtőzködő életmódot folytatnak. Amikről senki sem tud, amíg egyszer csak fel nem bukkannak. A természetfeletti biológia is biológia. A szörnyetegek is részei a teremtetett világnak, őket is a természet ciklikussága hajtja. Oda akarok kilyukadni, hogy a mítoszok és legendák igenis fogódzót adhatnak.

És ezt épp neki magyarázom? Valószínűleg Edwardnak is valami ilyesmi járt a fejében, mert azt morogta:

– Nem azért hívtalak, hogy kiselőadást tarts nekem szörnytanból.

– Tényleg nem? Előbb is szólhattál volna.

Olyan sokáig meredt rám, hogy majdnem rákiabáltam, figyelje inkább az utat.

– Ha olyasvalaki kellett volna neked, akinek viszket az ujjá a ravaszon, ha szörnyet lát, mást hívtál volna. Neked a szakértelmem kell. Ráhibáztam?

Visszafordult az úthoz, én pedig megkönnyebbülten sóhajtottam. Képeslapra való, tradicionális vályogházak sora között hajtottunk végig. Vagy műványog utánzatok között – amennyit a déli rurális építészethez konyítok, az alapján nehéz lett volna megmondani. Az előkertek szűkösek voltak, de gondozottak, tele kaktuszokkal és húsos levelű bokrokkal, melyeken tömött fürtökben illatoztak az apró, levendulaszín virágok. Gondolom, ez az orgona minimális vízmennyiséggel működő helyi megfelelője. Kivételesen nem bántam a köztünk feszülő csöndet. Figyeltem az utcákat és az embereket. Még sosem jártam Albuquerque-ben azelőtt, és szívesen játszom a turistát, hacsak tehetem. Amikor befordultunk a következő sarkon – a tábla szerint a Lomos Streetre –, Edward végre rászánta magát a válaszra.

– Igazad van. Nem azért hívtalak, hogy lövöldözz. Arra már van emberem.

– Ki?

– Egy név semmit sem mondana neked. Santa Fében majd meglátod.

– Egyenesen Santa Fébe megyünk? – kérdeztem csalódottan. – Az az igazság, hogy ma még semmit sem ettem. Reménykedtem, hogy útközben bekaphatok valamit.

– A legutóbbi gyilkosság Albuquerque-ben történt. Kiviszlek a helyszínre, aztán jöhet az ebéd.

– Szerinted utána is lesz étvágyam?

– Talán. Talán nem.

– Gondolom, nem tudlak rábeszélni, hogy cseréljük meg a sorrendet.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Egy másik helyre is be kell ugranunk, mielőtt kimegyünk a házhoz.

– Hová?

Halványan elmosolyodott. Meglepetés. Edward imádja a végsőkig feszíteni a húrt. Talán ha témát váltok, többet tudok meg.

– Kit hívtál még ide rajtam kívül?

– Már mondtam. Egyiküket sem ismered.

– Egyiküket sem? – visszhangoztam döbenten. – Azt akarod mondani, hogy többen vannak?

– Ketten.

– És még ezek után is szükséged van rám?

Hallgatott.

– Tyűha, Edward! Ez már a vég.

Nem vette a poént.

– Meg akarom oldani ezt az ügyet – mondta komolyan. – Kerül, amibe kerül.

Na, ennyit a humorérzékemről.

– Ezek a valakik tartoznak neked?

– Az egyik.

– Bérgyilkosok?

– Többek között.

– És amikor éppen nem bérgyilkosok, akkor fejdámszok, mint Ted?

– Bernardo igen.

Kiszedtem belőle egy nevet. Haladunk.

– Oké, szóval ez a Bernardo orgyilkos és egyben fejdámsz.

– Néha testőrködik is.

– Nahát! Egy sokoldalú tehetség.

– Nem kifejezetten.

Ezt nem értettem. De hát nem is azért mondta, hogy értem.

– És a másik fickó?

– Olaf.

– Oké. Lássuk csak, mink van. – Erősen ráncoltam a homlokom. –

Bernardo orgyilkos, fejvadász és testőr. Ez az Olaf gyerek pedig... hogy is volt? Bérgyilkos, de nem fejvadász, és nem is testőr. És még mit lehet tudni róla?

Edward rázta a fejét. Átfogalmaztam a kérdést.

– Mi a haverjaid specialitása? Már amellet persze, hogy hajlandóak vérrel mocskolni a kezüket.

Nem felelt.

– Csak van valami specialitásuk.

– Van.

Mély sóhaj.

– Nézd, Edward, nem azért jöttem ide, hogy barkóbázzak veled. Mi lenne, ha a változatosság kedvéért mutatnál némi kollegiális együttműködési hajlandóságot, és ejtenél pár szót a két emberedről?

– Nemsokára találkozol velük.

De jó nekem!

– Legalább azt áruld el, hová megyünk, mielőtt megnéznénk a gyilkossági helyszínt.

Nem árulta. Kezdttem begőzölni.

– Ha nem akarsz kicsapni nálam a biztosítékot, akkor hagyd a tömönatos válaszokkal variált hallgatást, és beszélj végre, a jó ég áldjon meg!

Vetett rám egy gyors oldalpillantást, a szeme megvillant a sötét üveg mögött.

– Nocsak! Micsoda mimózák vagyunk ma.

– És még micsoda mimózák leszünk, ha továbbra is csípőfogóval kell kioperálnom belőled a szavakat! Szeretnék végre a munkára koncentrálni, de nem megy, amíg a legegyszerűbb kérdéseimre sem válaszolsz. Azért érdekelnek az embereid, mert valahol ez is az ügységhez tartozik. Szóval vagy vázold a helyzetet nagy vonalakban, vagy forduljunk meg, és vigyél vissza a reptérre.

– Sem Olafnak, sem Bernardónak nem említettem, hogy egy vámpírral és egy vérfarkassal hancúrozol. Neked sem javaslom.

Menten eldobom a parókám!

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Mint már mondtam, egyikükkel sem hancúrozom. De nem is ez a lényeg. Én nem a szexuális preferenciáikról kérdeztelek, Edward, mindössze az érdekel, miért épp rájuk esett a választásod. Mi a szakterületük?

– Tényleg szakítottál velük? Mind a kettővel? – Kíváncsiság bujkált a hangjában, pedig ez nem sokszor fordult elő, amióta ismerem. Hirtelenjében nem tudtam eldönteni, hízelt-e, hogy Edwardot ilyen mélységeiben érdekli a magánéletem, vagy inkább zavaró.

– Nem tudom, szakítottunk-e. Inkább csak nem találkozunk. Szükségem van egy kis időre, amíg eldöntöm, mihez kezdek.

– És tudod már, hogyan fogsz dönteni? – A hangjában különös mohóság bujkált. Edwardot csak egyetlen dolog izgatja fel így.

– Egyiküket sem akarom megölni, ha erre célzol.

Mélyet sóhajtott.

– Nem állítom, hogy nem vagyok csalódott. – Aztán hozzátette: – Régóta mondom neked, hogy a vámpírt a kezdet kezdetén meg kellett volna ölnöd. Még mielőtt túlságosan belekeveredtél volna ebbe az egészbe.

– Olyasvalakiről beszélsz, aki egy évig a szeretőm volt. Te talán komolyabb hascsikarás nélkül meg tudnád fojtani Donnát az ágyban, de asszem, én baromi rosszul aludnék egy ilyen húzás után.

– Szereted?

Ettől belém szakadt a szusz. Nem annyira magától a kérdéstől, hanem attól, hogy épp ő kérdezte. Ha valakitől sosem számítottam ilyesmire, az Edward.

– I-igen – dadogtam. – Azt hiszem.

– Azt hiszed? – Ez mulattatta. Pedig szerintem egyáltalán nem volt vicces. – És Richardot?

Egyik ámulatból a másikba estem. A legtöbb hímnemű ismerősöm előbb állna fejre egy kloákában, minthogy érzelmi témákról diskuráljon. Mindőjük közül Edward volt a legutolsó, akivel valaha ilyen vizekre eveztem volna. Úgy látszik, az idei sem az értsük-meg-

a-férfilelek-rejtelseit éve.

– Na igen. Ha már így rákérdeztél, Richardot is szeretem.

– Szóval talán szereted a vámpírt, és szereted a vérfarkast – összegezte a hallottakat. – Öld meg a vámpírt, Anita. Segítek neked.

– Nem akarom túlragozni a dolgot, Edward, de ha netán elfelejtetted volna, Jean-Claude halandó szolgája vagyok, Richard pedig a farkasa. A szövetségből nincs kiszállás. Ha az egyikünk meghal, a másik kettő követi a sírba.

– Talán valóban így van. De az is lehet, hogy az egész mesét a vámpír találta ki. Javíts ki, ha tévedek, de nem ez volna az első alkalom, hogy hazudott neked.

Nem vitatkozhattam vele anélkül, hogy ne váljak a szemében szálnalmas tökféjjé. Úgyhogy meg sem próbáltam.

– Ha magánéleti tanácsokra lesz szükségem, majd szólok. Addig meg más dolgunk is van, nem?

Rosszallóan ciccegett.

– Szóval te megmondhatod nekem, kivel járjak és kivel ne, de én nem viszonzozhatom a szívességet?

– Haragszol rám, amiért hangot adtam a rosszallásomnak Donna miatt?

– Megvan a jogod a véleményedhez. De ha te kérértlen tanácsokat osztogathatsz nekem, én miért ne tehetném ugyanezt?

– Ez nem ugyanaz a kategória, Edward. Richardnak nincsenek gyerekei.

– A gyerekek ennyit számítanak?

– Igen. Ennyit.

– Sosem néztem volna ki belőled, hogy az anyatigris típusba tartozol.

Most mondom azt, hogy én se?

– A gyerekek is emberek, Edward. Kicsi emberek, akik kénytelenek együtt élni a döntésekkel, amiket a felnőttek hoznak a fejük fölött. Donna elég idős hozzá, hogy elkövesse a saját bakijait, de amikor cserbenhagyod, cserbenhagyod a gyerkőceit is. Tudom,

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

hogy téged ez nem érdekel, de engem igen.

– Számítottam erre, és nagyjából sejtettem a reakciód is. De az indokaidat még mindig nem értem.

– Ezek szerint többet tudsz rólam, mint én rólad. Álmomban sem gondoltam volna, hogy egy misztikafüggő jessum-pepi özvegy körül legyeskedsz. Azt hittem, te mindennek megnézed az árát, mielőtt leveszed a polcról. Tudod, a pénztártól való távozás után...

– Nem Edward fog fizetni érte.

– És Ted?

Megvonta a vállát.

– Ez a dolog éppen olyan, mint az evés. Fizikai alapszükséglet.

Kész megkönnyebbülés volt szembesülni ezzel a nyers kíméletlenséggel.

– Látod, ez az az Edward, akitől fél perc után összeszarom magam.

– Mégis kész lennél ellenem fordulni egy nő miatt, akivel most találkoztál először, és két gyerek miatt, akiket még sosem láttál. – Rosszallóan ráncolta a homlokát. – Nem értem.

– Nem kell, hogy értsd, Edward – idéztem a fejére a saját szavait.
– Elég, ha tudod.

– Tudom, Anita. Te vagy az egyetlen ember, aki nem szokott blöffölni – somolygott a bajsza alatt. – Már persze rajtam kívül.

– És Bernardo meg Olaf? Ők szoktak blöffölni?

Megrázta a fejét, és felnevetett. Az utóbbi percek feszültsége egy pillanat alatt feloldódott.

– Ne is próbálkozz! Úgysem szedsz ki belőlem többet.

– Miért csinálod ezt velem?

– Élveztem, amikor találkoztatok Donnával. A szintisza döbbenet az arcodon mindent megért. Akár egy halálos fenyegetést is.

– Kezdek komolyan aggódni érted, Edward.

– Csak most kezdesz aggódni? Ezek szerint öregszem.

Lassított, és begördültünk egy zsúfolt parkolóba. Felnéztem. Egy kórházépület tornyosult a fejünk fölé.

– Ez lenne a büntett helyszíne?

– Nem.

Leparkolt az első szabad helyre, és leállította a motort.

– Mi az ábra, Edward? Miért jöttünk ide?

– Itt vannak a túlélők.

Nagyot néztem.

– Miféle túlélők?

– A támadások túlélői.

Kinyitotta az ajtót, de én utánanyúltam, és megragadtam a karját. Lassan megfordult, és a kezemre meredt. A rosszallás csak úgy süttött a tekintetéből. Nem jöttem lányos zavarba. Ez olyan trükk, amihez én is gyakran folyamodom. Ha az ember nyilvánvalóvá teszi, hogy nem szereti a tapizós figurát, akkor a nem ellenséges szándékkal közeledők ösztönösen visszavonulót fújnak. Én nem tettem. Erősen markoltam a karját. Azt akartam, hogy végre észrevegye, nem ráz le ilyen könnyen.

– Még mindig nem vagyok képben, Edward. Miféle túlélőkről van szó?

Az arcomra emelte a tekintetét. Alig tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy lekapjam róla a napszemüveget, de sikerült. Úgy sem lennék okosabb.

– Említettem már, hogy vannak sérültek – felelte szelíden.

– A nagy francokat említetted! Abból, amit mondtál, arra következtettem, hogy senki sem élte túl.

– Rosszul következtettél.

– A nagy lófaszt! – fakadtam ki. – Tudod, kezdesz komolyan fárasztani.

– Engedd el a kezem.

– Hajlandó volnál végre válaszolni a kérdéseimre?

– Nem – felelte még mindig ugyanazon a kellemes, társalgó hangon. – De ha tovább hergelsz, teszek róla, hogy elengedj. És azt nem köszönöd meg.

Elengedtem a kezét, lassan, óvatosan. Ha azt mondja, nem

köszönöm meg, én elhiszem.

– Hallgatlak, Edward.

A Ted-féle jovialis mosoly ömlött szét a képén.

– Szólíts nyugodtan Teddynek. – Azzal kiszállt a kocsiból.

Komótosan átsétált a parkolón, és a kórház bejárata előtt megállt.

Levette a napszemüvegét, az egyik szárát az ingzsebébe csúsztatta.

Aztán visszaneézett.

Várt.

Megérdemelte volna, hogy ne menjek utána. Megérdemelte volna, hogy se szó, se beszéd, hazahúzzak St. Louisba, hadd takarítsa fel maga után a saját mocskát. De nem tettem. Kilöktem az ajtót, és kiszálltam.

Először is, tartoztam neki ennyivel. Biztos voltam benne, hogy előbb-utóbb minden titokról lerántja a leplet a maga szadisztikus, időhúzásra játszó stílusában. Másodszor pedig, hát igen, kezdte fűrni az oldalamat a kíváncsiság. Tudni akartam, mi lehet az, ami tüskét bökött profizmusa áthatolhatatlan páncéljába, és kikezdte a magabiztosságát. A kíváncsiság néha előny, néha hátrány. Hogy jelen esetben melyik, az úgyis elválik.

Ha tippelnem kéne, az utóbbira fogadnék.

5.

A Saint Lucia kórház egyike azon épületeknek Albuquerque-ben, mely stílusjegyeit tekintve köszönő viszonyban sincs az emberléptékű, délnyugatias ízlésvilággal. Bauhaus-szerű és tagolatlan, mint minden posztmodern egészségügyi komplexum. A városatyák talán abban reménykedtek, hogy a turisták nem jutnak el idáig. Hej, de jó nekik! Egyébként is, a kórház az a hely, ahová csak akkor teszi be a lábát az ember, ha valami baj van. Az egyetlen pozitívum abban állt, hogy kivételesen nem én szorultam ápolásra, és még csak nem is olyasvalaki, aki közel áll hozzám.

A nővérpultot elhagyva végigcaplattunk egy kietlen, fehér folyosón. Kétoldalt csukott ajtók sorakoztak, az egyik előtt egyenruhás rendőr posztolt. Legalább nem kellett sokáig keresgelnünk.

Edward odalépett hozzám, és bemutatkozott. A legbarátibb mosolyát vette elő, a kenyérre kenhető Teddy-verziót. Óvakodott attól, hogy harsány legyen, ahogy ez egy kórházba látogató jófiútól ugyebár elvárható. Látásból ismerhették egymást, és szerintem ő is abban reménykedett, hogy ez egy kicsit felpörgeti a dolgokat. Az egyenruhás Edward vállá fölött rám pillantott. Nem tetszett neki, amit látott. Hát, az antipátia kölcsönös volt. Ha csórikám azt várja, hogy összeklattyanok egy szűrős tekintet súlya alatt, akkor nagyon fog csalódni. Bájosan rámosolyogtam, és pikírt unottsággal álltam a pillantását. Rajtam ugyan senki ne növelje az önbizalmát! Talán néha nem úgy tűnik, de nekem sincs elég belőle.

Ő pislogta el magát előbb. Piros pont ide!

– A hadnagy odabenn van. Látni akarja a nőt, mielőtt beengedné magukat.

– Csakugyan? És miért? – érdeklődött Edward, még mindig

relative baráti hangon.

A rendőr megrántotta a vállát.

– Én csak a parancsot teljesítem, Mr. Forrester. Nem kérdőjelezem meg a felettesem utasításait. – Résznyire nyitotta az ajtót, és beslisszant anélkül, hogy beláthattam volna a szobába. – Itt várjanak. – Nem várta meg, hogy a zsanér automatán visszahúzza az ajtószárnyat, hanem betette maga mögött.

Edward a homlokát ráncolta.

– Ezt nem értem.

– Én igen.

Kérdőn felvonta a szemöldökét.

– Civil vagyok, ráadásul nő. A legtöbb zsaru élből nem szavaz nekem bizalmat.

– Személyesen kezeskedtem érted.

– Hát úgy látszik, Ed... Ted, hogy a véleményed mégsem esik akkora súllyal a latba, mint ahogy gondoltad.

Kaptam egy Edward-féle hidegzuhany-pillantást a nyakamba. Az ajtó nagy lendülettel kitérült, így nem maradt rá időm, hogy belefagyjak az alsóneműmbe, viszont közvetlen közelből figyelhettem, ahogy Edward Teddé transzformálódik. A belső nihil elé függönyt húzott, ettől az egész arckifejezése megváltozott. Gombnyomásra működött nála a dolog. A könnyedség, amivel Ed-módból Ted-módba váltott, aztán vissza, egyenesen hátborzongató volt.

Az ajtóban álló férfi alig pár centivel lehetett magasabb nálam. Gondolom, az itteni rendőrségnél nem tartozik az alkalmassági kritériumok közé a minimum egy-hetvenes testmagasság. Napszitta szőke haja és militáns kefefrizurája kihangsúlyozta szögletes vonásait. Szeplős, vörösesbarna bőrével erősen a túlnapozott-és-odakozmált kategória határmezsgyéjén járt. Hát itt senki retteg a bőrráktól? Fáradtzöld szeme a maga módján érdekes volt, még azt is megkockáztatom, hogy szép, ám közel sem barátságos. Mivel még sosem találkoztunk, semmivel sem szolgálhattam rá az utálatára.

Hacsak azzal nem, hogy újabb zavaró tényező vagyok egy amúgy is komplikált ügyben. Ráadásul halottkeltő. A megfelelő részt kérjük aláhúzni! Szóval a fickó vagy babonás, vagy nem kifejezetten csapatjátékos-típus. Nem is tudtam hirtelenjében, melyik verzióért drukkoljak.

A csönd nyúlt, mint a rétestészta. Takarékra tettem magam, és vártam, hogy belefáradjon a szemszkanalizálásba. Ha kell, itt állok egész nap, békés meditációba merülve. Egy kórházi folyosón ácsorogni a közelébe sem ér annak, amin az utóbbi időben keresztülmentem. Ha jobban belegondolok, mostanában már az is piros betűs ünnepnek számít, amikor épp senki sem próbál megölni.

Edward kísérletet tett rá, hogy feloldja a feszültséget.

– Marks hadnagy, bemutatom Anita Blake-et. Appleton rendőrfőnök úr biztosan említette magának, hogy ma érkezik. – Ted nyájas hangján beszélt, de a tartásán láttam, hogy kezd ideges lenni.

– Szóval maga Anita Blake.

– Igen.

– Nem szeretem, ha civilek ártják bele magukat egy rendőrségi ügybe. – Edwardra bökött. – Mr. Forrester már bizonyított. Maga még nem.

Edward már nyitotta a száját, de Marks egyetlen határozott kézmozdulattal befojtotta a szót.

– Nem, Mr. Forrester. Ne fossza meg a kisasszonyt a lehetőségtől, hogy maga válaszoljon.

– Majd válaszolok – mondtam –, ha lesz mire.

Nem értette.

– Nem hallottam a kérdést, hadnagy. Az imént az történt, hogy maga elmondta a véleményét. Vagy inkább kinyilatkoztatást tett.

Elvörösödött.

– Nem tűröm, hogy egy istenverte boszorkány kioktasson.

Aha, szóval babonás. Rejtély megoldva.

– Meghívásra érkeztem, Marks hadnagy. Arra kértek, hogy asszisztáljak az ügy megoldásában. Amennyiben nem tart igényt a

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

segítségemre, rendben van, de adandó alkalommal a felettesei magyarázzák el a főnökömnek, mi a pokolért kellett iderángatniuk St. Louisból, amikor még abban sem voltak biztosak, akarnak-e fogadni egyáltalán.

– A lábára léptem, mire a kisasszony azonnal a felsőbb hatalmakhoz rohanna elsírni a bánatát?

Rosszallóan csóváltam a fejem.

– Talán a volt feleségére emlékeztetem?

– Mifelénk nem szokás elválni – jelentette ki felháborodottan.

– Akkor biztosan az a baja velem, hogy halottakat keltek. Csak nem száll inába a bátorsága egy csipetnyi transzcendenciától?

– A fekete mágia minden válfaja halálos bűn. – Kereszt alakú nyakkendőtűjével babrált. Az országban minden rendőr ilyenekkel jár, de valahogy az az érzésem támadt, hogy Marksnek a kis rézpöcök többet jelent, mint a kincstári felszerelés jelentéktelen darabját.

– Nem foglalkozom fekete mágiával. – Előhúztam az ezüstláncot a nyakamból, az egyszerű kereszten megcsillant a fény. – Keresztény vagyok, protestáns, egész pontosan episzkopális. Fogalmam sincs, mit hallott a nekromantákról, de nem szokásunk az ördöggel trafikálni.

– A maga helyében én is ezt mondanám.

– A halhatatlan lelkem sorsa egyedül rám és Istenre tartozik, Marks hadnagy. „*Ne ítéld, hogy ne ítéless*”. Vagy át szokta ugrani a zavaró részeket?

A rendőr arca elsötétült. Kicsaptam nála a biztosítékot. Ajvé!

– Mi a túró van a mögött az ajtó mögött, hogy így rettegek? – szegeztem neki a kérdést.

Sikerült meglepnem a megfigyeléssel.

– Én nem rettegek.

– Ha maga mondja! Én viszont úgy látom, hogy totál kikészítették a túlélők, és rajtam vezeti le a feszültséget.

– Maga még nem ismer engem.

– Tényleg nem. De azt látom, hogy még egy zabszem már nem

férne be.

Haj, ezúttal tényleg túllöttem a célon. Olyan közel lépett hozzám, hogy legszívesebben hátrasasszéztam volna, hogy legyen köztünk egy kis hely. De nem sasszéztam hátra. Reménykedtem benne, hogy a hadnagy nem veszi el az ultrabigott méltóságát, és nem szóz be nekem egyet. Néha megérdemelném.

– Szóval azt hiszi, hogy zsebre vágja az egész mezőnyt?

Erre mit mondjak? Csak az önbizalom-túltengéses verziót hagyta meg nekem, mint lehetőséget.

– Nem gondolom, hadnagy. Tudom.

Gunyorosan elmosolyodott.

– Hát, ha ilyen biztos magában... legyen a vendégem. – Félreállt, és széles mozdulattal az ajtó felé intett.

Jó lett volna tudni, mi vár odabenn. Mi rázta meg így Edwardot és a rendőr hadnagyot? A néma, csukott ajtót néztem, de az féltékenyen őrizte a titkát.

– Tapsra vár, Miss Blake? Magáé a terep.

Edwardra pislogtam.

– Menj csak, Anita! Idekinn megvárlak.

– Mocsok disznó – mormoltam a bajszyom alatt, és lenyomtam a kilincset.

6.

Szűkös előtérben találtam magam, melyet a szemközti oldalon kétszárnyú üvegajtó zárt le. Hűvösen cirkuláló légáramlatot éreztem a homlokomon. Temperált szoba. Ejha! Szikár vonású, nyakigláb férfi szobrozott az ajtó előtt betegzöld műtőruhában. Műanyag zacskó-cipőket viselt a lábán, és gézmaszk lógott a nyakában. Végre egy ember, akit nem aszalt kőbarnára a nap. Már kezdtem magam úgy érezni, mint aki baromira kilóg a sorból.

A férfi egy köteg penészzöld ruhát nyomott a kezembe.

– Vegye fel ezeket!

– Maga az orvos?

– Nem, én a nővér vagyok.

Az ápoló. Van humorérzéke.

– Anita Blake.

Kurtán biccentett.

– Az én nevem Ben.

– Mire kellenek ezek a göncök?

– Hogy ne vigyen be fertőzést.

Nem vitatkoztam vele. Az én szakmai gyakorlatom az élet kioltására terjed ki, nem a megőrzésére, úgyhogy mélyen meghajlok az övéhez hasonló szakértelem előtt. Felráncigáltam az overallt a farmeromra, és olyan szorosra húztam a bokámnál és a derekamnál, amennyire csak lehetett. A szkafander szára buggyos redőkben omlott a lábamra.

Ben – a nővér – elmosolyodott. Ettől egyszeriben megszélidült az arca. Így már nem nézett ki úgy, mint a *Száll a kakukk fészkére*-féle Ratched nővér, a rettenetes.

– Nem számítottunk rá, hogy a rendőrség ilyen... apró nyomozót küld.

Ah, a büszkeségem. Ez talált.

– Nem vagyok nyomozó – mondtam.

A szeme a vállamon átvett tokban lapuló pisztolyra tévedt. A fekete szerszám valósággal rikitott pasztellszínű ingemen. Összehúztam magamon az overallt.

– Az új-mexikói törvények tudtommal nem tiltják a nyílt fegyverviselést.

– Ha nem rendőr, minek magának a fegyver?

– Vámpírvadász vagyok.

Hosszú ujjú köpenyt nyújtott felém. Hátulkötös volt, mint a kórházi cuccok általában. Belebújtam, és Ben megkötötte.

– Úgy tudtam, a vámpírokon nem fog a golyó.

– Az ezüstgolyók lelassítják őket. A fiatalabbakat egy fejlövással simán el lehet intézni, de a szívet ért találat is megteszi. Persze mindig vannak kivételek – tettem hozzá gyorsan. Nem venném a lelkemre, ha megcsócsálnák Ben nővért, miközben egy alkalmatlankodó vámpírt próbál medveölővel leszedni, csak mert az elmélet pofonegyszerűnek hangzik.

Alaposan megizzadtunk, mire beleszenvedtük a sörényemet a nejlonfityulába, de valahogy mégis sikerült. A vékony gumiszalagra kötött masni minden mozdulatnál végigkaristolta a nyakam. Ben rám akarta adni a sebészkesztyűt, de magamtól is frankón megoldottam a dolgot.

– Bűnügyi helyszíneken én is épp ilyet használok – magyaráztam csodálkozó tekintetét látva. – Na meg munka közben, amikor nem akarom, hogy vér menjen a körmöm alá.

Segített megkötni a maszkot a nyakamban.

– Gondolom, töméntelen vért lát nap mint nap.

– Feleannyit sem, mint maga.

A maszk takarta az orromat és a számat, csak a szemem maradt fedetlenül; alig egy tenyérnyi szabadon lélegző felület. Ettől előbb-több tutira előjön a klausztofóbiám. Ben értetlenül nézett rám.

– Nem a baleseti sebészeten dolgozom.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Hanem?

– Az égési osztályon.

– A túlélők égési sérültek?

Tagadólag rázta a fejét.

– Nem, de egyetlen nyitott seb az egész testük, éppúgy, mintha megégtek volna. A kezelési eljárás teljesen azonos.

– Hogy érti, hogy a testük egyetlen nyitott seb?

Valaki megkocogtatta az üveget a hátam mögött. Összerezcentem. Újabb sebész-zöldbe öltözött férfi állt az ajtó túloldalán.

Megnyomott egy gombot, és a kihangosítóból ingerült hang reccsent a fülembe.

– Még ma be akar jönni, kislány? Akkor mire vár? Szedálni akarom a betegeimet, de nem tehetem, amíg maga meg nem nézte őket. Felsőbb utasítás. Hogy az ég szakadna ezekre a dilettáns... – elengedte a gombot, aztán eltűnt a vastag fehér függöny mögött, ami a terem nagyobb részét takarta szem elől.

– Nahát, ma mindenkit sikerül kihoznom a béketúrésból. Úgy látszik, ez egy ilyen nap.

Ben felvette a maszkját.

– Ne vegye magára. Dr. Evans remek szakember. Az egyik legjobb.

Eszembe jutott Blake nagy első számú arany szabálya: ha az ember jó orvost keres, ne a kollégákat kérdezze. A betegképviselőt még kevésbé. A nővérek viszont mindig pontosan tudják, ki jó és ki nem. Talán nem szapulják nyíltan a pancser orvosokat, de ha jót mondanak valakiről – azt készpénznek lehet venni. Ben megérintett valamit a falon, és a légzsilip egy kisebbfajta légörvény kíséretében kinyílt. Beléptem, és az ajtószárnyak azonnal a helyükre csusszantak mögöttem. Most már csak a fehér függöny választott el a terem többi részétől. Mély levegőt vettem, és megkerestem a nyílást, melyen át Dr. Evans elviharzott.

A terem vakító fehér volt és csíramentesen tiszta; le se tagadhatta volna, hogy betegszoba. A kórház-technológia lemeztelenítve virított

a képembe. Odakinn a folyosón látni lehetett az igyekezetet, hogy pasztellszínekkel és szolid dekorációval üssék el a depresszálo egészségügy-hangulatot, és azt a csalóka képzetet keltsék a látogatóban, hogy ez is csak egy középület a maga labirintusszerű folyosóival és termeivel. Hát, számomra az illúzió véget ért a függőnynél.

Hat ágy sorjázott egymás mellett, mindegyik fölött műanyag sátortetők domborodtak. Dr. Evans a legközelebbi mellett állt Pár lépéssel arrébb egy másik penészzöld szkafanderes alak babrált egy villódzó-zümmögő műszertornyot, amelyből minden ágy mellé jutott egy-egy. Ahogy felpillantott, az arca szabadon maradt néhány négyzetcentije alapján megállapítottam, hogy fekete, ezenkívül nő, de még a korát sem tudtam belőni. Simán elmennék mellette az utcán. Ettől kellemetlen érzésem támadt. Vagy megint csak a paranoiám viszket? A nő végzett a beállításokkal, és egy másik ágy mellé lépett. Ott is pötyögött, csavart és matatott, aztán feljegyzett valamit egy vastag írótüskére.

Dr. Evans nem fordult felém. A legkisebb jelét sem adta, hogy hallott volna bejönni. Az ágyak fölé szerelt sátrak könnyűfém keretrendszerre fűzött kórházi lepedőkből álltak, melyeket úgy rögzítettek, hogy egyetlen ponton se érjenek a beteg testéhez. Dr. Evans lehajolt valamiért, és a válla fölött megpillantottam a szélső ágyban fekvő túlélő arcát. Néztem, de nem láttam – vagy az agyam lökte ki magából a képet, nem is tudom. Vörös volt; kivérzett, nyers húsdarab. Úgy festett, mint a vágóhídi aprólék emberi arc formájára gyúrva. Az orra teljes egészében hiányzott, a lyukból féhéren törtek elő a vékony műanyag csövek. A szeme vadul forgott. Valami nagyon nem volt rendben ezzel a barna szempárral. Már azonkívül, hogy teljesen hiányzott körülötte az arcbőr. Beletelt néhány másodpercebe, amíg rájöttem, hogy mindkét szemhéját töből lenyesték.

A szoba hirtelen elsötétült körülöttem, és elviselhetetlenül forró lett. Fulladozni kezdtem a maszkban. Le akartam tépni magamról, de

Dr. Evans megragadta a csuklómat.

– Eszébe ne jusson! Hát nem érti? Az életüket teszem kockára minden egyes látogatóval, aki beteszi ide a lábát. – Amikor látta, hogy eljutott az agyamig a mondókája, lassan elengedte a karom. – Bizonyítsa be, hogy megérte a kockázatot. Mondja meg, miféle istentelen teremtmény művelte ezt velük.

A légzésemre koncentráltam. Lassan ki, lassan be.

– Hogy néz ki a test többi része? – suttogtam reszketegen, amikor újra meg tudtam szólalni.

Az orvos szigorúan végigmért.

– De hiszen alig áll a lábán. Tényleg látni akarja?

– Dehogyan akarom – feleltem. – Semmit sem szeretnék jobban, mint sarkon fordulni, és hanyatt-homlok kirohanni innét.

Legszívesebben meg sem állnék a következő városig. Nem azért jöttem, Dr. Evans, hogy újabb rémálmokat szerezzek magamnak, hanem hogy szakvéleményt adjak. És az nem megy anélkül, hogy meg ne nézném őket, mindegyiküket. Ha úgy gondolnám, hogy eleget láttam, nem kérnék ilyesmit, higgye el.

Nem győztem meg.

– Nézze, nem azért vagyok itt, hogy katasztrófaturistát játsszak. Nyomokat keresek, amelyek közelebb vihetnek a tetteshez. És az áldozatok testén lehet a leghasználhatóbb nyomokat találni.

Az ágyban fekvő férfi meg-megrándult, a fejét dobálta. Elviselhetetlen fájdalmai lehettek. Halk, vinnyogásba fúló torokhangok törtek elő letépett ajkai mögül. Magamban lassan elszámoltam tízig, és igyekeztem függőlegesben tartani magam.

– Kérem, Dr. Evans.

Amikor kinyitottam a szemem, az orvos már félig hátragöngyölte a lepedőt. Óvatosan, centiről centire fedte fel a férfi testét. Alapos munkát végeztek vele. Amikor a derekánál tartott, már nem maradtak kétségeim: élve megnyúzták. Már az is halálos trauma, ha valakinek az arcbőrét lekapják, de egy öntudatánál levő embert teljes testfelületen meghámozni... Édes Jézusom, az maga lehet a vinnyogó

pokol.

Amikor a lepedő lekerült a csípőjéről, megtántorodtam. Az ágyéki terület szinte teljesen sima volt. Újra a mellkasára villant a szemem. Valami nem stimmel.

– Férfi vagy nő?

– Férfi.

A hűlt helyét bámultam annak, aminek ott kellett volna lennie.

– Kurva élet – suttogtam magam elé. Kivert a víz, remegni kezdett a kezem. Hosszú percekig csukott szemmel hallgattam az oxigénpumpák monoton sziszegését, a nővér nejloncipőjének surrogását, ahogy az ágyak között járkált. És a halk nyöszörgést, ahogy a férfi küzdött és vonaglott, hogy szabaduljon a csuklójára és a bokájára csatolt bilincsektől.

Bilincsek?

Pedig már az első pillanatban láttam a bőrszíjakat. Valahogy mégsem jutott el a tudatomig, hogy ez mit jelent. Lassan kinyitottam a szemem. Megy ez.

– Miért kötözték le? – A hangom erőtlen volt, de tisztán érthető. A leghatározottabb szemkontaktusban részesítettem Dr. Evanst, ami csak tőlem tele. Lelkesen memorizáltam a szarkalábakat a szeme sarkában, csak ne kelljen tudomást vennem az ágyon heverő húscsomóról. Képtelen voltam úgy gondolni rá, mint élő emberre. Ha nem tartom a professzionális távolságot, egy óvatlan pillanatban körberókázom a szobát.

– Ha nem szíjaznánk le őket, felkelnének. – Aztán kissé bizonytalanul hozzátette: – Azt hiszem, el akarnak menni.

– Elmenni? – Elhúztam a szám, bár ezt a doki nem láthatta a símaszk alatt. – Javítson ki, ha tévedek, de nem jutnának messzire ilyen állapotban.

– A legerősebb fájdalomcsillapítókat kapják. De amikor a tompultság elmúlik, azonnal mehetnékjük támad.

– Mindegyiküknek?

Bólintott.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Összeszedtem magam, és az emberroncsra néztem. Néha komolyan elgondolkozom rajta, hogy szakmát váltok.

– Miért hívtak ide? Én szörnyszakértő vagyok, és ezt ember is csinálhatta.

– Nem találtunk vágó- vagy szűrőeszközre utaló nyomokat az izomszöveten – felelte Dr. Evans. – Egyetlenegyét sem.

Rámeredtem.

– Hogy érti ezt?

– Ahogy mondom. Nem pengével csinálták. Akármilyen jól bánik valaki a késsel, mindig maradnak árulkodó jelek. Igaz, hogy rendszerint az áldozatok teste a legjobb bizonyíték, de ez az eset kivétel. Mintha leolvadt volna róluk a bőr.

– Azok a vegyszerek, amik lekapják az emberi bőrt és oldják a puha szöveteket, mint az orrot és a nemi szerveket, nem állnának meg a bőrfelületen, hanem simán átennék magukat az izomzaton is. Vagy nem?

Dr. Evans bólintott.

– Hacsak nem mosták le azonnal. De a laborvizsgálat ebben az esetben is talált volna maróanyagot, legalább nyomokban. A roncsolt szövetek viszont a savmarás legapróbb jeleit sem mutatják. Az orrot és a nemi szerveket valószínűleg egyszerűen leszakították. Ilyen jellegű mechanikus sérüléseket máshol a testen nem találtunk. Véleményem szerint megnyúzták őket, aztán letépték a genitáliákat. – Összefonta a karját. – Sok csúnya esetet láttam már. Azt hittem, nem tudnak nekem újat mutatni. Tévedtem.

– Úgy hallottam, halottak is vannak. Ők a kínzás közben véreztek el? – A szoba levegője már nem is tűnt annyira sűrűnek. Ha a munkára koncentrálok, talán mégsem fogom eldobni a nyulat.

– Nem. Feldarabolták őket, a maradványokat pedig otthagyták a tetthelyen, egy kupacban.

– Feldarabolták őket? Ha jól értelmezem, amit mond, ezeken az áldozatokon találtak késnyomokat.

– Inkább úgy fogalmaznék, hogy olyan vágóeszköz nyomait,

amely sem késre, sem kardra, sem szikére nem hasonlít. A vágásnyomok mélyek és erősen roncsolt felületűek. Recés, durván megmunkált eszközt használtak.

– Maga szerint mi lehetett?

Széttárta a karját.

– Bárcsak tudnám! A penge nem vágta át a csontokat. Akárki is darabolta fel a testeket, azzal kezdte, hogy a végtagokat széttépte az ízületeknél. Ez még a legerősebb ember erejét is meghaladná.

Ebben igazat kellett adjak neki.

– Ezek után is az a véleménye, hogy ember tette? – szegezte nekem a kérdést, és a fejével a rángógörcsben fetrengő túlélőkre bökött.

Hogy az ember mire képes és mire nem... hát, azt ne ragozzuk. Hogy is mondják? Határ a csillagos ég. De hát ezt nem kellett Dr. Evansnek magyaráznom. Ő sem erkölcsi vagy etikai értelemben tartotta a halandó embert képtelennek rá, hanem fizikailag.

– A darabolás és a durván megmunkált penge akár halandó elkövetőre is utalhatna. De a nyúzással kapcsolatban teljesen egyetértünk: ha ember műve volna, a gyilkos szerszám nyomot hagyott volna maga után. Ez itt kifejezetten tiszta munka.

– Igen – bólogatott. – Ez találó kifejezés. Tiszta, precízen kivitelezett munka.

A kiálló testrészek leszaggatásával ellentétben. Azt ugyanis irtózatossággal abszolválták. Mintha két különböző tettesünk – majdnem azt mondtam, sorozatgyilkosunk – volna. Nem, nem sorozatgyilkos, hiszen ezek az emberek még élnek. Hogy meddig, az persze kérdés.

– Mire gondol? – zökkentett ki a gondolataimból Dr. Evans.

– Életlen szerszámmal szétszabdalni valakit, aztán a karokat és lábakat kézi erővel szétcincálni... ez nem a nagykönyvbe való elmezavart sorozatgyilkosra vall. Az élvenyúzás precíz, a végletekig pedáns beállítottságra utal. Miért venné valaki a fáradságot, hogy gondosan lebőrözze a nemi szerveket, ha aztán leszaggatja az egész

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

cuccot? Vagy két külön elkövetővel van dolgunk, vagy egy hasadt személyiséggel.

– Arra gondol, hogy a gyilkos skizofrén?

– Talán. A sorozatgyilkosokat sem lehet igazán beskatulyázni. A precíz bűnözőknek is lehetnek agyament, vadállati pillanataik. Előfordul, hogy az alapvetően rendszerető elme bekattan, amint belemelegszik a vérontásba. Ugyanez megfordítva viszont nem mondható el az agyaroggyant gyilkosról. Akinek nincs ki a négy kereke, attól nem várható túl sok racionalitás. Persze ez is csak általánosítás, és mint ilyen, pontatlan.

Úgy néztem, sikerült ledolgoznom a kezdeti rossz benyomást, mert Dr. Evans komoly érdeklődéssel hallgatott.

– Tehát vagy egy szisztematikusan dolgozó gyilkost keresünk, akinek vannak elborult pillanatai, vagy... vagy kit?

– Vannak párban dolgozó gyilkosok is. Egy pedáns, aki általában azonos a terv értelmi szerzőjével, és egy zavaros fejű követő. Sok ilyesféle gyilkosduóról hallani mostanság. Általában férfiak csinálják tandemben, de olyanra is akad példa, amikor a férfi egy nővel áll össze. Ebben az esetben szinte kivétel nélkül a férfi a domináns személyiség. A szereposztás úgy néz ki, hogy az egyik a góré, a másik pedig többé-kevésbé az irányítása alatt áll. Talán itt is ilyesmivel van dolgunk.

– Ez csak feltételezés.

– Valóban. De hirtelenjében csak ehhez hasonló feltételezésekkel szolgálhatok. Természetfeletti-specialista vagyok, Dr. Evans. Ha az elkövető emberi fizimiskával szaladgál, legyen akármekkora szörnyeteg is legbelül, nem engem szoktak riasztani. Valakinek a nyomozást vezetőik közül szilárd meggyőződése, hogy ezért itt nem ember a felelős. Különben nem volnék itt.

– Az FBI-ügynök nagyon magabiztosnak látszott – jegyezte meg az orvos.

FBI-ügynök? Menten előnt a vörös kód.

– Ezek szerint fölöslegesen vesztegettem mind a kettőnk idejét?

Idejöttek a szövetségiék, és szóról szóra az volt a véleményük, mint nekem?

– Majdnem.

– Remek. Akkor a továbbiakban nincs is rám szükségük.

– Az FBI arra a következtetésre jutott, hogy az elkövető csak ember lehet.

És ha egyszer a szövetségiék valamit a fejükbe vesznek, az isten se győzi meg őket, hogy tévedtek. A zsaruk mind betonfejűek.

– Ez a legkisebb ellenállás, főleg amikor büntényről van szó – mondtam. – Ha a férj halott, tutira az asszony tette el láb alól. Ki más? A rendőrök nem szeretik túlkomplikálni a képletet.

Egyszerűsíteni annál inkább.

– És maga miért nem fogadja el az egyszerű képletet?

– Több okból. Először is, túl nagy odakinn a bizonytalanság. Ha a tettes valóban ember volna, akkor ez a sok szövetségi meg helyi kopó már réges-rég talált volna nyomot, amelyen elindulhatnának. Másodszor, független szakértőként nekem nincs főnököm, akinek folyamatosan jelentenem kellene. Senki sem ad nekem körmöst, vagy fokoz le albuszvezetővé, ha tippelek, de nem jön be. Ilyen szempontból a magam ura vagyok: a munkám és a bevételem, hál' istennek, nem függ attól, mennyi homokszem szorult az államapparátus fogaskerekei közé.

– Nincsen főnöke? – Láttam rajta, hogy ezt el sem tudja képzelni.

– Főnököm, az van. De nem várja el, hogy jelentésekkel bombázzam. Bert inkább porszívóügynök, mint bürokrata. Ja, és én vagyok a porszívó. Magasról tesz rá, hogyan végzem a munkámat, amíg megcsinálom, amit rám oszt és közben nem mászok túl sok ember képébe. Halottakat keltek, Dr. Evans és ez nem mindennapi szaktudás. Ha Bert túl sokat cseszeget, szívfájdalom nélkül faképnél hagyom. Két másik halottkeltő cég is van az országban, és mindkettőnél tárt karokkal fogadnának. Oda akarok kilyukadni, hogy nekem nem kell aktahalmokban fuldokolva tölteni az életemet, mint nagyra becsült rendőr kollégáimnak. A célra koncentrálnak

anélkül, hogy minden egyes lépésem kockázatait és mellékhatásait végig kellene gondolnom. Ha egy kicsit bizonytalannak, vagy ne adj' isten inkompetensnek látszom munka közben, az senkinek sem fáj, nekem a legkevésbé. A lényeg, hogy ez – és a leponyvázott ágyakra böktem – ne történhessen meg újra. Persze mindenkinek az volna a legkényelmesebb, ha most azonnal találnék egy bűnbakot. Nem feltétlenül a főnökömnek, inkább a helyi zsaruknak meg a szövetségieknek. Érthető is; egy ilyen ügyet megoldani, az löketet adhat egy zsaru karrierjének. Ha viszont hibáznak, azzal sok helyen sok rosszpontot szerezhetnek maguknak. Testületileg.

– De ha maga téved, senki sem üti meg a bokáját.

– Csak én, de egy lila foltot még kiheverek valahogy. Ha viszont mindenki rossz irányban tapogatózik, én, a zsaruk, a szövetségiek, akkor a gyilkos továbbra is szabadon garázdálkodik. És azt nem venném a lelkemre.

– Ennyire megérintette magát ez az ügy?

– Mondjuk úgy, hogy lassan nem lesz több férőhely a pokolban az ilyen vadállatoknak.

– Maga vallásos?

Bólintottam. Fogjuk rá.

– Nem gondoltam volna, hogy a keresztény hitgyakorlatba az is belefér, hogy főmunkaidőben zombit idéz az ember.

– Most már tudja.

Gondosan visszatakarta az ágyon nyöszörgő férfit.

– Megnézi a többit is?

– Ha lehet.

Legalább egy futó pillantást kell vetnem a többiekre is. Ha nem teszem, egész hátralévő életemben azon fogom törni a fejem, nem siklottam-e el valami fontos részlet fölött, csak mert egy kicsit felkavarodott a gyomrom.

– Eddig senkinek sem sikerült végignéznie őket anélkül, hogy ki ne kellett volna mennie egy kis friss levegőt szívni. – A következő ágyhoz lépett. – Engem is beleértve.

Követtem, és igyekeztem lelkiekben felvértetni magam az élményre. Meg tudom csinálni; kiürítem magam legbelül, az érzelmeimet egy sötét sarokba pakolom. Az empátia olyan luxus, melyet nem mindig engedhet meg magának az ember.

A második férfi nem sokban különbözött az elsőtől; talán valamivel magasabb lehetett, és élénk kék szeme volt. Gondosan kerültem a tekintetét. Ha egyszer rájövök, hogy ő is ember, vége az Anita-zennek, és visítva kirohanok. A harmadik túlélőnél viszont elakadtam. A sebek a mellkasán valahogy mások voltak, mint az előző kettőnek, és amikor Dr. Evans visszahajtotta a csípőjéről a takarót, már nem rejtegethettem tudatalattim dantei bugyraiba aényt, hogy egy nőt látok magam előtt. Egy nőt, akinek letépték a melleit. A szeme felakadt, lecsupaszított fogsora a plafonra tátogott. Hirtelen megértettem, miért nem beszél egyikük sem; a nyelve roncsolt, fekete húscsafatként forgott és vonaglott a szájüregében.

A hőség rám cuppant, mint egy nejlonburok, a szoba egyre gyorsuló iramban táncolni kezdett körülöttem. A maszk ráolvadt a fejemre. Megpördültem, és az ajtó felé vettem az irányt. Ha nem jutok ki időben, a tegnapi vacsi megnézi a külvilágot. A másik lehetőség, hogy elájulok. A kettő közül a hányás volt a szimpatikusabb megoldás. Dr. Evans megnyomta az érintőkapcsolót. Az ajtó szisszenve kitárult, és én úgy ugrottam ki rajta, mint aki mögött ég a ház.

Ben a szája előtt tartotta a maszkot, amíg az ajtó be nem zárult.

– Jól érzi magát?

Hát úgy nézek én ki? De szólni nem szóltam, mert totál elment a hangom. Lerántottam a maszkot, de még így sem kaptam levegőt. Sűrű csönd hullámozott az apró előtérben, az elszívó monoton hangon surrogott. Letéptem a műanyag sityakot a fejemről, a hajam csatakosan az arcomba hullott. Az agyam lüktetett az oxigénhiánytól.

– Bocs – nyögtem alig hallhatóan. Nekikönyököltem a folyosóra vezető ajtónak, és kibukdácsoltam rajta.

7.

A betegszoba után a folyosó kifejezetten hűvös volt. A falnak vetettem a hátam, és nagy kortyokban nyeldekeltam a levegőt. A hullaházszerűen sziszegő előtérhez képest idekinn mintha minden zsongott volna az élettől. Emberek jöttek-mentek, csörömpöltek, diskuráltak. Aztán meghallottam Marks hadnagy hangját.

– Mégiscsak a mezőny vágta zsebre magát. Igaz-e, Miss Blake?

Kinyitottam a szemem. Marks egy székben ült, amit az ajtónál silbakoló egyenruhás hozott magának. Az őrt sehol sem láttam. Edward a szemközti falnál állt, a keze a nyakszirtje mögött összekulcsolva. Engem figyelt: tanulmányozta a reakciómat.

– Három túlélőt néztem meg. Maga hányadiknál tartott, mielőtt a lovak közé dobta a gyeplőt?

Ha vasvillatekintettel szűrni lehetne, már zsákban lennék.

– Nekem – csattant fel –, egyszer sem kellett kimennem abból a kibaszott szobából.

– Ezt egyeztesse le Dr. Evansszel. Szerinte senkinek sem sikerült elsőre végigmenni közöttük. Magának se, Marks. Szóval tegye magát takarékra.

Talpra ugrott.

– Átkozott... boszorkány! – Szinte köpte a szavakat, mintha ez volna a legnagyobb sértés, ami hamarjában az eszébe jutott. De jó neki.

– Ha még azt sem tudja, mi a különbség egy boszorkány és egy halottkeltő között – jegyeztem meg –, ne csodálkozzon rajta, hogy eddig képtelen volt elkapni ezt az ízét. – Még mindig jobb válogatott sértéseket vágni Marks fejéhez, mint visszamenni azon az ajtón.

– Miféle ízét?

– Az ízét. A szörnyeteget.

– Az FBI szerint sorozatgyilkossal van dolgunk.

Vetettem Edwardra egy gyors oldaldpillantást.

– De jó, hogy valaki végre közli velem, mit gondolnak az ügyről a szövetségiek. – Nem vettem észre, hogy különösebben görnyedezne a rossz lelkiismeret súlya alatt. Visszafordultam Marks felé. – Akkor miért nem találtak késnyomokat a túlélők testén?

Marks körülnézett a folyosón. A sarkon egy nővér fordult be éppen, alaposan megrakott szennyeskocsit tolva.

– Lezáratlan nyomozati ügyet nem vagyok hajlandó nyilvános helyen megtárgyalni.

– Oké, akkor miután megnéztem a másik három túlélőt, leülünk valami poloska- és atombiztos bunkerban, és kupaktanácsot tartunk.

Nagyot nyelt.

– Visszamegy?

– Tud jobbat?

– Elvisszük a helyszínre, ha akarja.

Ez volt a legkedvesebb dolog, amit eddig hallottam tőle. Majdnem elsírtam magam a meghatottságtól.

– Kösz, tényleg. Élnék is a lehetőséggel, de előbb van egy kis elintéznivalóm.

Az izzadság úgy-ahogy megszáradt a homlokomon, és már viszonylag emberi tempóban vettem a levegőt. Talán egy árnyalattal haloványabb voltam a szokásosnál, de elbírtak a csülkeim. Pár lépéssel arrébb vonszoltam Edwardot, mintha mondani akarnék neki valamit négy szemközt. Aztán ugyanazzal a lendülettel tőkön rúgtam. Lenézett. A második ütésem az állán érte. Nem tudta kivédeni, de még időben hanyatt vetette magát, a kezét az arca elé kapta. Először a létfontosságú alkatrészeiért aggódik az ember, a seggre eséssel elvesztett méltóságán később is ráér borongani. Az adrenalin csak úgy fütyült a fülemben. Még sosem használtam a kempotudásomat élesben. Edwardon kipróbálni nem volt a legnyerőbb ötlet, de velem volt a kezdők szerencséje. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen simán fog menni. Valahol a tudatalattimban egy cinikus hang azt skandálta:

hagyta, hogy kiüsd. Nála sosem lehet tudni. A biztonság kedvéért maradtam módosított löállításban; ez az egyetlen póz, amelybe biztonságosan vissza tudok érkezni egy dinamikusabb rúgás után. Az öklöm még mindig készenlétben tartottam. Vártam, hogy nekem jön. Nem tette. Amikor meggyőződött róla, hogy nem tervezek újabb merényletet ellene, letörölte a vért az alsó ajkáról.

– Mi a pokol volt ez?

– Kempo.

– Micsoda?

– Olyasmi, mint a tékvandó, csak kevesebb benne a rúgás és simábbak a mozdulatok. Sok a kézmunka.

– A kézmunka – visszhangozta, miközben feltápáskodott. – A dzsúdó már nem elég jó neked?

– A dzsúdó remekül kondiban tart, de az önvédelemhez kevés – magyaráztam. – Testközelbe kell kerülni az ellenféllel, ha harc képtelenné akarod tenni. A kempóval kartávolságon kívül maradhatok, mégis látványos sérüléseket tudok okozni.

Megtapogatta az ajkát.

– Azt látom. Most már csak azt áruld el, miért kaptam.

– Beszélhettél volna nekem az áldozatokról. Áldásos lett volna, ha tudom, mi vár rám.

– Én is felkészületlenül jöttem – vont a vállát. – Kíváncsi voltam, te hogy veszed a kanyart.

– Ez nem tökösségi háziverseny, Edward... Ted. Különben sem versenyzem veled. Elismerem, hogy jobb vagy nálam, nagyobb és keményebb. Győztél, oké? Úgyhogy most már hagyjuk a macsó baromságokat, ha kérhetlek. Különös hangra figyeltem fel.

Valahonnan a hátunk mögül jött. Megfordultam. Marks majd' leesett a székről. A torka mélyéből gurgulázó, fuldokló hangok törtek elő. Beletelt pár másodpercre, amíg rájöttem, hogy nevet. Az arca liláskékben játszott az erőfeszítéstől, hogy levegőt kapjon. Edward meg én csak bámultuk.

Ő meg csak röhögött.

Egyre rondábban néztem rá. Addig folytattam a szemmellverést, amíg végre elhallgatott. Zsaruszemekkel figyelt, ösztönös távolságtartással.

Fel a fejjel, hadnagy! Remek napunk van. Ma még senki sem halt meg. Nem tudom, mi jött rám, talán a vágóhíd-életérzés jobban megfeküdte a gyomromat, mint gondoltam. De az is lehet, hogy egy pillanatra a felszínre ette magát a fekete lyuk, amelyen át felszívódott a lelkiismeretem. Inkább nem akartam tudni. Marksnek persze azonnal leesett, miről beszélek. Láttam, ahogy átvillan az arcán a felismerés. Épeszű ember nem hangoztatja, hogy ölt már, és bármikor kész újra ölni. Egy zsaru előtt meg végképp nem adja a bankot. Én viszont kurva fáradt voltam, és még vissza kellett mennem a kórterembe. Hátra volt három bőrzött húscsomag.

Edward szája szögletében kiismerhetetlen mosoly ült.

- Szerintem jó eséllyel indulnál ellenem.
- Hagyjuk már ezt a baromságot. Szépen kérlek.
- Hagyjuk – egyezett bele. – Egyelőre.

Még mindig vannak dolgok, amiket Edward minden különösebb lelkifurdalás nélkül megtenne, én viszont nem, de az utóbbi időben a lista valahogy egyre kurtább lett. Valami pánikhoz nagyon hasonló trutymó bugyborékkolt a gyomromban. Nem annyira Edwardtól félttem, mint inkább attól, hogy átesem a ló túlsó oldalára. Hogy valóra válik a rémálmom, és én magam válok a szörnyeteggé, akit üldözni indultam. Azt mondtam Dr. Evansnek, hogy hiszek a pokolban és a mennyországban. Igen ám, de ha Edward és én állunk az angyalok mellett, vajh' ki a halál kevergeti a rotyogó üstöket?

Persze kéznél volt egy nagyon kényelmes és kézenfekvő mentség: az Izé, ami lenyúzza egy élő ember bőrét, ami pusztá kézzel letépi egy férfi tökeit és egy nő mellét. Akármekkora nihilbűvész Edward, és akármilyen gittes az én lelkiismeretem, vannak még Isten ege alatt nálunk nagyobb vadállatok.

Most megkönnyebbültem.

8.

Hősiesen visszamasíroztam ugyan a kórterembe, de minek? Nem tudtam meg semmi újat. Heroikus erőfeszitésem mégsem volt egészen hiábavaló: bebizonyítottam magamnak, hogy képes vagyok rá anélkül, hogy bele kéne szólnom a fajanszba. Nem érdekelt, milyen benyomást teszek Marksra vagy Edwardra; magamra mély benyomást tettem, és ez a lényeg. Ha az ember nem bundásolja meg rendszeres időközönként a saját fejét, a többiek ugyan hiába teszik.

Dr. Evans azt javasolta, üljünk be az orvosi pihenőbe egy kis frissítőre. Szerintem ép emberi arcokra vágyott. Ihatatlan kávé elméletileg nem létezik, de a doki kedvéért reméltem, hogy a tea nem olyan ócska, mint az a fekete lötyty, amit az egyik kancsóban találtam. Az ember ne várjon túl sokat a zacskós teától és a pótkávétól. St. Louisban minden héten beszerezem a pörkölt szemes kávé fejadagomat a kedvenc kávézómban, aztán magam darálom meg otthon. Hát, most nem otthon voltam, és hálás lehettem, hogy egyáltalán megkínáltak valamivel. Telelapátoltam a papírpoharamat tejszínnel meg cukorral, és meglepetten konstatáltam, hogy remeg a kezem.

Edward a teakonyha pultjának támaszkodva egykedvűen szürcsölte a feketéjét. Az édesítőszer minden fajtájától irtózik; egy ilyen kemény fickónál, gondolom, ez szériatartozék. Megmegrándult az arca, de nem a kávé hőmérséklete zavarta. Az ajka enyhén feldagadt, ahol eltrafáltam. Bevallom, gyerekes káröröm töltött el. Megérdemelte, és kész. Marks letelepedett a helyiség egyetlen kanapéjára, és szorgalmasan fújta gőzölgő, tejszínes-cukros feketéjét. Evans egy kényelmetlennek látszó, egyenes támlájú fotelban helyezkedett el, és sóhajtozva kevergette a teáját. Edward engem figyelt. Ja persze; nem ül le, amíg én állok. Letettem magam a

legközelebbi egyenes hátú fotelbe, ahonnan az egész szobát beláttam. A szemközti fal mellett apró hűtőszekrény állt. Régimódi modell volt, koszosbarna és kopott. Az L-alakú pult összes felszerelése kimerült egy vízforralóban, egy kávéfőzőben és egy mikróban. A mosogató mellett felbontatlan csomag fehér műanyag kanál hevert egy bögrényi eldobható keverőpálca társaságában. A pultra itt-ott csészealj méretű tejszínkarikák száradtak. A karikákra meredtem, próbáltam rávenni őket, hogy összefolyjanak a szemem előtt. Ma még egy falat sem ment le a torkomon, de a dolgok jelenlegi állását tekintve nem is fog.

– Nos, Miss Blake? – Dr. Evans újabb adag forró vizet töltött a teájához. – Azt mondta, volna néhány kérdése.

Akaratlanul is összereztem. Aztán gatyába ráztam a gondolataimat.

– Először is arra lennék kíváncsi, hogy lehet ilyesmit túlélni.

Kérdőn húzta fel a szemöldökét.

– Úgy érti, a szó élettani értelmében? Orvosi részletekre kíváncsi?

– Nem egészen. Ha egy vagy két áldozat túlél egy ilyen traumát, az még oké, azt elhiszem. De a legtöbb ember belehalna abba, amit ezekkel az emberekkel végigcsináltak. Igazam van?

Evans megigazította a szemüvegét.

– Nagy valószínűséggel.

– Akkor mégis hogyan fordulhatott elő, hogy mindannyian életben maradtak? Mekkora az esélye, hogy hat teljesen különböző nemű, korú és fizikumú ember élve átvészeli ezt a borzalmat? Mert ha jól értem, valamennyiüket megnyúzták, és valamennyien túléltek.

– Mifelénk keménykötésű, dolgos emberek élnek – szúrta közbe Marks öntudatosan.

Kétkedő pillantást vetettem a hadnagyra, aztán Evanshez fordultam.

– Magának is ez a véleménye?

A doki nem értette.

– Tessék?

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Tényleg dolgoz, keménykötésű emberekről van szó?

– Ketten közülük középkorú magángazdálkodók. Saját farmjuk van a közelben, kukoricaföldek, istállók. Az egyik nő indulni szokott a helyi maratonon. A másik három viszont... Van köztük egy hatvanas férfi, aki tudomásom szerint semmiféle rendszeres testmozgást nem végez. A nő harminc, de ő sem különösebben... – Nem folytatta.

– Vagyis nem nevezhető kiemelkedőnek a fizikai kondíciójuk.

Igaz, általában nem a kigyúrt agyú legények bírják a legtovább. Nem néztem Edwardra, pedig nagyon szerettem volna.

– Tehát vegyük át még egyszer. Meghalt-e bárki is, akit megnyúztak?

– Nem. Csak azok haltak meg, akiket a tettes széttépett és feldarabolt.

– Akkor újra felteszem a kérdést: hogyan lehetséges, hogy még mindig élnek? Miért nem halt bele egyikük sem a vérvesztésébe, szívinfarktusba vagy akármibe? Mondjuk, egyszerűen a sokkba.

– Egészséges ember nem hal bele egy egyszerű sokkba – dünnyögött Marks, csak hogy ellentmondjon. – Különbösen is, akárki intézte el őket, profi munkát végzett. Tudta, hogy tartsa őket életben.

– Nem hiszem – nézett fel Edward. – Akármilyen nagy tapasztalata legyen is valakinek az ilyesmiben, az összes alanyt fizikai képtelenség életben tartani. Még ha egyforma állóképességű embereket veszünk is alapul, a lelki és élettani reakciók igen eltérő képet mutathatnak. Senki sem tudja, miért bírja az egyik ember olyan jól a fájdalmat, és a másik miért hal meg tíz perc után. – Halkan beszélt, de olyan mély csönd ülte meg a szobát, hogy minden szavát tökéletesen lehetett hallani.

Dr. Evans bólogatott.

– Még a legmodernebb orvosi felszereléssel sem garantálható, hogy valaki túlélje, ami ezekkel az emberekkel történt. A statisztikai valószínűség szerint néhányuknak azonnal meg kellett volna halnia, de egyikük sem kapott másodlagos fertőzést, hogy csak a

legkézenfekvőbb veszélyforrást említsem. A körülményekhez képest mind figyelemreméltóan jó kondícióban vannak.

Marks félrenyelte a kávé. Köhögve és öklendezve a mosogatóba hajította a poharat.

– Magának ez jó kondíció? – A válla fölött az orvosra pillantott, aztán megmosta az arcát hideg vízzel.

– Életben vannak, hadnagy. Az ő állapotukban ez kész csoda.

– Talán megbűvölték őket – gondolkodtam hangosan. – Léteznek olyan bűbajok, amelyekkel az áldozatot a végtelenségig eszméleténél lehet tartani.

Marks négy papírtörölt tépett ki az adagolóból. Idegesen dörgölte a kezét.

– És még ezek után is azt állítja, hogy semmi köze a fekete mágiához?

– Csak azt mondtam, hogy léteznek ilyen bűbajok. Azt nem, hogy magam is élek velük.

Harmadszori próbálkozásra sikerült a papírgombócot a szemétkosárba dobnia.

– A tudás is bűn, nem csak a cselekedet.

– Gondoljon, amit akar, Marks, de engem azért hívtak, mert a maga nem-lát-nem-hall-nincs-baj mentalitása csődöt mondott. Talán ha jobban érdekelné a probléma megoldása, mint a vallási dogmái, már fel is göngyölítette volna az ügyet.

– A vallás teszi az embert emberré – húzta ki magát.

– Csakhogy itt nem ájtatos manóra van szükség – mutattam rá –, hanem egy tisztafejű nyomozóra.

Megindult felém, mint az úthenger. Aztán eszébe juthatott a kis folyosói duettünk Edwarddal, mert megtorpant. Némi tétovázás után megkerült, és az ajtóhoz csörtetett. Dr. Evans kíváncsian figyelte a fejleményeket. Tudta, hogy lemaradt valamiről, csak azt nem, hogy miről. Marks visszanézett az ajtóból, és fenyegetően rázta a mutatóujját.

– Még ma este gépre ül, ezt garantálom. Semmiféle sátán fattyával

nem vagyok hajlandó egy levegőt szívni. – Azzal bevágta maga mögött az ajtót.

Evans törte meg a csöndet.

– Ha nem ismerném jobban a hadnagyot, még azt mondanám, tart magától. Különös, felettébb különös.

– Marks árnyékokkal hadakozik, Dr. Evans. Pedig szerintem jobb dolga is akadna, minthogy engem boszorkányüldözzön.

Evans figyelmesen méregetett, egy pillanatra még a teájáról is megfeledkezett. Legszívesebben elfordultam volna, de nem tettem.

– Talán igaza van, Miss Blake. De az is lehet, hogy valami olyat vett észre magában, ami az én szememnek láthatatlan.

Naná!

– Amikor valaki főállásban az ördög elől menekül, mindenütt rémeket lát.

Evans előblítette a bögréjét, és egy tiszta papírtörülővel komótosan szárazra törölgette.

– Ördögöt még sosem láttam, az igaz, de sok gonosz dolognak voltam már tanúja életemben. – Ahogy felpillantott, észrevettem a karikákat a szeme alatt.

A kollégáimmal mindent megteszünk majd, hogy kiderítsük, hogyan maradhattak életben. Ezt megígérhetem.

– És ha mágia van a dologban?

– Kérem, ne árulja el Marks hadnagynak, de a feleségem boszorkány. Többnyire elkísér, ha különleges esethez hívnak. Előfordul, hogy inkább az ő asztalára tartozik az ügy, mint az enyémre, persze ez a ritkább eset. Az emberek mindenféle varázslat nélkül is képesek pokoli szenvedést okozni egymásnak.

– Most is magával jött a felesége?

– Nem, és eleinte nem is bántam. – Nagyot sóhajtott. – Külföldre hívták, egy másik esethez. Az FBI különben is biztosra veszi, hogy ember áll a gyilkosságok hátterében. – Edwardra pillantott, aztán rám. – Az igazság az, Miss Blake, hogy az első pillanattól rossz érzéseim vannak. Pedig Isten látja lelkemet, nem szoktam megijedni

a saját árnyékomtól.

Bólintottam.

– Aggódik a feleségéért.

És nem akarja, hogy belekeveredjen ebbe az ügybe.

– A helyemben maga nem aggódna érte?

– Bízson a megérzéseiben, Dr. Evans. Ha valóban rossz előérzete támadt, ne engedje, hogy maga után jöjjön.

A bögrét betette a szekrénybe a többi közé.

– Ez borzasztóan babonás dolog volna a részemről. Úgy is mondhatnám, etikátlanul babonás.

– Ne akarjon mindenáron racionális lenni. Ha félti a feleségét, a szívére hallgasson, és ne az eszére.

Elmosolyodott.

– Hálás vagyok a jó tanácsért. Most már tényleg mennem kell.

A kezemet nyújtottam.

– Köszönöm, hogy rám szánta az idejét.

– Örömmel tettem, Miss Blake. – Edwardnak is biccentett. – Mr. Forrester.

Betette maga mögött az ajtót, és magunkra hagyott minket.

– A szívére hallgasson, és ne az eszére... – ciccegett Edward. – Rém romantikus tanács. Neked bejött?

– Hagyjál lógva!

– Képzeld csak el, Anita, miféle merőben új perspektívák nyílnának meg előtted, ha egyszer az életben a saját tanácsaidat követnéd.

Válaszra sem méltattam. Kinyitottam az ajtót, és kisétáltam a hófehér, hűvös folyosói hangzavarba.

9.

Marks ajánlata, hogy körbevezet a gyilkossági helyszínén, időközben aktualitását veszítette. Edward vitt el kocsival. Indulás előtt csak annyit sikerült kihúznom belőle, hogy miután megnéztük a legutóbbi tetthelyet, bemutat a két emberének Santa Fében. Továbbra sem árult el róluk semmit, én meg belefáradtam a folytonos zsinyegésbe.

Jó darabig egyetlen szó sem hangzott el köztünk. Edward sosem vesztegette az energiáját üres fecsegesre, én meg túlságosan törődött voltam, hogy társasági lényt játszsam. Ha lett volna értelmes mondanivalóm, nem tartottam volna magamban. De nem volt. Különben is, még mindig ott bongott a fejemben a csöndharang. Minden gondolatom visszhangzott bele; a világ elmosódott, minden alakját veszítette. Sok volt ez nekem egyszerre; a túlélők – ha ez a megfelelő szó rájuk – totál kikészítettek. Láttam már néhány gyomorfelforgató dolgot, de ilyet még soha. Sürgősen ki kellene pöccentenem magam ebből a kábultságból. Ha valaki fegyvert szegezne nekem, a kezemet sem bírnám megemelni. Minden súlytalan volt és üres. Irreleváns.

– Most már értem, miért készített ki téged ez az egész.

A fekete lencsék rám villantak. A szája mostanra alaposan bedagadt, mert derogált jeget raknia rá. Újra elmerült a vezetésben, mintha nem is hallotta volna, mit mondtam. Nem kérdezett semmit, nem tett megjegyzést.

– Nem a haláltól félsz – folytattam zavartalanul. – Szerintem már rég megbékéltél a gondolattal, hogy nem éred meg a békés aggastyánkort.

– Beszélj inkább mindkettőnk nevében – mondta. – Te sem vagy igazán esélyes a tisztas öregkorra.

Ezzel megfogott. Huszonhat éves vagyok, és ha a következő négy évem is olyan lesz, mint az előző, sosem érem meg a harmincadik születésnapomat. Ilyen konkrétan még nem fogalmaztam meg magamban, de az öregkor valóban nem tartozik a legnagyobb félelmeim közé. Jelenlegi életvitelem erősen a passzív öngyilkosságra hajaz. Persze nem mondom, hogy mindig így képzeltem a jövőmet; ólomgombóccá cuppan a gyomrom a gondolatra, hogy esetleg erőszakos halállal fogom bevégezni.

– Oké – morogtam –, nem leszek rogyadozó aggnő. Most boldog vagy?

Boldog volt. Láttam a fején.

Juszt sem hagytam kizökkenteni magam az eredeti gondolatmenetemből.

– Nem akarsz vég nélkül haldoklani, ahogy azok a szerencsétlenek ott a kórházban.

– Te igen? – Alig hallottam a hangját a kerekek surrogásától és a motor kontrabasszus mormolásától.

– Próbálok nem gondolni rá – válaszoltam kitérően.

– És sikerül?

– Ha az ember folyamatosan parázik és rémképekkel gyötri magát, az lassítja a reflexeket. És ezt most egyikünk sem engedheti meg magának. A pánik baromi egészségtelen dolog.

– Kösz a kioktatást.

– Ezt tőled tanultam, Edward. Mint annyi minden mást.

Erősen markolta a kormányt.

– Még mindig van mit tanulnod.

– Na ne mondd! – Normál esetben eszemben sincs ingerkedni vele, de Edward ma valahogy bizonytalan volt. Bosszantóan bizonytalan. – Most engem akarsz meggyőzni, Ed... Ted, vagy magadat?

Beletaposott a fékbe, a kerekek tiltakozva vinnyogtak az aszfalton. A biztonsági öv a bordáim közé vágott, ahogy előreestem a lendülettől. A kocsí csikorogva-farolva megállt az út közepén. A

Browning a markomban volt, amikor felegyenesedtem. Már nem volt visszaút; a halántékának nyomtam. Ha meghúzom a ravaszt, az agya beteríti az egész szélvédőt. Ő is pisztolyt tartott a kezében.

Fogalmam sem volt, honnan varázsolta elő.

– Nyugi. – Nem fogta rám a fegyvert, de nem is tette el. – Látod, még veled is kicsit lassúnak kell lennem – sóhajtott. – Hol marad így az élvezet?

– Inkább meghalnál itt és most, minthogy *úgy* kelljen élned akár egy percig is. Ismerd el. – Rezzenetlenül tartottam a fegyvert, az ujjam a ravaszon. De már nem féltem attól, hogy meg kell húznom. Ez most nem igazi vészhelyzet. Még nem. – Mellesleg, ha egy percig is komolyan gondoltad volna azt a stukkert, már akkor a kezeden lett volna, mielőtt megállítottad a kocsit. – Aztán leesett, és a felismerés egészen váratlanul ért. – Mégsem azért hívtál ide, hogy szakértssek neked. Hanem hogy megöljelek, ha rosszra fordulnának a dolgok.

Egy ideig csend volt. Aztán Edward alig észrevehetően bólintott.

– Ilyesmit sosem bízna Bernardóra. Olafra még kevésbé. – A pisztolyt markolattal előre a sebváltódobozra tette, a két ülés közé. A kormányra könyökölt, és rám nézett.

– Nehogy azt hidd, beveszem, hogy ez az egyetlen fegyvered a kocsiban. De nagyra értékelem a gesztust. – Gyorsan elvettem a stukkert. Fő a biztonság.

Elnevette magát. Aztán ugyanolyan hirtelen elhallgatott.

– Utálok félni, Anita. Nincs benne gyakorlatom.

Leengedtem a fegyveremet, de még mindig nem tettem el.

– A szavamat adom, ha úgy végeznéd, mint azok a kórházban... levágom a fejed. Csak úgy mehetünk biztosra, nem igaz?

Valami átsuhant az arcán, aztán végigremegett a vállán, a karján. A szintisza megkönnyebbülés.

– Tudtam, hogy számíthatok rád, Anita. Ezt senki másra nem bízhatom.

Most kislányosan meghatódjak, vagy vérig sértődjek?

– Olaf lepuffantana, aztán bedobna az első gödörbe – dünnyögte, félig-meddig magának. – Sosem jutna eszébe leellenőrizni, meghaltam-e. – Levette a szemüvegét, és megdörögölte a szemét. – Tőle aztán egy búzló gödörben haldokolhatnék napokig. – Megrázta magát, mintha el akarná hessegetni a gondolatot. Edward szépen akar meghalni. Ez új volt nekem. Sebességbe tette a kocsit, és ismét az útnak szentelte a figyelmét. A nihlfüggöny bezárult, az arca újra tökéletesen kifejezéstelen volt. De az előbb vethettem egy pillantást arra, aki a függöny mögött lakik.

Edward rám bízta a halálát. Egy olyan embernél, mint ő, ez a legnagyobb bizalom jele. Talán sosem megyünk együtt hétvégén nagybevásárolni, és nem hív meg a születési partijára, randira meg végképp esélytelen vagyok nála, hál' istennek. De ha valamelyikünk meghal, a másik biztosan ott lesz mellette. Ez talán nem meríti ki a barátság fogalmát a szó hagyományos értelmében, mégis szoros emberi köteléket jelent. Vannak, akiknek simán a kezébe adnám az életemet, de egyikükre sem merném rábízni a halálomat. Jean-Claude vagy Richard szerelemből – vagy egyéb önző okokból kifolyólag, ezt most ne bolygassuk – mindent elkövetnének, hogy életben tartsanak. A családom és a barátaim dettó. De ha meg akarok halni, Edward az egyetlen, akire számíthatok. Mert hozzá hasonlóan én sem a haláltól rettegek ám. Hanem az élettől.

10.

A ház tipikus kétszintes, középanyugati kiskastély volt; Clevelandtól Indianapolisig bármelyik felső középosztálybeli környéken állhatott volna. A kertben kavicsos út kanyargott a kaktuszok és lila virágos pszeudo-orgonabokrok I között. Az itt élők patetikus igyekezettel tagadták, hogy egy sivatag kellős közepén laknak, mintha a fonnyadozó gyep életben tartása létkérdés volna a számukra. Éljen a környezettudatos vízgazdálkodás! De most mind halottak, és hullára nem érdekli őket a vízdíj meg a jövő havi csapadék-előrejelzés.

Persze az is lehet, hogy nem haltak meg. Lehetőség szerint nem akartam képeket látni a túlélőkről, mielőtt... megsérültek. Anélkül is nehezemre esett megtartani a lélektani három lépés távolságot, hogy családi mosolyalbumokat kellene végigböngészni azokról, akiket húspéppé daráltak. Becsaptam magam mögött a kocsiajtót, és szokásommal ellentétben azért fohászkodtam, hogy mindenki halott legyen. Most kivételesen az a jobbik eset.

Villogó járőrautó parkolt a ház előtt. Egyenruhás rendőr szállt ki belőle, fejébe nyomta a sapkáját, és megindult felénk. Potrohos, dinnye-alkatú ember volt, fémcsatos övével támasztotta alá hasa minden lépésnél hullámzó hájtömegét. Egészségtelenül sápadt arcán patakokban csurgott a víz. Zord képet vágott, a hüvelykujját beleakasztotta az övtartójába.

– Segíthetek?

Edward előadta a sármos cowboyfigurát, széles mozdulattal nyújtotta a kezét.

– Üdv, tizedes. Ted Forrester vagyok, a hölgy pedig Anita Blake. Személyesen Appleton rendőrfőnök úrtól kaptunk engedélyt, hogy bejárhassuk a terepet.

Norton tizedes – a jelvényén legalábbis ez a név állt – nem fogadta el Edward jobbját.

– Láthatnám az igazolványait?

Edward készségesen átadta a tárcáját, mire én is előkapartam a vámpírhóhér-igazolványomat. A tizedes futó pillantást vetett rá.

– Ez nem érvényes Új-Mexikóban.

– Azt én is tudom.

– Akkor mit keres itt?

Udvarias mosolyt erőltettem magamra.

– Természetfeletti szakértőnek hívtak ide, nem hóhérnak.

– Tényleg? És minek magának fegyver?

Mi tagadás, a Browning legfeljebb egy idült hóvak szemét nem szúrta volna ki.

– Nem dugtam el a pisztolyomat, Norton tizedes. Ha kíváncsi az engedélyemre, a számát megtalálja a szövetségi nyilvántartásban. – Na igen. Rühellném, ha azzal menne el az időm, hogy minden egyes államban új fegyvertartási engedélyért álljak sorba.

Nem tettem kifejezetten boldoggá a válaszómmal.

– Azt a parancsot kaptam, hogy engedjem be magukat. – Ez úgy hangzott, mintha még ő maga sem volna egészen biztos benne, megteszi-e nekünk ezt a szívességet. Edward meg én csak álltunk, és igyekeztünk egyszerre ártalmatlannak és hasznosnak látszani. Ami az ártalmatlanság látszatát illeti, nekem elég jól ment. Nem is kellett külön megerőltetnem magam. Edwardnak viszont rá volt írva a homlokára, hogy hasznos, méghozzá nagy, piros betűkkel. *Szakértő itt.* Én mindenesetre mindent megtettem: elővettem a legszebb bájosmosolyomat.

– Rendben, Blake. – Úgy mondta, mint akinek a fogát húzzák. – De semmihez se nyúljanak odabenn. Egyikük sem.

A Miss Blake megszólítást jobban szeretem, de nem akartam kekeckedni vele. Ürügyet keresett, hogy kitehesse a szűrünket. Hát én nem szolgáltatok neki, nem én! Halmozottan hátrányos helyzetemet – civil, nő és szörnyidomár egyben – eszemben sem volt

további vétséggel tetézni.

– Erre jöjjenek! – Elindult a keskeny kerti úton. Edward a nyomába eredt. Én meg Edward után. A következő napokban úgyis ezt fogom csinálni rogyásig.

Az első dolog, ami az ajtón belépve megérintett, az üresség volt. Vastagon, fullasztóan borult az emberre, megtöltötte a házat a pincétől a padlásig. A légkondi lustán kavarta a csendet. Ettől egyből beugrott a kórházi szoba. Amikor Norton behúzta mögöttem az ajtót, majdnem sikítottam egyet. Egy szót sem szólt, de megvetően elhúzta a száját.

Az előszoba tágas, egyterű nappaliba torkollt. A tizedes a nyomomba szegődött, mint egy pórázra szerelt pincsi, de a testbeszéde nem az elragadtatottságig fokozódó feltétlen rajongásról árulkodott, hanem a gyanakvásról és az ellenszenvről. Edward – természetesen még mindig napszemüvegben – lehuppant a púderkék bőrfotelok egyikébe, és kényelembe helyezte magát: kinyújtóztatta a tagjait, és lazán keresztbe tette a lábát.

– Unatkozol? – kérdeztem, csak hogy megtörjem a csendet.

– Másodszorra nem hat az újdonság varázsa – felelte közönyösen.

Talán nem érdekelte, mit gondol róla Norton, de az is lehet, hogy mára beleunt szerepjátékba. Én abba is belefáradtam, hogy nézzem a produkciót.

A nappali az integrált amerikai konyhás-étkezős-budoáros belsőépítészeti szupercsodák közé tartozott. Tágas volt, nem vitatom, de ami túlzás, az túlzás. Én a magam részéről jobban szeretem a falakat, az ajtókat; a térelválasztott, jól definiált tereket. Na ja, ókonzervatív a lelkem. De az is lehet, hogy szárnyaszegett, defenzív személyiséggem beszél belőlem. Ha a ház alapján kellene megítélnem a lakóit, azt mondanám, nem olyan tradícióba aszott lelkek, mint én – viszont az ízlésviláguk meglehetősen kommersz. Fehér műcsipke függöny, szomorúkék kanapészett, intarziás diófa ebédlőasztal. Az étkezőrészt egy ablakfülkébe álmodták, amely kispolgári üvegudorként virított a házban. A konyhapulton vadiúj

szakácskönyv hevert. *Helyi ízek*. Kézzel írt recept szolgáltat könyvjelzőül. Az egysoros minimálkonyha fekete-fehér szekrényeinek bocimintás csatos bödönök sorakoztak. Levettem az egyiket.

Közönséges bolti müzlit találtam benne. Csokis-mogyorós, a kedvencem. Nem pákosztoskodtam bele, pedig elfogott a kísértés.

– Bizonyítékot keresel az édességek között? – ugratott Edward.

– Nem – dörmögtem. – Tudni akartam, bög-e a tehén.

Norton elbőffentette magát, ami nála a nevetés kincstári változata lehetett. Kezdett idegesíteni, hogy folyton a nyomomban koslat. Egy váratlan impulzusnak engedve irányt változtattam, és kis híján frontálisan ütköztem a pocakjával. – Levegőt sem tudok venni magától, tizedes.

– Csak a felettesem utasítását követem – közölte faarccal.

– A parancs szerint csak tangóznunk szabad, vagy polkázhatunk is?

Ez nem jött be. Még véletlenül sem enyhült meg a tekintete.

– Parancsot teljesítek, asszonyom. Ebből áll a munkám. –

Árnyalatnyi keserűség színezte a hangját. Norton tizedes az ötvenes éveit taposta, és majd' harminc év szolgálat után még mindig egyenruhás kuli volt, aki odakinn csücsül a járőr kocsiában, és várja a parancsokat. Ha voltak is álmái, mostanra már szavatosságukat veszítették, az ambícióival együtt. Fáradt embernek látszott, aki kénytelenségből hozzákopott a realitáshoz, de a sokévnnyi súrlódás mély barázdákat vájt a lelkébe.

Az ajtó váratlanul kivágódott, és egy civil ruhás férfi lépett be rajta energikus léptekkel. Fehér ingujját a könyöke fölé tűrte, a nyakkendője meglazítva fityegett a nyakában. Nem úgy nézett ki, mint aki a hétvégén barnult le; sűrű latin-amerikai vér csörgedezhetett az ereiben. Szénfekete haja puritánul rövidre volt nyírva – gondolom, nem a stílus miatt, hanem mert így kényelmesebb. Pisztolyt viselt és arany övjelvényt.

– Ramirez nyomozó vagyok. Bocs a késésért. – Rám mosolygott, a helyzethez képest túlságosan is kedvesen és vidáman. Sok zsarut

ismerek, akik jópofiból kőkeménnyé válnak egyetlen szempillantás alatt. Ramirez talán a mézesmadzag híve, de ettől még hiba volna megfeledezni az ostorról. Nem lehet valaki rendőrnymozó anélkül, hogy ne tudná profin váltogatni a kettőt. Ettől a munkától előbb-utóbb mindenkinek megkeményedik a lelke. Akárhogy is, az ostor mindig kéznél van. Csak az a kérdés, milyen gyakran él vele az ember.

Udvariasan visszamosolyogtam. Határozottan megszorította a kezemet, közben alaposan megnézett magának. Csukott szemmel is részletes személyleírást tudott volna adni rólam a pisztolyom típusáig bezárólag. Vagy éppen azzal kezdődőleg.

Norton tizedes még mindig hűségese strázsált mellettem. Ramirez mosolya egy árnyalatnyit fakult.

– Köszönöm, tizedes. Elmehet.

Norton arckifejezése magáért beszélt. Alapból tüskés a lelke, vagy inkább arról van szó, hogy ő fehér, Ramirez meg nem? Rádásul pimaszul fiatal és civil ruhás. Az irigység és az előítélet ugyanannak az éremnek a két oldala. Persze az is lehet, hogy a tizedes bal lábbal kelt fel. Akárhogy is, szó nélkül kimasírozott, és behúzta maga mögött az ajtót.

Ramirez újra kifényesítette a mosolyát, és felém fordult. Kisfiús bohóság és játékosság sugárzott belőle; ennek nagyon is tudatában volt. Alkalmasint rá is játszott. Nem vitte túlzásba, de megszokta, hogy ezzel lépéselőnybe kerül. Hát, nálam, sajna, nem így működnek a dolgok.

– Valami baj van? – kérdezte az arcomat fürkészközve. Még a fintora is szeretetreméltó volt, megnyerő. Szerintem tükör előtt gyakorolta.

– Á, nem, dehogy! Minden a lehető legnagyobb rendben, Ramirez nyomozó.

– Kérem, szólítson Hernandónak. Megeresztettem egy semmitmondó viszontmosolyt.

– Én Anita vagyok.

– Anita? Milyen szép név.

– Igazán nem kell pedáloznia, hogy megnyerjen magának, nyomozó. Még nem ismerem eléggé ahhoz, hogy utáljam.

Meglepetten felnevetett.

– Ennyire átlátszóak volnának a szándékaim? – Egy-két megawattal alacsonyabb fokozatra csavarta a belső ragyogást, de a tekintete még mindig nyílt volt és vidám. Ügyes, nagyon ügyes. – Körülnézett már idebent?

– Még nem. Norton tizedes úgy rám tapadt, hogy lépni se tudtam.

– Tudja, Anita, errefelé az emberek különösen érzékenyek olyan dolgokra, mint a származás vagy a bőrszín. – Már nem mosolygott. Ettől valahogy sokkal komolyabbnak és idősebbnek látszott. – A tolerancia viszont hiánycikknek számít.

Na igen.

– Anyám mexikói volt – ismertem el. – De a legtöbben nem veszik észre.

– Akik észre akarják venni – felelte –, azok észre fogják venni.

– Akár olasz is lehetnék – vonogattam a vállam.

Elmosolyodott.

– Mifelénk nincsenek olaszok.

– Ma érkeztem. Sajna nem ismerem a százalékos etnikumi összetételt.

– Most jár először Új-Mexikóban?

Bólintottam.

– És mi az első benyomása?

– Eddig csak a kórházat láttam. Azt hiszem, korai volna messzemenő következtetéseket levonnom.

– Ha lesz egy kis ideje – ajánlkozott –, szívesen megmutatom a helyi nevezetességeket.

Rápislogtam. Talán a kisfiús bűbáj mégsem a zsarumetodika szerves része. Mielőtt ki tudtam volna nyögni valami válaszfélét, Edward mellettünk termett. Amikor Ted a mindenütt-otthon-vagyok higanymozgásával közlekedik, oda kell figyelni rá.

– Ramirez nyomozó, örülök, hogy újra látom.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Kezet fogtak, és Ramirez elpazarolt rá egy ötcsillagos mosolyt, ami éppolyan őszintének hatott, mint Edwardé. Tekintve, hogy Edward színjatszott, elég nyugtalanító érzés volt látni, mennyire egyforma a két férfi arckifejezése.

– Üdv, Ted. – Visszafordult hozzám. – Nyugodtan nézzen körül, Anita. Ted nagyon elismerően beszélt magáról. Mindannyiunk nevében remélem, tényleg olyan jó, ahogy állította.

Edward rám mosolygott. Franc a fejébe.

– Majd igyekszem, hogy senkinek ne okozzak csalódást.

Elindultam felfedezni a nappalit, és Ramirez követett. Nem passzírozta laposra az aurámat, mint Norton, de szemmel tartott. Egyáltalán nem úgy figyelt, mint aki flörtölni akar. Egy profi zsaru néz így; egyetlen apró rezdülésem sem kerülte el a figyelmét. Edward úgy vigyorgott, hogy kilátszott mind a harminckét foga. Láthatólag mulattatta, hogy Ramirez idegenvezetőnek ajánlkozott mellém. Beintettem neki, persze csak a hátam mögött. Felnevetett. A hang sokkal inkább illett a hely szelleméhez, mint a süket csönd. Aztán a némaság ismét begyűrűzött a lecsengő kuncogás mögé, ahogy a dagály lepi el a köveket.

A szobát eltöltő üresség több volt, mint a hangok pusztá hiánya. Olyan érzésem támadt, mintha egy katalógusba szánt mintalakásban volnék, és az ingatlanügynök bármelyik pillanatban beléphetne az ajtón a potenciális vevőkkel. A ház új volt, akár egy frissen kibontott ajándék. De számtalan apró jelét láttam annak, hogy valóban éltek itt: újságok heverték az asztalon az üzleti rovatnál kinyitva. *New York Times*, *Los Angeles Tribune*. Kinagyított fénykép állt a dohányzóasztalon, idősebb párt ábrázolt egy tizenéves fiúval. Mosolyogva ölelték egymást, ahogy a családi fotókon szokás. Boldognak látszottak, bár ezt a beállított felvételeknél sosem lehet tudni. Olyan átkozottul könnyű átverni a kamerát! Néhány kisebb fotót is találtam a plafonig érő polcokon, melyek jószerével az összes szabad falfelületet beborították. A fényképek emléktárgyak között álltak, többnyire indián turistaszuvenírek társaságában. Ezek a

spontánabb felvételek is egy kiegyensúlyozott, mosolygós családot mutattak. A fiú és a férfi elégedetten vigyorog egy csónakban, háttérben a tenger, kezükben méretes hal. Egy másikon a nő három kislánnyal – talán unokák? – sütitésztától maszatosan, karácsonyi mintás kötényekben. Több képet is láttam mosolygó barátokról fejenként a szokásos két gyerekkel. Néztem a férfit, a nőt, meg a magas, napbarnított fiút, és reménykedtem, hogy meghaltak. Mert a gondolat, hogy bármelyikük abban a kórházi szobában rángatózik véres emberi ronccsal redukálva... Inkább nem spekuláltam tovább. Halottak, és kész.

A fotók után a polcokon sorakozó indián műtárgyakat vettem szemügyre. Egy részük sorozatgyártott tucatsucc volt; festett maja agyagedények olcsó reprodukciói, gyerekszobába való mű-Kachina babák, preparált csörgőkígyók impotens támadási pózba merevítve. De a turistakonfekció között akadt más is. Egy halvány csontszínűre fakult agyagedényből, amely vitrinben díszelgett, több darab hiányzott. Egy kopott láncza függött a falon a kandalló fölött, szintén üveg mögött. Tollak lógtak róla, a bőrfonatban színes gyöngyök csillogtak. A lánczahegyet valami fényes kőből pattintották. Volt ott egy finom mívű nyaklánc is gyöngyökből és kagylókból, fényesre kopott bőrláncra fűzve. Mindhárom darab igen értékes lehetett, és mindet gondosan üveg alá zárták – a turistakacatokkal ellentétben. Azokért nem kár.

Hosszú percekig néztem a nyakláncot.

– Nem mondhatnám, hogy értek az indián műtárgyakhoz, de ez itt múzeumi darab lehet.

– A szakértőnk szerint is az – bólintott Ramirez.

– Nem lopott, ugye?

– Azok a tárgyak, amiknek ki tudtuk deríteni az eredetét, helyi régiségkereskedőktől származnak.

– Ezek szerint több is van?

– Egész gyűjteményre való.

– Szeretném látni őket, ha lehet.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Ramirez megfordult, és szó nélkül elindult a hosszú folyosón. A nyomába eredtem. Azon kaptam magam, hogy a seggét bámulom, és közben azt mondogatom magamnak, hogy ez szart se jelent. Hátha elhiszem. Edward jócskán lemaradt mögöttünk, de kivételesen nem bántam. A nyomozó a folyosó végén megállt. Még mindig kedvesen mosolygott, mintha egy virágzó rózsalugasban sétálgatnánk. Az arca nem sokat árult el arról, mi vár rám.

– Műtárgyak a baloldalon, véres holmik jobbra.

– Véres holmik?

Sötétbarna szeme kiismerhetetlen volt. Mosolygó üresség, de akkor is csak üresség.

– Nézze, Ramirez nyomozó...

– Hernando.

– Nézze, Hernando, most jöttem a kórházból. Akármilyen is van amögött az ajtó mögött, nem lehet rosszabb, mint amit a kórteremben láttam.

– Olyan biztos benne? Na ja!

– Még légkondíval együtt is sokkal penetránsabb volna a szag.

A mosoly újra felvillant. Azt hiszem, ezúttal szívből jött.

– Maga aztán gyakorlatias!

Az ajtóhoz lépett, de megelőztem. Felvonta a szemöldökét, aztán szó nélkül előreengedett. Hagyta, hogy kinyissam. Ami egyben azt jelentette, hogy én masírozhattam be elsőnek. Végül is csak azt kaptam, amit kitapostam magamnak, nemdebar? Edward és Ramirez már látták a műsort. Én viszont csak az imént váltottam jegyet.

11.

Sok mindenre számítottam: vértócsákra, szétdúlt berendezésre, valami konkrét nyomra. Arra viszont egyáltalán nem, hogy egy lelket találok odabenn. Abban a pillanatban, ahogy betettem a lábam a szobába, már tudtam, hogy ott van; a plafon alatt lebegett, és várt. Nem ez az első lélek, akivel találkozom. Minden temetés felér egy tanulmányi kirándulással: a lélek tanácstalanul gomolyog a test körül, mintha nem tudná, hogyan tovább. Aztán három nap elteltével a legtöbbjük eltalál oda, ahová mennie kell.

Felbámultam a plafonra, de persze semmit sem láttam. Nem tudom, van-e a léleknek fizikai dimenziója, de simán körülrajzolhattam volna a körvonalát a kezemmel. Sejtettem, kábé mennyi helyet foglal el a szoba légteréből. A túlvilági energia a fizikai világban is jelen van, de nem esküdnék meg rá, hogy ugyanolyan értelemben, ahogy én, vagy egy öltözőasztal, vagy bármi más.

– Mennyi ideje halottak? – suttogtam.

– Nem haltak meg.

– Hogy érti, hogy nem haltak meg?

– Maga is látta Bromwelléket a kórházban – felelte Ramirez komolyan. – Mindketten életben vannak.

Visszafordultam a lebegő jelenlét felé.

– Valaki meghalt itt.

– Ebben a házban egyetlen embert sem koncoltak fel – jelentette ki. – Nézze meg a szőnyeget.

Igaza volt. A vér fekete masszaként ivódott a szövetbe, de nem tocsogott; csak foltokat, pöttyöket láttam. Ha valakit végtagról végtagra tépnek szét, sokkal több vér folyik, nagyságrendekkel több. Még mindig érezni lehetett a penetráns bűzt, ahogy a fájdalom hatására az egyik áldozat záróizmai elengedtek. Ez teljesen

megszokott dolog. A halál az élet utolsó intim epizódja. Azon elmélkedtem, mit is mondjak. Ha St. Louisban lettem volna Dolph és Zerbrowski társaságában, habozás nélkül közöltem volna, hogy egy halott ember lelkét látom. De Ramirezt nem ismertem, és a legtöbb zsaru a falnak megy a misztikától. Mielőtt dülőre jutottam volna a mondani-vagy-hallgatni kérdésében, láрма hallatszott a nappali felől. Férfihangok, sietős léptek zaja. Az ujjaim már a pisztolyra fonódtak, amikor éles hang harsant.

– Ramirez, hol a pokolban van?

Marks hadnagy volt. Gyorsan levettem a kezem a stukkerről. Már tudtam, hogy egy árva szót sem fogok szólni a lélekről, ami a hátam mögött imbolyog. Marksnak így sem vagyok kifejezetten a zsánere. Időközben tucatnyi egyenruhás fejlődött hadirendbe a folyosón. Igencsak puskaporos volt a levegő.

– Húzzon el a bizonyítéktól, Blake!

Edward békítőleg lépett közénk.

– Na de hadnagy, ki adna ilyen parancsot?

– A rendőrfőnök – vakkantotta Marks, és a háta mögött felsorakozott egyenruhásokhoz fordult. – Mire várnak? Kísérjék ki ezt a nőszemélyt!

Megadóan feltettem a kezem, és az ajtó felé indultam, mielőtt az ügybuzgó rendőrök körülvehetek volna.

– Már itt sem vagyok. Ne izguljon!

– Csak jöjjön még egyszer az én utcámba, Blake – sziszegte, ahogy elléptem mellette. – Majd meglátja, milyen az, amikor izgulok. – A szeme szikrázott a vak gyűlölettől.

– Semmit sem követtem el, amivel kivívhattam volna az ellenszenvét.

– „*Varázsló asszonyt ne hagyj életben*”. Ezt mondja az írás.

Erre több dolgot is válaszolhattam volna, de csak azt értem volna el vele, hogy az egyenruhások szó szerint kilapátolnak a házból. A durva megoldást egyetlen porcikám sem kívánta, viszont Marks gigantikus farokságait egyszerűen nem hagyhattam szó nélkül.

Micsoda dilemma.

Lábujjhegyre emelkedtem, és homlokon csókoltam. Hátrahőkölt, aztán rémülten elhátrált előlem. A nagy igyekezettől majdnem hanyatt esett egy székbén. Alig bírta összekaparni magát, nehogy a bizonyíték kellős közepén landoljon.

– Azonnal tűnjön el innen! – süvöltötte.

A vigyorgó rendőrök sorfala között kivitorláztam a házból. Az egyik felajánlotta, hogy máshol is megcsókolhatom. He-he. Még az utcáról is hallottam a gunyoros megjegyzéseket és hangos röhögést, többnyire Marks rovására. Nem lehet valami népszerű figura. Nem is értem, miért.

Edward még odabenn maradt pár percig. Gondolom, próbálta helyrehozni a helyrehozhatatlant, ahogy a jó öreg Tedtől ez elvárható. Végül ő is felbukkant az ajtóban, sorban kezét rázott a zsarukkal. Ráz, mosolyog, ráz, mosolyog. Az utolsó adag jovialitás nyom nélkül felszívódott, amint kettesben maradtunk.

– Marksnek sikerült elérnie, hogy kitiltsanak téged innen. – Kikódolta az autót, beszálltunk. – Fogalmam sincs, hogy csinálta.

– Talán ő és a rendőrfőnök ugyanahhoz a paphoz járnak gyónni – találgattam, és elhelyezkedtem az ülésben, mint aki jól végezte dolgát.

Edward beindította a motort.

– Javíts ki, ha tévedek, de nem vagy túlságosan lelombozva.

– Marks nem az első ultradogmatikus balfasz, aki a képembe mászik. És nem is az utolsó.

– Hol a híres temperamentumod?

– Talán benőtt a fejem lágya.

Ezen mind a ketten jól röhögtünk.

– Mit láttál abban a szobában, amit én nem? – kérdezte. – Mert valamit nagyon néztél.

– Egy lelket.

– Egy lelket? – csodálkozott.

Bólintottam.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Valaki meghalt abban a házban. És legfeljebb három napja történhetett.

– Ezt honnan veszed?

– Ennyi időbe telik a léleknek, hogy elhagyja a testet. Három nap után kísértet lenne, nem lélek.

– Bromwellék élnek. Te is láttad őket.

– És a fiuk?

– A fiú eltűnt.

– Kedves tőled, hogy említed. – Egyszerűen nem volt energiám, hogy összekaparjak magamban egy kiadós dühkitörésnyit.

Akármilyen blazírt voltam is Marksszal, baromi rosszulesett, amit mondott. Rég nem számolom keresztény felebarátaimat, akik nyilvánosan boszorkánynak, meg ki tudja, mi a cickafarknak kiáltanak ki. Már nem bosszant, csak fáraszt, de nagyon.

– Ha a szülők élnek, a fiú valószínűleg halott – sóhajtottam. Kifordultunk az útra, és elhaladtunk a rendőrautók és civil járőrök mellett. Marks egész hadsereget toborzott.

– Nem találtak szétszórt testrészeket a házban. Ha a fiú halott, akkor megváltozott a gyilkos stratégiája. És még a régiben is akadnak homályos részletek.

– Ha változik a koncepció, az támpontot adhat a rendőrségnek. Talán ez lesz a löket, ami segít megoldani az ügyet.

– Gondolod?

– Nem – ismertem be. Viszont baromi jól hangzik.

– És hogy szól a te verziód?

– A Bromwell fiú halott. Akármi is hámozta meg a szüleit, nem aprította tűzfávé a srác testét, hanem egy darabban elvitte magával. Máskülönben több lett volna a vér. – Kinéztem az ablakon, és a visszatükröződő táj helyett a fiatal, napbarnított arcot láttam a fényképekről. – Most, hogy *persona non grata* lettem, hová a halálba viszel?

– Egy étterembe. Állítólag még nem ebédeltél.

Tényleg nem.

Aztán eszembe jutott valami.

– Mi a neve?

– Kinek?

– A Bromwell fiúnak.

– Thad. Thaddeus Reginald Bromwell.

Thad, ismétellem hangtalanul. Vajon végig kellett néznie, ahogy a szüleit megkínozzák? Vagy ők figyelték tehetetlenül, ahogy a gyerekük meghal? – Hol a tested, Thad? – motyogtam hangtalanul. – És mire kell nekik? – Persze nem kaptam választ. A lelkek nem olyanok, mint a szellemek. Tudomásom szerint nincs rá mód, hogy kommunikálni lehessen velük. De megszerzem a válaszokat, meg én. Ez a minimum.

– Szeretném látni a fotókat a többi helyszínről, Edward. Mindent, amit a Santa Fé-i rendőrség összeguberált. Azt mondtad, csak a legutóbbi támadás történt Albuquerque-ben, úgyhogy jobb híján a másik végétől kezdem.

– Nálam mindent megnézhetsz. Otthon tartom az akták másolatait. Tátott szájjal bámultam rá.

– Mióta osztja meg a rendőrség a nyomozati aktákat egy fejevadászal?

– Mondtam, hogy a Santa Fé-i rendőrség szoros együttműködésben dolgozik Teddel.

– Mintha ugyanezt mondtad volna az albuquerque-i rendőrségről is.

– Mert így is van. Velem együttműködnek. Csak veled nem.

Na igen. Láttam lelki szemeim előtt a gyűlölködő fintort Marks képén, ahogy az arcomba köpte azt a baromságot a boszorkányokról, akiket gyűjtősnak kell használni, vagy mi. Ha megdobnak egy Mózes-idézettel, mivel is kell visszadobni? Persze zsákban volt, hogy előbb-utóbb valakinek eszébe jut előhúzni a bibliai bunkósbotot, és a földre döngölni vele. Csak hát... nem épp egy rendőr hadnagytól vártam egy nyomozás kellős közepén.

– Marks nem tudja egyedül megoldani az ügyet.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Úgy érted, nélküled? – heccelt Edward.

– Nem kell, hogy feltétlenül én legyek az. Olyasvalakire van szükség, aki ért a mágiához. Minél tovább rágom a dolgot, annál biztosabb vagyok benne, hogy nem halandó elkövetővel van dolgunk. A hagyományos rendőri eljárással itt szart se érnek.

– Majd meglátom, mit tehetek – felelte, aztán minden átmenet nélkül elvigyorodott. – Talán társulhatnánk azzal a Ramirez nyomozóval, aki meg akarja mutatni neked a bélyeggyűjteményét.

– A város nevezetességeit – javítottam ki. – Egyébként foglalkozz azzal, ami veled egyidős.

– Igaz, ami igaz – folytatta Edward zavartalanul –, Ramirez kollégának van egy hatalmas előnye a két lovagodhoz képest. – Várta, hogy megkérdezem, mi az. Nem kérdeztem. Őt ez a legkevésbé sem zavarta. – Történetesen az, hogy halandó.

Basszus.

– Erre mind magadtól jöttél rá?

– Ejnye-bejnye! Én csak tréfálok itt, te meg... Tényleg mimózák vagyunk ma.

Azon meditéltam, milyen kellemes változatosság lenne, ha egy férfi végre önmagáért szeretne, mindenféle Machiavelli-komplexusok és összeesküvések nélkül. De a dolgok persze nem fekete-fehérek. Amióta Richard lett az Ulfric, egyre öntörvényűbb és kiismerhetetlenebb. De hát ez egy farkaskirálynál foglalkozási ártalomnak számít. Ha már itt tartunk, én is ilyen irányba lökdöstem. Lekvárnak bélyegeztem, mire ő bebizonyította, hogy nem az. Épp ellenkezőleg. Ettől persze alaposan megszeppentem, de mivel az én hibám az egész, ne én dobjam már az első követ. Edward szerint ki kellene tennem a szűrét, vagy inkább mindkettejüket egyszerre, és akkor egy csapásra minden megoldódna. Na persze, és sajtból van a hold.

Mintha csak a gondolataimban olvasott volna, Edward megjegyezte:

– Az élet csak akkor bonyolult, ha azzá teszed magadnak.

– Hagyjak csapot-papot, és menjek városnézni, igaz?

– Miért ne? – kérdezett vissza.

Persze rávághattam volna, van elég bajom anélkül is, hogy kikezdjek egy helyi zsaruval. Egy ilyen húzással pillanatok alatt a tizedére redukálnám a renomémat. Anita Blake-nek, mint import vámpírvadásznak és természetfeletti-szakértőnek még van valami sansza, hogy komolyan vegyék. Ramirez egyszemélyes turistacsoportjának ellenben... zéró. De az igazi ok nem ez. Két férfit szeretek, és ez éppen kétszer annyi, mint az egészséges dózis. Nem örültem meg, hogy tovább bonyolítsam a képletet. A kérdés viszont továbbra is ott motoszkált bennem, és rága a lelkemet: milyen volna az élet valaki olyan mellett, aki nem a hatalma megszilárdítására használ, mint Jean-Claude, vagy a normalitás látszatának foggal-körömmel való megőrzésére, mint Richard? Hozzáteszem, az utóbbi időben egyre többet rágódom azon, vajon én magam mennyire vagyok ember. Richard közönséges halandó volt, amíg vérfarkas nem lett. Jean-Claude úgyszintén, amíg meg nem harapta egy vámpír. Ami engem illet, az első testetlenül lebegő lelket tízéves koromban láttam, a nagynéném temetésén. Tizenhárom évesen merő véletlenségből előszólitottam a sírjából egy zombit. Hármunk közül én vagyok az egyetlen, aki sosem volt igazán „normális”.

Némi döbbenettel konstatáltam, hogy hétköznapi életre vágyom – legalább egy darabig. Az utóbbi hónapokban egy vámpír szeretője voltam, társa jóban-rosszban egy vérfarkasnak, miközben élőhalottakat gyártottam megrendelésre, és némi rituális mágiát is felszedtem magamra, hogy kontroll alatt tudjam tartani a többi izét, ami bennem lakik, szóval, gondolom, a boszorkánytanoncság is hozzáadható a listához. Húzos év volt. Azért is tettem takarékra a Richard- és Jean-Claude-dolgot, mert lélegzetvételnyi szünetre volt szükségem. Lassan, de biztosan eluralkodtak rajtam, és nem tudtam, hogyan vessek gátat a mohóságuknak, amivel magukba szipkázzák a halandóságomat. Vajon egy ártatlan városnézés rosszat tenne? Vajon tényleg a fejemre borulna a bili? A válasz valószínűleg igen, vagyis

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

visítva kellene rohannom minden Ramirezhez hasonló, szimpatikus srác elől, aki szépen néz rám. Egyszer már teljes meggyőződéssel hitet tettem a józan megoldás mellett, szóval miért kántálja mégis egy pimasz hang a fejemben, hogy vesszen a józanság?

12.

Csak akkor esett le, hogy mexikói étterembe megyünk, amikor Edward parkolóhelyet keresett a murvával felszórt placon a Los Cuates mögött. A névből persze azonnal rájöhettem volna, de asszem, csak fél füllel figyeltem. Anyám nem élt elég sokáig, hogy megszerettesse velem a latinós ízeket. A Blake angol név, de mielőtt a dédapám behajózott volna Ellis Islandre, Bleckenstein volt, úgyhogy az én elképzelésem a nemzeti konyhaművészetről kimerül a bécsi szeletben és a savanyú marhasültben türingiai gombóccal. Így aztán nem voltam kifejezetten lelkes. Aki nem komálja a chilimártásos chilit, az Új-Mexikóban baromi rossz helyen jár.

A hátsó bejárat hosszúkás, árnyékokkal szabdalt előtérbe vezetett, amelyhez képest az étterem maga kifejezetten világosnak hatott a falakat díszítő fehér stukkókkal, színes szöttesekkel, kitömött papagájokkal és az elmaradhatatlan, zsinórra fűzött, szárított chilipaprikával. Turistáknak való zsbvásárhangulat volt, amiből arra következtettem, hogy aki autentikus konyhára vágyik, messzire elkerüli ezt a helyet De a vendégek között jócskán akadtak mexikóiak, úgyhogy nem adtam fel a reményt Ha helyiek is járnak ide, akkor mégsem lehet olyan ehetetlen a kaja.

Egy pincérnő megkérdezte, szeretnénk-e asztalt.

– Köszönjük – felelte Edward –, de már itt vannak, akikhez jöttünk.

Követtem a tekintetét, és megpillantottam Donnát az egyik bokszbán. Két gyerek volt vele: egy öt év körüli kislány és egy tizenéves fiú. Valószínűleg be leszek mutatva a gyerkőcöknek, Ted potenciális mostohagyerekeinek. Hát nem kretén? Dehogyanem. Donna olyan mosollyal üdvözölte, amitől bárki simán a zoknijába olvadt volna – kivéve a lélekdeficites egyéneket, mint Edward.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Melegséget árasztott, tökéletes bizalmat, amit csak a szerelem adhat meg az embernek. Az első romantikus fellángolás, amely talán nem tart soká, de amíg ég... tyű! A férfi hasonló intenzitású pillantással válaszolt, csak épp az ő mosolya nem jött szívből. Szegény Donna!

A kislány kicsusszant a bokszból, és futva indult felénk, gesztenyebarna copfjai röpködtek utána. Boldogan sikkantotta Ted nevét, és a karjába vetette magát. Edward felkapta, és megpördült vele. Becca mély, gurgulázó hangon kacagott, a kristálytisza öröm hangján, melyből minden gyerek kinő egyszer. Hja, amikor a világ kivéreztetni belőlünk az eredendő ártatlanságot, már csak csöndesebb, megfontoltabb vidámságra futja. Peter rosszkedvűen figyelte a jelenetet. A haja éppolyan sötét gesztenyeszínű volt, mint a húgáé, hátul rövidre nyírva, hullámos frufruja itt-ott a szemébe lógott. Első pillantásra nem mondta volna meg róla az ember, hogy tizennégy éves. Sértődött, haragtól felhős tekintettel nézte, ahogy Edward átöleli Donnat. A kislány még mindig a férfiba csimpaszkodott, úgyhogy összcsaládi ölelés lett a dologból. Edward valamit suttogott Donna fülébe, mire a nő elpirult. Edward a másik karjába vette a kislányt.

– Hát hogy van az én arany bogaram?

Becca magas, izgatott hangon hadarni kezdett. Valami hosszú és bonyolult történetet adott elő a napjáról, amelyben pillangók szerepeltek és egy macska és Raymond bácsi és Esther néni, akik kizárásos alapon csak a bébicsőszök lehettek. A fiú egy ideig Edwardot méregette, aztán én kerültem sorra. Lebiggyesztette a szája szélét, de a tekintete haragosból kíváncsivá szelődött. Mintha nem egészen ilyen burára számított volna. Nem ő az első. Úgy tettem, mint akit nem érdekel a boldogcsalád-nagyjelenet, és felé nyújtottam a kezem.

– Anita Blake vagyok.

Egy ideig habozott, mint aki nincs hozzászokva, hogy komolyan veszik. Aztán kezet nyújtott.

– Peter. Peter Parnell.

– Örülök, hogy megismerhetlek.

Majdnem azt mondtam, hogy az anyja sok szépet és jót mesélt róla, aztán még időben leállítottam magam. Egyrészt ez – ilyen formában legalábbis – nem igaz, másrészt Peter láthatólag csalánkiütéseket kap a féligazságoktól. Nem tetszett neki, ahogy az anyja és Edward édelegnek, de egy pillanatig sem hibáztattam érte. A mai napig élénken él az emlékezetemben, amikor apám először hazahozta Judithot. Sosem bocsátottam meg neki, hogy két évvel anyám halála után újránősült. Még fel sem dolgoztam a veszteséget, ő már továbblépett. Új fejezetet nyitott az életében, megint boldog volt. Gyűlöltem érte, de Judithot még jobban gyűlöltem. Még ha Edward valóban Ted Forrester volna is, és a szándékai a legtisztességesebbek volnának, akkor is nehéz lenne a helyzet. Így meg... egyszerűen rohadt nagy szívás, na.

Becca napraforgómintás nyári ruhát viselt. Kanárisárga masni libegett mindkét hajfonata végén. A tenyerébe fojtott egy kuncogást. Feltűnt, hogy a keze még mindig babapuha és kerekded. Úgy nézett Edwardra, mintha ő volna a világ nyolcadik csodája. Szívből gyűlöltem érte, hogy mindenféle lelkiismeret-furdalás nélkül képes hazudni egy gyereknek. Valami biztosan látszott az arcomon, mert Peter kutató pillantással méregetett.

Donna kivette a kislányt Edward karjából, és felém fordult.

– Ő Becca.

– Helló, Becca – mosolyogtam. Hát igen, Becca olyan gyerek volt, akire könnyű mosolyogni.

– És ő Peter.

– Már találkoztunk.

Donna értetlenül nézett rám.

– Úgy értem, már bemutatkoztunk egymásnak – javítottam ki magam.

Idegesen felnevetett.

– Hát persze! Milyen butus vagyok.

– Csak túl elfoglalt voltál, hogy észrevedd – jegyezte meg Peter

éles hangon. Donna pillanatok alatt talajt veszített.

– Én... sajnálom, Peter.

Igazán nem volt miért bocsánatot kérnie. Honnan tudhatta volna, hogy Ted Forrester pusztá illúzió? Mindössze annyi a bűne, hogy készpénznek veszi, amit mondanak neki. Ez, sajna, néha főbenjáró vétek.

Donna csúszott be elsőnek a bokszbá, Becca követte. Edward ült a szélére, egyik lábát lazán kilógatta az asztalok közötti keskeny közlekedőfolyosóra. Peter időközben elfoglalta a pad másik oldalát. Pontosan középre ült. Lehuppantam mellé. Nem húzódott arrébb, úgyhogy az oldalunk összeért válltól csípőig. Ha duzzogó tinédzsert akar játszani, lelke rajta, de én nem szállok be a játékba. Amikor konstataulta, hogy nem nyert, hangos sóhajjal arrébb húzódott. Egy harmadfokú halláskárosultnak is lejött volna, micsoda áldozat ez a részéről. Tényleg sajnáltam a mostohamizéria miatt, de az én együttérzésem sem végtelen, és a sértődött tinifigura irtó hamar leszívja a vészartalékaimat.

Becca az anyja és Edward között feszkelődött. Boldogan lógázta a lábát, lubickolt a biztonságban, amit csak a szülei mellett érez az ember. Edwardnak igaza van: nem hagyhatja faképnél őket magyarázat nélkül. Becca Parnell ennél többet érdemel, hogy az anyjáról ne is beszéljünk. Figyeltem, ahogy a kislány fogja a kezüket, és azon tűnődtem, miféle indok volna elfogadható. Hirtelen egy sem jutott az eszembe.

Egy pincérnő lépett az asztalhoz, műanyag fóliás menüket osztott szét. Még Beccának is adott egyet. A kislány büszkén forgatta.

– Utálom a mexikói kaját – dünnyögte Peter.

Donna szeme figyelmeztetően rávillant.

– Peter, kérlek!

Én viszont úgy döntöttem, szolidaritok.

– Hát még én.

A fiú vetett rám egy kétkedő pillantást.

– Komolyan?

– A legkomolyabban.

– Ted választotta az éttermet – közölte, sötét pillantást vetve Edwardra.

– Szerinted azért csinálta, hogy bosszantson, vagy csak simán szar az ízlése?

– Szerintem mindkettő.

Ebben meg is egyeztünk.

Donna egyre kerekesebb szemekkel hallgatta a párbeszédünket.

– Peter... Anita... – hápogta, aztán Edwardhoz fordult. – Szerinted mihez kezdjünk velük?

– Anita reménytelen eset – felelte Edward egykedvűen. Hidegkéksze me Peterre szegeződött. – A fiadat még meglátjuk.

Peter feszengett, és feltűnően került Edward tekintetét.

Határozottan frusztrálta, amit Edward és Donna műveltek, de nem csak erről volt szó. Ösztönösen tartott a férfitől, pedig fogadni mertem volna, hogy Edward semmit sem tett, hogy rászorgáljon. Sőt, valószínűleg éppolyan nagy munkát fektetett abba, hogy a fiú elfogadja őt, mint hogy megnyerje magának Beccát. De Peter köszönte szépen, nem kért a pótpapából. Gondolom, az egész úgy kezdődött, mint egy szokásos utállak-mert-anyuval-jársz hadjárat, de időközben megérezte az igazi Edwardot a méz-máz alatt. Ha valaha rájön az igazságra, és Ted nem akarja, hogy mással is megossza... Hát, nem tudom. Edward félelmetesen gyakorlatias tud lenni.

Na de elég minden napnak a maga baja. Peter és én a menü fölé görnyedtünk, és felváltva tettünk becsmérő megjegyzéseket minden kajára a listán. Mire a pincérnő visszajött egy kosár kenyérrel, már kétszer sikerült mosolyra bírnom. Haladás. Az öcsém, Josh nem volt különösebben duzzogós fajta, de mindig jól kijöttem vele. Ha egyszer eljutok odáig, hogy gyerekeim legyenek, fiúkat szeretnék. Velük tudok bánni.

A kosárban, mint kiderült, nem kenyér volt, hanem *sopapilla*; puha, szögletes tésztabuci. Az asztalon műanyag mézestubus állt, kifejezetten a péksüteményhez szervírozva. Donna kivett egy

kenyérkét, és bemérezte a sarkát. Edward egy egész bucit bemázolt. Becca olyan sok mézet csurgatott az övére, hogy az anyjának el kellett koboznia tőle.

Peter kihúzott egy apróbb darabot a kosár aljáról.

– Ezt legalább meg lehet enni.

– Utálom a mézet – fintorogtam.

– Én is, de ezzel a tésztával együtt egész tűrhető. – Elmázolt egy adagot a kenyeren, és nekilátott. Követtem a példáját. A méz sűrű volt és ikrás, karakteres mellékízzel.

– Ez még csak nem is hasonlít arra, amit otthon méz címén kap az ember.

– Zsályás méz – csámcsogott Edward. – Nagyon jó.

Fogalmazunk úgy, hogy mikroszkopikus adagokban el lehetett viselni. Hosszas megfontolás után csirke *enchiladát* rendeltem azzal a felkiáltással, hogy a csirkét művészet elrontani. Peter sajtos *enchiladát* kért; mindketten a kevesebb több elvet követtük. Épp a második étvágycsináló bucit tüntettem el, amikor a rosszfiúk beléptek az ajtón. Rögtön tudtam, hogy zúr lesz. Megérzés? A nagy francokat. Gyakorlat.

Az egyik jó egy-nyolcvan lehetett, és olyan alakja volt, mint egy kétajtós chippendale komódnak. A bicepszétől majd' kihasadt az inge ujjá. Le se tagadhatta volna, hogy indián. Markáns vonalú arcsontjai jól követhető ívet írtak kreol bőre alá. Koromfekete szeme volt, erős álla, vékony ajkai. Robusztus vállaihoz képest combja és lábai kifejezetten nyiszlettnek hatottak. Egyetlen hely van, ahol az ember fia csak felsőtestre gyúr: a börtön. A rács mögött le se szarják a kiegyensúlyozott esztétikai hatást; azért emelgetik a súlyokat, hogy a létező legböszmébb bikának nézzenek ki – ja, és hogy minél nagyobb lóerővel tudjanak ütni, ha arra kerül a sor. Automatikusan a tetkókat kerestem rajta. Voltak is dögivel; felgyűrt ingujja alatt fekete szögesdrót fonta be a karját. A fickót két hasonszörű jómadár kísérte, egy magasabb és egy alacsonyabb. A kisebbiknek csúnya sebhely húzódott a homlokán, baljóslatú

LAURELL K. HAMILTON

kifejezést kölcsönözve az arcának. Vajon miért nem lepődtem meg,
hogy egyenesen minket vettek célba?

13.

– Basszuskulcs – mormolta Peter az orra alatt, és a jól bevált duzzogó arckifejezés mögé rejtette a félelmét. Becca egészen kicsire összehúzta magát Edward és Donna között, és a férfi válla mögül pislogott a közeledő rosszfiúkra. Kérdőn pillantottam Edwardra, de persze hiába. A legérdekesebb az egészben az volt, hogy Donna ismerte őket. Láttam az arcán.

Ennyit arról, hogy ma már biztosan nem érnek meglepetések.

Mintegy véletlenül leejtettem a szalvétámat, és amikor felegyenesedtem, a szalvéta volt az egyik kezemben, a Browning a másikban. Régi trükk, de mindig beválk. A sittes trió megállt az asztalunk mellett. Edward ülve maradt, a keze az asztal alatt. Valószínűleg ő is a pisztolyával játszott. Abrosz alól célozni meglehetősen kényelmetlen, de így is rohadt nagy lyukat üthetek valaki térdébe, vagy kiperforálhatom a tökeit – attól függően, milyen magasan hordja őket.

– Harold – mosolygott Edward nyájasan. – Látom, a barátaidat is magaddal hoztad. Helló, Russel – intett az indiánnak. – Üdv, Newt. – A hangjából Ted laza közvetlensége sugárzott, de valahogy elszívárgott belőle a jóindulat. Ha megölnek, se tudom, egészen pontosan mi változott meg, de az tuti, hogy a feszültségszint megugrott. Becca még jobban összekuporodott, és Edward ingébe temette az arcát. Donna átölelte, a karjába húzta a kislányt. Az arca éppolyan páni rémületet tükrözött, mint Beccáé. Edwardé viszont érdeklődő volt, mint tudósé a felnyitott daganat fölött.

A köpcös-sebhelyes fickó egyik lábáról a másikra állt.

– Tom és Benny még mindig az ágyat nyomják? – érdeklődött Edward. Eddig még nem vontuk magunkra a közfigyelmet. A környező asztaloknál ülők ugyan vetettek ránk pár kandi pillantást,

de úgy döntöttek, semmi érdekes. Egyelőre.

– Mi nem Tom és Benny vagyunk – mutatott rá Russel rendkívül elmésen. Reszelős hangja illet az agresszív vigyorhoz a képén. Van, akinél a mosoly egyenértékű a vicsorgással. Arra gondoltam, ha meghúzom a ravaszt, a vigyorának és a combjának annyi.

Meggondolatlanság volt tőle, hogy ilyen közeli merészkedett az asztalhoz. Edward döntésére vártam, de úgy tűnt, őt egyáltalán nem feszélyezi a fölénk tornyosuló izomagyú.

– Legjobb volna, ha most szépen odébbállnátok – javasolta, és a hangja kezdett edwardos árnyalatokat ölteni. Valódi énje úgy bújt elő a cowboyálarc mögül, ahogy egy pillangó szabadul ki a bábjából. Bár az analógia némileg sántít: ami a napvilágra bukkant, az a legkevésbé sem volt ártalmatlan, és ha eldurvulnak a dolgok, szép sem lesz.

Russel rátámaszkodott az asztalra, tömpe ujjait szétterítette az abroszon. Közel hajolt Donnához, mintha Edward és én ott se lettünk volna. Vagy idióta barom az ipse, vagy tudja, hogy nem fogunk nyilvános helyen vérfürdőt rendezni. Ami engem illet, ez így is van, de Edwardban nem voltam olyan biztos.

– Ne üssétek az orrotokat mások dolgába – fröcsögte a nő arcába –, különben könnyen bajotok eshet. Itt van például ez a kedves kicsi lány. Micsoda kár volna, ha baleset érné.

Donna arcából kiszaladt a vér. Erősen magához szorította Beccát.

– Ne fenyegezd a húgomat, te szemét! – csattant fel Peter hirtelen támadt indulattal. Russel most minden figyelmét a fiúra fordította, közvetlen közelből bámulva az arcába. Peter rezzenetlenül ült, de közben fehéredő ujjakkal markolta a padot, mintha a szó szoros értelmében le akarná magát horgonyozni.

– És miért ne, te gyerek?

Nem bírtam tovább.

– Ted?

Russel le se bagózott. Fürdött a fiú félelmében, élvezte a kakaskodási nagyjelenetet. Nem láttam Edwardot Russel vaskos

sziluettjén át, de hallottam hangját.

– Miattam igazán ne fogd vissza magad.

Nem, nem lőttem tökön. A stukkert átvettem a bal kezembe, és hosszan, halkan kifújtam a levegőt, amíg a vállam el nem lazult. Belehelyezkedtem önmagamba, ahogy évekig tanultam a dzsúdóedzéseken, és elképzeltem, ahogy az ujjaim belemélyednek a torkába. Amikor az ember éles helyzetbe kerül, nincs idő a vizualizációra. Csak simán megküldi az ütest, és ha jól csinálja, a keze kiszakad a másik oldalon. Aztán elhatároztam, hogy visszafogom magam; az ember könnyen összezúzhatja az ellenfele gigáját egy ilyen ütéssel, és semmi kedvem nem volt zárkában tölteni az éjszakát. A magasba lendítettem a karom, két ujjam előrenyújtva, mint egy dárda. Russel észrevette a mozdulatot, de dinoszaurusz-reflexidővel reagált. Talpra szökkentem, és belenyomtam az ujjam a torkába, mielőtt egyet pisloghatott volna.

A nyakához kapott, és az asztalra zuhant, arccal a hamutartóba. Vér spriccelt az orrából. Tehetetlenül csúszott a földre. Fuldokolva köhögött, sérült légsövén át nem kapott levegőt. Ha kapott volna, simán elájul. A stukkerek a kezemben volt, szorosan az oldalam mellett, észrevétlenül. A földön fetrengő férfi sokkal feltűnőbb látvány volt.

Harold szomorúan ingatta a fejét.

– Ez hiba volt, kislány.

Most már Edward is felemelkedett.

Soha többé ne fenyegezzétek ezeket az embereket, Harold. – Nagyon halkan beszélt, hármunkon kívül senki sem hallotta. – Ha jó akarsz, messzire elkerüld őket. Rikernek üzenem, hogy a Parnell család érinthetetlen, érted? Különben legközelebb nem ússzatok meg egy bevert orral.

– Látom, alaposan fel vagytok fegyverkezve – jegyezte meg, aztán lehajolt, hogy talpra rángassa Russelt. A behemótnak még mindig köd ült a tekintetében. Kék pólóján lila vérpaca terjengett.

– Peter, dobj ide pár szalvétát – kértem a fiút –, lécci.

Szó nélkül kikapott kétmaroknyit az asztalon álló tartóból. Elvettem, és Harold kezébe nyomtam.

– Milyen kedves magától.

– Szóra sem érdemes.

A zsebkendőket Russel orrába tömkölte, és megragadta az egyik karját.

– Newt, fogd a másik kezét. Mire vársz?

A távolban szirénák bögtek fel. Valaki hívta a zsarukat.

A nagydarab alig állt a lábán. Többször meg kellett köszörülnie a torkát, hogy beszélni tudjon. A hangja rekedt volt, akadozó.

– Te rohadt kurva! Ezt még megkeserülöd!

– Ha majd kikalapálták az orrodát, hívj fel.

Felém köpött, de rosszul célzott, és a csomag a földön landolt. Szegény takarítók!

Menjünk már! – rángatta Harold. A szirénák egyre közelebből szóltak. De Russel még nem fejezte be.

– Megbaszom a szukádat, Forrester – óbégatta bedugult orrhagon –, a kölykök belét meg föl zabáltatom a prérifarkasokkal!

Amikor a zsaruk elárasztották a helyet, Harold még mindig az átkozódó Russelt próbálta kiterelni az ajtón. Becca keservesen sírt, Donna pedig olyan sápadt volt, hogy attól tartottam, összeesik. Edward és én felhasználtuk az általános zűrzavart, hogy eltegyük a fegyvereinket.

A két egyenruhás eleinte egy kicsit bizonytalan volt, kit is kellene bilincsbe verniük, de a többi vendég egy emberként mellénk állt. Többen hallották amint a három férfi „zaklatott” minket. Még életemben nem tapasztaltam ilyen együttműködési készséget. Az emberek általában megkukulnak és megvakulnak, de egy könnyáztatta arcú kislány láttán mindenből bugyogni kezd segítőkészség. Elméletileg Russel simán vádat emeltethetett volna ellenem, de annyian tanúsították kezüket-lábukat törve, hogy megfenyegetett – egy férfi egészen odáig elment buzgalmában, hogy azt állította, látta Russelt kés rántani –, hogy csórikámnak esélye se

lett volna. A kést persze nem erősíthettem meg, de elég tanúnk volt, hogy ne jegelhessenek le. Edward meglobogtatta Ted görényvadászigazolványát; mint kiderült, a rendőrök hírből már ismerték. Én meg előkapartam a vámpírhóhérplecsnimet és a fegyvertartási engedélyemet. Igaz, a Browningot szabálytalanul viseltem, mert eltakarta a kabát, és az engedélyem sem erre az államra szólt. Azzal mentegettem magam, hogy nem akartam megzavarni a gyerekeket. A zsaru biccentett, felírta az adataimat, aztán nem kérdezősködött tovább. Nagyban megkönnyítette a dolgunkat, hogy Russel durván beszólt az intézkedő rendőröknek, és olyan nyilvánvalóan simlis volt, hogy épp csak nem villogott a feje. Edward megadta címét, mondván, nála elérhetnek, amíg itt tartózkodom, és már szabadok voltunk, mint a madár.

A pincérnő másik asztalt ajánlott nekünk, de valahogy mindenkinek elment az étvágya, kivéve engem, de engem persze senki se kérdezett. Edward kifizette az ételt, és nem engedte, hogy becsomagolják elvitelre.

Bőkezű borralalót hagytam a vérmaszatos asztalon – bántott a lelkiismeretem a trutymóért –, aztán korgó gyomorral távoztam. Talán ha szépen kérem, Edward megáll egy autós McDonald'snál. A semminél egy dupla sajtburger is jobb.

14.

Odakinn a parkolóban Donna a Hummer ütközőjére rogyott, és hisztérikus zokogásban tört ki. Az ölébe vette Beccát, és ringatta. Erre a kislány is hangosan rázendített. Peter zavartan ácsorgott mellettük, lelkiekben elhatárolva magát az általános bolondokházától. Minél keservesebben sírt Donna, a gyerek annál nagyobb pánikba esett. Totál begerjesztették egymást. Csuklásszerű zokogásrohamait hallva attól féltem, elájul. Segítségkérően pillantottam Edwardra, de ő blazírt arccal nézett vissza rám. Erre oldalba böktém, és a kislányra mutattam.

Letérdelt melléjük.

– Járok egyet Beccával, rendben?

Donna rápislogott, de nem igazán hatolt el a tudatáig, amit a férfi mondott. Edward gyengéden kihámozta a nő karjából a sikítózó gyereket. Amikor végre sikerült lecuppantania az anyjáról, Becca a férfiba csimpaszkodott, az arcát a vállába fúrta. Edward a kislány feje fölött rám nézett. Intettem, hogy menjen már. Szó nélkül elindult az autók között.

Donna a kezébe temette az arcát, és teljesen magába roskadt. Peter undorba hajló megvetéssel figyelte. A rövid jelenetből világossá vált a számomra, hogy a fiú az ügyeletes felnőtt a háznál, és nem csak akkor, amikor vérfarkasok törnek rájuk. Minden családban kell egy józan ember, és Parnelléknél egyedül Peter az, aki nem esik szét a krízis első jeleire. Baromi igazságtalan szereposztás.

– Peter, beszédem van anyáddal. Megbocsátánál nekünk egy percre?

Megrázta a fejét.

– Nem megyek sehova.

– Akkor legalább ne szólj közbe, rendben? – Letérdeltem Donna

elé, és gyengéden megráztam a vállát. – Donna! – Semmi reakció. – Belemarkoltam a hajába, és felemeltem a fejét. A fájdalom majd magához téríti. Ha nem...

– Nézz már rám, te egoista tyúk!

Peter megindult felém, de figyelmeztetőleg felemeltem az ujjam.

– Te maradj ki ebből! – Megállt, de nem lépett hátra. Nem fogja hagyni, hogy bántsam az anyját. Hál' istennek, nem is volt rá szükség. Donna könnytől áztatott arccal rám nézett. Sikerült sokkolnom. Sűrűn szípozott, de legalább hallotta, amit mondok.

Elengedtem.

– A lányod most élte át a létező legnagyobb borzalmat, amit egy gyerek átélhet. Éppen kezdett volna megnyugodni, amikor idegösszeroppanást kapott. Ha te így elengeded magad, ő is besokall.

– Nem akartam – szípoztam. – Nem tehetek róla, mindig kiborulok, ha...

– Szart se érdekel, miért borultál ki. Te vagy az ő anyja, és nem fordítva. Csendes magányodban apró darabokra hullhatsz, de ha ő is veled van, akkor nincs jogod hozzá, világos?

Rám pislogott.

– Nem tudom, képes vagyok-e rá.

– Majd belejössz.

Körülnéztem. Edward és Becca még mindig nem jöttek vissza. Remek. A tarkómon éreztem Peter pillantását. Gondolom, egyhamar nem felejtí el ezt a kis epizódot.

– Vannak gyerekeid? – kérdezte Donna. Megráztam a fejem. Már vártam a kérdést.

– Akkor milyen joggal oktatsz ki engem? – Kihúzta magát, és dühödt mozdulattal elmaszatolta a könnyeit.

Nagyot sóhajtottam.

– Nyolcéves voltam, amikor az anyám meghalt autóbalesetben. Amikor apám megtudta, kiesett a kezéből a telefonkagyló, és artikulátlan hangon üvölteni kezdett. Aztán kézen fogott, és elvitt a nagyszüleimhez, akik alig pár ház-tömbnyire laktak tőlünk. Mire

odaértünk, már seregnyi szomszéd nyüzsgött körülöttünk. Mind azt akarta tudni, mi történt. De az apám sokkot kapott, én meg ott álltam egyedül, és jobb híján nekem kellett elmagyaráznom a kíváncsiszkodóknak, hogy anyám százötvennel kirepült a szélvédőn.

Donna rám bámult, minden indulat elszállt belőle.

– Sajnálom – mondta halkan.

– Kösz, de ez rajtam már nem segít. A lányodon viszont még segíthetsz. Rettenetesen nagy szüksége van rád. Peternek úgyszintén.

Donna a fiára pillantott, és végre-valahára elszégyellte magát. Gyorsan bólíntott, aztán megszorította a kezem.

– Sajnálom, ami az édesanyáddal történt. És azt is sajnálom, hogy így kiborultam. Tudod, rosszul viselem az erőszakot. Sosem veszem el a fejem, ha a gyerekekkel történik valami, de az erőszak... hát, az megvisel.

Gyengéden kihúztam a kezem a kezéből.

– Megyek, megkeresem Beccát és Tedet.

Felálltam, és Edward után indultam. Ezek után sokkal kevésbé volt szimpatikus a nő, de legalább meggyőződtem, hogy Edwardnak minél előbb le kell szállnia erről a családról. Donna kiborul az erőszaktól... Édes Jézusom, ha csak sejtené, kit szedett össze! Élete végéig hisztériás rohamokat kapna.

Edward az egyik közeli sorház előtt ácsorgott Beccával. Az utcában végig mintaszerűen ápolt előkertek sorakoztak egymás mellett. Egy pillanatra Kaliforniában éreztem magam, ahol az udvar egyetlen négyzetcentijét sem hagyják parlagon, lévén, hogy a legnyiszlettebb építési telkek is aranyáron cserélnek gazdát. Albuquerque feleolyan zsúfolt sincs, de a kerteket éppolyan elvetemült fanatizmussal gondozzák.

Edward még mindig a karjában tartotta a kislányt. Éppen az egyik olajfán mutatott neki valamit. Dús orgonafűrt virított Becca füle mögött, a mosolyát két házzal arrébből is látni lehetett. De ahogy meglátott, rögtön elkomorodott. Az éttermi húzásommal nem loptam be magam a szívébe. Hát, ez van. Edward letette, és kéz a kézben

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

visszaindultak; az ártatlan szemlélő azt hihette volna, a gyerek imádott apucijával sétál. Hogy a rákba kanalazzam ki az életükből anélkül, hogy betegek Beccának? Donna felnőtt nő, majd elrendezi magában valahogy. Becca nem. A francba az egészszel!

Edward vidáman intett nekem.

– Mi újság?

– Mi lenne? – dobtam vissza a labdát mogorván.

Felvonta a szemöldökét, az arckifejezése a cinikustól a derűsig minden árnyalatot végigjátszott.

– Megütötted a rossz bácsit – csendült fel Becca hangja.

– Meg bizony – hagytam rá.

– Ted azt mondja, most már nem kell félnem, mert csihi-puhi, ellátjátok az összes rossz bácsi baját.

Hatalmas barna szemébe néztem, és komolyan bólintottam.

– Így van. Reszkessenek a rossz bácsik!

Édesen elmosolyodott, és már nyújtotta is a kezét. Minden bűnöm megbocsátva. Hármában visszasétáltunk a parkolóba, ő meg boldogan ficánkolt közöttünk, mint egy aranysárga halacska. Hitt Tedben, és mindenben, amit Ted mondott vagy tett. A feje fölött Edwardra pillantottam, és padlizsánom sem volt, hogyan húzzam ki magunkat a trutyiból, amibe belekevert.

– Gólya viszi a fiát! – rikkantott Becca. Edward számolt.

– Egy, kettő, hááá-rom... – és meglendítette a karját. Becca még akkor is nevetett, amikor egy utolsó lendítéssel az anyja elé deponáltuk. Donna is elnevette magát. Van isten.

– Anyu szerint túl nehéz vagyok a hintázáshoz. De te elbírsz engem, ugye?

Rámosolyogtam a kislányra, aztán sokatmondóan Edwardra néztem.

– Ha muszáj, nagyon erős tudok ám lenni.

15.

Donna és Edward abszolváltak egy gyengéd, ám relatíve diszkrét búcsúzást, miközben Peter a szemét forgatta, és fájdalmasan nyögdécselt. Vajh' mit szólt volna, ha látja őket a reptéren? Becca nagy pusztit nyomott Edward arcára, Peter pedig menekülőre fogta a dolgot, és beszállt a kocsiba. Valószínűleg attól félt, Ted elragadtatja magát az általános nyáladzásban, és őt is meg találja ölelni.

Addig integettünk utánuk, amíg be nem fordultak a sarkon. Aztán mi is beszálltunk a kocsiba. Edward beindította a motort, és bekapcsolta a légkondit. Percekig ültünk a duruzsoló csöndben, és nagyokat hallgattunk.

– Kérdezz csak! Tudom, hogy nagyon fúrja az oldaladat.

– Ugorjuk át a tirádát arról, mekkora mocsok vagy, hogy betolakodtál az életükbe, és lépünk tovább a következő napirendi pontra. Ki a bánat az a Riker, és miért küldte rád a gorilláit?

– Először is, ez Donna sara. Ő rángatott bele engem. – A hitetlenség valószínűleg kikönyökölt a képemre, mert folytatta. – Ő és a barátai amatőr régészeti társaságot alapítottak. Az indián kultúra a mániájuk, és a környékbeli archeológiai emlékeket szeretnék megóvni az utókor számára, közkinccsé tenni, meg hasonló badarságok. Jártál már valaha régészeti feltáráson?

– Ja, még a gimiben. Zsinórokkal meg cédulákkal jelölik meg a leletek helyét, mindent lefényképeznek, rajzokat és vázlatokat készítenek. Tisztára, mint egy bűnügyi helyszínelésnél.

– Bízom benne, hogy megtalálod a megfelelő analógiát. Szabad hétvégeimen mindig elkísérem Donnát és a gyerekeket. Istenverte fogkefékkel csiszatolják a törött bögréket. Órákon át pamacsolnak iskolai ecsetekkel meg fogorvosi csipesszel. A Riker-féle műkincsvadászok persze nagyipari módszerekkel dolgoznak,

buldózerekkel meg markológépekkel. A jelszavuk: minimális befektetés, maximális haszon. Ezzel persze sok minden megsemmisül, ráadásul a történeti érték is odavész, ha a helyszín nincs gondosan dokumentálva. Ha jól tudom, egy szakértő szemnek a tárgy környezete is sokat mond. A töröttbögre-tolvajokat viszont nem izgatja a történelem. Elzabrálják, amit találnak, és magángyűjtőknek adják el, vagy olyan régiségkereskedőknek, akiket nem igazán foglalkoztat a műtárgy eredete. Az egyik feltárást, ahol Donna is dolgozott, nemrég kifosztották. Ő és a pára barátai biztosak benne, hogy Riker keze van a dologban.

– Várj, kitalálom! Megkért, hogy nézz utána a dolognak.

– Alábecsülöd Donnat. Azt hitte, szép szóval is meg lehet győzni őket. Fogalma sincs róla, miféle ember ez a Riker. A menő bögrezabrálók közül sokan saját testőrökkel rohangálnak, kipotyogott kommandósokkal és exfakabátokkal. A fél rendőrség a zsebükben van. A rossznyelvek szerint Rikernek két túlbuzgó helyi zsaru meggyilkolása szárad a lelkén. Ez az oka annak, hogy simán megúsztuk az étteremben. Nyílt titok, hogy Riker rendőrgyilkos.

– Vajon azóta hány közúti ellenőrzésen bírságotlák meg, mert nem volt tartalék ködlámpája? – tűnődtem.

– Szerintem külön szekrényt tart a csekkeknek. Ha jól tudom, az ügyvédje nemrég feljelentést tett egy járőr ellen zaklatásért. Persze nincs rá bizonyíték, hogy Rikernek köze volna a két halálesethez, de tény, hogy a zsaruk hulláját az egyik átdózerolt ásatásnál találták meg, és egy szemtanú emlékezett a furgonja rendszámablájára.

– Él még az a bizonyos szemtanú?

– Szerinted?

– Ezt nemleges válasznak veszem.

– Eltűnt.

– Remek. De még mindig nem értem, minek koslatnak ezek a jómadarak Donna után.

– Mert a régészeti társaság tagjai nem engedték be Rikert és a kalákáját egy feltáratlan régészeti területre, pedig hivatalos

engedélyük is volt. Donna volt a tiltakozók szószólója.

– És a gyerekeket is magával vitte? Édes Jézus!

– Ahogy már említettem, Donnának fogalma sincs, miféle hétpróbás gazemberekkel van tele a világ.

Mintha csak magam mondtam volna.

– Aztán mi történt?

– Némi iszapbirkózás után elkergették őket. Szegénykém napokig csúnya monoklival járt.

Láthatólag bántotta, hogy Donnának baja esett. Talán ez is csak egy hímsoviniszta vadhajtás – ne nyúljatok a nőstényemhez, mert harapok –, de az is lehet, hogy nem ilyen egyszerű a képlet.

– És mit tett erre Ted, a hős lovag?

– Donna megkért, hogy beszéljek a fejükkel.

– És most kórházban kezelik a két díszpintyet. Alaposan megmoshattad a fejüket.

– Nem nyírhattam ki őket. Donna előbb-utóbb megtudta volna.

Kénytelen voltam beérni azzal, hogy példát statuálok.

– Gondolom, az a barom volt az egyik, aki behúzott Donnának. A hallgatás beleegyezés.

– És a másik?

– Megfenyegette Petert, hogy eltöri a karját.

Megborzongtam, pedig a légkondi alapjáraton kerregett.

– És most törött karral jár, mi?

– Többek között – dünnyögte.

Vajon komolyan a szíven viseli Donna családjának a sorsát, vagy csak jólesően sütkérezik a nagy hatalmú patrónus szerepében? Vajon mennyire komoly ez az egész kettejük között? Nem hiszem, hogy szerelmes lenne; nem nézem ki belőle, hogy képes volna ilyen mély érzelmekre. Valami mégis megfogta őt ebben a nőben. De mi? Üres tekintetét látva komoly kísértést éreztem, hogy pofon vágjam. Mindeddig biztosan tudtam, hányadán állok Edwarddal. Hát most elbizonytalanodtam.

– Szükséged van rájuk – buggyant ki belőlem. Már órák óta

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

motoszka bennem a felismerés, de eddig nem akartam tudomásul venni. Nonszensz, komolyan. Az se lenne meghökkentőbb, ha másik fejet növesztene.

Sebességbe tette az autót, és kigördültünk a parkolóból. Amikor megálltunk az első lámpánál a Lomoson hömpölygő autósor közepén, nem bírtam tovább cérnával.

– Mondj már valamit!

– Mit mondjak?

– Akármit.

– Szabad asszociációs gyakorlatot játszunk? – húzta a száját. – Hát jó. Donna minden új messiásban vakon hisz. Meg kell hagyni, jó érzéke van az üzlethez, de válogatás nélkül megbízik mindenkiben. A kisujját sem mozdítja, hogy megvédje magát. Hiszen te is láttad. Becca az anyjára ütött, de szerencsére keményebb fából faragták.

– A gyerkőcei sokkal jobban bírják a gyűrődést, mint ő – jegyeztem meg.

– Nekem mondd? Ismerem Donnát. Betéve tudom az élete legapróbb és léglényegtelenebb részleteit, a bölcsőtől a mai napig bezárólag.

Huhh, ez komoly!

– Untat, amikor magáról mesél?

– Néha – felelte óvatosan.

– Néha nem? – csodálkoztam.

– Néha nem.

Kíváncsian fürkésztem az arcát. Abban a pillanatban akár a Hold árnyékos oldalán is autókázhattunk volna, mert Edwardon kívül semmi sem érdekelt.

– Amikor az ember túl sokáig játszik egy szerepet – magyarázta –, a kitaláció egyszer csak megszilárdul körülötted. Valóságosabbá válik, mint ahogy eredetileg tervezted.

– Ugye, nem azt akarod mondani, hogy elveszed Donnát?

Megvallom töredelmesen, nem tudom elképzelni Edwardot mint férj és apa, a szülői munkaközösség tagja és az én-kertem-zöldebb

polgári kör aktivistája. Ha berosálok az igyekezettől, akkor se.

– Eszem ágában sincs. Nem vehetem el, ezt éppolyan jól tudod, mint én. Napi huszonnégy órán át nem tudnám titkolni, ki vagyok és miből élek. Az én színészi képességemnek is van határa.

– Ezt örömmel hallom.

– Csak tudod – folytatta, eleresztve a füle mellett a megjegyzésemet –, néha azt kívánom... néha azt kívánom, bárcsak megtehetném.

Lehidalok. Edward, az élőholtak csúcsragadozója családra vágyik, még hozzá épp erre a családra: egy naivitástól csöpögő New Age özvegyre, a dackorszakba lépett tini fiára és a nevető szemű, cserfes kislányára. Amikor már bíztam magamban annyira, hogy koherens mondatokban tudjak fogalmazni, megeresztettem a kérdést:

– És most mihez kezdesz?

Edward vállat vont.

Erre persze semmi értelmeset nem tudtam reagálni, úgyhogy egy spontán poénnal próbáltam elütni a dolgot.

– Mondd, hogy nincs palotapincsijük és fehér deszkakerítésük. Csak hogy tudjak aludni.

Elmosolyodott.

– Kerítés nincs, de két kutyájuk is van.

– Palotapincsik?

Bólintott, és rám nézett. Látni akarta a reakciómat.

– Két szuka. Az egyik neve Sárga Bögre, a másiké Görbe Bögre.

– Ugye, most ugratsz?

– Donna ragaszkodik hozzá, hogy a kutyusok is rajta legyenek az esküvői fotókon.

Nem tudom, milyen képet vághattam, de elnevette magát.

– Annyira örülök, hogy itt vagy, Anita! Igazán nem tudom, ki másnak adhattam volna ezt elő.

Nem azért mondom – morogtam rosszallóan –, de a magánéleti zűrjeid kezdenek az enyémnél is katasztrofálisabb méreteket ölteni.

– Akkor tényleg nagy bajban lehetek.

Ennyiben hagytuk a dolgot. A gyilkosságoknak előbb-utóbb a végére járunk, merthogy ez a specialitásunk. A személyes mizériákban már nem vagyok ilyen biztos. Edward egyszerűen nem illik bele a vajszívű özvegyek és a Sárga Bögre – Görbe Bögre névre hallgató ölebek eklektikusán habos világába. Eszembe jutott a jelenet az *Óz, a csodák csodájából*, amikor Dorothy és a Madárijesztő megkocogtatják a Bádogember kongó mellkasát, és konstatálják, hogy a bádogos elfelejtett szívet adni neki. Edward saját kezűleg kaparta ki a szívét, aztán otthagya valahol egy poros földút mellett, hosszú évekkel ezelőtt. Ezt mindig is tudtam. Csak azt nem tudtam, hogy a lelke mélyén mégiscsak bánja a veszteséget. Azt hiszem, amíg nem találkozott Donna Parnellel, ő sem gondolta.

16.

Több autósbüfé mellett is elhúztunk útközben, de semmivel sem tudtam rávenni Edwardot, hogy megálljon. Minél hamarabb Santa Fébe akart érni, úgyhogy jobbnak láttam, ha nem bocsátkozom meddő vitába. Csak annyit sikerült elérnem, hogy a kocsiban üljük végig az automata mosást, így relatíve nyugodt körülmények között majszolhattam el zsírrá aszott benzinkúti szendvicsemet. Amikor kicsi voltam, imádtam figyelni, ahogy a szappanhab végigcsúszik az ablakon, és a hatalmas kefék fáradhatatlanul piruetteznek az autó körül. Be kellett látnom, hogy feleannyira sem köt le a dolog, mint öt éves koromban. Hiába, már a nosztalgia sem a régi. Azzal borogattam a lelkem, hogy legalább ki fogok látni az ablakon. A vastag sárrétegtől már kezdtem klausztrofóbiás rohamot kapni. Mire betermeltem a gyorskajámat, magunk mögött hagytuk a várost, és a hegyek felé vettük az irányt. Amerre csak néztem, cakkos gerinceket és sziklás hegyhátakat láttam magam előtt. A meredély lábánál csillogó-sziporkázó szalag kanyargott.

– Mi az ott? – kérdeztem. – Valami fényjáték? Vagy víz?

– Hol?

– Ott, a hegyek tövében.

Megint rajta volt a napszemüveg. Még azt sem tudtam megállapítani, tényleg odanéz-e.

– Becsillannak a házak ablakai.

– Még sosem láttam, hogy az üveg így csillogott volna a napfénytől.

– Albuquerque jó kétezer méter magasan van a tengerszint felett. A levegő is ritkább errefelé, mint amihez hozzászoktál. A fény fura dolgokra képes.

A finoman villódzó ablakokat csodáltam. Olyanok voltak, mint

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

egy sor tündöklő gyémánt.

– Gyönyörű.

Erre már ő is odanézett.

– Ha te mondd!

Ezután jó darabig egy szót sem szoltunk egymáshoz. Még mindig zsibbadt voltam a döbbenettől, hogy beavatott a magánéletébe. Sőt, a maga módján hozzám fordult segítségért. Kibámultam az ablakon, és gyanítottam, hogy baromi hosszú lesz az út Santa Féig.

Az út mentén sorjázó dombokat száraz fű borította. Ugyanazt éreztem, mint amikor leszálltam a repülőről Albuquerque-ben: lehangoltságot. Először azt hittem, a dombok egészen közel vannak, aztán megpillantottam egy tehenet az egyik lankán. Egészen pöttöm volt, két ujjammal letakarhattam volna. Késő délutánra járt az idő, vagy talán kora estére. A nap elfogyott, mint a cukorka, amit túl sokáig szopogattak. A sötétség egyre közelebb és közelebb lopózott. Vámpírhóhér lévén mindig megérezem az éjszaka ígérését a szélben, ahogy ismerem azt a pillanatot is, amikor a hajnal széttépi a sötétséget. Előfordult már, hogy az életem függött a pirkadattól. Na ja, semmi más nem fejleszti úgy az ember ikszedik érzékét, mint egy halálközeli élmény.

A napfény puha félhomállyá szelídült, mire végleg besokalltam a csöndtől.

– Mondd csak, van még valami a gyilkosságokkal kapcsolatban, amiről tudnom kéne?

– Ilyen hamar ráuntál a témára? – hunyorgott rám Edward.

A témára?

– Nem is tudtam, hogy témánál vagyunk.

– Dehogynem tudtad.

Hátradőltem, és boldogtalan fintorral a képemen összefontam a karom.

– Semmit sem tudok hozzátenni a Donna-mizériádhoz. Semmi olyat, amivel segíthetnék.

– Szóval koncentráljunk a munkára?

– Ezt tőled tanultam – dobtam vissza a labdát. – Tőled és Dolphtól. Először azokat a problémákat rendezi le az ember, amik az életébe kerülhetnek. Donna és a gyerekei ilyen szempontból másodrangúak; ha jól tudom, nemhogy az életedre, de a testi épségedre sem jelentenek komolyabb veszélyt. Úgyhogy azt javaslom, evezünk más vizekre.

Elővette a szokásos tudok-valamit-amit-te-nem mosolyát. Ez persze nem jelenti, hogy tényleg tud valamit, amit én nem. Néha csak azért csinálja, hogy idegesítsen. Mint például most. Beledörgöltem a halántékom a drága üléskárpitba, és próbáltam kimasszírozni magamból a feszültséget. – Igazad volt – ismertem el végül. – Nem csaphatod a képükbe az ajtót úgy egyszerűen, már csak Becca miatt sem. De a végtelenségig akkor sem etetheted Donnát. Nemsokára nyaggatni fog, hogy tűzzétek ki az esküvő időpontját, és akkor mit mondasz?

– Majd kitalálok valamit.

Azt nem kétlem. Csakhogy... – A halogató taktikád záros időn belül csődöt mond, Edward. Működőképes megoldás sem jut eszembe, nemhogy helyes megoldás, úgyhogy jegeljük a témát, amíg rám nem tör az ihlet. Szóval mit nem mondtál el nekem a bűntényekről, ami fontos lehet?

– Nem vagyok gondolatolvasó, Anita. Nem tudom, mit akarsz tudni.

– Na ne játszd az agyad, Edward!

Olyan sokáig hallgatott, hogy már minden reményt feladtam. Nyugtalanul fészkelődött az ülésben, a válla megfeszült és elernyedtt. Gondolom, a mai nap még neki is sűrű volt. Ezek szerint van, ami még őt is kizökkenti a nyugalmaából. Mindig is úgy gondoltam Edwardra, mint aki a szociopáták tökéletes zen nyugalmaival grasszál az élet rögzös útján. Tévedtem. Hja, és ha csak ebben tévedtem volna...

Tehenek nyírták a fűvet az út mellett. A szimentálit meg a borzderest még felismerem, de ez egyik kategóriába sem tartozott.

Valami speckó hegyi tehén lehetett; a túrabocik lehetetlen szögekben legelészték a meredek domboldalakon. Figyeltem, ahogy az alkonyat méterről méterre megküzd a terjedő homállyal, és hirtelen kényelmetlen érzés töltött el. Mintha éreztem volna valamit a sötét, kopár sziklafalak mögött; valamit, ami az éjszakára vár. Valamit, amit a nappal kínzó tétlenségre kárhoztat. Vagy csak túlteng a képzelőerőm? Ez az igazi szívás a paranormális képességekkel: az embernek néha igaza van, máskor meg nem. Előfordul, hogy a saját szorongásodat vetíted ki, és ott is rémeket látsz, ahol nincsenek. Persze, ha igazán akarja az ember, az ilyesfajta tévedéseket könnyen ki lehet szűrni.

– Álljunk meg!

Edward kíváncsian pillantott rám.

– Miért?

– Érzek... valamit. Tudnom kell, nem csak képzelődtem-e.

Nem vitatkozott. A következő kijáratnál lefordultunk, és egy mellékúton gurultunk tovább. Földút volt, sűrűn telepöttyözve tengelytörő kátyúkkal, de a Hummer lengéscsillapítói jól vették az akadályt. Lankás dombok takarták az autópályát a szemünk előtt. Az út nyílegyenesen feszült a lapályra, amíg el nem nyelte a hegyek távoli gyomra. Távolabb maroknyi ház állt az útra fűzve. Ütötköpött, szürke fatemplom ült magányosan az egyik domb tetején; rézkereszt csillogott a toronysisakon. A városka tökéletesen elhagyatottnak látszott, az úton, amerre a szem ellátott, nem járt egy lélek se.

– Itt jó lesz – mondtam.

Edward az út szélére húzódott. A por nagy felhőkben kavargott körülöttünk, és szürke rétegben szitált a patyolattiszta kocsira.

– Úgy látom, errefelé a száraz évszak után újabb száraz évszak következik.

– Ja – csámcsogott Edward közönyösen.

Bárki más hosszas meteorológiai lejtegetésekbe fogott volna, de ő nem. Még az időjárás sem társalgási téma nála, hacsak nem érinti a

munkát.

Kiszálltam a kocsiból, és belegázoltam a magas, száraz fűbe. Minden lépésemnél megcsikordultak a lábam alatt az apró, vörösesbarna kavicsok. Addig mentem, amíg már nem éreztem a férfit a hátam mögött; jó félszáz méterre távolodhattam el a kocsitól. Edward a vezetőoldali ajtónál állt, a kezét összefonta a tetőn. A kalapját hátratulolta a homlokából, hogy jól lássa a produkciót.

A sötétség úgy lógott a fejünk fölött, mint egy égre terített puha selyemkendő. Hűvös szellő fújt a síkság fölött, belekapott a hajamba. Sehol semmi. Képzelted volna? Már majdnem megfordultam, aztán meggondoltam magam. Nem fog fájni, ha teszek egy próbát. Ha csak a képzeletem játszott velem, folytathatjuk az utat. Ha nem... Ismét hátat fordítottam a kocsinak, a távoli házaknak, és belenéztem a szürke ürességbe. Aszott fű zörgött a szélben, akár a kukorica az aratás előtt. Madarak köröztek a magasban, elmosódott pontok a kontúrtales horizonl felett. Vettem egy mély levegőt, kifűjtam, és lassan leengedtem a védőpajzsomat. Szélesen kitértam a karom. A hegyek felé tapogatóztam, meg akartam érinteni a várakozó jelenlétet, amit megéreztem, vagy amiről azt hittem, hogy érzem.

És ott volt, igen. Éppen Santa Fe felé tartott, teljes sebességgel. Zummm! A csontjaiban égett a mohósága, ahogy üdvözölte a leszálló sötétséget. Irdatlanul hatalmas lehetett, nem feltétlenül fizikai értelemben, bár valószínűleg úgy is. Messze voltunk tőle, de hogy pontosan milyen messze, nem tudtam volna megmondani. Szinte túl messze ahhoz, hogy megérezhessem a jelenjét. Színtiszta energia volt, emberi érzékszervek által felfogható kagylóhéj nélkül. Örült sebességgel száguldott, szabadon... de mégsem egészen szabadon. Valami hirtelen belém vágódott, és leűtött a lábamról. Úgy éreztem magam, mintha egy negyedik dimenziós tehervonat gázolt volna el. Akármű volt is, megérett engem, és elvágott magától.

Hallottam Edward futó lépteit a hátam mögött, de nem tudtam megfordulni. Túlságosan lefoglalt, hogy újra tanuljak lélegezni.

Letérdelt mellém pisztollyal a kezében.

– Mi történt?

Levette a napszemüvegét, az arca riasztó komolyságot tükrözött. Nyugtalanul kémlelte a ránk telepedő vastag félhomályt. Tátogtam, de még mindig nem jött ki hang a torkomon. Bassza meg, bassza meg, hajtogattam magamban, mint valami mantrát. Nem segített. A tűszurkálós-hangyás meleg még ott vibrált bennem; megcsapott a túlvilági kettőhűsz. A közvetlen veszély elmúlt, mégis úgy rántottam magam köré a pajzsomat, mintha bundakabátba bújnék a fergeteg elől.

A felületes találkozásból nyilvánvalóvá vált, hogy ez a micsoda keresztben lenyelhetne, ha úgy tartaná kedve. De nem tartotta úgy. Egy dologban biztos voltam: akármi is az, hiányzik belőle a rosszindulat. Ami persze nem azt jelenti, hogy adandó alkalommal nem árt másoknak, de azt igen, hogy nem tartja magát eredendően rossznak. Az emberekkel ellentétben a természetfeletti lények sütkéreznek saját romlottságuk fényében, már csak azért is, mert ez választja el őket mindentől, ami halandó. Vajon miért fűjt azonnal visszavonulót? És hogyan éreztem meg ilyen messziről? Talán valamilyen módon köze van a holtakhoz? Vagy ez is a mágikus fortélyok mellékhatása, amikre a mesternőm, Marianne oktatott?

– Tedd el a fegyvert, Edward – hörögtem. – Nincs itt semmi, amire löhetnél.

Megragadta a karomat, és talpra rántott, pedig még nem készültem fel ilyen radikális testhelyzet-változtatásra. Boldogan elücsörögtem volna egy darabig a fűben. Edward még mindig a frissen leszállt sötétet pásztázta. Naná, hogy nem rakta el a stukkert! E nélkül meztelennek érezné magát. Nem féltem, mert már nem volt mitől félni. Megpróbálkoztam egy kis nekromanciával, de felsültem vele. Az utóbbi időben kezdtem elmélyülni a rituális mágiában, de sok tekintetben még mindig kezdőnek számítok. Az adottság nem elég; tudni kell, mihez kezdjen vele az ember. Olyan ez, mint a töltetlen fegyver: ha nem tudod használni, legfeljebb papírnehezéknek jó.

Edward nagy nehezen belapátolt a kocsiba, én meg gyorsan

becsuktam az ajtót, aztán be is zártam.

– Mondd el, mi történt – adta ki az utasítást, ahogy elhelyezkedett az ülésen.

– Megérdemelnéd, hogy egy szót se szóljak. Hosszan kifújta a levegőt.

– Igazad van. Szemét módon viselkedtem veled. De mintha azt kérted volna, hogy hagyjuk abba egymás túllicítálását, és foglalkozzunk a munkával.

– Foglalkozzunk!

Várakozásteljesen nézett rám.

– Szóval?

– Indítsd be a kocsit, és húzzunk el innen.

Határozottan nyugtalanított, hogy itt ülünk a kihalt úton, a frissen kiömlött sötétben. A mozgás azt az illúziót kelti, hogy az ember csinál valamit. Valami hasznosat.

Edward ráadta a gyújtást. Ipszilonoztunk egyet, és az autópálya felé vettük az irányt.

– Szerintem ez az ízé mindig is itt volt. Idetartozik. Mint a hegyek.

– Milyen ízé?

Messze volt – monologizáltam tovább, mint aki nem is hallotta a kérdést. Túlvilági energiacsomag, de mekkora... Valamilyen módon összefüggésben lehet a halottakkal. Csak így érezhettem meg. Egy jó para kell ide, aki... igen, egy helyi para talán segíthet.

Donna biztosan tud ajánlani valakit. Hogy jó-e vagy sem, azt nem tudnám megítélni. Szerintem ő sem. Fázósan átöleltem a vállam.

– Talán inkább nekromantára volna szükség, vagy olyasvalakire, aki a halottakkal dolgozik.

– Nekromantáról nem hallottam erre felé, de majd körbekérdezek.

Ismét az autópályán száguldottunk. Az éjszaka kávézacc-sötét volt, a reflektorok sárga fényét felzabálta a feketeség.

Gondolod, hogy ennek az akárminek köze lehet a gyilkosságokhoz?

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Lövésem sincs. – Ez a válasz nem volt épp Edward ínyére, úgyhogy hozzátettem: – Látod, ez a baj a mágiával. Időnként csak a kérdőjelek szaporodnak.

Még sosem láttalak ilyesmit művelni. Még a végén revizionálnom kell a lelkembe betonozott materializmust.

Hát igen, azt nekem se ártana. Előbb-utóbb el kell fogadnom, ami vagyok. Ez a misztikus etvasz része az életemnek, hozzám tartozik, mint egy sokdimenziós végtag. Az ember nem futhat örökké önmaga előtt. Ha elég gyakran mondogatom magamnak, talán egyszer el is hiszem.

– Ma egy emberi lelket láttam lebegni abban a szobában, Edward. Igazi volt, mint... mint a kalapod vagy a pisztolyod. A parák, a boszorkányok, a médiumok ugyanazt a valóságot látják, mint te, csak más szemüvegen keresztül. – Ólmos fáradtság telepedett rám, a szememet is alig tudtam nyitva tartani. Ha nem pihenem ki magam, nemsokára guanót se érek. A mágikus hókuszpókusz jobban leszívja az energiáimat, mint a kemény fizikai munka, és ezen a rendszeres kempoedzés és a napi hat kilométer futás sem segít.

Bevackolódtam az ülésbe, próbáltam kényelmes pozícióba helyezkedni! Lüktetett a fejem. Sosem alszom autóban; sokféleleképpen nem szeretnék meghalni, és az álmomban-szalagkorlátra-felkenődés előkelő helyet foglal el ezek között. Lám, mit tesznek a gyerekkori traumák. De alighogy behunytam a szemem, az öntudatlanság állapota magába szippantott, mint egy örvény. Hagytam magam ellazulni, és az utolsó koherens gondolatom az volt: franc tudja miért, de mégiscsak bízom Edwardban. Nem sámlí.

Félrebillent fejjel elnyomott az álom, és nem is ébredtem fel, amíg meg nem álltunk.

– Megérkeztünk – hallottam Edward hangját.

Kinyitottam a szemem. Minden tagom kőmerev volt, de legalább a fejem kitisztult.

– Hol vagyunk?

– Tednél.

Tednél? Inkább Edwardnál. Végre látni fogom, hol lakik. Ha nem végzem hullazsákban, már ez önmagában megérte az utat. Ha hullazsákban végzem... hát, akkor visszajövök, és kísértetni fogom, amíg él. Majd kiderül, van-e para génje.

17.

A ház vaskos falú, ódon vályogépület volt abból a típusból, ami sok változást megélt már, de szerencsésen átvészelte az idők viharait. Kihalásztam a cuccomat a Hummer csomagteréből, és megállapítottam, hogy Edward olyan, mint valami Batman: berobog a városba, megmenti a segged, aztán eltűnik. Az ember nem vár meghívót a denevérbarlangba. Most mégis itt állok a denevérbarlang előtt.

Tök jó.

Persze nem egészen erre számítottam. Ha fogadnom kellett volna, inkább egy high-tech lakásra tippelek Los Angeles belvárosában. Ez a tradicionális, tájba oltott vályogház meglepett. Persze tudtam, hogy a Ted-kirakósjáték egy darabját látom, de akárhogy is, Edward egy csomó időt töltött itt – szóval tutira nem csak azért választotta, mert Tednek ez tetszene. Kezdtém úgy érezni, hogy sosem ismertem Edwardot.

A külső lámpa váratlanul kigyulladt. El kellett kapnom a szemem a bántóan éles fénytől. A bejárati ajtó kék volt, de nem akármilyen: lélegzetelállítóan puha, mély árnyalat. Az ablakkeretek is ugyanerre a színre voltak mázolva. Még a reptérről rémlett ez az árnyalat, csak ott a virágos-kaktuszos körítés elvitte a hangsúlyt.

Edward észrevette, hogy az ajtót bámulom.

– A régi öregek úgy hitték, hogy az indigókékre festett ajtó távol tartja a boszorkányokat a háztól.

– És te hiszel az ilyen babonákban?

– Szerintem a legtöbb embernek, aki manapság ilyen színűre festi az ajtaját, a szín önmagában már semmit sem jelent. Divatos lett; ez a helyi stílus egyik ismertetőjegye. A mögöttes folklór időközben a feledés homályába merült.

Mint amikor töklámpást teszünk ki Halloweenkor, hogy elriasszuk az ártó szellemeket, gondoltam magamban.

– Az együttműködés jegyében, és a további kellemetlen meglepetéseket elkerülendő megjegyezném, hogy Olaf nem kifejezetten rajong a gyengébbik nem tagjai iránt.

– Most sírjak? – Aztán leesett. – Úgy érted, buzi?

– Nem, dehogy. Ha jót akarsz, ilyesmit ne is említs előtte. Ha tudtam volna, hogy te is itt leszel, soha nem hívom ide. Ti ketten egy fedél alatt... Ha csak belegondolok, kész katasztrófa.

Az ajtó kinyílt, és Edward hirtelen elhallgatott. Az ajtóban álló férfi nem úgy nézett ki, mint a rettegett Olaf – de hogy néz ki egy rettegett Olaf? A dereka köré fehér lepedőt csavart, ami egészen a bokájáig lógott, mint valami hosszú szoknya. Deréktól felfelé nem volt igazán báli a felszerelése, viszont látványos volt, meg kell hagyni. Aranybarna felsőteste és hollófekete haja első pillantásra elárulta, hogy félvér. Az arca puha, telt háromszög volt, magas homlokkal és szép vonalú ajakkal. Vajon politikailag inkorrekt megjegyzés volna, haj azt mondanám, több volt benne a fehér vér, mint az indián?

– Most már becsukhatod a szád – suttozta a fülembe Edward.

Becsuktam. Nem tudom, mi jött rám, mert nem szoktam stírolni a férfiakat, különösen a vadidegeneket nem. A férfi áthajtotta a lepedőt a karján, hogy a hasra esés akut veszélye nélkül lejöhessen a lépcsőn.

– Bocs. Ledőltem egy percre, és úgy látszik, elaludtam. – Tökéletes eleganciával viselte a lepedőt. Figyelemre méltó ügyességre volt szüksége, hogy fél kézzel tartsa, miközben megragadja a táskámat, de sikerült neki.

– Bernardo Foltos Ló, bemutatom Anita Blake-et.

Foltos Ló? Hm.

Kézfogással kombinált ceremóniális bemutatásra láthatólag nem számított. Át akarta venni a táskámat a másik kezébe, de a lepedő kicsúszott a markából. Olyan gyorsan fordultam el, hogy kisebbfajta porvihart kavartam. Ha már háttal álltam mindkettőjüknek,

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

kihasználtam az alkalmat, és úgy is maradtam. Vörös voltam, mint a torokgyíkos pipacs, és nem akartam, hogy lássák.

– Majd kezet fogunk, ha fel... ha felöltöztél – dadogtam.

– Zavarba hoztad – hallottam Edward gunyoros hangját.

Mindenki észrevette. Jaj, de jó!

– Érdekes. Az alapján, amit meséltél, nem épp egy szende szűzre számítottam.

Szende szűz? Megpördültem.

– Hanem mire számítottál?

Tetszett neki, hogy eldurant az agyam.

– Igazán nem akartalak megbántani – mondta, és a keze elindult felfelé, mintha meg akarná érinteni a hajam.

Ösztönösen hátraleptem.

– Ez még mindig az üdvözlési rítus része?

– Láttam, hogy néztél rám az ajtóban – felelte egyszerűen.

Éreztem, ahogy a vér az arcomba szalad. De most nem fordultam el.

– Ha kiteszed magad a kirakatba, ne engem hibáztass, hogy megnézek. – Sikerült meggyőzőnöm magam, hogy jogos a felháborodásom; már nem vörös voltam, hanem inkább sápadt a dühtől. – Úgyhogy szüneteltesd magad.

Ráérősen megigazította a derekán a lepedőt.

– Tudod, kétfajta nő van, aki olyanokkal lóg, mint Edward meg én. Az egyik kurva, akármilyen alaposan van is kitapétázva kézigránatokkal meg aknavetőkkal. A másik csak a munkának él, és nem keveri az üzletet a magánélettel. A fiúk közé akarnak tartozni. – Elhúzta a száját. – Micsoda szívás, hogy te is a fiúk közé tartozol. Két álló hete rohadok itt az isten háta mögött, és kezdem kurvára unni magam.

Két egész hete? Szegénykém. Menten zokogórohamot kapok. Felkaptam a táskámat, és Edwardra pillantottam.

Legközelebb adhatnál használati utasítást a perverz haverjaidhoz.

Cserkészesküre emelte a kezét. Még életemben nem láttam, hogy

Bernardo sztriptízbemutatót rendezett volna. Mármint rögtön az első találkozáskor. – Szelíden kivette a kezemből a táskát, és mielőtt tiltakozhattam volna, a lepedős fickóhoz fordult. – Hol van Olaf?

– Gondolom, az egyik sötét sarokban duzzog, hogy a kiscsirkét is bevetted a csapatba.

Remek. Az egyik kiscsirkézik, és azt hiszi magáról, hogy ő Don Juan hatodik reinkarnációja, a másik meg látni se akarja a képemet. Remek kis csapat leszünk, gondoltam, és Edward nyomába eredtem.

Bernardo utánam szólt.

A helyedben vigyáznék Olaffal. Velem ellentétben nem túl finnyás, milyen módszerrel szerez magának muffot.

Ettől lemerevedtem.

Edward visszafordult az ajtóból.

– Donnával kapcsolatban már tudja, mihez tartsa magát. Ha akarod, rólad is ugyanazt mondom.

– Mit?

– Ha egy ujjal is hozzád ér, megölöm.

– Ha engem is a szárnyaid alá veszel, sosem lesz hajlandó együtt dolgozni velem – jegyeztem meg. – Nem fog egyenrangú társként kezelni.

– Ez így van.

– Akkor inkább hagyjuk. Majd megoldom egyedül.

– Olaf ült nemi erőszakért – újságolta Bernardo. – Többek között. – Megint belemászott a személyes terembe. Úgy látszik, ez nála feltétlen reflex.

– Ez komoly?

Edward bólintott.

– Amint mondtam, ha tudtam volna, hogy te is itt leszel, eszembe sem jutott volna szólni neki.

– De azt egy árva szóval sem említetted, hogy nemi erőszakért ült. Vállat vont.

– Változtat ez valamin?

Csípőre tettem a kezem.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– És még mit nem mondtál el a jó öreg Olafról, ha szabad kérdezmem?

A vállam fölött Bernardóra pillantott.

– Segíts ki, Bernardo. Eszedbe jut még valami?

– Mármint azon kívül, hogy állandóan jár a pofája, mi mindent csinált azzal a szerencsétlen tyúkkal, amikor...

– Oké, oké – emeltem fel a kezem. – Értem, ne ragozzátok tovább. Mondd csak, ha megölöm az egyik haverodat, újabb szívességgel tartozom neked?

Teljesen komolyan vette a kérdést. Nem ő lett volna, ha nem veszi komolyan.

– Ha rászolgált, akkor nem.

Kész, most akadtam ki.

– A francba, Edward, ha továbbra is kibaszott bolondokkal zársz össze, és folyamatosan harci üzemmódban kell létezmem, akkor életem végéig lógni fogok neked.

Bernardo meglepődött.

– Te megölted az egyik emberét?

– A szavadat akarom, Edward, hogy jégre tehetem Olafot, ha elszalad vele a ló. Méghozzá anélkül, hogy akár egy száraz mosollyal is az adósod maradnék.

Bernardo nem hagyta magát lerázni.

– Kit öltél meg?

– Harleyt – felelte Edward.

– Baszki, ez komoly?

Próbáltam megfejteni Edward szfinxszerű arckifejezését. Nem ment. Micsoda meglepetés!

– A szavadat akarom, hogy megölhetem ezt az Olaf gyereket, ha arra kerül a sor.

– És ha nem egyezem bele? – érdeklődött nyájasan.

– Akkor sürgősen vigyél egy szállodába, mert ilyen feltételek mellett nem vagyok hajlandó egy lepcsés pofájú csatornapatkánnyal egy fedél alatt élni.

Edward hosszan nézett rám, aztán bólintott.

– Rendben. De az engedélyem csak és kizárólag akkor érvényes, ha magunk között vagyunk. Minden egyéb esetben elvárom, hogy emberi módon viselkedjete.

Legszívesebben elküldtem volna melegebb éghajlatra az elvárásaival meg az egyéb eseteivel együtt, de nála ennyi engedmény már nagylelkűségi rohamnak számít. Edward mindent megtesz az emberei biztonságaért, és ez érthető. Bizonyos szempontból még hálás is lehetnék neki.

– Merre van a szobám?

– Ahogy elnézem, van egy nagy, közös G-pontunk – vigyorgott Bernardo. – A rusztikus stílus.

Talán igaza van. Egy dolog mindenesetre biztos: Olaffal egyetemben jobban teszi, ha ma éjjel nem játszik alvajárársdit, mert akkor tényleg rusztikus éjszakának nézünk elébe.

18.

A falak puritánul fehérek voltak, a kandalló dísztelen nyílásként tátongott az ajtóval szemben. Vadtrófea lógott fölötte. Először szarvasnak gondoltam, de a koponya masszívabb volt, a szarvak pedig hosszabbak és dugóhúzászerűen görbültek. Nem erről a környékről való négylábú lehetett az istenadta. A kandallópárkányon két elefántagyar díszelgett néhány apróbb állatkoponya társaságában. Alacsony, fehér kanapé állt a kandallóval szemben, előtte terjedelmes csiszolatlan márványtömb, filigrán porcelánlámpával a tetején. Egy apró falfülkében szabályos gúla alakú sókristályt vettem észre. A szemközti falnál, a két ajtó között fekete lakk asztalka állt, rajta pár vastos gyertya. Két otthonosan elnyűtt bőrfotel nézett szembe a kandallóval. Faragott karfájukat szárnyas oroszlánalakok díszítették. Antik darab lehetett mind a kettő.

Edward intett, hogy kövessem.

– Megmutatom a szobádat.

– Először körülnéznék, ha nem bánod.

Vállat vont.

– Érezd otthon magad.

Felkapta a táskát, és Bernardóval együtt eltűntek a szemközti ajtó mögött. Végigsimítottam a márványtömb érdes, hideg felületét, és szemügyre vettem a fonott tűzifás kosarat. Nagyon népies. Fekete váza állt az asztalon, telis-tele valami apró fejű vadvirággal. Az aranyhárga-mélybarna szirmok színt vittek a monokróm szobába, ahol még a szőnyegként funkcionáló, durva navaho kéziszőtt is fekete-szürke-fehér volt. Egy másik falfülkében – ami méretét tekintve akár vakablaknak is elmegetett volna – újabb virágsokrot fedeztem fel. A virágok úgy ömlöttek elő a nyílásból, mint egy aranybarna vízesés.

Edward visszajött, hál' istennek Bernardo nélkül. Leültem a kanapéra, a lábamat jólesően kinyújtóztattam a dohányzóasztal előtt. A kezemet összefontam a tarkómon, és magamban dübörgő tüzet vizualizáltam, hozzá hópelyhes-fagyos téli éjszakát. A kandalló gyanúsán tisztának látszott. Rég járhatott erre az utolsó jeges fürgeteg.

Edward lehuppant mellém.

– Most örül a lelked?

Bólintottam. Még nem doromboltam, de majdnem.

– És, mi a véleményed?

Elhatároztam, hogy minden szobát végignézek, mielőtt kirugdos innen. Próbálhattam volna úgy tenni, mintha hidegen hagyna, hogy vájkálhatok Edward magánéletében, de mi ketten nem játszunk az agyunkat egymás előtt. Hál' istennek.

– Túl sok az üres falfelület – szívattam vigyorogva. – Következő karácsonyra talán hoz neked a Jézuska egy szép festményt. És a jó ég megáldjon, ne csak dísznek használd a kandallót!

Ő is kinyújtotta a lábát, a kezét keresztbefonta a hasán.

– Errefelé ritkán jár a Jézuska.

Mindketten az üres kandallót bambultuk.

– Kivéve, ha Donnáéknál jártában neked is pottyant valamit, igaz?

Lakonikusan bólintott.

– Kivéve.

– Donna követte el a virágokat is, nem igaz?

– Szerinte minden valamirevaló házban van vágott virág. Igaz, azt is mindig hosszasan fejtegeti, hogy ebbe a szobába inkább lilium való meg fehér orchidea. Nem mintha nem volna tök mindegy. Zöltség, zöltség.

Ránéztem, próbáltam megfejteni az arckifejezését.

– Donna annyira fontos neked, hogy még a zöltségeit is elviseled?

Hát igen. A közönyös álarcon akkora repedés tátong, hogy egy teherautó is simán áthajthatna rajta.

– Remek túsok lennének, Edward. Ha ez egyszer másnak is

eszébe jut, irdatlan nagy szarban leszel.

Anyám halála volt az első kemény lecke; megtanultam, hogy a szeretteim bármikor magamra hagyhatnak. Ha az ember függ valakitől, azt mások – vagy maga az élet, mint legfőbb mocsokláda – fegyverként használhatják ellened. Ezért nem kezdek halandókkal. Csupa ágyútöltelék. És az én hétköznapijaim túl puszkaporosak ahhoz, hogy ágyútöltelékekbe invesztáljam az időmet.

Elfordult, és behunyta a szemét.

– Gondolod, hogy most valami olyat mondtál, amire magamtól nem jöttem rá?

– Tudod, az utóbbi hat hónapban mást se csináltam, mint az életemen gondolkodtam. Épp elég embert vesztettem már el. Belefáradtam, na. Richard és Jean-Claude jó eséllyel túlélnek engem. Kapaszkodnak belém, mint bolha a kutyába, ez igaz. Na és? Én meg cserébe az ő szörnyetegségükön élősködöm. Eltartott egy darabig, amíg rájöttem, és jóval tovább, hogy elfogadjam. Ha valaki tudja, hogyan vigyázzon a seggére, az Jean-Claude. Asszem, az ember nem élhet négyszáz évig anélkül, hogy ne lenne profi túlélő. Richardnak meg se kottyán, ha közvetlen közelből telibe trafálja egy duplacsövű. De vajon te is elmondhatod ugyanezt Donnáról?

– Ejha, de komolyak vagytok – dugta be a fejét Bernardo az ajtón.
– A nyomozásról beszéltek?

Nem vitte túlzásba a felöltözést. Kék farmer volt rajta, de semmi más. Richard is mindig hiányos öltözékben mászkál otthon. Csak akkor vesz cipőt meg inget, ha vendéget várunk, vagy ha mi megyünk valahová. Belém hasított a felismerés, hogy hiányzik. Sőhajtottam, és felegyenesedtem.

Edward is kihúzta magát.

– Nem, Bernardo. Nem a nyomozásról beszéltünk.

A férfi bizalmatlanul sandított egyikünkéről a másikunkra. Én a helyében rákérdeztem volna, nem mintha Edward válaszolt volna.

– Azt mondtad, megnézhetem a Santa Fé-i aktákat – törtem meg a kínos csöndet.

Edward bólintott, és felállt.

– Az étkezőbe viszem az egész kupacot, ott lesz helyünk szétpakolni. Bernardo, ha volnál olyan szíves, és mutatnád Anitának az utat.

– Hölgyeké az elsőbbség – intett Bernardo gúnyosan fintorogva. Edward megtorpant a küszöbön.

– Ne baszogasd Anitát, Bernardo. Nagyon bosszantana, ha új embert kéne keresnem valamelyikötök helyére most, hogy már eddig eljutottunk. – Ahogy behúzta az ajtót maga mögött, egy pillanatra meglegyintett az éjszaka szele. Odakinn már ezerrel circegték a tücskök.

Bernardo a fejét csóválta.

– Veszélyes bige lehetsz. Jobb lesz tőled óvakodni. – A szeme ravaszul csillogott. Lehet, hogy alábecsülöm Don Juant? Hiba volna. Ez a fickó nem egyszerű bérpisztoly. Vajon mit rejteget a tarsolyában?

– Most azt várod, hogy nyilatkozzam, veszélyes vagyok-e?

– Az vagy?

Bájosoly.

– Ha lehet választani, inkább magam elé engedlek.

Oldalra hajtotta a fejét.

– Miért nem megyünk inkább együtt, egymás mellett?

– Mert a folyosó túl szűk két embernek.

– Félsz, hogy hátba támadlak? – Felemelte a kezét, és lassan körbefordult. – Úgy nézek ki, mint aki állig fel van fegyverezve? – Megint kaptam egy adagot a bagzókandúr-mosolyból. Brrr.

Hát... hosszú a haja, bár ahhoz nem elég sűrű, hogy egy pisztolyt elrejtсен benne. Még egy Derringert sem. Persze akár a gatyája zsebében is lehet.

– Amíg meg nem motozlak, nem tudhatom.

– Milyen igaz.

Ezek szerint tényleg van dugifegyvere. Máskülönben provokálna, hogy tapizzam végig.

– Kés van nálad, igaz?

A tarkójához nyúlt, és egy vékony dikicset húzott elő a hajfonatából. Könnyedén táncoltatta hosszú ujjai között, aztán megpörgette a kezében, amíg a markolat és a penge össze nem mosódott. Uff, ez az indián veszélyes. Ha dobni is ilyen jól tud, esélyem sincs előrángatni a stukkeremet. Én és a paranoia.

– Levághatnám a hajam, és öltönybe bújhatnék – mondta lassan –, a legtöbb embernek akkor is csak egy koszos rézbőrű volnék. Ha az ember nem tud változtatni rajta, legalább aknázza ki a helyzet előnyeit. – Rutinosan visszacsúsztatta a kést a hajába, mint aki mindennap ezt csinálja. Nekem évekig kéne gyakorolnom tükör előtt, és akkor is lenyesném a fél fejemet.

Szóval nem is próbálsz beolvadni az arctalan fehér tömegbe?

– De nem ám! A magam ura vagyok, de az öltönyös barmokból élek, akik látványos izomemberekkel akarják növelni az ázsiójukat. A legtöbb ganéj mellé úgyis csak dísznek kell az ember, és a dísz legyen minél egzotikusabb, hogy a ganéj barátaik tátsák a szájukat a ganéj koktélpartin.

Van itt indulat.

– Parancsra villogtatod a késed az úri közönség szórakoztatására? Megrántotta a vállát.

– Ha épp nincs jobb dolgom.

– Gondolom, jól megfizetnek.

– Vagy szó nélkül tejelnek, vagy nem vállalom a melót. Ha már kirakati totemindián az ember, legyen luxuskategóriás. – Lebiggyesztette a szája szélét. – Szerintem te nagyságrendekkel jobb testőr volnál, mint én. Simábban elvegyülnél az arctalan fehér tömegben. Formás darab vagy, de nem az a fajta, aki után megfordulnak az emberek. Már ha érted, mire gondolok.

– Ó, ezzel most rengeteg piros pontot szereztél.

– Elég világosan körvonalaztad, mit várhatok tőled, és mit nem. Nem erőltetem magam, ha nincs miért.

Igazán energiatakarékos.

– Na és neked senki sem szokott az arcodba mászni, mert van benned egy kis szín? – érdeklődött.

Aki észre akarja venni, az észre is veszi. Eszembe jutottak a mostohaanyám kapkodó megjegyzései, a rosszízű magyarázkodások: á dehogy, nem az ő gyereke vagyok, csak a mostohalánya. Nem, nem adoptáltak. Emlékszem, egyszer egy tahó kolléga megkérdezte: – Aztán miféle szerzet volt az anyja? – Judith meg lányos zavarában azt rebegte: – Mexikói. – Mintha azt mondta volna, hogy száj- és körömfájásos. Ezt az emlékemet mélyen eltemettem magamban, az apámmal sem beszéltem róla soha. Egy idegennel még kevésbé fogok ilyen mélységekbe leásni. Különben senki sem vádolhatja Judithot, hogy ne lett volna korrekt a faji hovatartozásomat illetően. Az anyám jóval azelőtt halt meg, hogy eluralkodott volna a pánamerikai pudinglelkűség; az ő idejében nem foglalkoztak a dolgok eufemizálásával, mint manapság, amikor a mexikóiakra azt mondják: „latin-amerikai”, a kővérre, hogy „túlsúlyos”, a skizoidra pedig, hogy „problémás”. Éljen a pozitív hozzáállás! Amíg meg nem hal.

Hát, az én anyám mexikói volt, és kész. Ha neki jó volt így, nekem is jó lesz.

– Amikor a barátom szülei megtudták, hogy anyai ágról mexikói vagyok, megtorpedózták az eljegyzésünket. A srác szőke volt és kék szemű, az angolszász protestáns rassz diszpéldánya, és a leendő anyósomnak nem volt ínyére, hogy egy árnyalatnyit sötétítsen a családfán. – Ezzel a két mondattal tömören és velősen összefoglaltam pár nagyon is fájdalmas dolgot. Az a fiú volt az első szerelmem, de a feltétel nélküli rajongás nem bizonyult kölcsönösnek. Bizonyos értelemben máig sem dolgoztam fel a traumát.

– Fehérnek tartod magad?

– Naná!

– És a fehérek is elég fehérnek tartanak?

Eszembe jutott a tahó kolléga.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Nem mindenki.

– Nocsak. Például?

– Kurvára semmi közöd hozzá.

Hirtelenjében nem tudta eldönteni, hogy haragudjon, nevéssen, vagy csodálkozzon-e. Egy nem túl vidám mosoly lett a dolog számtani közepe.

– Ne tapossak a tyúkszedre, és te se lépsz az enyémre, mi? Bólintottam.

– Oké. De most engedd meg, hogy átkísérjem a habfehér seggedet az étkezőbe.

Szorgalmasan ráztam a fejem.

– Csak a te rézvörös segged után. Legalább alaposan megnézhetem magamnak.

– Rendben, ha megígéred, hogy egytől tízig pontozod a látványt.

Elnyúlt a fejem. Vajon tényleg ekkora nárcisztikus állat, vagy csak az én kedvemért játssza az agyát? Valószínűleg mindkettő.

– Menjünk, Bernardo! Edward nem szereti, ha megváratják.

– Igaz.

Végigslattyogtunk a folyosón, elől az exlepedős fekete kandúr, én meg utána. A léptei könnyűek voltak és puhák, és... uff, volt mit néznem. A félhavi fizetésemért rá, hogy Bernardo komolyan kíváncsi a véleményemre, valószínűleg minél nagyobb plénium előtt. Miért van az, hogy amikor ilyen tuti tippjeim vannak, sosem hemzsegnek körülöttem a bukmékerek?

19.

Az étkezőben pőrén megmutatta magát a rusztikus fafödém, vaskos tölgyfa gerendák feszültek a szemkiverős-fehér falak között. Az asztalt földig érő navaho terítő borította, ennek legalább volt valami színe: hosszanti bíborpiros csíkok futottak a geometrikus, fekete-fehér mintában; az asztal körül fekete-arany székek. Nyolckarú réz gyertyatartó állt a közepén, borvörös gyertyákkal. Kész esztétikai orgazmus. Jean-Claude-ot a mai napig nem sikerült leszoktatnom a fekete-fehér mániájáról. Edwardnak, hál' isten, csak a haverja vagyok; semmi közöm hozzá, milyen dizájnelvek szerint rendezi be a lakását.

A sarokban újabb gyanúsán tiszta kandalló tátongott, a kandallópárkányon gyertyák sorakoztak változatos formában és méretben. Mögöttük antik ezüstkeretes tükör lógott. Fura, sosem gondoltam volna, hogy Edward romantikus alkat.

Az ajtóban egy férfi jelent meg. Kopasz fejét le kellett hajtania, nehogy beverje a faragott szemöldökfába. Inas, vézna fickó volt, csupa szöglet és keménység. Sűrű szemöldökén kívül nem volt szőr a fején, hacsak a szürke borostát nem számítjuk. Zsinóros tréning lötyögött rajta és fekete szaténpapucs, olyan sarok nélküli fajta, ami minden lépésnél klaffan egyet. Olaf – mert ki más is lehetett volna – játszi könnyedséggel manőverezett benne, mintha így született volna. Úgy mozgott, mint egy olajozott gép, az izmok fodrozódtak sápadt bőre alatt. Gondolkodás nélkül hátrálni kezdtem.

Megállt, mire én is megálltam. Egymásra meredtünk. Bernardo nyugtalanul figyelte a jelenetet. Valószínűleg azon tűnődött, a segítségemre kell-e sietnie, ha arra kerül a sor. Vagy csak nem tetszett neki a feszültség szintje. Nekem sem tetszett. Vajon kevésbé volna nyomott a közhangulat, ha nem fűjtam volna visszavonulót,

amikor Olaf bejött? Sosem fogom megtudni. Megtanultam, hogy mindig hallgassak az ösztöneimre, és az ösztöneim most azt súgták, el innen.

Azért egy kis udvariasságba nem halok bele. Remélem.

– Biztosan te vagy Olaf. Bocs, a vezetéknévedet elfelejtettem. Én Anita Blake vagyok.

Kiugró szemöldökcsontja határozott árnyékot rajzolt az arcára, mélyen ülő szürkésbarna szeme meg se rebbent. Csak nézett ki a fejéből meredten, mintha itt se lettem volna.

Kettes csapó. Senki se mondhasza, hogy nem vagyok kitartó.

– Helló! Bázis hívja Olafot Olaf, vétel! – Egyenesen az arcába bámultam, de semmilyen formában nem érzékeltette, hogy eljutott hozzá a mondókám. Ha nem egyenesen a képembe néz, azt mondom, észre sem vett.

Segélykérően pislogtam Bernardóra.

– Tud beszélni a haverod?

– Tud – nyugtatott meg Bernardo.

Rendkívüli módon megnyugodtam.

– Csak velem nem társalogsz, ráhibáztam?

Semmi válasz.

– Úgy gondolod, hogy a hallgatásodat büntetésként élem meg? Imádom a csendet. Tőlem akár holnap reggelig ülhetünk itt kukán. Ez bejött.

– Az első perctől fogva elleneztem, hogy bevonjunk a csapatba. Nem szorulunk egy nő segítségére.

Beszél! És mindjárt összetett mondatokban! Ó, istenem!

– Hát, szerény meglátásom szerint mégiscsak szükségetek van segítségre, Olaf kedves, mivel eddig semmire se jutottatok.

– Ne nevezz így. – A hangja mély volt, karcos. Valami ilyesmire számítottam. Torokhangú, csikorgó akcentussal beszélt. Talán svéd.

– Hogyan ne nevezzelek? – kérdeztem. – Kedvesnek? Jobban tetszene a szívecském, a drágám? Mit szólsz a nyuszimuszihoz?

Megrándult az arca.

– Egyáltalán ne használj kedveskedő megszólítást. Senkinek sem vagyok a kedvese.

– Elég baj az neked.

Hergeltem, pedig ez nem volt valami bölcs dolog. Az egyetlen mentségem, hogy az Olafról szóló félmondatok és utalások megijesztettek; játszottam a tűzzel, hogy így csiholjak ki magamból némi bátorságot. Én, nagyon hülye! Abban a pillanatban, ahogy rájöttem, leállítottam magam.

– Én senki rabszolgája nem leszek – hörögte valami olyan frekvencián, ahol a kutya morog, mielőtt támad. Ahogy eluralkodtak rajta az indulatok, az akcentusa is felerősödött. Egy nyelvész örömkönnyeket sírt volna, ha hallja. Blake Nagyí Baden-Badenben született, valahol a francia-német határzónában, Ottó nagybácsim pedig Hapsburg városában. Tőlük hallottam ilyen kísértetiesen recsegő r-eket.

Lassan megkerülte az asztalt. A bőre most már folyamatosan rángott a szeme alatt, mint a lónak, ha ideges. Fellebbenttem a kabátomat, és megmutattam neki a pisztolyom. Elkerekedett a szeme, de legalább nem nyomult tovább.

– Kezdjük előlről, Olaf – javasoltam. – Edward és Bernardo már meséltek a viselt dolgairól. Kicsit hangyás lettem, amitől mindig kiütköznek a modorom apróbb csiszolatlanságai. Elismerem, hogy ocsmányan viselkedtem. Bocs. Csináljunk úgy, mintha nem lettem volna irtó nagy tapír, te meg nem lettél volna ok nélkül agresszív, és nyissunk új lapot.

A feszültség kioldódott az izmaiból, ahogy a víz folyik le a domboldalon. De nem tűnt el teljesen, csak valahol freudi mélységekben deponálódott. Olafot a düh fűti, és a haragnak célpont kell, különben önmagát emészti el. Nála a nők töltik be a célpont szerepét, noha ekkora erővel a szeplős, középkorú villanyszámlásokat is gyűlölhethetné. Ő az a típus, aki étteremablakokon repül be a kocsijával, vagy buszmegállóban ácsorgó idegenekre lövöldöz egy második emeleti ablakból.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Neked nincs jogod itt lenni – deklarálta. – És ezen nem változtat, akárhogy csűröd-csavarod a szót. – Ahogy sikerült kordába szorítania az érzelmeit, nyom nélkül eltűnt az akcentusa.

– Mondd csak, egészen véletlenül nem Württembergből származol? Ezzel sikerült meglepnem.

– Tessék?

– Ismerős az akcentusod.

– Talán a sváb dialektus a szakterületed? – gúnyolódott.

– Ottó nagybácsim hapsburgi.

– Te nem vagy német – jelentette ki magabiztosan.

– Apám családja Baden-Badenből emigrált Amerikába. Mire megszülettem, már csak a nagymamámnak volt akcentusa. Na, és Ottó bácsinak. Ő haláláig erősen raccsolt.

– Hogyan halt meg a bácsikád? – Úgy látszott, Olafot érdeklik az emigráns-sztorik.

– Blake nagy szerint Gertrude néni zsémbelése vitte a sírba.

Komolyan bólintott.

– Az asszony mind zsarnokká válik, ha a férfi hagyja, hogy a fejére nőjön.

Kár az ilyenbe a humor.

– Kettőn áll a vásár, Olaf. Ha az egyik fél gyenge, a másik átveszi az irányítást.

– Az entrópia egyre csak növekszik – vetette közbe Bernardo.

Mindketten rámeredtünk. Nem tudom, milyen képet vághattunk, de Bernardo elnevette magát, és megadóan felemelte a kezét.

– Ezer bocs, hogy félbeszakítottalak benneteket.

Olaf újra nekem szentelte minden figyelmét. A gyomrom higanynehéz csomóba rándult. Tudtam, ha most meghátrálok, az összes diplomáciai hadművelet hiábavaló volt: megsértődik, vagy gyengéségnek fogja elkönyvelni. Egyik reakció sem volna igazán egészséges. Szóval álltam a sarat, és igyekeztem nem mutatni a feszültséget. Ez az egyetlen esélyem, hogy valahogy elsimítsam a dolgokat. Különben rövid itt-tartózkodásom fegyveres túlélőtáborhoz

fog hasonlítani. Pedig egyáltalán nem egymással kéne hadakoznunk.

– Vagy irányítasz, vagy téged irányítanak – dörmögte Olaf. – Te melyik kategóriába tartozol?

Ez nála kategória?

– Ha valaki érdemes rá, én követem.

– És ki dönti el, ki érdemes rá, és ki nem?

Hát ez az.

– Természetesen én.

Az ajka megrándult.

– És ha Edward engem bíz meg a vezetéssel? Engedelmeskednél nekem?

– Bízom Edward ítélőképességében, úgyhogy igen. De fordítsuk meg a kérdést: ha Edward engem tenne meg vezetőnek, te követnél?

– Nem.

Remek.

– Legalább tudjuk, hányadán állunk. Én célorientált vagyok, Olaf. Azért jöttem, hogy segítek megoldani egy bűntényt, és mindent meg is fogok tenni ennek érdekében. Ha nem tetszik a felállás, rendezd le Edwarddal.

– Ez jellemző. A nők mindig áthárítják a felelősséget.

Lassan elszámoltam tízig, aztán lakonikusan vállat vontam.

– Azt hiszed, érdekel, mit gondolsz rólam?

– Minden nőt érdekel, mit gondolnak róla.

Nyerítve felnevettem.

– Tudod, már épp’ kezdtem megsértődni... de te igazán vicces figura vagy.

Dühödten fölém magasodott, de nem hatott meg. Mindig én voltam a legkisebb kölyök az utcában.

– Nem Edwarddal rendezem le – harsogta a képembe. – Veled rendezem le! Vagy nincs elég vér a pucádban, hogy ellentmondj nekem? – Előrelendült. Azt hiszem, meg akarta szorongatni a gigámat. Nem vártam meg. Hanyatt vágtam magam, és mielőtt földet értem volna, előhúztam a Browningot. Nem volt időm kézzel

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

tompítani az esést, úgyhogy minden csigolyám megreccsent a becsapódás erejétől.

Amikor felnéztem, Olaf egy kést tartott a kezében, bár a hosszát tekintve inkább jatagánnak mondtam volna. Honnan a rákból varázsolta elő? A penge villant egyet, mielőtt célba vehettem volna a mellkasát. A világ hirtelen lelassult; rengeteg időm volt, hogy célozzak, és kikerüljem a kést. Ugyanakkor minden követhetetlenül gyorsan történt.

– Elég ebből! – dörrent Edward hangja. – Aki először megmozdul, kinyírom!

Mindketten kövé dermedtünk. Olaf pislogott, az idő visszazökkent a normális ritmusba. Talán mégsem zsigereljük ki egymást ma éjjel.

– Dobd el a kést, Olaf – parancsolta Edward.

– Előbb ő tegye le a pisztolyt! – Mélyen ülő szeméből az a fajta gyűlölet sütött, amit Marks hadnagy arcán láttam. Mindketten olyan dologért utálnak, amin nem tudok változtatni. Mindig meglep, mennyiféle emberi sötétség létezik.

Nem tettem el a Browningot. Kifújtam a levegőt, és vártam, hogy Olaf eldöntse, mi legyen: vérfürdő vagy csapatmunka. Egy biztos: legalább kétszer tökön lövöm, mielőtt belém döf a jatagánját. Ha elég gyors, talán átvágja a torkomat, de akkor is hulla lesz. Velem együtt. Reméltem, hogy gyorsan dűlőre jutunk, mert egyre nehezebben tudtam tartani a célzópózt. Nemsokára begörcsöl a hátam. A félelmem elpárologott, a helyébe kongó üresség szivárgott. Elfáradtam, pedig még fiatal volt az éjszaka. Jó esetben is órák telnek el, míg hunyhatok egyet. Kezdett marhára elegendem lenni Olafból. Ha nem ereszték bele egy tárat, később aligha lesz rá alkalmam. Megfontolandó.

– Dobd el a kést, és Anita is leteszi a pisztolyt.

– Vagy kihasználja a helyzetet, és lelő.

– Sosem tenne ilyet. Tőlem jobban fél, mint tőled.

Na ja! Edwardot nem tudnám ilyen könnyen kihozni a békétúrásból. Sosem hagyná, hogy az indulatai veszélybe sodorják.

Ellentétben Amatőr Olaffal. Olaf pislogott, mint sült hal a krumpliköretben.

– Miért, tőlem nem félsz? – Kifejezetten csalódottnak látszott.

Volt valami kisiskolás báj a kérdésében.

– Senkitől sem félek, akit meg lehet ölni – feleltem némi gondolkodás után.

– Edwardot is meg lehet ölni.

– Csakhogy közülünk senki sem képes rá.

Olaf most már inkább zavart volt, mint dühös. Leengedte a kést.

– Azt mondtam, dobd el! – utasította Edward.

A penge hangos csattanással landolt a kőpadlón.

Térdre kászálódtam, aztán rákmászásban elaraszoltam az asztal végéig. Bernardo mellett álltam fel. Eltettem a stukkert. Csak most vettem észre a méretes kartondobozt Edward kezében, tele dossziékkal. Odalépett az asztalhoz, és letette az egész pakkot.

– Nincs is nálad fegyver – dühöngött Olaf.

– Mert nincs rá szükségem.

Olaf felhorkant, és kicsörtetett a folyosóra, közben majdnem fellökte Edwardot. Még egy órája sem ismertem, de már voltak vázlatos elképzeléseim arról, miért nincsen nője.

A legegyszerűbb gyilkossági ügynél is sok a papírmunka, de egy sorozatgyilkosság anyagait végigrágni – hát, az éppolyan merész vállalkozás, mint fejest ugrani a Mariana-árokba. Edward, Bernardo és én majd’ belefulladtunk az aktahalomba. Már vagy egy órája küzdöttünk árral szemben, de Olaf még mindig nem jött vissza. Reméltem, hogy csomagol, és elhúz az anyjába, de akárhogy hegyeztem a fülem, nem hallottam ajtócsapkodást vagy autóberregést. Edwardot láthatólag nem zavarta Olaf távolléte, ezért úgy döntöttem, én sem izgatom magam.

Az első jelentést többször is átolvastam az elejétől a végéig, a következőt viszont csak átfutottam, hogy lássam, van-e valami, ami kapásból megüti a szemem. Egy dolog azonnal feltűnt, az összedarabolt testek mindegyikében obszidiánszilánkokat találtak. Ez nem az a része a világnak, ahol az obszidiánpenge mindennapos használati tárgynak számítana – vagy mégis?

– Eljutottak idáig az aztékok?

Edward nem is csodálkozott a kérdésen.

– Igen.

– Vagyis nem én vagyok az első, aki arra a következtetésre jut, hogy az obszidiánpenge akár indián mágiára is utalhat?

– Nem, nem te vagy az első.

– Kösz, hogy így döntöd rám a hasznos infót.

– A helyi rendőrök már konzultáltak a környék vezető specialistájával. Dallas professzor egyetlen folklórmotívummal sem tudott szolgálni, amit összefüggésbe lehetne hozni a gyilkosságokkal vagy a csonkításokkal. – Belebotort a papírtengerbe. – Az előbb volt a kezemben a szakértői jelentés.

– Nekem rémlik valami azték istenség, akinek a tiszteletére

embereket nyúztak meg. Vagy összekeverem egy maja istennel?

– Dallas professzor nem tud ilyenről. Ezért is nem említettem neked a dolgot. A rendőrség hetekig vizsgálta az azték szálát, eredménytelenül. Te friss szemmel látod az ügyet, nem akarom, hogy betévedj a már ismert zsákutcákba.

– Szeretnék beszélni ezzel a Dallasszal. Már ha nem ellenzed.

Nem fogadtam volna, hogy lejött neki az irónia.

– Először nézd át a jelentéseket, aztán bemutatlak neki.

– Mikor?

– Még ma este. Felvontam a szemöldököm.

– Ejha, ez gyorsan ment. Főleg ahhoz képest, hogy zsákutcákban botorkálunk.

– A professzor asszony a legtöbb szabad estéjét egy zártkörű klubban tölti Albuquerque mellett.

A professzor *asszony*? Hm.

– Mi olyan különleges abban a klubban?

– Ha a szakterületed az azték történelem és mitológia volna, te is megragadnál minden alkalmat, hogy láss egy hús-vér aztékot.

– Egy eleven, hús-vér azték Albuquerque-ben? Hogyhogy?

– Na jó, az eleven talán túlzás.

– Vámpír?

Bólintott.

– És neve is van ennek az azték vérszívónak?

– A Város Úrnője Itzpapalotlnak nevezi magát.

– Az nem egy azték istennő?

– De igen. A neve Obszidián Pillangót jelent. Rendkívül szellemes módon így hívják a klubját is.

Nagyzási hóbort a köbön.

– A zsaruk kihallgatták már őistenségét?

– Igen.

– És?

– Nem mondhatnám, hogy különösebben készséges lett volna.

– Szerinted titkol valamit?

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Minden alkalommal jelenése volt a színpadon, amikor a gyilkosságok történtek. Ezért akartam, hogy nyálazd át az aktákat, mielőtt bármit is teszünk. Valami fölött biztosan átsiklottunk. De ha rám hallgatsz, nem kergetünk azték mumusokat. A Város Úrnőjét már a legelején kihúztuk a gyanúsítottak listájáról, pedig a helyi kopók mindenáron a nyakába akarták varrni a dolgot.

– Akkor miért akarod, hogy mégis találkozzam veled?

– Talán tényleg nem ő ölte meg azokat az embereket, de ez nem jelenti azt, hogy semmit sem tud, ami segíthetne nekünk.

– A rendőrség egyszer már kihallgatta, nem?

– Na igen. Csak hát a vámpírok szájzárát kapnak, ha egyenruhát látnak. Veled viszont meglepően közvetlenek tudnak lenni.

Fintor. Hatos méretű.

– Mi lett volna, ha egyszerűen közlöd velem, hogy találkozót beszéltél meg Albuquerque vámpírurával?

– Nem akartalak odavinni, amíg fel nem fedezed magadtól az azték szálat. Nagyon reméltem, hogy nem tűnik fel, amíg mindent el nem olvastál.

– Nem értem. Egyrészt szerinted ez zsákutca, másrészt úgy gondolod, hogy ennek az Icapupu akárkinek köze van az egészhez?

– Fogalmazzunk úgy, hogy szerintem tud valamit, amit egy nekromántával megosztana, de a rendőrséggel nem. Egy vámpírhóhérral meg végképp nem.

– Szóval magánemberként látogassam meg?

– Valami ilyesmit szerettem volna javasolni.

– Jean-Claude halandó szolgája vagyok, Edward. Ha nem rendőrségi szakértőként megyek a klubba, akkor a vámpírijátékszabályok szerint kell játszanom. És az nagyon fájdalmas tud lenni.

Edward a papírhalomra tette a kezét.

– Ha elolvastad a századik tanúvallomást, talán megváltozik a véleményed. A vámpírok kisded sakkjátszmái amatőr próbálkozások ehhez az orbitális ganéhoz képest.

– Szent szarkaláb, Edward, ne légy ilyen negatív.

– Én vagyok a helyi szörnyvadász, Anita, és fingom sincs, mi folyik itt.

– Szinte tapintani lehetett a frusztrációját. Ilyesmit Edward nem szokott érezni. Mutatni meg végképp nem.

Bernardo lavírozott be egy tálca kávéval. Valamit megszimatozhatott a levegőben, mert nem állta meg megjegyzés nélkül.

– Megint lemaradtam valamiről.

– Nem érdekes. – Edward elmélyedt az ölében fekvő dossziében. Én meg gyorsan hátat fordítottam neki, és aprólékos gonddal stószokba rendeztem a tanúvallomásokat.

– Elélvezek a gyönyörtől, valahányszor az arcomba hazudnak.

– Senki sem hazudik – hazudtam.

– Akkor honnan ez a kettőhúszas feszültség a levegőben?

– Dugulj el, Bernardo – mordult fel Edward.

Bernardo nem vette a lelkére, kiosztotta a kávéscsészéket. Én meg átválogattam a szemtanúk vallomásait, és a következő három órát azzal töltöttem, hogy mindet gondosan végigolvastam. Semmit sem találtam, aminek Edward és a rendőrség ne járt volna utána hetekkel ezelőtt. Edward biztosra vette, hogy előások valamit. De jó, hogy valaki bízik bennem! Vagy ezt csak az elkeseredés mondatta vele? Na, mindegy; megteszem, ami tőlem telik.

Arrébb toltam az egyik dossziéhalmot, és nekiláttam egy újnak. Sorozatgyilkosság esetén a legcélravezetőbb csoportosítani az aktákat: tanúvallomások, igazságügyi orvos szakértői jelentések, képdoksi s a többi. Általában a helyszínen készült fotókat nézem át először, de ezúttal kivételt tettem. Bőven eleget láttam a kórházban. Egyelőre úgy is tudok hasznos munkát végezni, ha a vizuális rémségeket későbbre hagyom. Halogatás a hosszú élet titka.

Bernardo újratöltötte a kávéscsészéket, buzgón térült-fordult a konyha és az étkező között. Időnként kaját is hozott. Mindketten visszautasítottuk. Amikor a kismilliomodik kört futotta, nem bírtam

tovább.

– Nem mintha hálátlannak akarnék látszani, de sosem gondoltam volna rólad, hogy ilyen házias vagy.

A kérdést meghívásnak vette. Lazán nekidőlt a székem karfájának, de nem ért hozzám, úgyhogy egy szót se szólhattam.

– Böki az etikettérzékedet, hogy nem a házigazda szolgál ki?

Edwardra pillantottam. Arra se vette a fáradságot, hogy felnézzen, mindkét keze tele volt papírokkal.

– Nem. Inkább arra gondoltam, hogy ha kell valami, majd én kiszolgálom magam.

– Tényleg? – Bernardo összefonta a karját a mellkasán, a kidolgozott izmok látványosan megfeszültek. Nem a hatás kedvéért csinálta, nem játszott a túl – egyszerűen csak jól nézett ki, és én nem tudtam nem észrevenni.

– Tényleg.

– Én is átnyalaztam párszor ezeket a jelentéseket. Semmi kedvem újra meg újra elolvasni őket. Torkig vagyok az íróasztali műszakkal. Arra várok, hogy végre kimozduljunk innen. Hogy vadásszunk.

– Azt hiszed, én nem? – kérdezte Edward hűvösen. – De előbb tudnunk kell, mivel állunk szemben. És a válasz itt van valahol. – Az aktatornyokra mutatott.

Bernardo a fejét rázta.

– Akkor mivel magyarázod, hogy semmit sem találtunk az ég egy adta világon? És nemcsak a mi bicskánk tört bele, hanem a zsaruké is. – Az ujját végighúzta a legközelebbi kupac oldalán. – Akármit is mondasz, nem hiszem, hogy a seggelés a megoldás.

– Talán unatkozol?

Bernardo ültében megfordult, hogy Edward szemébe nézzen.

– Nincsenek csajok, nincs tévé... Semmi sincs. Csak ezek a kibaszott akták vannak. Most, hogy kérdezed, igen, unatkozom.

A neheztelés egy darabig még ott izzott a tekintetében, és azt kívántam, bárcsak egy másik dühös szempárt látnék. Richard állatira tud hiányozni. Meredten néztem a tanúvallomást az ölemben, mert

nem akartam, hogy kiüljön a homlokomra, mire gondolok. Nem venném a lelkemre, hogy Bernardo félreértse.

– Jól vagy? – Bernardo fölém hajolt, az arca betöltötte az egész látóteremet. Rémülten felpattantam, a szék a földre koppant. A papírok szanaszét repültek.

– Kurva élet – káromkodtam érzéssel.

Bernardo lehajolt, és szó nélkül segített összeszededegetni a papírokat. Meztelen háta festői ívbe görbült, ahogy a papírokat stószba rendezte. Elbűvölten figyeltem a derekán az izmok finom játékát. Edward már percek óta fixírozott, mintha pontosan tudná, mi jár a fejemben. Reméltem, hogy mégsem tudja. Na ja, a remény hal meg utoljára.

– Szeretnék négyszemközt beszélni Anitával. Bernardo, ha volnál olyan kedves, és magunkra hagynál egy percre.

A férfi felállt egy halom papírral a kezében, és egyikünkről a másikunkra nézett.

– A tököm kivan töletek.

– Majd szólok, ha visszajöhetsz – intett Edward.

Bernardo kérdően rám pillantott. Vállat vontam. Erre sóhajtott, és a kezembe nyomta a papírokat. Az ajtóból visszanézett.

– A szobámban leszek, és kibekkelem, amíg apuci kienged a szobafogságból.

– Senki sem szereti, ha nem partnerként kezelik – jegyeztem meg, amikor a vérig sértett kandúr eltűnt a folyosón.

– Bernardóval csak így lehet bánni – felelte Edward egykedvűen, miközben merőn bámult. Kezdtem baromi kényelmetlenül érezni magam. Mechanikusan rendezgettem a kezemben lévő papírokat. Az egész stószt visszapakoltam az asztalra ugyanúgy, ahogy órákkal ezelőtt volt, amikor nekikezdtem a végigbogarászásuknak.

– Mióta nem találkoztál a két lovagoddal?

– Fél éve.

– És azóta senki mást nem szedtél fel?

Zavartan megráztam a fejem. Hogy jön ez ide?

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Elzöldülsz, valahányszor Bernardo a közeledbe ér. Ugye, tudsz róla?

Hát ennyire a képemre van írva? Basszus.

– Én sem értem – dünnyögtem zavartan. – Ez a fickó egy felfuvalkodott hólyag. Ennél a legelvetemültebb pillanataimban is jobb ízlésem szokott lenni.

Edward felült az asztalra, a karját összefonta a mellkasán. Bernardo is épp így ült itt egy perce, de Edward nem hozott kísértésbe. Soha nem is fog.

– Jó segge van, te meg ki vagy éhezve, édesem.

Jézusmáriaszentjózsef!

– Kösz, hogy ilyen tapintatosan fogalmazol – motyogtam.

– Hát hogy fogalmazzak, hogy ne bántsam meg a finom lelkedet? Ez az igazság. – Lecsusszant az asztalról, és föl-le járkált. – Tudod, mi kell neked? Egy komplikátlan kúrás. Az ám. – A hangja nyugodt volt és tárgyilagos, mintha épp szakmai frankót osztana le nekem. – Add meg a testednek, ami jár! Feküdj le Bernardóval. Egy kis kényeztetésért igazán nem kell visszamenned a szörnyikéidhez.

Ennél lejjebb már nem tudott esni az állam.

– El se hiszem, hogy ilyesmiket mondasz nekem.

– Miért? Ha valaki mással kefélnél, könnyebb lenne lapátra tenni Richardot és Jean-Claude-ot. Ismerd el, Anita. Ha nem élnél aggszúzi életet, nem függnél tőlük ennyire. Ez különösen a vérszívóra vonatkozik. Kiszolgáltatod magad, és az több mint veszélyes.

Kinyitottam a számat, hogy tiltakozzam, aztán becsuktam, és átgondoltam, amit Edward mondott. Nem tagadom, a szex is hiányzik, de a meghittségre még annál is jobban vágyom. Hiányzik, hogy rájuk nézek, és tudom, hogy összetartozunk. Hogy minden négyzetcentijüket ismerem, átvitt értelemben is. Hiányzik a vasárnap délután, amikor Richard átjön régi filmeket nézni. Hiányzik, ahogy Jean-Claude figyel, amint végigeszem egy háromfogásos vacsorát. Megráztam a fejem.

– A szex nem minden, Edward.

– Az a te bajod, kislány, hogy nem ismered a komplikálatlan kúrás áldásos hatásait.

– Mert a te kapcsolatod Donnával olyan komplikálatlan, igaz?

– A kezdet kezdetén az volt. Te elmondhatod ugyanezt bármelyik kapcsolatodról? – Felemelte a kezét, mielőtt félbeszakíthattam volna.

– Tudom, elbaltáztam a dolgot Donnával, de az elején azzal indultam neki, hogy ez a nő is jól beleillik majd a fedősztorimba. Te viszont mindenbe úgy veted bele magad, mintha élet-halál kérdése volna.

Csak az élet és a halál élet-halál kérdése, Anita.

– És szerinted, ha dugnék Bernardóval, az minden problémámat egy csapásra megoldaná.

Komolyan bólíntott.

– Kezdetnek megtenné.

– Na ne!

Megadóan felemelte a kezét.

– Belátom, hiba volt felhoznom a témát. Többet nem fordul elő.

– Ámen – vágtam rá. Amióta összeszedte magának Donnát, valahogy sokkal... emberszagúbb lett. Kezdttem magam kényelmetlenül érezni az új Edward társaságában.

Ahogy elnéztem, ő dettó.

Visszaült, és újra elmélyedt a jelentésekben. Feszült csönd telepedett a szobára, tele prekonceptiókkal, kéretlen tanácsokkal és erkölcsi állásfoglalásokkal. Edward és én, amint életvezetési tanácsokat osztogatunk egymásnak... Egész vicces lett volna, ha nem olyan rohadtul szomorú.

21.

Egy teljes órámba telt, mire az utolsó szemtanú vallomásával is végeztem. Teljesen elgémberedtem, minden tagom sajgott. Nagyot nyújtóztam, aztán lassan előrehajoltam a széken. Három hátropogató próbálkozás után már le tudtam tenni a tenyeremet a földre. Frankó. Ránéztem az órámra. Éjfél múlt. A fejem még mindig zsongott attól, amit olvastam – és az a legnagyobb jóindulattal sem volt lélekmelengetőnek mondható.

Edward hanyatt feküdt a csupasz parkettán, és egy vastag dossziét lapozgatott. Őszintén csodáltam a vasakarátát; ha vízszintesbe tenném magam, tutira elnyomna a buzgóság. Az egyik fotó kiesett a paksamétából. Biztosan kiült valami az arcomra, mert Edward becsukta a dossziét, és a mellkasára fektette.

– Végeztél?

– A tanúvallomásokkal igen.

Várakozásteljesen nézett rám.

– És?

– És? Azt hittem, ötletbörzét tartunk. Szerintem kezd te!

– Mint már mondtam, azért hívtalak, hogy valaki friss szemmel lássa ezt az istenverte ügyet. Nem akarlak befolyásolni. Inkább meséld el, mire jutottál.

Volt ráció abban, amit mondott, nekem mégis úgy jött át a dolog, mintha titkolózna előttem. Képes vagyok ezen újra és újra meglepődni? Komolyan ki kéne vizsgálatnom magam. Hátha kóros.

– Az áldozatok többsége pénzes fazon volt, aki megtehetette, hogy elvonuljon a város zajától. Három ház, köztük Bromwelléké viszont sűrűn lakott környéken áll. És mit ad isten, mindhárom támadás olyan időpontban történt, amikor egyik szomszéd sem volt otthon. – Megkerültem az asztalt, és lehuppantam Edward székére. – Ha a

tettesünk ember, valószínűleg éjjel pécézi ki magának a helyszínt. Aztán türelmesen vár, amíg a szomszédok eltűnnek a képből. – Ez mind szép, csakhogy... – Szerinted mi az esélye, hogy a sűrűn likórt kertvárosban egy fél utca kiürüljön?

– Nem sok.

– Nem sok? Mondhatni semmi. Vegyük például az első gyilkosságot. Az egyik házaspár születésnap bulira volt hivatalos. A hátsó szomszéd a szokásos havi pókerpartira indult a sógorékhoz. Két családban túlóráztak a szülők, de a többieknek semmiféle terve nem volt arra az estére. Mégis elmentek otthonról, kivétel nélkül mindenki. – Edward egy szót sem szólt, úgyhogy folytattam. – Ez a harmadik támadás után fel is tűnt a rendőrségnek. Összevetették a tanúvallomásokat, és arra jutottak, hogy a válaszok meglepő hasonlóságot mutatnak. Már ahol a kihallgatótiszt vette az időt és a fáradságot, hogy rákérdezzen a részletekre.

– Folytasd!

– A búbánatos jó életbe, Edward, hiszen te is olvastad az aktákat! Ugyanazt szajkózom, amit mostanra kívülről fűjsz.

– Ez igaz – bólintott egykedvűen. – De talán máshová lyukadsz ki. Vezesd csak végig a gondolatmenetet.

Vezessem végig. Basszuskulcs.

– A szomszédok arról számoltak be, hogy megmagyarázhatatlan nyugtalanság lett úrrá rajtuk. Egyszer csak mehetnéjük támadt. Volt, aki fagyizni vitte a gyerekeket. Egy nő ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy éjjel tizenegykor intézze el a heti nagybevásárlást. Néhányan a pillanat hatása alatt kocsiba vágták magukat, és minden különösebb úticél nélkül nekiindultak az éjszakának. Egy idősebb férfi heveny klausztrofóbiára panaszkodott. Valami Mrs. Emma mittomén kicsoda meglepően precíz leírást adott a történekről. – A francba, túl sok nevet olvastam. Az én fejem se káptalan.

– Különleges név volt? – érdeklődött Edward. Áthajoltam az asztalon, és addig túrtam a kupacot, amíg megtaláltam, amit

kerestem. Emma Taylornak hívták. Ennyit a különleges névről. Újra átfutottam a vallomást. „Az éjszaka egyik pillanatról a másikra fenyegetővé vált. Mintha rám akart volna dőlni a ház. Egyre nehezebben bírtam elviselni a bezártságot, ki kellett szabadulnom a négy fal közül.” Aztán pár sorral lejjebb: „Odakinn a hőség fojtogató volt, nehezen kaptam levegőt. Rossz ízt éreztem a számban.”

– Beszélnem kell ezzel a nővel.

– Miért?

– Ide a rozsdás bökött, hogy parafenomén a csaj. Vagy legalábbis fogékony a mágiára.

– A jelentések említenek, ha az volna.

– Ha valaki a homokba dugja a fejét, attól a képessége nem múlik el, mint egy rossz emlék. Az energia mindig és mindenütt egyensúlyra törekszik. Aki elhanyagolja, vagy letagadja, néhány év leforgása alatt mániás depresszióba süpped, és klinikai kezelésre szorul. Az ilyeneknek általában kilométeres pszichiátriai kórtörténete van. Minél érzékenyebb az illető a transzcendenciára, annál súlyosabbak a tünetek.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy a paraképességek az örületbe kergetik az embert?

He-he.

– Azt akarom mondani, hogy a kihasználatlan hatodik érzék mentális zavarok képében is manifesztálódhat. – Tyű, de veretesen fogalmaztam! Többször fel kéne húznom magam, jót tesz. – Ismerek szelleműzőket, akik a belső fülükkel hallják a halottak hangját. És az egy-hang-monologizál-a-fejemben ugyebár a skizofrénia klasszikus tünete. A külön érzelemszenzorral megvert empaták is hajlamosak a depresszióra, ha nem képesek leárnyékolni magukat a környezetükből érkező negatív hatásokkal szemben. A látnokok kerülnek a fizikai kontaktust, mert a legfelületesebb érintéstől is víziók támadhatnak. Ezek az emberek olyasmit látnak és hallanak, ami egy közönséges halandó számára nem érzékelhető. Ez még nem jelenti azt, hogy hallucinálnak, vagy hiányzik egy kerekük. –

Leállítottam magam, mert nem volt kedvem a következő órát azzal tölteni, hogy felsoroljam a különféle képességeket a hozzá passzoló demenciával. És akkor még nem beszéltünk azokról az esetekről, amikor a túlvilági lény átlépi a határzónát, és betör a halandók világába. Ha példának okáért egy démon megszáll valakit, az könnyen összetéveszthető a többszörösen hasadt személyiség tankönyvi szimptómáival. Volt már olyan, akit ezért halálra gyógyszeriztek. Baki a köbön.

– Értem. – Edward felült, és csöppet sem látszott elgémberedettnek. Gondolom, minden másnap deszkán alszik. Vagy szöges ágyon. – Még mindig nem értem, miért akarsz beszélni a nővel. A vallomást Loggia nyomozó vette fel. Alapos munkát végzett, és remek kérdéseket tett fel.

Ebben egyetértettünk. Ez a Loggia jóval több figyelmet szentelt a lemming-szomszéd-szindrómának, mint a többiek.

– Gyanús volt neki, hogy mindenki lelépett – folytatta. – Mintha vezényszóra történt volna. De akárhogy igyekezett, nem tudta rájuk bizonyítani a konspirációelméletét.

Konspirációelmélet? Majdnem kitört belőlem a röhögés, de Edward arckifejezése belém fojtotta a vigyort.

– Ezek szerint komolyan felvetődött, hogy egy népes felső középosztálybeli lakóközösség összefogott, és eltette láb alól ezeket az embereket?

– Ez volna az egyetlen elfogadható magyarázat, hogyan szívódhatott fel az egész bagázs röpke harminc perc alatt.

– Vagyis minden szomszédot lenyomoztak? – hüledeztem. A kupacra bökött.

– Ezért van itt annyi papír.

– És?

– Semmi. Pár szomszéd időnként hajba kap, amiért a gyerekek letapossák a virágokat, meg volt itt egy pikáns ügy, amikor egy köztisztelőben álló családapa temetésén kiderült, hogy az asszonykáját a szomszéd döngette napi rendszerességgel. – Edward

somolygott. – Mázlija volt, hogy a férjet még a bili kiborulása előtt feldarabolta egy sorozatgyilkos. Különben ő volna az első számú gyanúsítottunk.

Eszembe jutott, hogy akár egy feltűnési viszketegségben szenvedő szörny-imitátor is végezhetett a fickóval, aki jól ismerte a gyilkosságok körülményeit, de rögtön el is vetettem az ötletet. Ha ennyivel lezárták volna az ügyet, arról tudnék. A rendőrség nem hagyja, hogy egy pöpec indíték kárba vesszen, mert a jó indíték ritka, mint a fehér holló. A legtöbb gyilkos első felindulásból öl, képtelenül pronyó okból. Öt perccel később valószínűleg már maguk sem értik.

Edward zökkenett ki a gondolataimból.

– Van rá logikus magyarázatod, hogy ez a sok ember miért menekült el otthonról?

– Talán.

– Hallgatlak.

– Szellemjárás idején több kilométeres körzetben pánik lesz úrrá minden élőlényen. A félelem annál erősebb, minél közelebb kerülünk a túlvilági aktivitás középpontjához.

– Vagyis egy kísértetet keresünk?

– Várj, még nem fejeztem be. Vannak helyhez kötött varázslatok, de ezek általában egyetlen emberre hatnak. Esetenként kiterjesztheted őket egy épületre is, de nem egy fél utcára. Ilyen nagy területet valószínűleg egy jól szervezett boszorkánykompánia sem tudna mágiával lefedni, bármilyen összehangoltan dolgozzanak is. Persze ezt nem tudhatom biztosan. Ha megkeresel egy fehér boszorkányt, autentikusabb forrásból kaphatsz választ.

– Boszorkányok? Ez olyan forgatókönyv-verzió, amire a rendőrség nem gondolt.

Jó tudni, hogy nem vesztegettem el fölöslegesen öt órát az életemből.

– De ha jól értem, nem boszorkányokra gyanakszol.

– A boszorkányok – feleltem –, tartozzanak bármelyik szektába is, hisznek a háromszoros visszatérés törvényében. Minden tettet,

legyen az jó vagy rossz, bumeránként visszaüt. Egyetlen épeszű ember sem akarná, hogy ez a szötymő háromszorosan szálljon vissza a fejére. A Wicca hitvallása: „Tégy, amit akarsz, de ne árts.” Persze mindenhol akadnak törvénszegő ferdelelkűek, nem csak a keresztények között.

– Akkor mi kergette ki a házból a szomszédokat, amikor a gyilkos megérkezett?

– Szerintem ez az akármilyen hatalmas, hogy elég azt akarnia, hogy kéttömbnyi körzetben mindenki leléljen. És kéttömbnyi körzetben mindenki lelél.

Edward merőn figyelt. Az arcából nem tudtam volna megmondani, hogy már ezerszer hallotta, amiről most szövegelek, vagy sikerült teljesen új szögből rávilágítanom a dolgokra. Dolph Storr őrmester sportot űz abból, hogy nem befolyásolja az embereit, szóval rendőrségi szakértőként már volt időm hozzászokni ehhez, de Edward faarcban még Dolphon is túltesz.

– A szörnyeteg megérkezik a helyszínre, aztán csurig tölti a házakat kellemetlen-közérzet-koktéllal, és az emberek már pucolnak is. Irdatlan energiába kerülhet az ilyesmi, de hogy még le is árnyékolja a tethelyet, hogy az áldozatok ne menekülhessenek, az egyenesen elképesztő. Volt szerencsém pár természetfeletti személtládához, akik rettegést generáltak maguk körül, többnyire a potenciális ellenfelek távol tartására. De senkit sem láttam, aki ilyenfokú precizitással kontrollált pánikfelhőt tudna eregetni.

A szóképem nem nyerte el Edward tetszését.

– Vagyis nem tudod, mi lehet – állapította meg csalódottan.

– Egyelőre csak abban vagyok biztos, hogy természetfeletti. De ha egy kicsit is közel járok az igazsághoz, máris tucatnyi lehetséges elkövetőt húzhatunk ki a listáról. A vámpírok például tudnak félelmet kelteni, de nem ilyen koncentráltan.

– Csukott szemmel is felismerem a vámpírgyilkosságot, Anita. Ez nem az.

– Csak példákkal dobálózom, nyugi. – Eltöprengtem. – Szerintem

erre egy démon sem volna képes.

– És mi van a belialokkal?

Belialok? Először azt hittem, ugrat, de nem. Komolyan kérdezte.

– Van fogalmad róla, mennyi idő telt el, mióta legutóbb látott valaki belialt manifesztálódni? De nem is ez a lényeg. Ha lett volna a gyilkosban ilyesfajta erő, átitatódott volna vele a ház. A gonosz permanens foltot hagy maga után, Edward.

– Talán ahhoz is elég hatalmas, hogy elrejtse előled azt a permanens foltot.

– Lehet. Nem vagyok pap, se démonszakértő. – Megdörzsöltem a halántékom. – Ezt az akármit nem igazán izgatja, hogy a nyomára bukkanunk-e vagy sem.

– Donna biztosan talál nekünk egy jó boszorkánykonzulenszt, de kötve hiszem, hogy hemzsegnének az ismeretségi körében a démonológusok.

– Tudomásom szerint csak kettő van az országban. Simon McCoupen atya, aki az ördögűzési rekordot tartja, és Dr. Philo Merrick a San Francisco Egyetemről. – Személyesen persze csak Merricket ismerem. Tanított minket az egyetemen. Simon atyának felvételtől láttam az egyik beszédét évekkal ezelőtt.

– Nem is tudtam, hogy érdekelnék a démonok.

– Mielőtt belefut az ember egybe, áldásos, ha legalább azzal tisztában van, eszik-e őket vagy isszák.

Felkapta a fejét.

– Mondd csak, mikor futottál legutóbb démonba?

– Ilyesmiről nem beszélek sötétedés után. Ha tényleg tudni akarod, kérdezz meg holnap. Lehetőleg napközben.

Annyiban hagyta a dolgot, én pedig megkönnyebbültem. Léteznek olyan emlékek, amelyek napszálla után alakot öltenek. Figyelnek. Csak arra várnak, hogy beszéljenek róluk. A szavaknak hihetetlen erejük van. Néha elég egy gondolat, és a világ megcsavarodik az ember körül. Az utóbbi években nem kis gyakorlatra tettem szert az emlékeim kikapcsolásában. Ez az egyetlen módja, hogy ne dilizzek

be idő előtt.

Átlapoztam a papírokat, amíg meg nem találtam, amit bejelöltem magamnak.

– Négy Santa Fé-i túlélőre a szomszédok akadtak rá, igaz? Az utcán kóboroltak.

– Találsz egy átíratot a 911-es vészhívásról abban a kupacban, ott. A nő, aki megtalálta Carmichaelékat, telefonálás közben hisztériás rohamot kapott.

Eszembe jutott, amit a kórházban láttam, és próbáltam elképzelni, hogy az egyik szomszédomra ilyen állapotban bukkanok rá munkából hazafelé menet, az utca közepén. Aztán rájöttem, hogy nem akarom elképzelni. Engem is elfogna a sikítófrász.

– Az érdekelne, hogyan tudtak ilyen állapotban egyáltalán lábra állni? Az egyik nekiesett a mentősnek, és úgy megütötte, hogy kórházba kellett szállítani a megnyúzott áldozatokkal együtt. Dr. Evans az összes beteget leszíjasztatta, nehogy fölkeljenek és elsétáljanak. Ezt nem találod furcsának?

– De igen, ez az egész nagyon... furcsa. – Edward fáradtan masszírozta a halántékát. – Hová akarsz kilyukadni?

– Akárki is nyúzta meg ezeket a szerencsétleneket, valószínűleg szólítja őket.

– Szólítja őket? Ezt hogy érted?

– Úgy működhet a dolog, ahogy a vámpír hívja a halandót, akit megharapott, aztán megbuherálta az elméjét. Az élvényűzés révén vagy talán valami más rituális kötés által a szörnyeteg hatalmat szerezhetett az áldozatai fölött.

Akkor miért nem viszi magával mindet, miután megnyúzta őket?

– Bárcsak tudnám!

– Be lehet bizonyítani, hogy a tettes parancsolni tud nekik?

– Ha elengednénk őket, és senki sem állna az útjukba, az áldozatok jó eséllyel egyenesen ahhoz az izéhez vezetnének.

– Te is láttad a kórházat, Anita. Nem fogják hagyni, hogy csak úgy egyszerűen szélnek eresszük a betegeiket. Magunk között

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

szólva, nem is tudom, képes lennék-e ott állni, és végignézni, ahogy...

– Mit nem lennél képes végignézni?

Olaf támasztotta az ajtót a hátunk mögött. Egyikünk sem hallotta bejönni.

Ügyes. Egy esetlen halandóhoz képest mindenképpen.

– Azt hittem, leléptél – pillantott fel Edward.

Olaf eleresztette a füle mellett a megjegyzést.

– Na, sikerült a kis kedvencednek, ami nekünk nem? Megoldotta a rejtélyt.

– Még nem.

Olaf közelebb lépett. Zavarba ejtően nesztelenül tudott közlekedni, ha akart.

– Még nem? Ennyire bízol ebben az ostoba tyúkban?

– Négy órát szöszöltél, hogy kiötölj egy ilyen elmés kérdést? – vágtam közbe ingerülten.

Olaf megpördült.

– Hozzád senki sem szólt! – hördült rám.

Az igazat megvallva, nem álltam készen, hogy kard-ki-kardot játsszunk.

Azért mégsem lőhettem le, mert csúnyán néz rám. Ez erősen behatárolta a lehetőségeimet. Edward úgy tett, mint aki észre sem vette a kakaskodós közbjátékot.

– Amikor erre az... ostoba tyúkra nézel, Olaf, te csak a nőt látod. A csomagolást. De a felszín alatt olyasvalakit találsz, aki tapasztalatból tudja, milyen rugóra jár a zsaruk esze, ahogy azt is, hogyan gondolkodnak a szörnyek. A természetfeletti-szakértők többsége, legyenek azok boszorkányok, látnokok, szelleműzők, egyetlen szűk területre specializálták magukat. – Rám pillantott. – Anita sok mindenbe belekóstolt. Ha valaki, ő meg tudja mondani nekünk, kell-e keresnünk specialistát, és ha igen, miféle.

– És miféle specialistára van szükségünk? – kérdezte gúnyosan.

– Egy boszorkányra – felelte Edward –, aki a halottakhoz is ért –

Emlékezett a felfedezésemre, amit az autópályán idefelé jövet tettem. Jó pont oda. – Épp kurtítjuk a gyanúsítottak listáját.

– Kaparj kurta, neked is jut – szúrtam közbe szabad asszociációs alapon.

Edward rosszállóan ingatta a fejét.

Olaf gyanút fogott.

– Ez valami vicc?

– Csak egy afgán népi mondás.

– A továbbiakban kerüld az afgán népi mondásokat.

Vállat vontam. Igaz is. Ami nem megy, azt ne erőltessük. Kár ebbe a burnyákba.

– Már dolgoztam a parakapcsolataiddal régebben is – fordult Olaf Edward felé –, de tőlük soha nem tűrted volna el ezt a pimaszságot.

Edward járkálni kezdett a szobában.

– Tudod, Olaf, a régi görögök úgy hitték, hogy valamikor az ősidőkben, az ember tökéletes egységben élt önmagával. Akkor még nem létezett férfi és nő. Aztán az istenek megharagudtak rá, és kettétépték a lelkét. A görögök vallották, hogy a szerelmében mindenki megtalálhatja a lelke elveszett másik felét és újraélheti az ősi egységet. Én viszont úgy látom, az ember nemcsak a szerelemben találhatja meg a lelki társát, hanem a hivatásában is, de ettől ez ugyanolyan lelki közösséget jelent.

A rövid mitológialecke alatt alig tudtam levakarni egyre fokozódó döbbenetemet az arcomról. Kettétépett emberi lelkek... Ősi egység és lelki társak... Mi van?!

Ahogy elnéztem, Olaf is elvesztette a fonalat.

– Mit akarsz ezzel? – ropogtatta az ujjperceit.

– Anita olyan nekem, mintha a lelkem egy darabja volna.

Valaki fogjon meg!

– Ha meg akarnálak ölni, Olaf, habozás nélkül megtenném. Ugyanez vonatkozik Bernardóra is. Nem okoznátok nekem meglepetést, ebben biztos vagyok. De Anita igen. Ha úgy halok meg, hogy nem próbálom ki... ha nem megyünk el a végsőikig, sajnálni

fogom.

Olaf hitetlenkedve meredt rá.

– Nem mondhatod komolyan, hogy ezt a körömpiszkot, ezt a *Zimtzickét* többre tartod, mint Bernardót vagy engem!

A böszme svéd eddig is utált, ezek után viszont kényszeresen bizonyítani akar majd. Ha valami, ez baromira nem hiányzott. Bizonyos szempontból hízelgő, hogy Edward arról ábrándozik, hogy megöl, jaj bocsánat, kipróbál, de Isten látja lelkemet, valahogy megletem volna e nélkül a megtiszteltetés nélkül is.

Az órára sandítottam. Mielőtt dűlőre jutok magammal, hogy bepisiljek-e a gyönyörtől vagy reszkessek-e a félelemtől, fel kellene hívnom a figyelmüket a tényre, hogy hajnali kettő van.

– Ha tényleg látogatást akarunk tenni annál a vámpírnál, indulnunk kéne.

– Nincs kedved végignézni a képeket – állapította meg Edward.

– Nincs. Az igazságszakértői jelentésekbe pláne nem akarok belekezdeni. Holnap ezzel kezdek, cserkész becsszóra.

– Félsz – pirított rám Olaf.

Piruljak? Nem pirulok.

– Kell egy kis pihenés, ha bírni akarom a melót. Ha megnézem a képeket, ugrott a mai alvás.

Olaf visszafordult Edwardhoz.

– A lelki társad gyáva.

– Csak őszinte. Az nem ugyanaz.

Olaf egyikünkéről a másikra nézett. Egészen megzavarodott. Ez valószínűleg teljesen új érzés volt a számára. Gondoltam, amíg dűlőre jut magával, én összeszedem a cuccom.

– Mutasd meg a szobámat, Edward, lécci. Ha vámpírokkal tárgyalunk az éjjel, nem ártana pár extra-szerszám.

Magára hagytuk Olafot a homlokára írt kérdőjelekkel, és beléptünk a fehér hallba, ami a maga dísztelenségében forradalmian puritánnak hatott. Az egymás mellett sorakozó vendégálmok közül Bernardóé volt az első, aztán következett a svédé, közvetlenül az

enyém mellett.

– Gondolod, hogy jó ötlet engem Olaf tőszomszédságába telepíteni?

– Ebből látni fogja, hogy nem féltelek tőle.

De jó!

– Én viszont féltem magam.

Elmosolyodott.

– Tartsd be a legalapvetőbb biztonsági szabályokat, és kutya bajod se lesz.

– Ha nem vetted volna észre, Olaf egy tonnával nehezebb nálam, és egy kilométerrel magasabb.

– Úgy beszélsz, mintha bécsi keringőzni akarnál vele. Ismerlek, Anita. Ha átlépi a szobád küszöbét, simán lepuffantod.

Hm.

– Úgy rendezed a dolgokat, hogy megöljem?

– Nem, dehogy. Komolyan gondoltam, amit mondtam. Ha holtan akarnám látni, gondolkodás nélkül megölném. Azért teszek a mellette levő szobába, mert ismerem. Azt hiszi, ez valami csapda, vagy hogy túl könnyű. Ez az eredmény szempontjából egyre megy. Ma éjjel visszafogja magát.

– És holnap?

Megrántotta a vállát.

– Hol van az még?

Te jó ég, hová kerültem!

Kinyitottam az ajtót. Edward utánam szólt.

– A legtöbb nő elolvad, amikor egy férfi azt mondja róla, hogy a lelki társa.

Erre milyen választ vár?

– Én nem vagyok a legtöbb nő – dünnyögtem.

– Mintha csak magam mondtam volna.

Visszafordultam.

– Tudod, baromira megijesztett, amit mondtál. Hogy arról fantáziálsz, hogy levadászol és megölsz. Edward, ez... ez több mint

kretén.

– Igazán szégyellem magam – felelte széles mosollyal.

– Ha komolyan gondolod ezt a félbenyiszált lélek dolgot, az még kreténebb.

– Ha szeretnénk egymást, az életünk kevésbé volna komplikált. – A mosoly egy csapásra eltűnt, ijesztő komolysággal nézett rám.

– Nézz magadba, Edward! Volt valaha akár egyetlen romantikus gondolatod is velem kapcsolatban?

Nem is gondolkozott el rajta. Határozottan megrázta a fejét.

– Hát nekem se. Találkozunk a kocsinál.

– Itt várok rád. Nem akarom, hogy tovább hergeld Olafot, amikor nem vagyok itt.

– Hergelni Olafot? Így ismersz te engem?

– Menj, hozd a stukkeredet, aztán csapjunk a lovak közé. Jó lenne még hajnal előtt odaérni.

Bementem a szobába, de alig csuktam magamra az ajtót, kopogtak. Résznyire nyitottam. Edward volt.

– Elfelejtettem mondani, hogy úgy viszlek a klubba, mint a vendégemet, egyszerű jó barátot. Ha a vámpírok nem tudják, ki vagy, esetleg mondanak valamit, amitől okosabb leszel.

– És ha lelepleznek? Szerintem Őistensége rettenetesen meg fog orrolni rád, ha egy vámpírhóhéért csempészel a birodalmába.

– Majd kitalálok valamit. Mondjuk, hogy a város legnevesebb szórakozóhelyén szerettél volna eltölteni egy kellemes estét, és attól tartottunk, nem szívesen látnának vendégül egy vámpírmészárost még akkor sem, ha privát minőségben érkezett.

– Így fogod mondani? Vámpírmészáros privát minőségben?

– Itzpapalotl értékeli, ha valaki nagyon tiszteletteljes vagy nagyon merész.

– Ilyen jól ismered? – néztem rá gyanakodva.

– Ted csak törvényszegő szörnyekre vadászik. A helyi főbestiák közül sokan jó kapcsolatot ápolnak vele. Úgy gondolják, egyszer még jól jöhet.

– Edward, az első osztályú színész és stratég – mormogtam.

– Kár, hogy téged mindig feszélyez, ha Tedet játszom. Vállat vontam.

– Csak nehogy a játék hevében egyszer összekevered a maszkot az igazi arcoddal.

A mosoly eltűnt. Halottá vált a tekintete, mintha a jókedvvel együtt a lélek is elszállt volna belőle.

– Menj, Anita! Hozd a cuccod.

Becsuktam az ajtót, és megállapítottam, hogy bizonyos szempontból jobban ismerem Edwardot, mint saját magamat. Más szempontból viszont ő a legnagyobb rejtély a számomra. Megráztam magam, és körülnéztem a szűkre szabott hálószobában. Ha visszajövünk, baromi fáradt leszek, és a fáradtság az óvatlanság ikertestvére. Elhatároztam, hogy átrendezek pár dolgot, amíg friss az agyam.

Az egyetlen szék az ajtókilincs alá megy, az ziher. Egy sor miniatűr Kachina faragvány állt a komódon; mindet az ablakpárkányra pakoltam. Ha valaki kinyitja az ablakot, egy-két bábu tutira leesik. A tenyérszék, szarvasagancsokkal keretezett tükröt lekasztottam a falról, és az ablak alá tettem; arra az esetre is gondolni kell, ha a babák valamilyen véletlen folytán mégsem esnek le. Az utazótáskámat lefekvés előtt az ajtó elé tolom, második védelmi vonalként. Ha a szék nem tartja meg a kilincset, Olaf a sötétben tutira keresztülesik a táskán. Persze ennek megvolt az a hátulütője, hogy én hasonló eséllyel esek majd keresztül rajta a fürdőszoba felé menet. Hja, valamit valamiért!

Beletűrtam a táskába. Törvénybe ütköző dolognak számít magamnál tartanom a vámpírvadász-felszerelésemet, hacsak nem tudok felmutatni érvényes bírósági kivégzési határozatot. De az ellen nem szól a törvény, hogy pár önvédelemhez nélkülözhetetlen apróságot magánál tartson az ember. Először is a kabátzsebembe sülyesztettem két fiola szenteltvizet. Az ember csak lepattintja a gumidugót a hüvelykujjával, onnantól úgy működik a dolog, mint

egy szelektív hatású gránát, ami csak a vámpírokra jelent veszélyt. A nyakamban lógott a keresztem, de betáraztam két tartalékot is, ha netán a kritikus pillanatban valaki letépné rólam. Volt már rá példa.

Aztán előkészítettem az éles löszert.

Két éve hagytam ott a bérelt lakásomat; abban az időben főleg Glazer Safety Roundsot használtam, mert nem vettem volna a lelkemre, hogy a szomszédaim egy gellert kapott golyó áldozatául essenek. A Glazer jó esetben nem üt át a téglafalon, de rendőr ismerőseim szerint így is sok múlt a jó szerencsém. Edward az egyik nagygenerált igénylő otthoni balhém után kifejezetten azért látogatott el hozzám, hogy a lőtéren tesztelje a pontossági szórásomat. Alaposan kikérdezett, hogyan kezelnék bizonyos vészhelyzeteket, és rájöttem, hogy a Glazer csak azért vált be, mert szinte mindig közvetlen közelből használtam. Nem csoda, hogy meg se kottyant az évszázados vámpíroknak, akikbe háztömbnyi távolságból eresztettem pár sorozatot. Nem, nekem inkább olyasmire volt szükségem, ami biztonságos távolságból is használható. Ütős ammóra, ami nem lassítja a célpontot, hanem megöli. Mert nézzünk szembe a tényekkel: mikor fordult elő utoljára, hogy ne akartam volna kinyírni, akire egyszer lövöldözni kezdtem? Hm.

Alapos megfontolás után a Hornady Custom XTP mellett döntöttem – ezüstköpenyes verzió, természetesen. Vannak üreges hegyű lövedékek, melyek nagyobb roncsolást végeznek, de a legtöbbje nem vág olyan mély seb-kavernát, és kisebb az átütő ereje. Ha vámpírra megy az ember, nem az a szempont, hogy bazi nagy lyukat üssön rajta, hanem hogy valamelyik életfontosságú szervén üsse azt a bazi nagy lyukat. Léteznek brutál lövedéktípusok, melyek átszakítják a szöveteket, eltörrik a csontokat, majd folytatják az útjukat az érterben, mintha mi sem történt volna, de a Hornady XTP-t úgy tervezték, hogy ne vágjon kimeneti nyílást, így nem jelent veszélyt a közvetlen környezetre, és mindenben megfelel az FBI biztonsági előírásainak. Na ja, a szövetségiék még nálam is jobban aggódnak az eltévedt golyók miatt. Nem veszi ki magát valami jól a

statisztikáikban, amikor gyerekeket trafálnak el. Vagy reggeli sétájukra induló terhes nőket. Fia a golyó kilép a célobjektumból, sosem tudhatja az ember, hol fog megállni. Egyszóval a felhasználóbarát lőszernek két alapvető ismérve van: egy, nem halad át a célponton változatlan sebességgel; kettő, a célpont sem halad tovább, legfeljebb a másvilág irányába.

Persze Edwardnak erre is van saját receptje. Házilag buherált ezüstköpenyes JHP-t használ: a lövedék hegyét szenteltvízzel és higannyal tölti meg, aztán lezárja viasszal. A helyében félnék, hogy a viasz eltömíti a pisztoly mechanikáját, de ahogy láttam, ilyen gondja eddig sosem volt; a golyók úgy futnak végig a csövön, mint a parancsolat. És persze a hatás is megér egy misét. Még nem próbáltam ki az Edwardtól ajándékba kapott töltényeket. Ugyanis fenntartásaim voltak. Ha az ember nem is talál el létfontosságú szervet, az ilyesmi akkor is baromi nagy pusztítást végez. A szenteltvízzel kombinált higany kirobban a vámpír testében, és mindent szétmar, amihez hozzáér. Lőj lábon egy vérszívót ezzel a kotyvalékkal, és rögtön megfélemedezik rólad. Azzal lesz elfoglalva, hogy a sebeit babusgassa.

Néztem egy darabig a két doboz töltényt, aztán a Hornady XTP mellett döntöttem, Edward speckó vámpírkoktélt pedig visszapakoltam a táskámba. Ha ma éjjel vámpírookra fogunk lövöldözni, a házi gyártmányú szent kézigránát erős túlzás volna. Tucatnyi kollégám ül rács mögött, mert vámpírokat gyilkoltak érvényes bírósági határozat nélkül, és semmi kedvem sincs eggyel növelni a létszámot. Azért megyünk, hogy kérdéseket tegyünk fel, hajtogattam magamban, mint valami mantrát, miközben az ágy alá löktem a táskámat.

De hát, ami elsőre pofonegyszerűnek tűnik, az mindig rohadt bonyolulttá válik, ha egy vámpírt adsz a képlethez. Ha pedig egy mestervámpírral akad dolgod, akkor exponenciálisan megnő a problémalehetőségek száma. Rövid pályafutásom alatt három Város Urát sikerült lejegelnem: egyet karddal szurkáltam össze, a másik a

jóvoltomból bennégett egy házban, a harmadik pedig nem élte túl, hogy lepuffantottam a halandó szolgáját. Sima tűzpárbajra eddig még sosem került sor. Valószínűleg ma sem fogok vérszívóra lövöldözni, de... Sóhaj. Előhalásztam a táskát az ágy alól, és a tartalék tárat telepakoltam Edward-féle töltényekkel.

Fő a határozottság.

Ha tizenhárom XTP-t üríték valakibe, és az nem áll bele a földbe, a potenciális börtönbüntetés miatt később is ráérek aggódni. Első a túlélés, aztán jöhet a törvénytisztelet. A prioritásaim rendben vannak, köszönik szépen. A tartalék töltényeket a kabátzsebembe süllyesztettem, aztán kiléptem az ajtón, és csatlakoztam Edwardhoz. Végül is tőle tanultam a prioritásokat. Hogy a határozottságról ne is beszéljünk.

Éppen kényelembe helyeztem magam a kandallóval szemben, amikor Bernardo és Olaf megjelentek a nappaliban.

Átöltöztek. Nahát!

Bernardo tetőtől talpig fehérben pompázott, nehéz ezüst karkötő csillogott a bicepszén és a csuklóján. Fekete haját féloldalas fonatba fogta, és itt-ott apró ezüstcsengettyűket font bele, úgyhogy minden mozdulatát lágy csilingelés kísérte. Baromi látványos volt, és akkor még nem mondtam sokat. Olaf egyszerű fekete inget viselt, bőrdzsekivel takarta el a vállára csatolt pisztolytáskát. Szegénykém, kurva melege lehetett. Még szerencse, hogy a szőrtelen golyófej nagy felületen adja le a fölös hőt.

Bernardo végignézett rajtam, és elégedetlenül grimaszolt.

– Baromi snasszul nézel ki, kiscsirke. Ugye, nem akarod elrontani az összhataást?

Lassan körbejárt, aztán megállt előttem. Gondolom, ez volt a hatáásszünet.

Rondán néztem rá. Elmosolyodott; az a fajta mosoly volt, aminek cseppfolyóssá kellett volna tennie az egyik belső szervemet a szívemnél pár emelettel lejjebb. Nem cseppfolyósodtam.

Határozottan fejlődőképes vagyok.

– Ha esélyem sincs, hogy olyan szívdöglesztően nézzek ki, mint te, minek strapáljam magam?

A mosoly jókedvű vigyorra szélesedett; lepattogzott róla a csáb-máz, és nagyságrendekkel emberközelibb lett. Nem kerülte el a figyelmét, hogy így még jobban tetszik nekem. Egy lépéssel közelebb húzódott.

– Azért próbálkozni szabad.

Ez a pasi tudja, hogyan kell elcsavarni egy nő fejét. Épp ez mentett meg tőle: ha valamitől lelohadok, az a gyakorlottság, a rutin,

ami azt az implicit üzenetet hordozza, hogy egy kalap alá sorol az összes többivel, akiket már kipipált. Nem valami hízelgő.

– Ha nekem át kellett öltöznöm, mindenki átöltözik – jelentette be Olaf ellentmondást nem tűrő hangon. Néztam, ahogy a lámpafény végigszánkázik tar feje búbján, és arra gondoltam, ha vissza tudna venni az agyahagyott gyilkos figurából, talán találna magának valakit a klubban. Talán úgy is, ha nem fogja vissza magát. Mindig megdőbrent, mennyi nőt vonzanak a veszélyes alakok; az olyanok, akikről már az első öt percben kiderül, hogy nem sok jót várhat tőlük az ember. Hát, lelkük rajta.

Éppen nyitottam a szám, hogy megkérdezzem, ki adta a kezébe a marsallbotot, de Edward végszóra érkezett. Borvörös garbót viselt és grafitszürke kordgatyát, az ilyesmi nála kifejezetten elegánsnak számít. A színösszeállítást mintha egyenesen hidegkék szeméhez és hirtelenszöke kefefrizurájához álmodták volna. Istenkém, Edward kicsípte magát.

Senki sem mondhatja, hogy nem tudom, mikor van vége a meccsnek. Megadóan felemeltem a kezem, mielőtt bármit is mondhatott volna, és a szobám felé vettem az irányt.

Edward utánam szólt.

– Öltözz úgy, mint egy szórakozni induló turista.

– Szórakozni induló turista? – Visszafordultam. – Ez az egész terved? Nincs titkos napirendi pont?

Elmosolyodott. Ted mosolya volt lusta, álmos, ártalmatlan.

– Így ismered te engem?

Gúnyos horkantással sarkon fordultam, és a háló felé indultam.

– Felejtsd el, hogy kérdeztem. Megyek, magamra kapok valami... turistásat.

Hiába reménykedtem az utolsó pillanatig, Edward nem kiabált utánam, hogy mégsem kell átöltöznöm. Bevettem magam a szobába, bezártam az ajtót, és közben egyfolytában puffogtam. Utálom a sumákolós figurát.

Ráadásul egyáltalán nem pakoltam bulizós cuccokat.

Jobb híján fekete farmert és kék pólót vettem. A bakancsom maradt, mert nem hoztam mást. A kockás ingeim sem voltak épp sikkesnek mondhatók. Ha találok valami kényelmeset, általában kettőt-hármat beújítok belőle, lehetőleg különböző színekben. Azzal igazán nem lehet megvádolni, hogy trendi volna a ruhatáram. Sebtében magamra mázoltam némi szemfestéket meg egy kis arcpírt. És persze a szokásos, provokatív-vörös rúzszt. Ellenőriztem az összehatást az apró tükörben. A smink egész tűrhetően sikerült. A pisztolytáskát az ingemre húztam, és a késtokokat is felcsatoltam a csuklómra. Ha egész éjjel kabátban leszek kénytelen párolódni, akkor semmit se hagyok itt. Az ember sosem tudhatja, mikor lesz szüksége egy pár jó pengére. Sebtében meggereblyéztem a hajam, aztán úgy döntöttem, jóból is megárt a sok.

Bernardo elvigyorodott, ahogy meglátott.

– Azért ennyire nem kellett volna megerőltetned magad.

– Induljunk – zárta rövidre a kört Edward.

Olaf zordan végigmért.

– Ez neked elegáns?

– Te sem vagy éppen nagyestélyiben.

Elsötétült az arca.

– Te... vakarcs!

Huhh, ez fáj.

– Te meg a herceg fehér lóvasúton, mi?

Edward közénk lépett.

– Ne hecceld Olafot, ha jót akarsz.

– Ő kezdte – vonogattam a vállam.

Edward jeges tekintetében semmiféle felismerhető emberi érzelem nem tükröződött. Brr.

– Nem érdekel, ki kezdte. Én befejezem. Világos?

– Világos – dünnyögte Olaf.

– Mint a nap – bólintottam.

– Akkor jó. – Az arca mosolyba szelídült, és ettől egyik percről a másikra éveket fiatalodott. Széles mozdulattal az ajtóra mutatott. –

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Csak utánatok!

23.

Az Obszidián Pillangó – mármint a szórakozóhely – épp félúton van Santa Fe és Albuquerque között. Az indián kaszinók többségéhez hasonlóan az épület alig látszik az útról. Csak épp az nincs kiírva a leágazáshoz: „csórók és stopposok kíméljenek”. Negyedórát keringtünk a parkolóban, mire találtunk egy szabad helyet.

Az épület gazdagon díszített azték templomot imitált a homlokzat filmkulissza-szerűen telezsúfolva szögletes kőarcokkal és hunyorgó fényreklámokkal. A bejáratától hosszú sor kígyózott a forró nyári éjszakába. Ezt fogjuk végigvárni? Édes Jézusom!

Edward magabiztosan megindult a díszes kapuépítmény felé, mi pedig engedelmesen a nyomába szegődtünk. Ahogy elnéztem, a miénk volt az egyetlen négyfős társaság, ami nem két párocskából állt össze. Így nem lesz könnyű elvegyülnünk, az ziher. De Edward most nem az elvegyülésre játszott. Céltudatosan a sor elejére furakodott, ahol egy westernfilmből szalajtott rézbőrű támasztotta a falat. Fűszoknyyszerű göncöt viselt, arannyal kivarrt nyakbavalója úgy borította meztelen vállát, mint valami túlméretezett gallér. A fejdíszje szín pompás arapapagáj-tollakból állt. Ha ez a kidobóember, milyen lehet a műsor?

– Miss Dallas barátai vagyunk – jelentette be Edward legmeggyőzőbb helló-haver hangján. – A professzor asszony már vár minket.

Tollas Hát kimérten végignézett rajta.

– Neveket.

– Ted Forrester, Bernardo Foltos Ló, Olaf Gundersson és Anita Lee.

Anita Lee? Ezek szerint tényleg inkognitóban jöttem.

– Iratok?

Rémülten Edwardra pislogtam. A jogsiját a férfinak nyújtotta, aztán ugyanazzal a levakarhatatlanul vízálló mosollyal az arcán felém fordult.

– Hálás lehetsz, hogy nem hagytam a tiédet a kocsiban. – Azzal újabb igazolványkártyát nyomott a férfi kezébe.

Az ajtónálló végtelennek tűnő másodpercekig bogarászta az iratokat, mint akinek valami nem stimmel. Egész kicsire összehúztam magam, és minden pillanatban azt vártam, hogy rám dörren: ezzel az ócska hamisítvánnyal akarom átverni? De nem dörrent. Mindkét jogsit visszaadta Edwardnak. Bernardo és Olaf úgy mutatták be az igazolványaikat, mint akiknek mi sem természetesebb. Edward a markomba nyomta a kártyát. Új-mexikói jogsí volt, az én fényképpemmel. Minden adatom stimmelt, csak a vezetéknev és a cím nem.

– Ha rám hallgatsz, ezután a zsebedben tartod – somolygott. – Nem fogom mindig utánad hurcolni.

A zsebembe csúsztattam a kártyát a valódi jogsim, némi készpénz és a tartalék keresztem mellé. Hirtelenjében nem tudtam eldönteni, megtiszteltetésnek tekintsem-e, vagy inkább rémüljek meg, hogy Edward hamis személyazonosságot kreált nekem. Talán csak a jogosítványt hamisíttatta... Na nem, Edwardot ismerve, a történetnek itt nincsen vége.

A duplaszárnyú ajtót újabb fűszoknyás izompacsirta tárta ki előttünk. Ennek a fickónak nem volt tollas fejdísz, sem aranyozott gallérja. Úgy látszott, ezek a rendfokozatok különböztetik meg a főajtónállókat az alajtónállóktól. Beléptünk a homályos előtérbe, melyet fullasztó füstként ült meg a tömjénillat. A falakat vastagon borították a súlyos, kézi szövésű falikárpitok. Újabb hiányos öltözetű mameluk nyitotta ki a szemközti ajtót. Rövid szőke hajába ügyes kezek színes madártollakat fontak, mézbarna bőre meg-megcsillan a vaskos gyertyák fényében. Alaposan végignézett rajtam, de Bernardót még alaposabban szemügyre vette. Talán fegyvereket

keresett. Bernardo az inge alá dugta a stukkerét, mert a nadrágzsebébe nem fért volna. Na ja, a passzentos gatyák hátulütője.

Hatalmas terembe jutottunk, a falak körös-körül a sötétbe veszttek. A vendégek oltárra emlékeztető, durván megmunkált kőasztalok mellett ültek. A terem hátsó felét a színpad foglalta el, ami nem volt igazán színpadnak nevezhető, legalábbis a szó hagyományos értelmében. Mintha valaki levágta volna egy azték templom tetejét, és ideszállította volna az évezredek esőerdőből. Ha mindenki varázsűtésre elhallgatna a teremben, talán hallanánk, ahogy a kövek sírnak a honvágtyól.

Egy nő termett Edward előtt a semmiből. Az ajtónállóhoz hasonlóan büszke tartású indián volt, magas, királyi ívű arccsontokkal és zuhatagszerű, éjfelete hajjal, amely minden lépésénél a combját verdeste. Menüket tartott tökéletesen manikűrözött kezében. Vörös atlaszselyem ruháján kalligrafikus, fekete minták futottak végig. A ruha keletiessége elütött a terem dekorációjától és a közpincérnők egyenruhájától, akik durva szőttesből készültek, bő köpönyegekben és bőrsaruban csoszogtak az asztalok között. A vörös ruhás nő az asztalunkhoz kísért minket. Törzsasztal volt, elől és középen, tökéletes kilátással az őserdőből kiálló szentélyre.

Az asztalnál ülő nő – kizárásos alapon a professzor asszony – felállt, és sorban kezét rázott mindegyikünkkel. Ülünk csak le, intett hanyagul a székekre.

Apró termetű volt, egy arasszal még nálam is kisebb; ha copfba fogná a haját és ugróiskolát játszana, simán kislánynak néznék. Kibuggyosodott szárú Dockers nadrágot viselt és skót kockás kosztümkabátot, a könyökén az elmaradhatatlan bőrfolttal; mintha nem létezne élet az egyetemi öltözködési kódexen kívül. Vállig érő barna haját fantáziátlan franciacsattal fogta össze. Apró, szív alakú arcának égerkevonásokat kölcsönzött túlméretes, aranykeretes szemüvege. Ha ez az elképzelése a laza hétköznapi viseletről, inkább nem akarom tanítás közben látni, mert eldőlnék az unalomtól. Az az

érzésem támadt, hogy a professzor asszony nem a külső alapján ítél – sem másokat, sem önmagát. Ami szimpatikus vonás, lássuk be.

Egy férfi lépett ki a templom tetején nyíló, szimbolikus faragványokkal díszített ajtón. A csönd sűrűn szétáradt, egyre kijjebb és kijjebb a duruzsoló közönség sorai között, amíg olyan süket csönd nem terült ránk, hogy szinte hallottam a fülemben a vér zúgását. Több százan lehettünk a teremben, ám pillanatok alatt az utolsó beszédfoszlány is belesimult a némaságba. A férfi pusztá jelenléte felért egy varázslattal. Ha olajfoltos munkászubbonyt viselt volna, akkor is magára vonta volna a figyelmet.

Persze mondanom sem kell, ennél több fokozattal extravagánsabb öltözékben vonult lefelé a lépcsőn. Magas tiarája hosszú aratollak zöldes-kékes-aranyos szövedékéből állt, ami minden lépésénél változtatta a színét, akár egy fogságba ejtett szivárvány. Földig érő köpenyét is madártollak borították; minden mozdulata puha színörvényt keltett. Megigézetten bámultam, mégsem tudtam volna leírni a vonásait. Lehetetlennek látszott elválasztani a fizikai megjelenését a parancsoló jelenléttől; ha megölnék, sem tudtam volna megmondani, hány éves, ahogyan azt sem, vonz-e vagy taszít. Mert nem ez volt a lényeg.

Bernardo és Dr. Dallas is szájtátva bámulták a férfit. Edward az elcsendesedett tömeget pásztázta a tekintetével, Olaf pedig a professzort tanulmányozta. Nem úgy nézett rá, ahogy férfi a nőre, hanem ahogy kórboncnok a haldoklóra. Ha Dallas észre is vette, nem látszott rajta. Nem, valahogy az volt az érzésem, egyáltalán nem vette észre. Nekem a helyében a szörstelen helyeken is felállt volna a szőröm. Egyre biztosabb voltam benne, hogy rossz ötlet lenne négy szemközt hagyni őket. A nő túlélési ösztöne erősen a nullához konvergál.

A férfi – törzsfőnök vagy inkább főpap – megszólalt, messze zengő hangja betöltötte a termet. Halandó ember volt, valahogy mégis kortalannak éreztem. Nincs sok útja-módja, hogy egy közönséges ember évszázadokig maradjon az élők sorában. A

legbiztosabb az, ha egy vámpírmester a halandó szolgájává teszi. Arra tippeltem, hogy Obszidián Pillangó sleppjéhez tartozik; a mestervámpírok egyik rossz szokása, hogy mindent elpusztítanak vagy az uralmuk alá hajtanak. Egy biztos: ez az ember karizmatikus vezető lehetett életében. A több évszázados gyakorlat kiérlelte és félelmetes erővé nemesítette ezt a karizmát. Meggömbítem a hátam, hogy érezzem, ahogy a pisztolytáska szíja belevág a vállamba. Áldottam az eszem, amiért magammal hoztam a tartalék tárat.

A férfi Toxcatal hónapjáról beszélt, meg valami kiválasztottról. Lehetőség szerint se nézni, se hallani nem akartam; féltem, hogy maga alá gyűr ez a bűbájszerű valami, amit szavakból szőtt maga köré. A mágia és az erő között néha elmosódnak a határok. Az utóbbi két évben ezt a saját bőrömon is tapasztaltam. A legtöbb vámpír, aki képes a hangtrükkökre, beleturkál az ember elméjébe, és masnit köt a gondolataiból, ha úgy tartja kedve. Még hozzá a szavak pusztá erejével. Azt suttogják, gyönyörű, és esztétikai magömlést kapsz. Azt sziszegik, rettegés, és tele lesz a gatyád. De ez az ember nem a mondókájával köti le a figyelmet, hanem a hihetetlen kisugárzásával, az aurával, amely körülengi. A közönség azt hiszi, maga a történet lebilincselő, de a férfi egy bevásárlólistát is elementáris erővel tudna felsorolni.

– Tezcathpaca – emelte fel dübörgő bariton hangját –, a földre szállt istenség, ím, megjelent közöttünk. Láhattátok őt a nyitó táncban, ahol teljes pompájában lépett elétek. Most lássátok a Dicsőségest hús-vér halandóként!

A fények fokozatosan elhalványodtak, majd parázsizzássá szelídültek. Csak az irizáló tolldísz csillant meg a főpap mozdulataira. A színpad túloldalán fénykúp dőfte át a sötétséget. Egy férfi állt a közepén, elefántcsontszínű bőre szinte vakított. Háttal állt a nézőknek. Egy pillanatig azt hittem, meztelen.

Semmi sem törte meg testének ívét a vádljától karcsú derekáig, széles válláig. A haja tövig borotvált, sötét piheretegként borította a fejét.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Lassan megfordult. Testszínű tangát viselt, vagyis a meztelenség illúziója a tervezett effektek sorába tartozott. Az arcát makulátlanul gyönyörűnek láttam, az összhatás a tökéletes szépség illúzióját keltette – ami élből nem lehet több mint puszta illúzió. Senki sem tökéletes. Akárhogy is, szemrevaló darab volt, ezt el kellett ismernem. Halvány szőrvonal futott végig a mellkasán és tűnt el a tangában. Az asztalunk elég közel volt, hogy a mellbimbója körüli pihéket is észrevegyem.

Megráztam magam, mint a bolhás kutya, és forrón reméltem, hogy senki sem vette észre. Dallas professzor éppen Edwardhoz hajolt, és valamit súgott a fülébe. Ha minden este itt lebzsel, akkor biztos a könyökén jön ki a műsor. Ahogy körbenéztem, elbűvölt tekinteteket láttam, de a produkció inkább a nőket kötötte le. A férfi vendégek az italukat szürcsölték, a randipartnerük kezét fogták vagy halkan beszélgettek. Visszafordultam a színpadhoz, és alaposan megnéztem magamnak a tangás fickót. A francba, túlreagáltam a dolgot; bekattantam egy majdnem-natúr férfi látványára. Mennyivel kényelmesebb volna valami sötét agymanipulációra kenni. De sajna, csak a saját hormonjaimat okolhatom. Meg kell tanulnom horgolni, ez itt a megoldás. Haj hazamegyek, azonnal beszerzek pár horgolótűt meg egy hajórakomány fonalat. És boldogan élek, amíg meg nem halok.

A fények felderengtek a szentélyben, és ismét kibontakozott a lépcsőn állói főpap alakja.

– Őseink hagyománya szerint húsz éjszakával a ceremónia előtt menyasszonyokat választunk, hogy a Dicsőséges utoljára megmerítkezessen a testi gyönyörök tengerében.

Rőt bunda villant. Egy pillanatig azt hittem, alakváltókat látok félemler-félszörny alakban, de csak maskarába öltözött férfiak voltak. Az állatbőr szorosan tapadt a testükre, a magasabbak lábszára és karja csupaszon lógott ki a preparált karmok alól. Arcukat a halott állatok tátott állkapcsai keretezték.

Egyikük kartávolságnyira haladt el mellettem, így közletről is

alkalmam nyílt megcsodálni az aranybundát díszítő fekete rozettákat. Nem leopárdbőr volt; elég időt töltöttem a St. Louis-i leopárdok társaságában, hogy ebben egészen biztos legyek. Úgy esett a dolog, hogy átsegítettem a vezetőjüket a túlvilágra, mert perverz merényletet tervezett ellenem, amit most inkább ne részletezzünk. Végső soron az én hibámból maradtak főmufti nélkül, szabad prédául bárkinek, akinek olyanja van. És St. Louisban valakinek mindig olyanja van. Szóval ideiglenesen én lettem a pótmamájuk, de csak amíg jobb megoldást nem találunk.

Megérintettem a bundát. A foltok nagyok voltak és elmosódottak, a koponyát a leopárdokénál szögletesebbnek, masszívabbnak láttam. Jaguárok. Igen, ez frankón rimel az azték motívumvilágra. Elmerengtem, milyen úton-módon juthattak a bőrökhöz meg a papagájtollakhoz. Vajon legálisan szerezték be őket? Reméltem, hogy egész kis házi állatkertjük van, és nem rohángásznak az erdőben védett madarak és cirmosok után, csak hogy teljes legyen a jelmeztáruk. Én is hordok ilyesmit, de csak mert húst is eszem, és könnyebb a lelkiismeretem, ha semmi sem vész kárba.

A férfi megfordult és végigmért. Túlvilági energia futkározott a bőrömön. Egy likantróp, rögtön gondolhattam volna. A jelmez mégsem csak jelmez. Artatlanul visszamosolyogtam, mire továbbindult az asztalok között. A pajzsom nélkül persze bajban lettem volna; éreztem, ahogy nagy fáradtsággal kreált védműveimet vadul feszegeti az éledő energia.

A jaguáremberek találomra kiválasztottak néhány nőt a közönség soraiból. Elsőként egy platinaszőke divatcicamicát állítottak fel. A csaj a száját takarva viharászott. A következő egy konszolidált barna volt, aki vonakodva ugyan, de hagyta, hogy a színpadhoz vezessék. Egy erősen latinos kinézetű, hosszú hajú félvért szólítottak harmadiknak. Fegyverként is használható acél túsarkain többször is megbotlott, és csak bőrbe csavart kísérője mentette meg a biztos hasra eséstől. Ahogy koordinálatlan mozgását elnéztem, jócskán felönthetett a garatra.

Sötét alak tűnt fel előttem, és eltakarta a színpadot. Kreol arc nézett le rám, melyet vicsorgó állkapocs keretezett, a kipreparált jaguár arany szembogara úgy ragyogott, mintha engem bámulna. A férfi felém nyújtotta a kezét.

Határozottan megráztam a fejem.

Ő türelmesen, kinyújtott kézzel várt. Újra nemet intettem.

– Azért kösz a lehetőséget.

Dallas áthajolt Edward előtt; egészen rá kellett hasálnia az asztalra, hogy közel kerüljön hozzám, lófarokba fogott haja szétterült az abroszon. Olaf a copfot nézte, a tekintete zavarossá vált. Már egészen megfeledkeztem az alapproblémáról, amikor meghallottam Dallas hangját.

– A negyedik menyasszonynak alacsonynak és göndör hajúnak kell lenni – Biztatóan rám mosolygott, és megpaskolta a kezem. – Menjen csak. Meglátja, nem lesz semmi baj.

A férfi közelebb lépett hozzám. Hirtelen megcsapott az alakváltók semmi máshoz nem hasonlítható, nehéz pénzsmazaga. Erősen koncentrálnom kellett, hogy tartsam a pajsomat, mert énem Richardhoz tartozó része ki akart törni és meghemperegni az illatban. Megijedtem, mert az állati ösztönreakciókkal szemben tehetetlen vagyok.

A férfinak erős akcentusa volt. Sokkal inkább parancsüvöltözéshez szokott, mint suttogáshoz, és ezt rögtön hallani lehetett rajta.

– Tiszteld meg szentélyünket a jelenléteddel. Nincs mitől tartanod.

Mit mondjak, nem győzött meg. Edward sokatmondóan rám nézett.

– Kár lenne kihagynod egy ilyen élményt.

Nem azt mondta, emlékezz, Anita, szerepet játszol. Az alakváltó akkor is hallott volna minden szót, ha a terem túlsó végében susmorogtunk volna, hát még, hogy ott állt mellettünk. Csak egy turista vagyok, és mint ilyen, kötelességem kapva kapni az ehhez

hasonló alkalmakon.

Mély sóhaj kíséretében a kezemet nyújtottam. A leopárd tenyere meglepően forró volt. A likantrópok többsége átveszi az alteregója testhőmérsékletét, Richard bőre is egyre melegebb a telihold közeledtével. Igen ám, de alig pár napja múlt újhold. Hol van még a fénylő teljesség, ami a bennük lakó vadállatot szólítja?

Talán csak melege van a bundában.

Na, persze.

A pap felszólította a közönséget, hogy nagy tapssal köszöntsék az utolsó menyasszonyt. Vagyis engem.

Minimális lelkesedéssel csatlakoztam a csoportosuláshoz az elefántcsontszín „istenség” körül. A jaguárember a csukladozva vihogo szőke mellé állított. A nőből erős sörszag áradt. Vagyis nem azért idéetlenkedik, mert ideges. Szuper. Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy figyelmen kívül hagyjam a tangás fickót. Meztelen válla fölött a másik két nőt figyeltem elmerülten. A pipaszár lábú latinó veszélyesen billegett a túsarkain. Benne is lehetett egy-két löket. A másik nő tömbös testalkatú volt; nem kifejezetten kövér, csak darabos. Ápol-és-eltakar fekete ing lötyögött rajta és fekete nadrág. Elkapta a tekintetem. Láthatólag ő is zavarban volt. Na ja, a nézőkkel való interaktivitás remek ötlet, ha a nézők önként és dalolva interaktívak.

– Íme, a menyasszonyaid – mutatott a pap teátrális gesztussal a hölgykoszorúra. – Űrítsd fenéig a gyönyörök kelyhét.

Mintha összebeszéltünk volna, tömböcskével együtt hátrálni kezdtünk. A szókének és a dél-amerikainak viszont több se kellett, lelkesen rácuppantak a férfirra: a karjába simultak, és úgy heherésztek, mint akiket csiklandoznak. A férfi pedig játszott nekik a bagzó kandúrt, noha alig-alig ért hozzájuk. Először azt hittem, ez a műsorpolitika szerves része, de volt a testtartásában valami merevség, ami ennek ellentmondani látszott. Korántsem érezte magát olyan jól, ahogy első ránézésre gondolta volna az ember. Amikor finoman, de határozottan lefejtette magáról a két macát, rúzsnyomok

éktelenkedtek a mellkasán és az arcán. Felénk nyújtotta a kezét, én pedig még egy lépést hátráltam. A barna hajú nő mellém húzódott; spontán egységfrontba tömörültünk. Idegességében – valószínűleg maga sem vette észre – megfogta a kezem.

– Ramona vagyok – suttogta. Én is bemutatkoztam, aztán némán kapaszkodtunk egymásba. Egy pillanatra megkísértett az első-nap-az-iskolában hangulat. Azok a régi szép idők.

– Ti vagytok az utolsó falat kenyér, az utolsó korty bor – zendült a főpap hangja. – Nem tagadhatjátok meg tőle magatokat.

Ez úgy hangzott, mint egy parancs.

Ramona arca minden átmenet nélkül ellágyult. Elengedte a kezemet.

– Ramona! – suttogtam, de mintha nem is hallott volna. Engedelmesen a férfi karjába omlott, és megcsókolta.

Az „istenség” sokkal több gyöngédséggel halmozta el, mint a másik kettőt. A szőke és a félvér közben térdre ereszkedett. Talán nem bírták a feszültséget. A jelenet kezdett másodosztályú német pornófilmre hasonlítani.

A férfi gyengéd csókot lehelt Ramona homlokára, aztán elengedte. A nő mozdulatlanul állt, a szeme csukva, az arca ernyedt, kifejezéstelen. Nem tudtak volna olyan dolgot kérni tőle, amit meg ne tett volna.

Manapság súlyos börtönbüntetés jár azért, ha valakire rábizonyítják, hogy embertársait mágiával manipulálja. Néztam Ramonát, ahogy engedelmesen várja a következő parancsot, és arra gondoltam, itt helyben fel kellene jelentenem az egész bagázst. De ha a Város Úrnője segít felderíteni a gyilkosságokat, pár agytrükk még bocsánatos bűnnek számít. Volt idő, amikor semmi pénzért nem toleráltam volna az ilyesmit. Persze mindenki megvehető. Naivitás lenne azzal hitegetnem magam, hogy én vagyok a kivétel; ha aközül kell választanom, hogy egy számomra szimpatikus nő nyilvánosan leégeti magát, vagy egy újabb „túlélőnek” kell virágot vinnem a kórházba, akkor az előbbit választom. Egy halandó szolgál

agytrükkjei talán nem hagynak maradandó nyomot a lelkében. Persze az is az újdonság erejével hatott rám, hogy egy halandó szolgál egyáltalán képes belepiszkálni valakinek az elméjébe. Ha utasítják, hogy keféljen a fickóval, akkor persze vége a dalnak. Mindennek megvan a határa. Csak hát ezek a határok nem ott húzódnak, ahol négy évvel ezelőtt. Vagy akár csak tavaly ilyenkor. Hagytam, hogy megtörjék egy embertársam akarátát; ez bántott ugyan, de ahhoz nem eléggé, hogy tegyek is valamit.

A szőke nő beleharapott az „istenség” elefántcsont fenekébe, mire a férfi összerezsent. Háttal állt a közönségnek, úgyhogy valószínűleg én voltam az egyetlen, aki látta az arcán átvillanó haragot. A pap továbbra is a színpad szélén állt, nem akarta elvonni a figyelmet a fő attrakcióként térbe állított erotikus Laokoón-csoportról, de minden figyelmét nekem szentelte. Az ereje acélpántként feszült a halántékomra.

– Egyetlen asszonya sem hagyhatja magára a szükség órájában.

A torkom elszorult, hasogatott a fejem, de nem tudott rákényszeríteni, hogy odamenjek a férfihoz. Viszont ha továbbra is állok, mint a faszent, lőttek az inkognitómnak. Hej, de rühellem az álrúhás akciókat!

Próbáltam kirekeszteni az agyamból a pap mélyen zengő hangját, és beléptem a reflektorfénnyel megvilágított körbe. Szerencsétlen fickót teljesen lefoglalta, hogy távol tartsa a szőkét a tangájától. A másik nő a lábánál ült, mint egy engedelmes öleb. Csak Ramona állt mozdulatlanul, a keze ernyedten lógott. Szerencsére a pap velem volt elfoglalva. Ramona biztonságban volt. Egyelőre.

A latinónak egy óvatlan pillanatban sikerült lehúznia az oldalpántot a férfi csípőjén. A szőke kihasználta az alkalmat, és benyúlt a tangába. A férfi megragadta a kezét, és megpróbálta színpadképesen kiszabadítani magát a szorításból. A cicamica persze nem engedte. Egész más lett volna a helyzet, ha az előadó nő, az önkéntes pedig férfi. Na ja, a kettős mérce visszafelé is működik. Senki sem sietett a segítségére; magának kellett megoldania a

problémát.

Arrébb toltam Ramonát, mint egy bútordarabot. A férfi rám nézett. Hatalmas grafityszürke szemei voltak, széles fekete gyűrűvel az írisze körül. Nem tudom, mit olvasott ki az arcomból, de elengedte a szökét. Remek. A körmömmel belevájtam a tyúk karjába, jó háromujjnyira a könyökhajlattól. Ez a fogás mindig beválik. Nem kezdett el csapkodni, csak rám meredt piától fátyolos tekintettel. A fájdalom kezdett áthatolni az alkoholfelhőn. Ha elég sokáig tartom, kijózanodik. Negyedóra elég is lenne. Már ha nem ájul el idő előtt.

Azon tűnődtem, milyen terminológiával tudnám a legbiztosabban megértetni magam. Az ösaszonyos-kőbunkós mellett döntöttem.

– Az enyém – jelentettem ki határozottan, és olyan halkan, ahogy csak tudtam. A teremnek remek akusztikája volt, szerintem még az utolsó sorban ülők is tisztán hallották. A félvér menekülőre fogta a dolgot, de megbotlott a szűk szoknyájában, és orra bukott. Négykézláb pofára esni, ezt tanítani kéne. A szökét pár lépéssel arrébb tereltem, aztán elengedtem a karját.

– Maradj itt! – adtam ki az ukázt. Magához szorította a kezét, és sértődött pillantást vetett rám. De legalább nem pofázott vissza.

Hát nem egészen ilyen estét képzeltem el magamnak. Először hagytam, hogy agymanipuláljanak valakit, aztán részeg particicákat inzultáltam. Lehet az éjszaka még ennél is szarabb? Költői kérdés. Ránéztem a natúrszeletre, és gőzöm se volt, mihez kezdjek vele. Szívem szerint angolosan távoztam volna, de erre, sajna, nem volt mód. Az sem vigasztalt, hogy vastagon ki vagyok bélelve fegyverekkel. Egy láthatatlanná tévő süveg jobban jött volna. Nem lett volna szabad a színpadra tennem a lábam.

A férfi hátat fordított a nézőtérnek, és egészen közel hajolt hozzám.

– Kösz, hogy levakartad – lehelte a hajamba.

Most mondjam azt, hogy nem szívesen? Zavartan biccentettem, és ettől az apró mozdulattól az arcába hullott a hajam. Tökéletesen tisztában voltam vele, milyen közel van hozzám, és hogy majdnem

teljesen pucér. A kezem csak azért lógott sután, mert nem akartam hozzáérni. Kiszáradt a szám, és gombóc gyűlt a torkomba. A szívem olyan erősen dübörgött, mintha kilométereket futottam volna. Valaki mondja, hogy ez csak a magaslati levegő mellékhatása.

Az arcát a hajamba temette.

– A nevem César.

Forró, tömény illat csapott meg, a legkevésbé sem emberi szag. Olyan sűrű volt, hogy megfürödhettem volna benne. Szinte éreztem, ahogy a vastag bunda végigsimítja az arcomat. Beleszédültem. A testi-lelki azonosság kódja átszágulzott rajtam, és ledöntötte összes gondosan felépített védőbástyámat.

Éppen időben sikerült elvágnom magam Richardtól és Jean-Claude-tól. Egyedül voltam a saját bőrömben, de a jelek működésbe léptek.

Az alakváltók megismerik egymást. Bár nekem nincs különbejáratú szörnyetegem, Richard vadállata számára olyan vagyok, mint ablak a világra. És az ablak tárva-nyitva állt Ha számítottam volna rá, talán becsaphattam volna az orra előtt. Talán. A hőség hullám végigpulzált a bőrömon, aztán a tölem idegen energia elcsitult, és lassan elenyészett.

César hátrahőkölt, mintha megégettem volna. Aztán sokatmondóan elmosolyodott. Nem ő az első alakváltó, aki azt hiszi, én is közülük való vagyok. Nem sok halandót köt ilyen szoros kötelék egy likantróphoz. Eddig csak egyetlen hasonló cipőben járó kollégával volt alkalmam konzultálni. Ő egy vérfarkas helyett egy vértigrissel közösködik, de mindketten egy vámpír triumvirátusának tagjai vagyunk, és egyikünket sem boldogít a tudat.

César az arcom elé tartotta a tenyerét. A túlvilági energia körbevett, mint egy pulzáló kagylóhéj. Önkéntelenül behunytam a szemem, pedig még nem is ért hozzám. Átlebegett az agyamon a gondolat, hogy ezennel végleg eljátszottam a turistavízumomat. Épp nyitottam a szám, amikor megérintette ad arcomat. Teljesen felkészületlenül ért a dolog. Minden szőrszálam vigyázzba állt,

libabőrös reszketés futott végig a testemen. Az energia Césár felé áramlott, ahogy az örvény elkapja a falevelet. Mindössze annyit tehettem, hogy meglovagolom ahelyett, hogy hagyom eluralkodni magamon. Az arcomat két kezébe fogta, és egészen közel hajolt hozzám. Belekapaszkodtam. A túlvilági energia átfűjt félig nyitott ajkai között, akár a forró szél. A szánk összeért, és a két erőkör egybeolvadt. Égetett az érintése; úgy éreztem, mintha átizzana a bőrünk, a húsunk, a csontunk, ahogy az olvadt acél áteszi magát a selymen.

Az energiavihar ugyanolyan váratlanul csitult el, mint ahogy feltámadt. Amikor magunkhoz tértünk, csak pislogtunk, mint az alvajárók, akik a csúrtetőn ébrednek. Meg akart csókolni, de a kezemet a mellkasára tettem, és határozottan eltoltam magamtól. A szíve a tenyerem alatt dörömbölt. A tekintetem a nyaki vénára tévedt. Figyeltem az apró, nem szűnő lüktetést a torkán, mintha a világ nyolcadik csodája volna. A szám kiszáradt, de nem az altesti bizsergés tért vissza. Egészen közel hajoltam hozzá, az arcomat befűrtam a nyakába, hogy minél közelebb érezzem a zúgó-morajló, vérmeleg életet. Legszívesebben belevájtam volna a fogam. Tudtam, a vére melegebb volna, mint egy közönséges halandóé. Nem egyszerűen meleg, hanem forró; az élet áramlása, amelyre minden hideg test áhítozik.

Erősen összeszorítottam a szemem, és hátratántorodtam. Nem volt köztünk közvetlen kapcsolat, de egyszerre éreztem Richard önemésztő tüztét és Jean-Claude hűvös szomjúságát. Ez volt az a pont, amikor mélyen eltemettem magamban a jeleket. Nem először fordult elő, hogy azon tűnődtem, ők vajon énem melyik sötét szeletét hordozzák magukban. Ha még egyszer az életben beszélek velük, feltétlenül megkérdem. Vagy inkább mégse.

A fények kialudtak. Valaki mellém lépett.

– Ne éj hozzám!

– Kérlek, kövess a hátsó színpadra. Bocsánatkéréssel tartozunk neked. – A pap felém nyújtotta a kezét. – Hidd el, nem voltak

ellenségesek a szándékaink.

Mit volt mit tennem, elfogadtam a békejobbot. Semmi sem történt. A tenyere emberi hőmérsékletű volt, a szorítása határozott, tekintélyt parancsoló. Egy sötét sarokba vezetett. Césár már ott volt a három másik nővel, körülöttük a vérjaguárok posztoltak. A szőke és a latinó láthatólag újra összeszedte a bátorságát. Césart tapízták, aki viszont elmélyülten csókolózott Ramonával. A nőt ezúttal a legkevésbé sem láttam passzívnak.

Lecövekeltem biztonságos távolságban a kvartettől. Nem bíztam magamban, de ezt nem kellett hangosan kimondanom. A főpap e nélkül is tökéletesen értette.

– Mindössze annyit kérek, hogy állj oda melléjük. Semmi mást nem kell tenned.

Nem is tudom, miért hittem neki. Beálltam az orgiasztikus jelenet hátterébe, és igyekeztem feleolyan feszélyezettnek mutatni magam, mint amilyen voltam. Lepedőnyi fehér vetítövászon ereszkedett alá a plafonról. Amikor a helyére került, a pap félrevont. Egy alkatra hozzám hasonló nő bukkant elő a takarásból, és átvette a helyemet. Az egyik jaguár kivonszolta a szőkét, és az ő helyére is egy színésznő állt.

Sorban mindenkit lecseréltek, Césart is beleértve. A pantomimesek árnyékorgiát rendeztek a fehér paraván mögött, amit kinagyítva vetítettek a feszülten figyelő nagyerdeműnek. Nem sokat csináltak, de az izzasztóan nézhetett ki a nézőtérről. Szanaszét repültek a szoknyák, blúzok és harisnyák. Hát ezért mondta Dallas, hogy alacsony-göndör nő kell nekik, hogy meglegyen az összes menyasszony.

A főpap a szűkös, lefüggönyözött hátsó színpadra vezetett. Itt már beszélhettünk anélkül, hogy a nézőtéren hallani lehetett volna.

– Ha tudtuk volna, hogy nem vagy közönséges halandó, nem választottunk volna be a menyasszonyok közé. Bocsáss meg a figyelmetlenségünkért.

– Vegyük úgy, hogy nem történt semmi.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Kutató tekintettel nézett rám. Tiszteletet érdemlő tudás sugárzott a szeméből.

– Nem uralod teljességgel a benned lakozó erőt. És nem is fogod, amíg nem békéltél meg vele.

Ebben van valami. Talán tényleg nem tudom elfogadni, ami vagyok. Az is igaz, hogy így nehezen fogom megtalálni a helyem a világban. De valahogy éppen nem voltam vevő a mélyfilozófiai eszmefuttatásokra.

– Így van – zártam rövidre a kört. A szemöldökét ráncolta; nem szokott hozzá, hogy tiszteletlenül beszéljenek vele. Itt mindenki félt tőle. Talán jobban tenném, ha én is félnék, de amikor rájöttem, hogy ki akarok harapni egy darabot César nyakából, besokalltam. Úgy éreztem, ennél szörbörzölőbb élményben egyhamar nem lesz részem. Na jó, talán ez túlzott optimizmus a részemről. Jobb, ha az ember nem becsüli alá a több száz éves vérszívók kreativitását. Többet tudnak a fájdalom anatómiájáról, mint mi, közönséges halandók valaha fogunk.

A főpap intésére az egyik bundás odalépett hozzánk. Az a jaguárember volt, aki kiválasztott engem a nézőtérrel. Fél térdre ereszkedett, és alázatosan fejet hajtott.

– Te invitáltad a szentélyünkbe ezt a nőt? – kérdezte a pap.

– Igen, Pinotl.

– És nem láttad rajta a jelet?

– Nem, parancsolóm, nem láttam.

– Válassz hát!

A bundás alak kést húzott elő az övéből. Faragott türkiznyele támadásba lendülő jaguárt formázott, benne hathüvelykes obszidiánpenge. Némán feltartotta a kést, a főpap pedig elvette tőle. A férfi megoldott egy rejtett csatot a jaguárbőrön, és hátratolta a kapucnit. A haja vastag, hosszú fonatban lógott a hátára. Felemelte az arcát, minden vonása élesen kirajzolódott a fényben, akár egy azték templomi faragvány.

Várt.

A közönség izgatottan felmorajlott. A perifériás látómezőmben megvillantak a félmeztelen testek, és valami nagy és fallikus. Normál esetben odanéztem volna, de most jobban érdekelt, mi történik a függöny innenső oldalán.

A férfi égnek fordított arca, a pap áhítatos tekintete, a fekete penge baljós csillogása. Ez itt nem pantomim, hanem a valóság. Valakit megbüntetnek, mert egy alakváltót választott a közönség soraiból, holott egy embert kellett volna. De én nem vagyok alakváltó, ergo nem hagyhatom, hogy felszeleteljék. Még azon az áron sem, hogy fel kell adnom az inkognitomat.

– Várj!

– Hogy mersz beleavatkozni? – nézett végig rajtam megvetően. A feje fölé emelte a pengét.

Nem láttam félelmet a jaguárember arcán, csak a komolyságot. Édes Jézusom, de rühellem a fanatikusokat! Úgy döntöttem, a francba Edwarddal és Anita Leevel. A szerepjátszás sohasem ment valami jól. Valahogy mindig kibújik a közmondásos szög a közmondásos zsákból.

– Nem vagyok alakváltó.

– Hazugsággal nem tehetsz jóvá egy súlyos tévedést.

– Az igazat mondom.

A pap intett.

– Césár.

Tele voltam kérdésekkel, és úgy éreztem, az agysejtjeimet gyilkolom, amikor mindent bele akarok kalkulálni, amit nem tudok. Ha elárulom, ki vagyok, talán akaratlanul is keresztülhúzom Edward terveit. Még az is lehet, hogy komoly veszélybe sodrom magunkat. Intenzíven rühelltem Edwardot, amiért nem közölte velem, mit tervez. Vajon megéri a biztos halálba rohanni, hogy megmentsek egy vadidegen alakváltót az összekaszabolástól? Naná, hogy nem. De ha máshogy teszem fel a kérdést: megéri egy idegen életét megmenteni a sajátunk kockáztatásával? Talán. Césár megjelent mellettem, és karnyújtásnyira a főpaptól megállt. A pengét nézte.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Mit követett el?

– Kiválasztotta a közönségből ezt a nőt – felelte a főpap –, és nem érezte a szörnyetegét.

– Mert nincsen szörnyetegem – deklaráltam határozottan.

– César jóízűen felnevetett.

– Láttam az éhséget a szemedben.

Éhség? Nahát, újabb alakváltó terminusz technikus, amit még sosem hallottam. Erősen törtem a fejem egy kecske-megmarad-káposzta-jóllakik verzión. Nem ment.

– Az éhség, amit láttál, valaki mástól való – mondtam végül.

Reméltem, hogy az igazság nem lesz fájdalmas. Egyikünknek sem.

A főpap viszont úgy döntött, elege van a süketelésemből, és teljes figyelmét az előtte térdelő alaknak szentelte. Lassan, fokozatosan belenyomta a pengét a férfi arcába. A vágást előntötte a vér, és hosszú csíkokban az álláig folyt. Egy ideig némán szemlélte a hatást, aztán a másik arccsont alá illesztette a pengét. A félhomályban is jól látszott az első kibuggyanó vércsepp, mint egy túlméretes, sötét gyöngy.

Közelebb léptem.

– Nem hagyhatom, hogy olyasmi miatt büntesd meg, ami nem az ő hibája.

– César!

A férfi meg sem mozdult.

– Nekem te nem parancsolsz.

A főpap szeme sötéten villant.

– Vigyázz, César, nehogy a színjáték egyszer valósággá váljon!

Bárcsak értettem volna, miről beszélnek.

– A vendégünk csak azt akarja, hogy meghallgasd. Ez olyan nagy kérdés?

Nem hallottam, hogy utasítást adott volna, de érzékeltem a mozgást a hátam mögött. Két jaguárember csatlakozott kedélyes társaságunkhoz. Pár másodpercem volt, hogy eldöntsem, a pisztolyt vagy a kést rántsam elő. Ha meg akartak volna ölni, rég megtették

volna, vagyis a kés is elég lesz. Emberi számítás szerint. A bundások lépésről lépésre közeledtek, és halk, fenyegető morgás tört elő a torkukból. Addig hátráltam, amíg a térdeplő delikvens közém és a jaguárok közé nem került.

– Semmi közöm hozzá, mit művelsz vele, ez igaz. De nem venném a lelkemre, hogy olyasmiért filézd ki, amiben ártatlan.

Válaszul a pap újra belevágott a férfi arcába, ezúttal lassabban és mélyebben. Úgy néztem, minden igyekezetem ellenére csak rontok a dolgokon. Megbűvölten figyeltem, ahogy a seb beforr, és támadt egy ötletem. Közelebb araszoltam a vérző bundáshoz. A két testőr nem mozdult. Én is így gondoltam. Amíg nem nyúlok a paphoz, azt csinálom, amit akarok. Az első seb tökéletesen begyógyult, még hozzá heg nélkül, a friss vágás pedig szemmel követhető tempóban forrt össze. Ezek szerint az obszidián nem úgy működik, mint az ezüst. Mindig tanul valami újat az ember.

A közönség vastapsban tört ki. A hang elszabadult orkánként visszhangzott az apró hátsó színpadon. A pantomimszínészek kislisszantak a fehér vászon mögül. Már csak a finálé volt hátra. Mindenki megfordult a zajra, még a főpap is.

A pillanatnyi szünetet kihasználva az ujjamat gyorsan végighúztam az obszidiánpengén. Mintha üvegszilánkba nyúltam volna, az éles fájdalom azonnal belenyilallt a kezembe. Nagyot szisszenve hátraléptem.

– Mit tettél? – mennydörgött a pap.

A kérdést talán még a nézőtéren is hallották.

– Bebizonyítom, hogy nem vagyok likantróp. A haragjától csaknem fortyogott a levegő.

– Megszentségtelenítetted...

Most mondjam azt, hogy ha valaki hajlandó lenne kommunikálni velem ahelyett, hogy a titkait dédelgeti, nem kellene beleártanom magam olyan dolgokba, melyekhez semmi közöm? Nem mondom.

A pap a térdeplő férfi elé dobta a pengét. Az felemelte, és a homlokával megérintette. Aztán lenyalta, óvatosan, finoman, amíg a

hegyéhez nem ért, ahol összevénéztem. Becsúszhatta a szájába, és szopogatni kezdte. Összevissza metélte magát, de olyan arcot vágott, mint akinek orgazmikus élményben van része. Le nem vette a szemét rólam, és a tekintete forrósággal telt meg. Ugyanazzal a sötét csillogással, ami minden férfi szemében ott van, ha a szexre gondol.

Valaki megfogta a kezem. Összerezcentem.

– Színpadra! – súgta César. – Gyere! – Miközben magával vonszolt, a szeme árkából a térdeplő férfit figyelte.

Micsoda bolondokháza!

A másik három nő már a helyén volt a félhomályba burkolózó fehér vászon mögött. Időközben mindenki megszabadult a fölöslegesnek ítélt gőnceitől. A latinó csaj kihámozta magát szűk szoknyájából, az előbukkanó vörös bugyi stílusában is illett az életveszélyes túsarkúhoz. A szőke alsóneműben virított, és még mindig virágos jókedve volt. A latinónak dőlt, és közös erővel szétvigyorogták a fejüket. Ramona csöndben állt, mozdulatlanul és enerváltan.

A főpap halk hangját hallottam a háttérből.

– Vetközz! – Ramona engedelmesen gombolni kezdte a blúzáat. A melltartója hétköznapi darab volt, fehér és egyszerű. Nem hiszem, hogy mutogatni akarta volna. A blúz leesett a földre. Megragadtam a kezét, mielőtt a nadrágját is levehette volna.

– Na, azt már nem!

Elernyed, mintha ez az apró ellenhatás megtörte volna a varázst, de nem nézett rám. Nyitva volt a szeme, de hogy mit látott, csak ő tudta volna megmondani. Biztosan nem azt, ami éppen körülötte zajlott. Felkaptam a blúzt a földről, és a kezébe nyomtam.

Ösztönösen maga elé húzta.

César maga mellé rántott.

– Nincs több idő!

A vászon lassan emelkedni kezdett.

– Te sem lehetsz felöltözve – suttogta, és lehúzkodta a kabátomat a vállamról. Előbukkant a pisztolytáskám. Ez így nem lesz jó.

A vászon a térdünknel járt.

Két marokra fogta az ingemet, és kirángatta a nadrágomból. Letérdelt elém, és amikor feljött a függöny, elkezdte nyalogatni a hasamat. Legszívesebben üstökön ragadtam volna, hogy leszedjem magamról, de nem volt elég hosszú a haja, hogy belemarkolhassak. A sörtéje puhább volt, mint az enyém lett volna, ha nekimegyek nullás géppel. Amikor finoman belém harapott, elegendő lett; határozottan az álla alá nyúltam, és felemeltem a fejét. Reméltem, hogy elenged. Elengedett. A tekintetében olyan kifejezés ült, amit nem tudtam hová tenni, de több fokozattal zavarba ejtőbb és komplexebb volt, mint amit az ember egy idegen szemében látni szokott. A komplexitástól pedig – hogy a zavarról ne is beszéljünk – herótom volt.

César természetellenesen fürge mozdulattal szökkent talpra. Edward – hal még eddig nem tette volna – most biztosan kiszúrta, hogy nem ember. César a latinóhoz lépett, és mandulatisztító csókot adott neki búcsúzóul. Aztán megpörgette, mint egy parkett-táncos, és a jaguáremberek gondjaira bízta, akik visszakísérték a vihogó nőt az asztalához. A ruháit a karjában cipelte.

A szőke következett. A kötelező gyakorlatelemként elcsattanó nyelvespuszi után váratlanul César nyakába ugrott, lábát a derekára kulcsolta, nehéz választás elé állítva a férfit; vagy megtartja, vagy akkorát esnek, mint a tavalyi olajárindex. César a színpad szélére sétált vele, de a nő még mindig vadul csimpaszkodott belé. A jaguárembereknek kellett lefejtetniük róla, szó szerint. A fejük fölé emelve szállították le a színpadról, miközben a csaj karmolt, harapott és rúgkapált. Amikor letették az asztalánál, hisztérikus hiénakacajban tört ki.

Időközben Ramona is magához tért. Álmosan pislogott, mint aki nem tudja, hol van. Meglátta a gyűrött blúzt a kezében, és majdnem elájult rémületében. César segíteni akart neki felöltözni, de a nő vadul csapkodni kezdett maga körül. Pánikrohamában mindenkiben ellenséget látott. Engem sem engedett közel magához. Nagy

igyekezetében, hogy senki se érjen hozzá, elbotlott, és végigvágódott a parketten. Egy férfi jött érte az asztalától, átkarolta, és kikísérte a bámuló idegenek gyűrűjéből. Még sokáig lehetett hallani, ahogy spanyolul hadar valamit, és hangosan hüppög. Nem mehetek el a városból, amíg meg nem bizonyosodom róla, hogy a lélekmanipulációs trükk nem hagy maradandó nyomot. Ha egy vámpír művelte volna vele ugyanezt, bármikor szólíthatná, és Ramona agyatlanul rohanna. Nem volna más választása.

César előttem állt. Megfogta a kezem. Először azt hittem, régimódi kézcsokot tervez, de azt a mancsomat fogta, amit megvágtam, hogy megbizonyítsam, nem gyógyulok rekordsebességgel. Nem mintha bárkit is érdekelt volna. Apró vágás volt, és már nem is vérzett, de nem is gyógyult szemmel látható tempóban.

Rám pislogott.

– Ki vagy te?

– Hosszú történet – suttogtam.

Gyengéden megcsókolta a sebet, aztán a szája rázárult az ujjamra, és lecsúszott az ujjam tövéig. Ahogy lassan kihúzta a szájából, friss vér gyűlt a seb tetejére, és megcsillant a reflektorfényben. A nyelve egy gyors mozdulatával a szálába kanalazta. Közel hajolt, mintha meg akarna csókolni, de én megpördültem, és a lépcső felé vettem az irányt, el Césartól és az egész vérszomjas bagáztól.

A jaguárfickók már nyúltak a kezemért, de elővettem az ünnepnapokra tartogatott anyagilkos pillantásomat. Elhátráltak, és hagyták, hogy magam birkózzam meg a lépcsővel. Na, azért! Edward előzékenyen kihúzta a székemet. Ennyit a mániáimról, gondoltam, de nem volt erőm vitatkozni.

Mialatt a színpadon voltam, kihozták a vacsoránkat. Edward hófehér vászonszalvétát nyújtott felém. Elvettem, és az ujjam köré csavartam.

Dallas odaguggolt mellém, a karját a székem támlájára tette.

– Mi történt hátul? Én is voltam már önkéntes, de még soha senki nem sérült meg előadás közben. – Az arcán tanító nénis aggodalom

ült.

– Legközelebb figyeljen jobban. – Ez némileg barátságatlanra sikerült, de momentán nem futotta javított verzióra. A professzor asszony nem értette, de leesett neki, hogy nincs kedvem hosszas magyarázkodásokba bocsátkozni. Szó nélkül visszaült, és Edward gondjaira bízott.

Edward odahajolt hozzám, a száját a fülemhez szorította, és olyan halkra fogta a hangját, hogy szinte csak lélegzett a fülembe.

– Tudják, ki vagy?

Magam alá húztam a lábam, hogy felérjem, és nekidőltem. Ez kényelmetlenül testközeli pozíciónak sikeredett, de legalább olyan halkan tudtam suttozni, hogy magam sem voltam benne biztos, hallom-e, amit mondok.

– Nem. De arra rájöttek, hogy nem vagyok halandó, és a legkevésbé sem turista. – Átfogtam a vállát, mert nem akartam, hogy elhúzódjon. Volt egy kérdésem, amire választ akartam. – Mi a terved?

A témához képest negédes Ted-pillantást vetett rám. Olyan közel nyomta a száját a fülemhez, ami a felületes szemlélő számára szexuális előjátéknak tűnhetett. – Nincs terv. Azt akartam, hogy a saját szemeddel lásd őket.

– Nincs terv? – kérdeztem vissza.

– Hazudnék én neked?

Hazudna-e nekem? Felkel-e holnap a nap? Naná!

A pantomimszínészek ismét a színpadra léptek, és a főpap sorban bemutatta őket. Nagy tapsot és hujjogást kaptak, gondolom, emberesen megdolgoztak érte. Örültem, hogy nyilvánosan lerombolták az illúziót, és nem hagyták szegény Ramonát kétségek között vergődni élete hátralevő részében, miféle bacchanáliában vett részt.

– Most pedig költsek el a vacsorát jó étvággyal! Nemsokára bemutatjuk az este következő, és egyben utolsó műsorszámát.

Kivilágosodott a nézőtér, és csörömpölni kezdtek az evőeszközök.

Amikor a számba vettem az első falatot, konstatáltam, hogy valami fatális félreértés folytán borjúhúst kaptam. A pincérnő időközben hozott nekem új szalvétát. Hirtelenjében azt kaptam magam elé, hogy beleköpjem.

– Mi a baj? – Bernardo két pofára tömte magába a kaját, és láthatólag baromira ízlett neki.

– Nem szeretem a... borjúhúst – nyögtem. Amikor elmúlt a prüszkölési rohamom, vettem egy kis felismerhetetlen köretet. Talán édesburgonya. Persze a konyhaművészet sosem tartozott az erősségeim közé.

Meglepve vettem észre, hogy Edward sem eszik, csak kedvetlenül piszkálja a zöldségeket.

– Te sem szereted a borjúhúst, Ted? – csámcsogott Olaf. Újabb falatot gyömöszölt a pofazacskójába, és hagyta, hogy a saft kifolyjon a szája sarkán.

– Nem – hangzott a szófukar válasz.

– Gondolom, nem morális megfontolásból.

Dallas úgy figyelt, mintha valami sokkal izgalmasabb dologról volna szó, mint a kajapreferenciáinkról.

– Szóval maga nem szereti a borjúhúst?

– Nem.

Olaf egy falat húst tűzött a villájára, és a nő felé nyújtotta.

– De maga szereti, igaz?

Különös mosoly ült ki a nő arcára.

– Én itt minden este borjúhúst eszem. – Nem fogadta el a felajánlott húsdarabkát, helyette vett egyet a saját tányérjáról. Biztosan lemaradtam valahol, de mielőtt rákérdezhettem volna, újra kialudtak a fények. A finálé.

Ha még utána is éhes leszek, biz’ isten beszerzek egy adag aszott sült krumplit.

24.

A terem teljes sötétségbe borult. Magányos reflektorfénypászma keringett a fejünk fölött, aztán megállapodott a terem legtávolabbi sarkában.

Egy alak lépett a fénynyalábba. Rikító vörös és sárga tollak díszítették koronaszerű fejfedőjét, tollakból szőtt palást borult a vállára. César volt az. Ahogy felemelte a fejét, a fények intenzívebbé váltak. Súlyos arany fülbevalók csüngtek a fülcimpájából, végig a fülkagylója szélén. A nyakában filigrán pánsíp lógott. A szájához emelte, és halk, trillázó hang töltötte be a félhomályt. Gyönyörű, hátborzongató dallam volt, mint valami éteri zokogás. Egy jaguárember kioldotta a tollas palást szalagját, és eltűnt vele a sötétben. Láthatóvá vált a nehéz aranygallér, amit alatta viselt. Így első ránézésre egy vagyont érhetett. Újabb kezek bukkantak elő a sötétből, és leemelték róla a tollas fejdísz is. Lassan sétált végig az asztalok között. A dal megremegtette a sötétséget, felgyűrte és örvényeket keltett benne. Az egyik pillanatban felfelé tört, hogy aztán erejét veszítve a mélybe zuhanjon. César mesterien bánt a hangszerrel. A jaguáremberek időközben leoldották a karjára csatolt pajzsot, aztán elvették tőle a különös íjszerű botot a hozzá tartozó tegezettel együtt. Most már elég közel járt hozzánk ahhoz, hogy megcsodálhassam a derekán viselt, gazdagon díszített nefritövet. A szoknyája elejét apró tollak borították, alóla átsejtett a vastag és színpompás szövet. Újabb kezek bukkantak elő, és megszabadították a nefritőtől, végül a tollkötényes szoknyától is. Csak az előző számból ismerős bőrszínű tangát hagyták rajta.

A vibráló dallam a magasba csapott, ahogy César elhaladt az utolsó néhány asztal között. Az ember szinte látta a magasban verdeső, szárnyaszegett hangokat. Ez több volt, mint önmagáért való

zene. Rituálé volt a szó legnemesebb, legősibb értelmében. A rituális zenéről az embernek a dobok ugranak be, a szívverés monoton döngése, a természet örök apálya és dagálya. De nem minden rituálé ilyen földhözragadt. A zene jó esetben arra emlékeztet minket, mi a valódi célja rövid ittlétünknek. Hé, te, odafenn, nézz le ránk, szeress minket! Szívünk mélyén mindannyian gyerekek vagyunk, akik remélik, anyucinak-apucinak tetszeni fog az ajándék, melyet életünk anyagából fabrikáltunk.

Persze anyucinak és apucinak néha rossz napja van, de ez más lapra tartozik.

César leeresztette a pánsípot. Letérdelt, megoldotta a saruját, aztán egy közelben ülő nőnek nyújtotta. Kényelmetlen fészkelődés támadt a félhomályban, a nő nem akarta elfogadni. Nem csodálom. Megállt a következő asztalnál, és pár halk szót szólt egy másik vendéghez. A nő felállt, és óvatosan kivette az egyik fülbevalót a füléből. César asztaltól asztalig járt, és – mondanom sem kell, főként a lelkesebb női vendégek között – szétosztotta a díszeit. Így már értettem, miért a fülbevalók az öltözeke legértéktelesebb, legkevésebb autentikus elemei. Fogóeszköz – kivéve az utolsót. Fürjtojásnyi nefritfigurák hintáztak díszes foglalatban a lépései ritmusára. A bámulatos részletgazdagsággal megfaragott mohazöld kövek zömök azték istenségeket ábrázoltak.

Őszinte meglepetésemre megállt a mi asztalunknál is, pedig eddigi útján gondosan kerülte a „menyasszonyait”. Felállított, aztán elfordította a fejét, hogy kivehessem a fülbevalót. Abban a pillanatban, ahogy megérintettem a hűvös követ, tudtam, hogy nem hamisítvány. A szobrocskák meglepően súlyosak és masszívak voltak. Sosem hordtam fülbevalót, úgyhogy tanácstalanul tapogattam a bonyolult mechanikájú csatot a félhomályban. Végül kénytelen volt segíteni nekem. Gyors, kecses mozdulattal oldotta meg, amivel én percekig szerencsétlenkedtem. Alaposan megfigyeltem, hogy csinálja, és a másikat már magam is ki tudtam szedni. Ügyes kislány. Csavaros csatja volt, vagyis nem lehetett antik darab. A csat biztosan

nem.

César odahajolt hozzám, a lélegzete melegen csiklandozta az arcomat.

– Az előadás után visszajövök érte.

Gyöngéd csókot lehelt az arcomra, és a színpadra vezető lépcsőhöz lépett. Kezébe vette a nyakában lógó hangszert, és letörte az egyiket a sok síp közül. Összeroppantotta, és a darabjait a lépcsőre szórta. Visszaültem, és szorosan markoltam a nefritszobrocskákat. Edwardhoz hajoltam.

– Mit fog csinálni?

Megvonta a vállát.

– Ezt a számot még én sem láttam.

Vettem egy kérdő pillantást Dallas professzorra, de a nő le sem vette a szemét a színpadról. César minden lépcsőfokon újabb darabját morzsolta össze a sípnak. Négy jaguárember várta a lépcső tetején. Egy malomkőszerű kölap körül álltak. A főpap is köztük volt, ezúttal a palástja nélkül. Bár nem volt kifejezetten magas, az embernek mégis az a benyomása támadt, hogy erő sugárzik belőle, szintisza erő. Első ránézésre inkább harcosnak mondtam volna, mint papnak.

César felért a lépcsősor végén magasodó szentélyhez. A négy jaguárember megragadta, és a fejük fölé emelte a csuklójánál és a bokájánál fogva. Végigmasíroztak vele a szentélyen, megmutatták a színpad négy sarkának – vagy a négy égtájnak, ki tudja. Aztán a kerek kőhöz vitték, és ráfektették. A feje hátranyaklott, a mellkasa és a csípője simult rá a kőre. Valami megvillant a pap kezében. Az obszidiánpenge.

Edward figyelmeztetően megszorította a karom.

– Balra – szűrte a fogai között.

Négy jaguárember sorakozott fel a lépcső tövében, minden eshetőségre készen. Akármire is készülnek, nem tudnánk idejében feljutni a színpadra. César azt mondta, visszajön a fülbevalóért az előadás végén. Ami azt jelenti, hogy emberi számítások szerint túléli

a mai estét. Azt akarta, hogy ne avatkozzam közbe. De a francba is, fel fogják szabadalni! A kérdés csak az, milyen apró darabokra.

Dallas odahajolt hozzám.

– Ez a műsor része – suttogta. – César havonta kétszer az áldozat szerepét alakítja. Nem mindig épp ezt a fajta áldozatot, de... ez a munkája. – Halkan beszélt, ahogy a hisztis, kiszámíthatatlan gyerekekkel szokás. Hisztis és kiszámíthatatlan gyerek lennének? Úgy markoltam a fülbevalót, hogy a nem archaikus csat belevájódott a tenyerembe.

Dallas megveregette a vállamat, aztán újra a színpad felé fordult. A jaguárok lefogták Césart, a karjuk megfeszült, szinte egyszerre vettek levegőt. César arca semmit sem árult el, sem félelmet, sem türelmetlenséget. Várt.

A pap belevágta a pengét a mellkasába. César összerándult. A kés mély árkot szántott a húsába. A férfi meg-megrándult, de egyetlen hang, nem sok, annyi sem hagyta el a torkát. Vér ömlött végig elefántcsontfehér bőrén, lilásbarna patakokban csurgott az oldalán a reflektorok szürreális fényében. A pap belenyúlt a sebbe. Amikor könyékig eltűnt a keze, César artikulátlanul felüvöltött.

Ha kitépi a szívét, azt nem éli túl, akár alakváltó, akár nem.

– Nem hal bele, higgye el – suttogta Dallas. Észrevettem, hogy a karját szorongatom.

– Ha kitépi a szívét – suttogtam dühödten –, kikaparom a magáét, és elviszem szuvenírnek.

Elkerekedett szemmel bámult rám. Aztán bólintott.

– Értem. Amit mondtam, akkor is igaz. A fiú élni fog.

Kökomolyan vette a fenyegetésemet. A legtöbb ember nem hisz neked, ha azt mondod, kikapod a szívét. Azt minden további nélkül beveszik, ha azt mondod, kinyírod őket, de ha egy kicsit plasztikusabb képet használsz, egyből leírják költői túlzásnak. Ám Dallas minden szavamat készpénznek vette. A legtöbb egyetemi tanár kiröhögött volna a helyében. Eddig sem értettem a csajt, de most már végképp nem tudtam hova tenni.

A pap hangja belehasított a síri csöndbe.

– A kezemben dobog az élő áldozat szíve. A régi időkben kitéptük volna a mellkasából, hogy az isteneknek ajánljuk, de azok az idők elmúltak. – Istenem, gondoltam, menten elbőgöm magam. – Most úgy imádjuk a halhatatlanokat, ahogy lehet, s nem ahogy a szívünk diktálja.

Az első sorokban remekül hallottuk a nedves, cuppanó hangot, ahogy kihúzta a kezét a sebből. A magasba emelte vértől lucskos karját, és a közönség fülsiketítő ovációban tört ki.

A sok ostoba birka.

A jaguárok felemelték Césart az oltárról, a lépcsőhöz vonszolták, és ledobták rajta. A magatehetetlen alak végiggörgött a fokokon, és elterült az asztalok előtt. Szörcsögve kapkodott levegő után. Azon tűnődtem, vajon a pap átszaggyatta-e a tüdejét, miközben a szíve után kotorászott. Még mindig nem bírtam magamhoz térni a döbbenettől. Havi rendszerességgel csinálja ezt a szarságot? A munkája része. Kurva élet. Nem értettem az egészet, de nem is nagyon akartam. Ha Césár a halálközeli állapottól pörög be, már így is többet tudok róla, mint amire kíváncsi vagyok.

A pap tovább szónokolt a bezsongott tömegnek, de nem figyeltem. Kegyetlenül zúgott a fejem. Figyeltem, ahogy a széttépett mellkasú alakváltó össze-összerándul, a teste lázasan rázkódik. Vércsordogált az oldalán, alaposan eláztatta a szőnyeget, de már gyógyult. A tépett szövetek kezdtek újrastrukturálni magukat.

Két kidobóember lépett oda hozzá, és fellapátolták. Az egyik a bokájánál fogta meg, a másik a hóna alatt. Elindultak vele az asztalok között. Felálltam, és utánuk loholtam. Dallas utánam szaladt; nem tudta, mit akarok. Césár a tépett mellkasát ölelte, mintha össze akarná fogni a tátongó sebet. A szemében iszonyatos fájdalmat láttam. De az ember nem csinál ilyesmit, hacsak nem élvezi valamilyen szinten. Megfogtam vértől lucskos kezét, beletettem a nefrit fülbevalókat, és rázártam az ujjait. Valamit motyogott, de eszem ágában sem volt lehajolni hozzá.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Nem ajánlom, hogy még egyszer a közelembe gyere – vetettem oda foghegyről. Azzal visszaültem, az izomfickók pedig elcipelték csöpögő terhüket. Szalvétáért nyúltam, hogy megtöröljem a kezem, de Dallas nemet intett.

– Így biztosan fogadja majd magát.

Nem vettem észre, hogy bárkivel beszélt volna, de bólintottam. Beszéljünk a Város Úrnőjével, aztán húzzunk innen a bús halálba.

Dallas elvette a szalvétát.

– Úgy illendő, hogy az áldozat vérével a kezén találkozzon vele.

Komolyan azt fontolgattam, hogy közelharcba bocsátkozom vele, amikor egy néma alak jelent meg az asztalnál. Csuklyás köpenyt viselt, és pontosan a hátam mögött állt meg. Mielőtt megfordultam volna, már tudtam, ki az. Itzpapalotl, a Város Úrnője, az önjelölt istennő. Nem hallottam, és nem is érzékeltam a közeledtét. Úgy tűnt fel mellettem, mint aki a csend egyik redőjéből lépett elő. Azt hiszem, pár másodpercig levegőt is elfelejtettem venni, amikor belenéztem a szemébe.

A pupillája opálos zöldesfekete volt, akár az obszidiánpenge, amiről a nevét kapta. A legtöbb mestervámpír szeme feneketlen kúthoz hasonlít, amelybe belezuhan az óvatlan halandó, az övé viszont olyan volt, mint valami fekete tükör. Magamat láttam benne, pontosabban egy miniatűr tükörképet, apró kámeát. Aztán a kép megkettőződött, megháromszorozódott. Egy farkasfej jelent meg az egyik oldalon, egy koponya a másikon. Aztán a három kép egymásba mosódott, a farkas és a koponya eltakarta az arcomat, és már nem lehetett tudni, hol kezdődik az egyik, és hol ér véget a másik. Aztán a kép kiélesedett. A koponya kitört a feketeségből, megtöltötte a szemét és az egész látóteremet, az egész világot. Megtántorodtam. Edward elkapott, mielőtt elvágódtam volna.

Most már éreztem a vámpírokat, Itzpapalotl népét. Éreztem őket az épület gyomrában, alattunk, fölöttünk, mindenütt. Több százan lehettek, és a legtöbbszörük nagyon öreg volt. Obszidián Pillangóra pillantottam, de ezúttal még véletlenül sem néztem a szemébe. Évek

óta nem fordult elő, hogy kerülnöm kellett volna egy vámpír tekintetét. Már kezdtem elfelejteni, milyen nehéz valakinek az arcába nézni anélkül, hogy szemkontaktust teremtsen az ember. Mint valami istenverte stratégiai társasjáték.

Itzpapalotl egész alakja finom és törekeny volt, a bőre selymes fényű, világosbarna. Egyenes és sűrű haját hátratűzve viselte, főlében féldrágakő karika lógott. Még Dallashoz képest is törekenynek látszott, de nem hagytam, hogy a csomagolás megtévesszen; odabenn egy majd' ezeréves vámpír lakik. Találkoztam öregebbekkel is, de olyannal eggyel sem, aki hasonló intenzitással visszhangzott volna a fejemben. A mágia valósággal párolgott a bőréből, pedig még a kisujját sem mozdította.

Edward hangjára tértem magamhoz. Valószínűleg egy ideje folyamatosan beszélt hozzám, csak nem hallottam.

– Anita, jól vagy? Mondj valamit, az isten szerelmére! – A hátam mögött kibiztosította a fegyverét. Randa dolgok szabadulhatnak el itt, méghez a semmi perc alatt.

– Jól vagyok – krákoztam. Mit mondjak, magamat sem sikerült meggyőzőm. Besokkoltam. Az túlzás, hogy megbabonázott, de... ez a nő úgy olvassa mások auráját, ahogy más a filmfeliratokat a moziban. Az első öt percben könnyedén kiszedett belőlem mindent, amihez más vámpírok sosem jutnának hozzá, bárhogy erőlködjenek is. Döbbenet jöttem rá, hogy Itzpapalotl minden lényegeset tud rólam.

Bernardo és Olaf gyanakodva szemlélték a jelenetet. Ha Edward int, ezek tüzelni kezdenek, mint a gép. Vigasztaló gondolat volt. Öngyilkosán veszélyes, de vigasztaló.

– Kit szolgál a halandó?

A mágia a hangját is elszínezte; több oktávval mélyebb volt, mint amit egy ilyen nőies toroktól vár az ember. Tehát tudja, hogy egy vámpír halandó szolgája vagyok, de azt nem, hogy kié. Egy fokkal jobban éreztem magam. Csak az erőt tudja letapogatni, a részletek homályban maradnak előtte. Persze lehet, hogy csak a

szavahihetőségemet akarja tesztelni. Nem, Itzpapalotl az a fajta, aki imádja villogtatni a tudását. Az arrogancia éppúgy sült rőla, mint a túlvilági erő. Végül is miért ne? Itt mindenki istennőként tiszteli. Aki istennek hiszi magát, az totál arrogáns vagy totál zizis. Vajon ő melyik kategóriába tartozik?

– Jean-Claude-ot – feleltem –, St. Louis Urát.

Oldalra hajtotta a fejét, mintha hallana valamit az éterben, amit én nem.

– Ez volna hát a Hóhér? A házunkba lépve mégis letagadta a nevét.

Királyi többes. Hm.

– A legtöbb vámpír nem akar beszélni velem, ha megtudja, ki vagyok.

– És miről kíván beszélni velünk a Hóhér?

– A sorozatgyilkosságról.

– Á, igen. – Rám nézett. – Az audiencia ára a vér, César vére.

Mielőtt értetlenkedhettem volna, sarkon fordult, és már ott sem volt. Mint egy rosszul szinkronizált filmben, a hangja sokkal az után csendült fel, hogy eltűnt a szemünk előtt.

– A halandók kövessenek minket!

Edwardra pislogtam.

– Bízol benne?

Megrázta a fejét. Mi tagadás, nekem is rossz érzéseim voltak.

– Most megyünk vagy maradunk? – türelmetlenkedett Olaf.

– Menjünk – intett Bernardo. Kicsit sápadt volt. Olafnak viszont izgatottan csillogott a szeme.

– Nagy sértés volna – vetette közbe a professzor asszony –, ha visszautasítaná a meghívását. Nagyon ritkán ad audienciát. Biztosan mély benyomást tett rá.

– A nagy lószart tettem rá mély benyomást – csattantam fel ingerülten. – Kellek neki.

Dallas megvetően lebiggyesztette a szája szélét.

– A Város Úrnője a férfiakat szereti.

– Talán a szexhez férfiakat használ, de ami igazán vonzza, az az erő.

Úgy nézett végig rajtam, mint aki most lát először.

– És magában van ilyen... erő?

– Hát most majd elvállik, nem igaz?

Elindultam a vámpír után. Nem várta meg, hogy döntsünk, egyszerűen elsétált. Arrogáns, mondom én. Mi pedig követjük a privát vérolimposzára. Ez meg a mi részünkről arrogancia. Vagy ostobaság.

Néha nincs is akkora különbség a kettő között.

Dallas egy függöny mögött rejtőző, boltíves ajtóhoz vezetett minket a templomlépcső túloldalán. A nyílás fekete szájként tátogott, lépcső vezetett lefelé a koromfekete sötétbe. Mielőtt meghalok, szeretnék látni egy vámpírt, akinek az odúja emeleten van, és nem a pinceszinten. Csak a változatosság kedvéért.

Dallas magabiztos, ruganyos léptekkel megindult lefelé a lépcsőn. A copfja jobbra-balra lengett. Ha volt is rossz érzése a körülöttünk izmosodó sötétséggel kapcsolatban, hát jól titkolta. Ez a nő teljesen összezavart. Egyrészt nem érzi, hogy Olaf veszélyes, másrészt egyik szörnyetegtől sem fél a klubban. Ráadásul simán hitt nekem, amikor azzal fenyegettem, hogy felzabáltatom vele a szívét. Ha ezt elhiszi egy vadidegennek, hogyhogy nem menekül visítva a tömeggyilkos fejszerkezetű svéd elől? Úgy döntöttem, nem fordítok hátat neki, amíg meg nem győződöm róla, hogy nem több, mint aminek látszik: egy csodabogár történész.

Olaf elunta a csigatempót. Elfurakodott mellettem, és megbűvölten követte Dallas ugráló copfját. Le kellett hajtania a fejét, hogy ne üsse minduntalan a plafonba, de ez láthatólag nem zavarta. Ahogy az sem, hogy így nagy valószínűséggel ő kapja be az első vámpíragyart. Ha neki jó, nekem is jó.

Ami azt illeti, még senki sem fenyegetett meg minket, szóval elég udvariatlan dolog volna kibiztosított pisztollyal bevonulni Itzpapalotl privát lakosztályába, de idegen vérszívókkal szeretek csőre töltött pisztoly társaságában ismerkedni. Bocsánatot kérni később is ráérek. A csigalépcső mintha fordulóról fordulóra keskenyebb lett volna, a súlyos ciklopkövek csak arra vártak, hogy a nyakunkba zúduljanak, és ízzé-porrá zúzzanak minket. Mondtam már, hogy klausztrofóbiás vagyok?

A lépcső végét nem zárta le ajtó. Jean-Claude St. Louis-i búvóhelyével ellentétben, ami valóságos föld alatti erőd, itt nem sokat adtak a biztonságra. Az egy szál függöny mögé rejtett lejárát, a rövidke lépcső, a zsilip hiánya – ez is arrogancia a javából.

Olaf eltakarta Dallast a szemem elől, de azt még láttam, ahogy elérik a homályosan megvilágított folyosót. A férfinak kétrét kellett görnyednie, hogy belépjen a folyosót lezáró terembe. Mozdulatlaná dermedt, mielőtt felegyenesedett volna a túloldalon. Mintha nesztelenül surranó alakok azonnal körülvették volna. A kezek jutottak eszembe, melyek levetköztették Césart, ahogy a fény és a sötétség szűk határmezsgyéjén sétált. Olaf teljesen eltakarta azt a kevés fényt, ami a teremből kiszűrődött a folyosóra. Aztán egy pillanatra megláttam Dallast, ahogy bevezeti a férfit a lobogó tűzzel megvilágított sötétbe.

– Olaf, minden oké? – szoltam be utánuk.

Semmi válasz.

Edward is megpróbálkozott.

– Olaf?

– Semmi bajom.

Összenéztünk Edwarddal. Ugyanaz járt a fejünkben. Csapda. Talán a vámpír áll a gyilkosságok mögött. Vagy csak arról van szó, hogy egy több évszázados vérszívó egy kicsit át akar fazonírozni bennünket, mert ez a hobbija.

Vajon Itzpapalotl agymanipulálja Olafot, hogy hazudjon? Nem, akármennyire rühellem a svédet, az adottságait tekintve az nem menne egyik pillanatról a másikra. Van egy prózaibb megoldás is.

– És ha kést szegeztek a torkának?

Edward arcára halvány mosoly rajzolódott ki.

– Nem ismered Olafot.

– Mindannyiunk érdekében remélem, hogy te viszont igen.

Edward talán nem mindig érti, mit miért tesznek az emberek, de abban sosem téved, hogy mire képesek, és mire nem. Úgyhogy vettem egy nagy levegőt, és beléptem az ajtón. Nekem persze nem

kellott lehajtanom a fejem. A boltíves terem nyolcszög alakú volt és meglepően szűkös; belefért volna egy öt méter átmérőjű körbe. Viszont egymás sarkát taposták benne a vámpírok. A hátamat az ajtó mellett a falnak vetettem, és remegő kézzel markoltam a pisztolyom. Baromira szerettem volna beleereszteni egy sorozatot az előttem hullámzó tömegbe. De persze nem tettem. Senki sem veszélyezteti a testi épségünket, az életünket meg végképp nem. A vérszívók ráérősen ide-oda járkáltak, ahogy a buszmegállóban várakozó emberek szoktak. Vajon miért éreztem mégis úgy, hogy azonnal végig kellett volna lángszóróznom a szobát, ahogy átléptem a küszöböt?

Magas vámpírok, alacsony vámpírok, sovány vámpírok, kövér vámpírok – minden nációhoz, nemhez és etnikumhoz tartozó szörnycetgek. Miután odafenn már volt szerencsém a mesterükhöz, gondosan kerültem a tekintetüket. Úgy saccoltam, hogy száznál is többen lehetnek, vagyis a terem mégsem olyan kicsi, mint amilyennek elsőre látszik. A táncoló fáklyafény és a hullámzó tömeg kelthette bennem ezt az illúziót. Edward szorosan mellettem maradt, a válla hozzáért az enyémhez. Pisztollyal a kezében a vámpírokat figyelte.

– Nézd meg őket – suttogtam rekedten. A torkom összeszűkül, a szám kiszáradt.

A tömeget pásztázta.

– Mi a baj?

– Hogy mi a baj? A francba, Ed... Ted, nézz körül!

Tengernyiien voltak, az egy dolog. De nem ez aggasztott. Talán Itzpapalotl mágiája tette, talán én lettem egy fokkal érzékenyebb, amióta elvágтам a Jean-Claude-hoz kapcsoló köldökzsinóromat, mindenesetre mindegyiküktől fogtam a jeleket. A pajzsom elég erős, hogy a természetfeletti impulzusok nagy részét távol tudjam tartani magamtól, de ez túl sok volt egyszerre. Egyetlen vámpírt sem láttam a teremben, aki száz évnél fiatalabb lett volna. Ha egy-egy alakon sokáig rajta felejtettem a szemem, egyedi képek villantak be róluk,

arcul csapott a koruk, a hatalmuk. Négy indián nő állt közvetlenül előttünk, jó félezer évesek lehettek. Kísértetiesen egyforma, szenvtelen arccal figyeltek.

Itzpapalotl hangja a terem közepén zengett fel, pedig valahol a háttérben gubbasztott. Az emberei a testükkel védték.

– Nem követeltük az életüket, a halandók mégis reszketnek a félelemtől. A segítségünket kérik, közben pedig fegyvert szegeznek ráink.

– Ne vedd sértésnek, Itz... – A neve kifogott rajtam.

– A halandók szólíthatnak bennünket Obszidián Pillangónak – engedte meg kegyesen.

Fura volt úgy beszélni hozzá, hogy még a köpenye csücskét sem láttam a várakozó alakok között.

– Ne vedd sértésnek, Obszidián Pillangó, de ha elteszem a fegyvert, esélyem sincs, hogy újra előhúzzam, mielőtt az egyik ivadékom kitépi a gégemet.

– A halandó nem bízik Itzpapalotl népében.

– Ahogy ti sem bennünk.

Kelkacagott. Egy fiatal nő csilingelő nevetése volt, természetes és vidám hang. A népes vámpírgyülekezet vele együtt nevetett, mint valami kényszeredett visszhang. Azon tűnődtem, mi lehet az engedetlenek büntetése, akik merészelnek nem együtt nevetni az úrnőjükkel.

Az erőltetett derű fokozatosan elenyészett, kivéve egy bántó frekvenciájú férfikacajt. A többi vámpír mozdulatlanra dermedt, abba az időbe fagyott pszeudo-állapotba, amikor olyanokká válnak, akár a viaszbabok; élettelen, szoborszerű alakokká. Vártak, de mire? A fülsértően éles kacaj egyre hisztérikusabb színezetet öltött, ilyen csak zárt osztályokon lehet hallani. Vagy örült tudósok laboratóriumában. Le akart mászni a bőr a gerincemről, pedig semmi mágiát nem éreztem a levegőben. Egyszerűen csak hátborzongató volt.

– Ha a halandók elteszik a fegyvereiket, elküldjük kíséretünk

zömét. Ez igazán nagylelkű ajánlat a részünkről, nem igaz?

Nagylelkűnek nagylelkű, de ez önmagában még nem tesz boldoggá. Az viszont nagyon is boldoggá tesz, hogy a pisztoly ott van a kezemben. Persze a fegyver csak akkor válik be, ha pár vérszívó tökön lövése megakadályozza a többit abban, hogy lerohanjon minket. Ha kiadná a parancsot, hogy menjenek a pokolba, ezek azonnal elkezdenének ásni. Ha azt mondaná nekik, szaggassanak apró darabokra, egy percet sem haboznának. Ergo, a pisztoly csak látszatomegoldás, az elkerülhetetlen vég odázása. Az a borzalmas nevetés pedig csak nem akart abbamaradni, mintha végtelenített szalagról játszanák.

Edward vállá az enyémet súrolta. Várta a válaszat Itzpapalotl ajánlatára. Reméltem, hogy nem vitetem magunkat vágóhídra. Visszacúsztattam a pisztolyt a tokjába. Izzadt tenyeremet a farmeromba dörgöltem. Én ideges? Edward is zsebre tette a fegyverét. Bernardo lecövekelt az ajtóban. Biztosította a visszavonulás útját. Remek érzés volt végre olyan emberekkel dolgozni, akik hajlandóak bármire löni, ami mozog. Semmi lelkizés, semmi finom-lélek-szarság, csak a munka. Olaf Dallas mögött állt. Elő se húzta a fegyverét. Simán begázolt a több tucat vámpír közé az ugrádozó barna copfot követve.

A vámpírok mély levegőt vettek. Az összes mellkas egyszerre emelkedett, mintha a több tucat testben egyetlen lélek lakna. Az élet – már jobb szó híján – visszatért beléjük. Néhányan egészen emberinek látszottak, de sokan sápadtak voltak és gyengék. És éhesek. Az arcuk beesett volt, a csontok kirajzolódtak a betegesen ráncos bőr alatt. A legtöbbjük természetes bőrszíne még annyi év kriptahomály után is sötétebb volt, mint a normál kaukázusi alapszín; nem voltak olyan kísértetiesen hókák, mint amihez hozzászoktam. Meglepve állapítottam meg, hogy a legtöbb vámpír, akit ismerek, fehér. Itt a fehér szín elenyésző kisebbségbe szorult.

A vámpírok az ajtó felé indultak. A legtöbben kecses higanymozgással siklottak, de akadtak olyanok is, akik szálnalmasan

csetlettek-botlottak. Néhányuknak arra sem volt energiája, hogy megemelje a lábát. Tudomásom szerint a vámpírok mindenféle betegségekre immúnisak, de ezek baromi betegnek látszottak. Az egyik megbotlott, és a lábam előtt esett térdre. Jártányi ereje sem maradt, a feje erőtlenül csüngött. A bőre koszosfehér volt, akár a városi hó. A társai kikerülték, mintha valami szemétkupac lenne. Elmentek mellette, és ő sem vett tudomást róluk. A karja csontsovány volt, valósággal lötyögött rajta a bőr. A haja csimbókokban hullott az arcába. Felemelte a fejét. A szeme mélyen besüppedt az arcába, csak a hosszú fekete alagút végén parázslott valami értelemféleség. Ennek a tekintetétől nem tartottam. Nem volt benne elég kakaó, hogy megbabonázzon. Az arccsontjai úgy feszültek a bőrének, mintha át akarnák lyukasztani.

Sápadt nyelvével végignyalta vékony ajkait. Az orra kitágult, mint aki szagot fogott. A vámpíroknak korántsem olyan fejlett a szaglóérzékük, mint az alakváltóknak, de még így is fokozatokkal érzékenyebb orruk van, mint az embereknek. Behunyta a szemét, és reszketeg levegőt vett. Megszédült, azt hittem, elájul. Még sosem láttam vámpírt ilyen delíriumos állapotban. Meglepődtem.

És ez hiba volt.

A Browningért kaptam, de még hozzá sem értem a fegyverhez, amikor belém csapódott. Hirtelen levegőt sem kaptam. Megragadta a fejemet, és oldalra rántotta. A teste megfeszült, ahogy lecsapni készült. Eszébe se jutott lefogni a kezemet. Még mindig a pisztoly után kaparásztam az oldalamon, de arra már nem maradt időm, hogy elővegyem és célozzak is. Tudtam, hogy mindjárt belemélyeszi a szemfogát a nyakamba, és semmit sem tehettem ellene. Mint egy autóbaleset; csak arra volt idő, hogy lássam az elkerülhetetlent, arra nem, hogy bármit tegyek ellene. Arra végképp nem, hogy bepánikoljak.

Valami egy erős rántással letépte rólam a vámpírt, mire az kétségbeesetten utánam kapott, és belecsimpaszkodott a kabátomba. Majdnem lerántott a lábamról. Jól megtermett, azték kinézetű vámpír

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

tartotta a nyakánál fogva a csontkollekciót. Edwardnak újból a kezében volt a pisztolya, a levegőben csüngő vámpír fejére célzott. A nagydarab vámpír rántott egyet a társán, de az a világ minden kincséért el nem engedte volna a kabátomat. A hirtelen impulzustól majdnem orra buktam. Nagy nehezen előkapartam a fegyveremet, és az álla alá nyomtam a csövét. Nem szerettem volna a másik szűrét is kiperforálni. Nem venné ki jól magát, ha lyukat ütnek a megmentőmbé.

A többi vámpír gyorsított a tempón. Most már tömegével áramlottak felfelé a lépcsőn, hogy mielőbb kiérjenek a veszélyzónából. Beszari népség. De legalább ritkultak a soraik, öröm a köbön. Persze először azzal az eggyel kellett zöld ágra vergődnöm, aki a kabátomba akaszkodott. A slepp többi része miatt ráérek később is parázni.

Az azték vámpír lépésről lépésre hátrált, próbálta lerángatni rólam a pofát, ezáltal egyre beljebb sasszéztunk a terembe. Edward követett minket.

– A halandók a vendégeink. – Obszidián Pillangó haragja úgy surrant át a szobán, mint egy ostor. Összerezcentem a hangtól. – A vendégbarátság szent és sérthetetlen.

A vámpír szemeiből könnycseppek szivárogtak, szintiszta, emberi könnyek. Nyomát sem láttam bennük vérnek, pedig a vámpírok tudtommal mindig véres könnyeket sírnak.

Reszketeg hangját alig hallottam, pedig ott álltam mellette.

– Szánd meg éhező szolgálodat, ó isteni úrnőm!

– Egyetlen szolgánk sem szenved hiányt táplálékban, amennyiben úgy viseli magát, ahogy az egy istenség gyermekéhez illő.

– Kérlek, ó isteni úrnőm, könyörülj meg rajtam – vinnyogta. Nem hallott, nem látott, előre-hátra ingatta magát. – Könyörgöm, könyörgöm...

– A szolga szégyent hoz ránk vendégeink előtt – csattant Itzpapalotl hangja. Aztán kemény-pergő, a spanyolra távolról emlékeztető nyelvei hadart valamit. Akármilyen is volt az, rendkívüli

módon feldúlta mindkét embere lelki békéjét.

A nagydarab vámpír akkorát rántott rajtunk, hogy pofára estem. Más kézzel fogható eredménye nem volt a dolognak, mert a csontkollekció továbbra is úgy kapaszkodott belém, mint fuldokló az utolsó szalmaszálba. Térdre kászálódtam. A Browningot illetően pozitúrából legfeljebb a gyomrába nyomhattam, és ismét eltűnődtem, vajon mind a ketten áldozatul esnének-e egy rosszul megküldött lövésnek. Már az is isteni csoda, hogy nem sült el a fegyverem, amikor elrántottak. Edward közvetlen közelből a vámpír fejének szegezte a pisztolyt. Ahogy egyre fényesebb és fényesebb lett a teremben, rájöttem, hogy valami baromira nem stimmel.

A kereszt kibukkant az ingem alól.

A vámpír hangos, szánalmas hangon vonyítani kezdett. A fény tiszta fehér izzássá nőtte ki magát. El kellett fordítanom a fejem. Olyan volt, mintha magnéziumfáklya ragyogna a nyakamban. Csak akkor világít ilyen vadul, ha életveszélyben vagyok. Volt egy sanda gyanúm, hogy a fényjáték a Város Úrnőjének szól. Egy csomó halálnemre esélyes vagyok adott körülmények között, de a legtöbbnek ő volna az értelmi szerzője.

– A sorsára hagyjuk őt – közölte a testetlen hang.

A nagydarab ezt parancsnak vette, és elengedte a társát. Mintha kihúzták volna a dugót, a vámpír ernyedten térdre rogyott. Nem láttam, csak éreztem a pisztolyon keresztül, amit még mindig a gyomrába nyomva tartottam.

– Anita? – Edward ott állt mellettem. Belehunyorogtam a fényözönbe.

A vámpír szeme szorosan csukva volt, az arca megfeszült a fájdalomtól. A fehér lény megcsillant kibukkanó szemfogain.

– Állj, vagy meghalsz! – üvöltöttem, de minek. Az ujjai belemélyedtek a vállamba, mint a csontszáraz evőpálcikák. Én leszek a vacsi.

– A halandónak joga van megvédeni az életét – felelte a nő közönyösen. – A szolgálta maga dönt a sorsa felől – tette hozzá. Most

már komolyan sajnáltam a pálcikaujjút. De az empátiarohamom csak addig tartott, amíg a kezére nem csavarta a hajamat. Pedig alig-alig látott a kereszt fényétől. Talán bízott benne, hogy vakon is menni fog neki. Amilyen gyenge, visítva kéne rohannia ennyi szent fény elől.

– Anita! – morgott Edward. Ez már nem kérdés volt, hanem figyelmeztetés. A vámpír felsikított, a hangtól meghűlt bennem a vér. Aztán lecsapott, az arca elmosódott fehér sávban mozdult felém. A fegyver elsült, mielőtt rájöttem volna, hogy meghúztam a ravaszt. Szinte az enyémmel egy időben egy másik lövés is eldördült. A vámpír feje szétrobbant, vérral turmixolt agyvelő szitált az arcomra.

Térdeltem a fülsiketítő csöndben, és csak egy távoli, de jól kivehető csengést hallottam. A vámpír teste ernyedten az oldalára dőlt. Feltápászkodtam, de még mindig nem hallottam semmit. Na ja, ha az ember a saját füle mellett süti el a fegyverét, az már csak ilyen dolog. Edward a kezembe nyomott egy Ted-féle zsebkendőt. Letöröltem az arcom.

A kereszt még mindig olyan fénnel ragyogott, mint egy csapdába esett csillag. Süketnek már így is süket voltam, nem volt kedvem meg is vakulni. A legtöbb vámpír felmenekült a lépcsőn, akik pedig maradtak, istennőjük körül csoportosultak, védték őt a villámló bottal járó halandóktól. A keresztet visszacsúsztottam az ingem alá. Kellemesen hűvös volt. Amíg egy vámpír hozzá nem ér, megtartja az eredeti hőmérsékletét, aztán viszont a szó szoros értelmében lángra lobban, és szénné éget mindent, kezdve a vérszívóval és befejezve a halandóval, aki nem tartotta meg a három lépés távolságot. Szerencsére a vámpír általában elhúz, mielőtt az ember összeszedne egy másodfokú égési sérülést. Még sosem sebesített meg a saját keresztet.

Leguggoltam az élettelen test mellé. A bemeneti nyílás fémpénznyi piros folt volt, körülötte apró fekete égésnyomok, de a kimeneti nyílást egy arasznál is nagyobbnak saccoltam. A koponyából csak az alsó állkapocs maradt meg, úgy-ahogy. A többi szétspriccelt a szobában.

Edward letérdelt mellém. A szája mozgott, de csak a mondókája végét hallottam.

–... lőszert használsz mostanában? – Alaposan megnézte a mellkasi sebet. – Nem gondoltam volna, hogy a Hornady XTP ekkora roncsolást végez. – Még mindig úgy hallottam a hangját, mintha víz alól beszélne hozzám, de legalább már átjött. Hip-hip, hurrá! – Gondolom, nem közvetlen közelből szokták tesztelni.

– A halandók feltehetik a kérdéseiket – zúgta Obszidián Pillangó –, aztán elmennek.

Nem lépett ki az emberei közül, de nem is rejtőzött mögéjük. Talán már nem tartott attól, hogy lelőjük. De az is lehet, hogy átmentünk valami vizsgán. Ha hajlandó válaszolni a kérdéseimre, engem ugyan nem izgat.

Dallas Olaf ingébe temette az arcát. A férfi úgy nézett rá, mintha felbecsülhetetlen kincset tartana a karjában. Ahogy a gyűjtő gusztál egy csinos darabot, ami még hiányzik a gyűjteményéből. Szórakozottan babrálta a haját; újra és újra végigsimította a copfot, és figyelte, ahogy visszahullik a nő hátára.

De nem csak én néztem Olafot.

– Cruz felkíséri a professzort. Reméljük, törekeny elméjét nem viselte meg, amit itt látott.

Egy alacsony, spanyolos vámpír lépett oda hozzájuk.

– Majd én felkísérem – nézett fel Olaf.

– Nem – vágta rá Edward kapásból.

Itzpapalotl hasonló véleményen volt.

– Cruz.

És ez parancs volt, természetesen. Olafot jobb távol tartani az apró termetű egyetemi tanároktól. Talán egy földrésznyi távolság megteszi. És ebben a jelek szerint mindannyian egyetértettünk.

Cruz gyengéden, ám határozottan kihámozta a hüppögő nőt Olaf karjából, és felvezette a lépcsőn, hogy ne kelljen látnia, amit a padlóra kentünk. Ami azt illeti, nem mi öltük meg, hanem a saját úrnője; addig éhezett, amíg már a kereszt fénye és a pisztolygolyók

sem rettentették el. Általában nem szoktam sajnálni a vámpírokat, akik terülj-asztalkámnak néznek. De ez kivételes eset volt. A szájalom persze nem írja felül az életöszönömet. Lenéztem a csontsovány testre, és arra gondoltam, együttérzés ide vagy oda, újra meghúznám a ravaszt, ha kellene.

Edward engem figyelt. Mit nem adtam volna egy tükörért. Aztán ahogy belenéztem Edward arcába, rájöttem, hogy nem kell ide tükör. Már van egy.

Nem maradt időm rágódni a felfedezésemen, mert a vámpírok rendezték soraikat. Első a túlélés, a morális válságban való dagonyázás később is ráér. Richard most azt mondaná, éppen ez a baj velem. Jean-Claude viszont mindentudóan mosolyogna. Na igen, több oka is van, hogy szakítottam Richard-dal – ahogy annak is, hogy nem bírom túltenni magam Jean-Claude-on.

Itzpapalotl előresiklott, skarlátvörös köpenye a földet söpörte. Olyan simán haladt, mintha kerekeken gurulna. A négy néma nőalak csatlakozott hozzá. Valami kifejezetten zavart abban, ahogyan mozogtak. Beletelt pár másodpercbe, amíg rájöttem, mi az. A legapróbb mozdulatokat is tökéletesen egyszerre végezték. Az egyik felemelte a kezét, hogy hátrasimítson egy arcába hullott tincset, a másik három ugyanígy tett. A mellkasukat tágitó lélegzettől az ujjuk legapróbb rándulásáig egyformán működtek, akár a sorosan kapcsolt marionettfigurák. A bizarr hatást csak fokozta, hogy külsőre teljesen különböztek: az első alacsony és köpcös figura volt, a második lóarcú égimeszelő, a maradék kettő törekeny, nőies jelenség, talán ők hasonlítottak egymásra a leginkább.

A nagydarab, széles vállú indián, aki majdnem megmentett a kiéheztetett vámpírtól, Itzpapalotl jobbára állt. Ahogy elnéztem, ő volt az azték vámpírkollekció legmarkánsabb darabja, jó egykilencvenes figura, arányosan robusztus alkattal és tömött izomzattal. Hollófekete haját arany tolldísz fogta össze a tarkóján. Az orrában aranykarika díszelgett, bár ez igazságtalanul diszkrét szó egy negyedkilós ötvösművészeti remekre. A fülcimpáját súlyos arany fülbeváló húzta le. Bronzszínű bőre olyan árnyalatúra fakult, mint dédmami elefántcsont esernyőgombja. Két lépéssel az istennő mögött állt, és a nőkvertetthez hasonlóan az arcára volt írva, hogy

ehhez a pozícióhoz születni kell.

A kíséret többi része – a reszli avagy pór nép – alázatosan a háttérbe húzódott. Ugyanolyan neoazték népviselet volt rajtuk, mint a kidobóembereken, a szokásos egyenfűszoknya és kiegészítők, de sem a karukat, sem a lábukat nem díszítette ékszer. Egyik-másik még sarut sem viselt. Egy kék szemű, göndör hajú mamelukon állapodott meg a tekintetem, akinek sötétbarna bajusza és szakálla élénk kontrasztban állt bőre tejfehérségével. Mellette egy fejfel alacsonyabb férfi állt, őszesbe vegyülő haj keretezte viharvert arcát. A homlokát mély barázdák szántották, a szeme az esőfelhők szürkéjében játszott, akárcsak a haja színe. A kezében pórászt tartott, a pórás végén egy igen rozoga állapotban lévő al-al-mameluk araszolt, négykézláb. Puha, kanárisárga haja volt az egyetlen dolog, amiben némi életet láttam. A bőre évszázados pergamenre hasonlított, a szeme olyan mélyen ült, hogy szerintem már ő sem tudta, milyen színű. Mögöttük fél tucat indián testőr szobrozott obszidiánpengékkel és dárdákkal, valamint több kiló arannyal és madártollal felszerelve. Imádkozz, hogy ne gyűljön meg a bajod velünk, csak ezt kellett volna a homlokukra írni.

Most már Olaf is előhúzta a félautomatáját, rángatózó arccal figyelte a vámpírokat. Nahát, eldurantották az agyát. Hogy mivel, az rejtély, de ha tudnám, se érteném. A csontkollekció már alig-alig vérzett. A lefejezés ocsmány művelet, irdatlan nagy trutyit csinál, legyen szó túlvilági lényről vagy közönséges halandóról. De ez a vámpír csak tenyérszerű, fura alakú tócsát produkált, és egy másik, kisebb pocsolya vöröslött a mellkasa alatt. Csórikám tényleg csontszáraz volt.

Olaf törte meg a csendet.

– Nem ellenőrzitek a pulzusát?

– Olaf – mordult rá Edward figyelmeztetőleg.

A svéd megropogtatta az ujjízületeit. Nem tartom valószínűnek, hogy elszégyellte volna magát. Inkább próbálta legyűrni ferde késztetéseit.

– Te vagy a főnök – vont vállat gúnyosan.

– Nem hiszem, hogy lett volna pulzusa – jegyeztem meg. – Ahhoz vér is kell, és ennek itt nem volt.

– A halandó sajnálja az engedetlen szolgát – állapította meg Itzpapalotl. – Mégsem bánja, amit tett.

– Miért, kellene? Nem én tettem csúszó-mászó féreggé.

Borzalmasan mozdulatlanra dermedt, amire csak az igazán öreg vámpírok képesek.

– Honnan veszi magának a bátorságot a földi halandó, hogy pálcát törjön fölöttünk?

– Csak megállapítom a tényeket. Ha nem lett volna ennyire kiéheztetve, meg sem járta volna az agyát, hogy fegyveres emberre támadjon. – Ráadásul jobban is törhették volna magukat, hogy lecuppantsák rólam, de ezt csak magamban tettem hozzá. Igazán nem lett volna okos dolog felbőszíteni ezt az istennő-imitátort, miközben odafenn több tucat vámpírja várja az utasításait. És akkor a vérjaguárokat nem is számoltam.

– És ha kegyesen megengednénk az éhezőknek, hogy a tiszteetlen halandók vérével csillapítsák szomjukat?

A kiéheztetett vámpír a póráz végén felkapta a fejét. Vérekes szeme ide-oda cikázott köztünk. Ólomgombóc csúszott a gyomromba. Megmarkoltam a pisztolyomat. Ha tényleg kiadja a parancsot, az első golyót egyenesen a szeme közé irányzom. Lehet, hogy kinyíffanak, de hogy őt is magammal viszem, az zihér. Éljen az igazságérzet. Amíg meg nem hal. A gondolat rémülettel tölti el a halandó elméjét.

Jó lett volna az arcába nézni, de az árnyékok valami trükkje folytán csak apró, ívelt ajkait láttam a csuklya takarásában.

– Ha valóban belém látsz, akkor meg tudod különböztetni az igazságot a hazugságtól – próbálkoztam.

Felszegte a fejét, és vékony, vértelen vonallá préselte a száját. Nocsak! Ezek szerint az igazság és a hazugság érzékelése meghaladja a képességeit. Pedig érzi az önvádat, a szánalmat, a

félelmet...

– A szomjazók gyilkos indulata néha a hasznunkra válik.

– Vagyis szándékosan éhezteted őket.

– Nem – jelentette ki. – A Nagy Teremtő Szellem látja a gyengeségüket, amíg önerejükből le nem gyűrjük azt, megtagadja tőlük az éltető erőt.

– Ezt nem értem.

– Az istenek utódai csak istenekhez méltó módon vehetnek magukhoz táplálékot, és nem alantas földi teremtmények módjára.

Ettől a magyarázattól valahogy nem lettem okosabb.

– Megmutatjuk nektek, hogyan táplálkoznak az istenek, Anita. – Úgy mondta ki a nevem, ahogyan a nagy könyvben meg van írva: pörgős három szótagú szóként. Az ő szájából egészen egzotikusnak hangzott.

– Egy alakváltó indult lefelé a lépcsőn – figyelmeztetett Bernardo. A fegyvere már a kezében volt, tüzelésre készen.

– Úgy van. Egy papot szólítottunk, hogy áldozatot mutasson be az istenek számára.

– Hagyd – intett Edward.

A finom vonású arcot figyeltem, de meg kellett állapítanom, hogy nem beszélünk egy nyelvet.

– Igazán nem akarok tiszteletlen lenni, de azért jöttünk, hogy a gyilkosságokról beszéljünk. Szeretnék feltenni néhány...

– Azért jöttünk – vágott a szavamba Edward –, mert senki sem ért jobban az azték mágiához, mint Itzpapalotl.

A Város Úrnője elmosolyodott.

– A halandók még mindig azt hiszik, hogy holmi... vámpírok vagyunk. Véges tudású elméjük nem képes befogadni a tényt, hogy istenekkel állnak szemben.

– Keresztény vagyok, vagyis monoteista – feleltem. – Szóval ha ti mind istenek vagytok, az problémát jelent a magamfajta egyszerű lélek számára. – Ez olyan diplomatikusra sikerült, hogy magam is meglepődtem rajta.

– Akkor hát nyisd ki jól az elméd, halandó! Lásd a bizonyítékot a saját szemeddel! – Aztán hozzátette: – A kérdések várhatnak.

Az ember nem vitatkozik önjelölt istenekkel, hacsak nincs elsöprő erőfölényben. És most nem voltunk elsöprő erőfölényben, szóval meg sem próbáltam a kérdéseket előrébb hozni a napirenden. Ez a csaj hangyás, méghozzá a halálosan veszélyes fajtából. Szóval jöjjön a misztikus vámpírbloods, és amikor őistensége ráun a kisdéd játékaira, remélhetőleg válaszol a kérdéseimre. Különben is, mi bajom származhat abból, hogy bizonyítékát adják előttünk az istenségüknek?

Inkább nem akarom tudni.

A kék szemű szőke fickó lépett a terembe, aki olyan közel ment el az asztalunk mellett, hogy megérinthessem a bundáját. Kínosan fegyelmezett arcot vágott, mint aki per pillanat szívesebben lenne a földgolyó átellenes felén. Nyugtalanul pislogott a halott vámpírra, aztán térdre ereszkedett Itzppalotl előtt, jaguárkoponyával fedett fejét mélyen meghajtotta.

– Mit kívánsz tőlem, ó isteni úrnőm?

– Meg akarjuk mutatni a vendégeinknek, mi módon táplálkoznak a Teremtő Szellem gyermekei.

A jaguárember felnézett.

– Kit kell imádnom, ó isteni úrnőm?

– Diegót.

A göndör hajú vámpír kilépett a sarutlanok közül, és meghajtotta magát.

– Ahogy parancsolod, isteni úrnőm – felelte. A hangja éppolyan kifejezésten volt, mint az arca.

Seth, a jaguár az állatot utánozta, amelynek a bőrét viselte: négykézlábra ereszkedett, és macskamód összekuporodott Diego előtt.

– Emelkedj fel, isteni úrnők papja, és mutasd be áldozatod.

A férfi felállt, és hátrahajtotta a csuklyarészt. A kipreparált koponya nyakaszegetten bicsaklott a hátára, az állat vak szemei ránc

meredtek. A férfinak mézszőke haja volt, hosszú, napszitta csikokkal. Vastag fonatát szorosan a fejéhez tűzte, hogy jobban beférjen a koponya-kapucniba. A másik vérjaguár jutott az eszembe, akit a főpap felszeletelt a hátsó színpadon.

– Azt akarjuk, hogy vendégeink mindent jól lássanak.

A két férfi engedelmesen oldalt fordult. A jaguárember díszes ezüstkést húzott elő az övéből. Egyik kezével megfogta a fülcimpáját, a másikkal nyiszálni kezdte. Rubinpiros vér csurgott végig az ujjain, és a jaguárbőr vállára csöpögött. Diego a férfi nyakára tette az egyik kezét, a másikat a derekára, mintha meg akarná csókolni. Magához húzta, a szája a fülkagylóra tapadt. Az ádámcsutkája jól láthatóan mozgott, ahogy szívta a sebet. A jaguárember erősen behunyta a szemét. Elfehéredő ujjakkal a vámpír vállát markolászta.

Diego kivillantotta hegyes tépőfogait.

– A seb beforrt, isteni úrnőm.

A vérjaguár erre a másik fülét is felvágta. A vámpír szeme felparázslott, ahogy a zafír ragyog a tűző napon. A bőre fényleni kezdett, finom belső ragyogás vont be az alakját. Jóllakottan eresztette el a sebet, alig tudta nyitva tartani a szemét. A heg szédítő gyorsasággal tűnt el, ha nem a saját szememmel látom, el sem hiszem. Az ezüstpengével ejtett vágásnak emberi tempóban kellett volna gyógyulnia, ráadásul a vámpírok nyála alvadésgátlót tartalmaz, ami szintén késlelteti a gyógyulást. Arra tippeltem, hogy Itzpapalotl telepumpálta a vérátlakáit a mágiájával. Talán még a hagyományos ezüstgolyók sem fognak rajtuk. De jó!

Ám a műsornak még korántsem volt vége. A jaguárember kioldott néhány rejtett kapcsolót, aztán kifűzte az övet, amelyben a kést tartotta. Az öv a hozzá tartozó bőrszütyővel együtt a földre esett, és az állatbőr jelmez lecsúszott a derekán. A fickó aranybarna volt, még hozzá tetőtől talpig. Meztelenül napozik? Tyű, de egészségtelen! A kést még mindig a kezében tartotta. Fogalmam sem volt, mit akar felvagdოსni, de a pucérkodást nem tartottam biztató előjelnek. A

pénisze duzzadtan ágaskodott, ezek szerint élvezte a fülcuclit.

A penge hegyét a finom bőrre fektette, és végighúzta rajta. Vékony vörös vonal sarjadt a kés nyomában. Felszisszentem. Bernardo halkán káromkodott a háttérben. Edward volt az egyetlen, akinek a szeme se rebbent. Vagy tudja, mi következik, vagy látott már ennél rosszabbat is.

– Diego – emelte fel a hangját Itzpapalotl – most megmutatja a halandóknak, mit jelent istennek lenni.

Ám Diego valami számomra rejtélyes oknál fogva nem tette a dolgát. Térdre rogyott, az arca alig egy arasznyira volt a felajánlott vértől. Csak oda kellett volna hajolnia és elfogadni az „áldozatot”. De mozdulatlan maradt, és a frissen vágott sebre bámult túlvilági fényben izzó szemével, amíg a vágás beforrt, és a nyoma is eltűnt.

Seth átnézett a válla fölött, két kézzel markolva kókadó péniszét.

– Ó isteni úrnőm, mit kívánsz, mit tegyek?

– Áldozz az isteneknek! – döndült a hang, sokszorosán visszaverődve a nehéz kőfalakról.

Seth újra felvágta magát. Most már csak mérsékelten volt fickós kedvében, így némileg nyögvenyelősebben ment a dolog, valahogy mégis abszolválta a feladatot. A vér hajszálvékony erecskében csordogált az ujjain. Diego egyetlen mozdulatot sem tett, hogy elfogadja a felajánlott vért. A tűz kihunyt a szemében, a bőre izzása megfakult. A kezét ernyedten az ölébe ejtette. Kifejezetten levertnek látszott.

A négy nő otthagytá Itzpapalotlt, és szoros félkörbe fogta a térdeplő vámpírt.

– Újra csalódást okoztál nekünk, Diego – harsogta az istennő. A férfi leszegte a fejét.

– Bocsáss meg, isteni úrnőm – darálta vontatottan, mintha valami formáságot szajkózna. – A napot és a holdat is lehoznám az égről, hogy kiengesztelhesselek.

A négy vámpír bőrtokkal borított botokat húzott elő a derekukra csatolt szütyőkből. A szűk tokból több tucat vékony bőrszík ömlött

ki, a szíjakba font ezüstlabdacsok meg-megcsillantak a fáklafénynél. A kilencfarkú macska. Csakhogy ezeknek itt jóval több farka volt, mint kilenc.

– Miért utasítod vissza a kegyet, Diego? Miért kényszerítesz minket, hogy újra és újra megbüntessünk?

– Ezt az egyet nem tehetem, isteni úrnőm. Hajlamaim ellen való cselekedet volna. Sajnálom, ha ellenszegülésemmel csalódást okozok neked, de nem tehetek másképp.

A néma kvartett Itzpapalotlt figyelte, egyetlen pillantásra sem méltatták a lábuk előtt görnyedő alakot. Az istennő jóváhagyólag biccentett. A négy kar egyszerre lendült a levegőbe, megcsillantak a kilencfarkú korbácsok ezüst tövisei. Úgy pörgették meg a fejük fölött, mint akik utolérhetetlen rutinra tettek szert a témában. Egymás után sújtottak le rá, jobbról balra követték egymást metronómszerű precizitással. Az ütések egyre sűrűbben záporoztak, végül úgy szólt, mint a jégeső. Addig sorozták, amíg az egész háta merő vér nem lett, aztán mozdulatlanságba dermedtek.

– Hajlandó vagy elfogadni az áldozatot?

– Nem, isteni úrnőm, ezt az áldozatot nem fogadhatom el. Ahogy hallgattam a rituális kérdezz-feleleket, az az érzésem támadt, hogy kismilliószor elismételték ezeket a szavakat. Félezer évesre becsültem a korát, akárcsak a négy nőét. Ezek szerint évszázadok hosszú sora óta utasítja el a „kegyet”? Te jószágú.

– Gondoltad volna valaha, hogy ilyen árat fogsz fizetni a bűneidért, amiket ezekkel a papnőkkel szemben elkövettél?

– Nem, isteni úrnőm, nem gondoltam.

– Nem hittél az isteneinkben.

– Nem, isteni úrnőm, nem hittem.

– Azt hitted, a sápadt Krisztus megment majd téged.

– Igen, isteni úrnőm, azt hittem.

– Tévedtél.

A fejét behúzta a vállai közé, mint a teknős.

– Igen, isteni úrnőm, tévedtem.

Obszidián Pillangó kurtán biccentett, és a nők poccre beindultak. A korbács megvadult méhrajként surrogott a kezükben. A vér patakokban folyt a férfi hátán, de nem könyörgött irgalomért. Egy árva szót sem szólt.

Edward megbökött, és alig észrevehetően nemet intett. Én sem akartam fejfel rohanni a falnak egy sorsüldözött vámpírért, de határozottan rossz érzésem volt az egésszel kapcsolatban. A böszme svéd viszont tágra nyílt szemmel nézte a jelenetet, időről időre finom remegés futott át a karján. Ez ám a vizuális csemege Olaf bácsinak. Bernardo undorodva hátat fordított a teremnek, újra elfoglalta az őrhelyét a lépcső előtt. Legszívesebben csatlakoztam volna hozzá, de nem tehettem. Hogy a kisujjamat se mozdítsam, és még el is forduljak, az többszörös nyúlbelaság lett volna a részemről. Elnéztem a válla fölött, és bambán figyeltem, ahogy a nők karja gépiesen, fáradtságot nem ismerve lecsap. A másik két exkonkvisztádor a falnak hátrált, olyan messze a történésektől, amennyire a terem fizikai paraméterei lehetővé tették. Az összes hajú a földet nézte, mintha komolyan érdekelné a kőpadló mintája. A póráz végére csatolt éhező magzatpózba gömbölyödött.

A vámpír Itzpapalotl jobbja összehúzott szemmel, mohón figyelt, mintha egyetlen pillanatot sem akarna elmulasztani a mulatságból. Ötszáz éve nézi a produkciót, és még mindig élvezi. Ejha! Az ember jobban teszi, ha egyikük könyörületességére sem szorul.

A nők időközben rongyosra szaggatták Diego hátát. A lábánál vörös tócsa gyűlt össze, a válláról csöpögött a vér. Remegett, és alig tudta tartani magát. A saját érdekében reméltem, hamar összejön neki egy spontán ájulás.

– A halandó szánja őt – pillantott rám Itzpapalotl.

– Nem tagadom – feleltem.

– Diego egyike az idegeneknek, akik a tengerről érkeztek, és elárasztották őseink szent földjét. Úgy bántak velünk, ahogy a leigázott barbárokkal szokás. Megraboltak bennünket a szabadságunktól, a földjeinktől, az életünkötől. Diego sem volt más,

mint a többi; mocskos bennszülöttek gyülevész hordájának tekintette a népünket. Így van, Diego?

Ezúttal nem érkezett válasz. Diego már nem volt ura a hangjának.

– És te, Cristobal? Te sem tekintettél ránk emberként, igaz?

A póráz végére kötött alak torkából nyüsztítő hang tört fel.

Kihajtogatta csontsovány végtagjait a magzatpózból, és feltérdelt. A nyüsztítés abban a borzalmas hiénakacajban végződött, amit korábban is volt szerencsénk hallani. A vámpír durván megrántotta a póráz, ahogy egy kutyát némít el az ember.

– Válaszolj nekünk, Cristobal!

A vámpír engedett a szorításából, hogy társa lélegzethez juthasson.

– Nem, isteni úrnőm. Valóban nem tekintettem rátok emberként. – A döbbenetesen értelmes és sima modorban elhangzott válasz újabb sikolyszerű nevetésbe torkollott.

– Zsoldosaik kirabolták templomainkat, meggyalázták papnőinket, a tisztaéletű, szent szüzeket. Ezt a négy nőt tizenketten erőszakolták meg. Kimondhatatlan borzalmakon mentek keresztül, a fájdalomukra és szégyenükre nincsen szó a halandók nyelvén.

A nők arca meg sem rezzen, mintha nem is róluk lett volna szó. Az ostorok egy időre megpihentek. Ők pedig csak álltak, és figyelték, ahogy a férfi vérzik.

– Ott találtuk őket a templomban, már alig pislákolt bennük az élet. Magunk mellé emeltük őket, az istenek közé. Életet adtunk nekik. És lehetőséget a bosszúra. Felkutattuk az idegeneket, akik megbecstelenítették őket. Magunk közül valóvá tettük mindőjüket, hogy a büntetésük örökké tartson. Valamikor tizenketten voltak. Mára csak ez a három maradt. – Itzpalapoltl kihívóan pillantott rám. – A halandó még mindig szánja őt, vagy belátja, hogy igazságot teszünk?

Edward megfogta a csuklómat. Talán nem szoktam gondolkodni, mielőtt kibőffentek egy választ? Ezek az emberek valóban rettenetes, megbocsáthatatlan bűnt követtek el. A papnőknek joguk van a

bosszúra. Persze ötszáz év talán sok a jóból. Én simán elteszem láb alól azokat, akik az életemre törnek, a többit külön-külön rendezzük le a Teremtővel. Talán csak fáj a májam, hogy az én elhatározásaim nem tartanak ki öt évszázadon át.

– Egy isten véleményét sosem kérdőjelezném meg.

Végül is a féligazság nem hazugság, és Obszidián Pillangó nem akadt ki a feltételes módon. Eszemben sincs az orrára kötni, hogy nem hiszek egyetlen kis i-vel írandó istenben sem. Itzpalapoltl viszont elégedett lehetett a válaszómmal, mert elmosolyodott; a vidámság megfiatalította és megkapó bájt kölcsönzött neki. Az évszázadok ködéből egy pillanatra felbukkant a fiatal nő, aki valaha volt. Ez jobban meglepett, mint bármi, amit eddig produkált. Sok mindenre számítottam, de arra nem, hogy megőrzött egy darabkát az előző életéből. Az emberségéből. Mosolyt csaltam az istennő arcára. Hogy mik vannak! Edward elengedett, de láttam rajta, hogy nincs kibékülve velem.

A korbácsok újra mozgásba lendültek. A kvartett addig ütötte a szerencsétlent, amíg a gerince ki nem látszott a szakadt izmok alól. Egy ember régen belehalt volna, talán még egy alakváltó is, de a vámpír még mindig élt. Egészen kicsire összehúzta magát, a homlokát a földre támasztotta, a karját behúzta a teste alá. Nem dőlt le a lábáról, de szinte csak a saját súlya tartotta.

Olaf hangosan szuszogott, egyre gyorsabban és gyorsabban, mint aki menten elélvez. A vérjaguár csak állt és bámult. Még mindig meztelen volt, de az erekciónak nyoma sem maradt, a vágások is rég begyógyultak. Kiismerhetetlen arccal figyelte, ahogy a szart is kiverik a vámpírból, de amikor egy ütés különösen kegyetlenül csattant, vagy egy újabb bordáról tépték fel a húst, megrándult az arca. Legszívesebben nem nézte volna, de nem merte elfordítani a fejét.

– Elég!

Az ostorok lekókadtak, mint a hervadt virágok. Az ezüstitővisék sötéten vöröslöttek, a végükről vér csöpögött lusta, nehéz

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

csöppekben. A négy nő kőbe fagyott személytelenséggel meredt maga elé. Emberformára szabott álarcot viseltek, de ami odabenn lakott, az tökéletesen halott volt és emberidegen. Egymás után egy apró kőkúthoz járultak a legközelebbi sarokban, és aprólékos gonddal megtisztították az ostorukat.

Olaf kétszer is megköszöri a torkát, mire meg tudott szólalni.

– Használtok a bőrre nyeregszappant és nercolajat?

A négy nő egy emberként fordult felé, de Itzपालotl válaszolt helyettük.

– Ez a halandó ért a *teyolloquani*hoz.

– Bárcsak annyira értenék hozzá, mint ők – felelte Olaf mély tisztelettel. Elfogódottság csillogott a szemében, mint a zugcellistának, amikor először látja Yo-Yo Mát élő koncerten.

– Évszázadok álltak a rendelkezésükre, hogy tökéletesítsék tudásukat.

– Tudnak beszélni? – kérdezte mohón.

– Némáságot fogadtak, amíg az utolsó megkínzójuk meg nem hal.

A kérdés biztosan kiült az arcomra, mert Obszidián Pillangó felém fordult.

– Mi mindössze megfizetünk a szenvedésért, melyet ezek a férfiak a népünknek okoztak. Ha közben elvéreznek, ám legyen! Ha nem, jutalmul megérhetik a következő éjszakát. – Aztán hozzátette: – Diego ennél sokkal emberpróbálóbb büntetéseket is túlélte már. Ő a legerősebb mindjünk közül. A többit megtörtük, mielőtt meghaltak. Nem tudtunk olyasmit kérni, amire ne lettek volna hajlandók. De Diego még mindig ellenáll. – Intett a nagydarab vámpírnak. – Chualtalocal helyrehozza az istenek becsületén esett csorbát. Megmutatja a halandóknak, hogyan kell illő módon fogadni az áldozatot.

A jobbán álló vámpír előrelépett. Kikerülte a földön heverő Diegót, mintha egy rakás guanó volna, amit valaki másnak kell feltakarítani. A jaguáember elé lépett, ahogy nemrég Diego tette. Seth nem volt kifejezetten adakozó kedvében. Rémülten pislogott a

véres kupacra, ami valamikor Diego volt. Gondolom, azon tűnődött, ő mikor kerül sorra.

– Seth bemutatja az áldozatot – közölte Itzpapalotl ellentmondást nem tűrő hangon.

– Ó, isteni úrnőm, hű szolgád mindig kész az áldozatra, de attól tartok, hogy... hogy... – Olyan hangosan nyelt, hogy még én is hallottam. – Hogy képtelen lennék most...

– Seth bemutatja az áldozatot, különben lesújt rá rettenetes haragunk.

A kretén kvartett időközben szögre akasztotta a kilencfarkú macskákat. Visszasiklottak közénk, ahogy a cápák verődnek össze a vérszagra. Seth nagyon is tisztában volt a kilátásaival. Elkecseregetten megragadta magát, és gyömöszölni kezdte plötytyedt nemi szervét. A szeme rémülten cikázott ide-oda a teremben, mint a sarokba szorított patkánynak. Pöcc, kiakadtam.

– Hogy várhatjátok el, hogy felálljon neki, amikor reszket a félelemtől?

Itzpapalotl és Chualtalocal rám néztek, az arcukon még úgy is észrevettem a rosszallást, hogy nem mertem hosszan a szemükbe nézni. Edward gyilkos pillantást lövellt felém. Én is szeretlek.

– A halandó talán a segítségét ajánlja, hogy Seth túltegye magát a félelmén? – provokált Itzpapalotl. Önelégült képére rá volt írva, hogy nemleges választ vár.

Az anyja kínját.

Hát persze.

Nem is tudom, kit leptem meg legjobban. Asszem, magamat. Olaf úgy figyelte a bontakozó konfliktust, mint amikor a farkas észrevesz egy méretes lyukat a birkaakolon. Igyekeztem tudomást sem venni róla. Olafot ignorálni kell. Vagy megölni. Egyelőre maradjunk az első megoldásnál.

A kezem a vérjaguár felé nyújtottam. Ő csak állt, és bizonytalanul pislogott az istennőre.

– Ha Seth mindent megtesz, hogy megfelelő áldozatot tudjon

bemutatni, elnyeri bocsánatunkat.

Na, ezzel ki vagy segítve, gondoltam. A jaguárember bátortalanul megfogta a kezem. Irtózatosan félt, hogy ő is véres rongycsomóként fogja végezni. Jó esélye volt rá. De jön Anita, mint egyszemélyes felmentő sereg, és... Elegem lett, na. Fel akartam tenni a kérdéseimet, és elhúzni innét a francba. A vámpírok elméletileg örökké élnek, vagyis az időérzékük egy kicsit másképp működik, mint a halandóké. Baromira ráérnek. Nekem viszont kurvára mehetnékem támadt.

Pár lépéssel arrébb tereltem Sethet. Eszem ágában sem volt a manuális módszerhez folyamodni. Egy kicsit bonyolultabb, ám nagyságrendekkel vállalkozhatóbb megoldást gondoltam ki. Megnyitom magamban Richard jelét. Nem kapcsolatot akartam teremteni kettőnk között; azt úgy eltemettem magamban, hogy már talán nem is tudnám, hogyan kell. Mindössze kitárom a virtuális ablakot a szörnyetege előtt, vagyis megpróbálom direktben eljátszani, amit Césár reflexből kiváltott belőlem. A paraenergia általában begerjeszti a vérlényeket. Hát, lássuk a medvét!

– Kibontanád a hajad?

– Miért? – Bizalmatlanul nézett rám.

Miért is? Mert ez nálam nem úgy működik, mint valami automatizmus. Talán egy nap majd annyira rutinos leszek, hogy afroritmusra nyitom-csukom a jelek alkotta csatornákat, de most még némi előkészületet igényelt a dolog. Örjítő, hogy ami a legváratlanabb helyzetekben tör az emberre, az totál nem használható, amikor nagyon akarja – de hát a mágikus képességeknek is megvannak a maga szépségei. A kiszámíthatatlanság a legfőbb ok, amiért a para-aktivitást nem igazán lehet laboratóriumi körülmények között vizsgálni; kétszer kettő itt néha öt. Néha meg mínusz pí.

Úgy döntöttem, nem magyarázkodom.

– Nézd, ha én nem pátyolgatlak, majd megteszik a négy rémek. Szóval bontsd ki a hajad, szépen kérlek.

Kihúzott néhány hosszú hullámcsatot, aztán egy csontból faragott

fésűt; a sörénye a saját súlyánál fogva kibomlott, lustán és álmosan végigömlött a hátán. Mögé léptem, de Seth velem együtt fordult, gyanakodva figyelte minden mozdulatomat.

– Nem akarok neked rosszat, Seth. Ezt valószínűleg egyedül én mondhatom el magamról ebben a teremben.

Hagyta, hogy megkerüljem, de nem volt ínyére a dolog. Nem érdekelt. Gyorsan túl kell lennünk ezen. Volt egy sanda gyanúm, hogy Obszcén... juj, bocs, Obszidián Pillangó nem kifejezetten türelmes típus.

Lazán szétterítettem a hátán a sörényét. Szalmaszőke volt, máshol aranybarna vagy majdnem fehér; a különböző színű tincsek a tenger összerosódó hullámainra emlékeztettek. Beletúrtam vastag, puha hajába, aztán a két kezembe vettem, és beletemettem az arcomat. Az állatbőr jelmez súlyos, meleg illatát éreztem valami édes, cukorkaszagú kölnivel vegyítve. Kettéválasztottam a vastag bozontot, és az arcomat meztelen hátához dörgöltem. Aztán megkerültem, és ahogy végignéztem rajta, elégedetten konstatáltam, hogy elértem némi eredményt, ha nem is sokat. Megfogtam a kezét, és végigsimítottam a tenyerén az ajkammal, aztán fölfelé a karján, belélegeztem a bőre illatát. Kinyitottam a szám, és a leheletem melegségével cirógattam. Semmi perc alatt libabőrös lett.

Magához húzott, és a teste melegébe zárt. Az állat a fejem búbjára támasztotta. Aranyhaja szétomlott körülöttem, mint egy meleg, sütiszagú függöny. A tűz fénye áttáncolt rajta, és borostyán fénykalickát varázsolt belőle. Megcsókolta a fejem búbját, aztán gyengéd csókot lehelt a halántékomra, az arcomra. Mindenütt őt éreztem, mint amikor vízbe merül az ember. Az illat volt a kulcs. Az erő felzubogott és bugyborékkolt; lábujjhegyre álltam, és úgy dörgölöztem hozzá, mint a bolhás macska, az egész testemet meg akartam fürösztetni az illatban. Amikor az ajkunk összeért, arra számítottam, hogy az energia berobban a számból az övébe, ahogy Césarral történt, de nem. A melegsége egybeolvadt az enyémmel, az alakváltók vibráló erőtakarója tetőtől talpig beburkolt bennünket.

Megremegett, és még szorosabban magához húzott. Most már anélkül is tudtam, hogy készen áll az áldozatra, hogy oda kellett volna nézmem.

– Köszönöm – suttogta a fülembe.

Mit lehet erre mondani?

Visszatért a vámpírokhoz, én meg utána. Itzpapalotl biztosan nem gondolta volna, hogy elő tudom hívni az erőt. De most nem a vámpírok miatt éreztem magam hülyén. Bernardo képére volt írva, hogy éppen revizionálja a státusomat, mint érinthetetlen fiúlány. Edward homlokán sűrű ráncok gyűltek. Olafra inkább rá se néztem.

Seth az istennő elé járult.

– A Teremtő Szellem papja készen áll, hogy bemutassa az áldozatot.

– Akkor ne késlekedjünk tovább.

Itzpapalotl rám nézett. Őszintén meglepte, amit Seth-tel műveltem. Vajon arra számított, hogy beállok vele egy sötét sarokba, és meggyüszmékelem darvadozó lomposát? Vagy tud valamit, amit én nem? Megkérdezni tutira nem fogom, mert egy mestervámpír előtt a szakmai fehér feltjaimról tanúbizonyságot tenni nem volna kifejezetten bölcs dolog.

Seth Chualtalocalhoz lépett, és elővette az ezüstkést. A kezébe fogta az élettől duzzadó bránert, és hozzányomta a penge hegyét. Bernardo még idejében elfordult. Én is elkaptam a szemem. Egyikünk sem bírta még egyszer végignézni, kivéve Olafot. Először talán meglepte a jelenet, de mostanra túljutott az első sokkon. Ahol vért ontanak és húst nyiszálnak, Olafnak ott a helye. Elmélyülten figyelte a műveletet, aztán a szemem sarkából észrevettem, hogy megrándul az arca. Egyszerűen muszáj volt odanéznem. Látnom kellett, mi olyan rémes, hogy Olaf is besokallt tőle.

A vámpír időközben fél térdre ereszkedett. Nem is tudom, mire számítottam, de Chualtalocal a sokkolóan logikus metódust választotta, hogy magához vegye a sebből kiserkenő vért. Tövig bekapta a cuccot, ahogy Diego tette Seth fülével. Csakhogy ez nem

egy fül volt. Seth szorosan behunyta a szemét, az arcán erős összpontosítás látszott. A négy bukott apáca közönyös tekintete a maga módján gyomorfacsaróbb látvány volt, mint a zabáló vámpír. Hátat fordítottam az egész bagázsnak, és meglepve láttam, hogy Olaf is ugyanezt tette, egyik lábáról a másikra állt, szinte látható hullámokban ontotta magából a zavart. De a hangoktól még így sem menekülhattunk. Most sajnáltam igazán, hogy elült a csengés a fülemben. A nedves, cuppogó hangok, az éles, szaggatott lélegzetvételek biztosan kísérteni fognak még egy darabig. Seth alig tudott megszólalni. – Kérlek, ó isteni úrnőm... nem vagyok biztos benne, hogy van elég önuralmam ma éjjel.

– A szentségtörésért büntetés jár – hangzott a válasz. – Ez talán elegendő ösztönző erőt jelent, hogy kordában tartsd alantas készletéseid.

Seth a némán várakozó nőalakokra meredt a válla fölött. A vámpír még mindig nyeldekelte a vért, és hangosan szörcsögött. Gondolom, a seb begyógyult mostanra, hacsak nem ejtettek újabbat, amíg nebáncsvirágot játszottam, és nem néztem oda. Seth belevájta a körmét a tenyerébe, az ujjai elfehéredtek. Hátravetette a fejét, a lélegzete egyre szaporábban és szaporábban jött.

A vámpír épp időben engedte el.

– A seb beforrt.

Chualtalocal, mint aki jól végezte dolgát, visszasiklott az úrnőjéhez. Seth térdre rogyott, és lassan kinyitotta az öklét. Véres félköröket pillantottam meg a tenyerén. De sikerült neki. Bármit megtett volna, csak ne kaparintsák a karmaik közé a kretén négyek.

– Vendégajándékként a halandók megkaphatják Sethet, ha akarják. Bevégezhetik, amire a teste úgy vágyik.

Most már értettem, mit ért vendégajándék alatt. Valahogy az volt az érzésem, az ilyesmi nem képezi az azték kultúra szerves részét, bár emlékeim szerint néhány főpap férfiakat és nőket is mellékel Corteznek a kincsek mellé, jóindulatát biztosítandó. Talán ez is valami kulturális gyökerű dolog. Vagy csak sima farokság.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Nemsokára megvirrad – jegyeztem meg.

Oldalra hajtotta a fejét.

– Igen – felelte. – Mi is érezzük.

– Igazán ne vedd tiszteletlenségnek a részemről a kérést, de nem ugorhatnánk át a vendégajándékos részt, és térhetnénk rá a gyilkosságokra?

– Csak ha a halandók a szavukat adják, hogy visszatérnek hozzánk, és megízlelik vendégszeretetünket.

Segélykérően pillantottam Edwardra. Vállat vont.

– A magam részéről egyik embereddel sem akarok lefeküdni, de egy újbóli látogatást megígérhetek.

– Szívesen felajánlanánk Césart is, de ő nem mutat be áldozatot az isteneknek. Önként vállalta, hogy a színpadon élet és halál között lebeg a vendégeink szórakoztatására, s cserébe mentesült a papi feladatok alól.

Vagyis megengedi, hogy kétszer egy hónapban kivágják a szívét, és ezért cserébe nem kell napi rendszerességgel vér- és farokáldozatot bemutatnia. Kezdttem egészen más színben látni a fickót. Miután végignéztem a magánszámát, és azt is láttam, mi történik a színfalak mögött, hirtelenjében nehezen tudtam volna eldönteni, melyik a kisebbik rossz: ha felvágják a mellkasomat és markolásszák a még mindig dobogó szívemet, vagy ha vámpírok szopogatják a nemi szervemet, és odadobnak az első idegennek. Akkor már inkább az előbbi, főleg ha önerőből befoltozom magam utána, secc-pecc.

Inkább ugorjunk.

– Ha jól tudom, itt járt a rendőrség.

– Valóban. De nem valószínű, hogy bármi érdemlegeset megtudtak volna.

– Talán nem a megfelelő kérdéseket tették fel.

– És hogy szólnak a megfelelő kérdések?

Olyasmit terveztem, ami a zsaruknak egyáltalán nem volna ínyére: beszélni akartam az ügy részleteiről valakivel, akit kezdetben a

bűntény elkövetésével gyanúsítottak. A rendőrök valószínűleg olyan általánosságban vázolták a helyzetet, hogy szinte kár volt a fáradtságért. Persze értettem az óvatosságukat: ha mindent elmondanak neki, sosem sikerül ráhúzniuk a vizes lepedőt. Én viszont tudtam valamit, amit a rendőrség nem: alapból is képtelenség volna kiszedni belőle az igazat. Itzpapalotl az a fajta vámpír, aki simán elüldögél egy elsötétített szobában, és az idők végezetéig békésen figyeli a szemhéján villódzó fényeket. Az egyetlen dolog, amivel hatni lehetne rá, az a halálbüntetés. Ha valóban ő áll a gyilkosságok mögött, ez azonnali kivégzést jelentene. Ennek a módszernek viszont van egy határozott hátulütője, mégpedig hogy igencsak leszűkíti az alkulehetőségeket. Ha valaki tudja, hogy megkarózzák, nem igazán vevő a kompromisszumokra.

– Kérlek, küldd ki az embereidet! Bizalmas rendőrségi információt szeretnék megosztani veled, és nem akarom, hogy bármi kiszivároгjon.

– Akármilyen hangzik el ezek között a falak között, az ezek között a falak között marad.

Tyű, de magabiztos. De miért is ne lenne az? Az összes embere retteg tőle. Ha az, ami Diegóval történt, üzemi balesetnek számít, nem akarom tudni, mi lehet itt a piros betűs ünnepeken. Ha azt mondja nekik, hallgassanak, ezek hallgatni fognak. Mint a sír.

Edward közel hajolt hozzám.

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet?

– Hogy a rákba tudna segíteni, ha fogalma sincs, miről van szó? – kérdeztem vissza.

Néhány pillanatig némán farkasszemet néztünk, aztán bólintott.

Visszafordultam a vámpír felé, és belekezdtem a sztoriba. Meséltem neki a halottakról, de főleg a túlélőkről. Nem is tudom, mit vártam; talán hogy összeomlik, és mindent beismer, vagy hogy azonnal megnevezi a felelős szörnyeteget. Komolyan figyelt, jó kérdéseket szűrt közbe a megfelelő helyeken, és ebből – ha más nem is – legalább azt megtudtam, hogy a zizis látszat csiszolt elmét rejt.

Ha nem volna egy szélhámos, szadista, megalomán állat, talán még szimpatikus is lenne.

A halandók bőre értékes ajándék Xipe Totec és Tlazolteotl istenségek számára – magyarázta. – A papok megnyúzzák az áldozatot, és a szertartás során viselik a bőrét. A szív az istenek egyik legkedveltebb eledele, a belső szerveiből pedig az értő szem jeleket olvashat ki.

– Vajon miért tépték ki a nyelvüket?

– Hogy ne beszélhessenek a titokról, amelyet megtudtak – vágta rá, mintha tv magától értetődő volna. Neki biztos az is.

– És miért vágták le a szemhéjukat?

– Hogy soha ne hunyhassanak szemet az igazság fölött, még akkor sem, ha nem tudnak beszélni róla.

– És arra van valami tipped, miért szakítják le a külső nemi szervüket?

– Ezt magunk sem értjük – felelte, és fázósan összehúzta magán a köpenyt. Már olyan régóta beszéltünk, hogy emlékeztetnem kellett magam, hogy ne nézzek a szemébe. – A spanyol hódítók műveltek ilyen borzalmas dolgokat a foglyaikkal.

– A nyúzás és a belső szervek eltávolítása inkább azték elkövetőre utal, mint európaira – jegyeztem meg.

– Valóban, ám a mi áldozataink az istenekhez küldött hírvivők.

Csak a magasabb cél érdekében oltunk ki életeket, nem öncélú kegyetlenségből. A vér, az élet szent a számunkra. Ha valaki egy pap kezéből nyeri a halált, biztos lehet benne, hogy pusztulása népünk érdekét szolgálja. Az áldozat nélkül nem esik az eső, szűkös lesz a termés, a nap másnap nem kapaszkodik fel az égen. De egyetlen olyan istent sem ismerünk, aki életben hagyná a kedvéért megnyúzott áldozatokat. A hírvivő csak úgy érheti el az isteneket, ha meghal. Az életáldozat vallásgyakorlásunk szerves része. – A négy nőre pillantott, akik mozdulatlanul várták, hogy célt adjon a létezésüknek. – A spanyolok tanítottak meg arra, hogy a vérontás örömeért öljünk. Jól megtanultuk a leckét, ám ha választhatnánk, inkább olyan

világban élnénk, ahol a régi rend uralkodik. – Ezek szerint élénken emlékezett arra, amit maga mögött hagyott, és amit a vámpírijai vesztek, amikor elhatározta, hogy olyan kegyetlen lesz, amilyenek az ellenségei. – Az Acachinancóhoz vezető úton a spanyolok zsebkendőt kötöttek az orruk elé, hogy ne érezzék a szanaszét heverő azték holttestek bűzét – tette hozzá villámló tekintettel.

Nocsak! Száz és száz év telt el a hírhedt menetelés óta, és Itzpalotl gyűlölete cseppet sem csillapodott. Az ember önkéntelenül is elismeréssel adózik az efféle kitartás előtt. Ugyanaz a düh fűti azóta is; ötszáz éves bűnökért vezekeltet ötszáz éves bűnösöket. A maga pszichotikus módján lenyűgöző teljesítmény.

Viszont most sem tudtam többet a gyilkosságokról, mint amikor beléptem az ajtón. Inkább csak a kizárandó elemek listája gyarapodott: egy azték nem ismerte fel a gyilkosságokat, mint egy azték kultúrkörhöz köthető isten vagy szekta munkáját. Még mindig nem volt gyanúsítottam, de valamit egészen biztosan tudtam: nem volna egészséges, ha ez a nő bepipulna rám. Azt szoktam mondogatni, hogy a pokolba is utána megyek annak, aki felbőszít, de sosem gondolom komolyan. Itzpalotl viszont szó szerint értené.

27.

Tök sötét volt, amikor kocsiba ültünk, de a levegőben már érződött a reggel közelsége. Ha sietünk, még ágyba kerülhetünk pirkadat előtt. A hegyek között száguldottunk Santa Fe felé. A csillagok úgy ömlöttek szét az égen, mint egy rakat aprópénz. A tájból irdatlan üresség sugárzott, amilyen az óceán szokott lenni. Vagy inkább a sivatag.

Olaf törte meg a csendet. Mindig meglep, milyen intim effekt az emberi hang a sötétben.

– Ha elfogadtuk volna a vendégajándékot, megkaptam volna a vámpírt, akit megkorbácsoltak.

– Aztán mihez kezdtél volna vele? – húzta el a száját Bernardo.

– Nem tudom, de nem is vagyok kíváncsi rá – zárta rövidre a kört Edward.

Bernardo viszont úgy érezte, még nem merítettük ki a téma adta lehetőségeket. – Azt hittem, a nőket szereted, Olaf.

Nem csak én szoktam kötekedni. Nahát!

– Most nem a szexről van szó – morgott a svéd. – Ennyi vér... Nem lett volna szabad, hogy kárba vesszen.

Megfordultam az ülésemben.

– Szóval neked mindegy, mi az, csak vérezzen?

– Ne baszogasd őt, Anita, hányszor kell még elmondanom?

Edwardra pislogtam. Ritkán beszél rondán, és még ritkábban hagyja magán ennyire eluralkodni a kimerültséget.

Edward a visszapillantó tükörbe nézett. Egyetlen autó sem volt közel-távol, úgyhogy kizárásos alapon Olafot szuggerálta. Nagyon hosszú ideig szemeztek egymással. Aztán újra a vezetésnek szentelte a figyelmét. Nem látszott valami boldognak.

– Mondd csak, nincs valami, amiről tudnom kéne? – kérdeztem.

– Ja. – helyeselt Bernardo. – Nincs valami, amiről tudnunk kéne?

– Nem az én dolgom, hogy erről beszéljek – felelte Edward. És onnantól kezdve egy árva szót sem lehetett kihúzni belőle. Neki és Olafnak van egy közös titka, amit eszük ágában sincs megosztani velünk. De jó!

Az út hátralévő részét teljes csöndben tettük meg. A koromfeketesség átadta a helyét a szürkés félhomálynak, és a csillagok is haloványabban pislácoltak. Amikor bementünk a házba, már derengett a horizont. Legszívesebben eldőltém volna, mint a liszteszák, de mielőtt még bevehettem volna magam a szobámba, Edward megállított.

– Vigyázz Olaffal, hallod?

– Hétpróbás kretén. Már én is rájöttem.

A fejét csóválta.

– Nem hiszem, hogy jól méred fel a dolog súlyát.

– Tisztában vagyok vele, hogy priusza van, és láttam, hogy gülüzte a korbácsolós nagyjelenetet. Nem tudom, mit titkoltok, de az eddigiek alapján biztos vagyok benne, hogy Olaf ön- és közveszélyes.

– Félsz tőle?

– Még szép.

– Akkor jó. – Aztán hozzátette: – Tökéletesen beleillesz a sorba.

– Tessék?

– Az eddigi áldozatai mind apró természetű fehér nők, hosszú sötét hajjal. Nem jó ötlet kettőtöket egy fedél alatt tartani, és nem csak a nőfóbiája miatt. Te testesíted meg számára az ideális kísérleti alanyt.

Kísérleti alany?

– Előbb is szólhattál volna.

– Abban reménykedtem, hogy tud majd uralkodni magán. De azután, amit ma este produkált... Hiába, senki sem tud túllépni a saját árnyékán. Félttem, hogy bekattan. Nem akarom, hogy ott légy, amikor ez megtörténik.

Hiányoznék Edwardnak. Talán nem vallja be, de elég, ha én

tudom. He-he.

– Küldd vissza a feladónak, Edward. Nem kell ő ide, ha csak bonyolítja a problémát.

– Szükségem van rá, értsd meg. Ez az ügy bizonyos szempontból az ő szakterülete.

– És mi az a szakterület egészen pontosan?

Elmosolyodott.

– Feküdj le, Anita! Mindjárt pirkad.

– Még nem.

Fürkészőn nézett rám.

– Tényleg megérzed a napkeltét?

– Még szép.

Néha én is feladhatom a leckét Edwardnak, nem csak fordítva.

Becsuktam magam mögött az ajtót, és kifejezetten örültem, hogy előkészítettem a terepet, mielőtt elmentem volna. Az ablakpárkányon a fababák, a földön az agancsos tükör; a széket az ajtó elé toltam, és ott volt a táska is, mint terepakadály. Ennél több óvintézkedést, ha akarok, se tudok tenni. Levetkőztem, a fegyverarzenálomat ideiglenesen kipakoltam az ágyra, aztán előbányásztam az egyik túlméretes férfipólót az utazótáskámból. Azóta hordok magammal dupla adag hálócuccot, amióta egy üzleti úton merő véletlenségből az északi sarkon deponálták a poggyászomat. Örülhettek a jegesmedvék.

Apropó, jegesmedvék... Elővettem a plüsspingvinemet, Sigmundot. Az utóbbi időben szinte mindig a gyalogsőrössel osztom meg a párnám. Na ja, minden lánynak kell valami nagy és szőrös, szorongatási célzattal. A másik hűségese társam a Browning Hi-Power. Otthon az ágytámlára szoktam akasztani. Itt majd a párnám alá teszem, persze nem kibiztosítva. Utálok csőre töltött pisztolyon aludni. Nem egészséges. Persze az még kevésbé volna egészséges, ha Olaf bejönne az ajtón, és nem volna kéznél fegyver.

Az egyik késemet becsúsztottam a matrac alá, a Firestar pedig visszament a táskába. Úgy döntöttem, ütősebb darab kell ide.

Választhattam a lefűrészelt csövű vadászpuska és a mini-Uzi közül. Hosszas mérlegelés után az utóbbi mellett döntöttem. Betáraztam a megbuherált töltényeket, amiket úgyszintén Edwardtól kaptam ajándékba – az ammó illegális, de hát a géppityu is az. Eleinte kifejezetten cikinek éreztem, hogy ilyesmit hordok magammal, de múlt nyáron ez a cucc mentette meg az életemet. Egy vámpírt soroztam meg vele; frankón kettétépte a szemétládát. Még mindig látom magam előtt, ahogy a felsőteste lassított felvételben oldalra dől, az alsóteste pedig térdre rogyik. Na ja, egy kedves emlék a sok közül. A vámpír több tucat társával bekerített minket. A lehető leglátványosabban akartam végezni vele, hogy elvegyem a többiek kedvét a frontális támadástól. Nem vált be a tervem, mert a vámpírok jobban féltek a mesterüktől, mint tőlem.

Talán az Uzi túlzás egy mezei halandó ellen, de ha valamilyen tragikus véletlen folytán az elefántcsapdáim nem állítják meg Olaf bácsit, biz' isten félbelövöm. Meglátjuk, a darabok továbbkúsznak-e.

28.

Hajnali öt is elmúlt, mire bedőltem az ágyba.

A valóság szívrohamszerű hirtelenséggel engedte el a kezem, egy álom közepébe zuhantam. Homály vett körül. Egy erdő. A fák mind lombtalanok, halottak. Megroppan egy száraz ág, a távolban sötét sziluettet pillantok meg a fák között. A félelem szele meglegyint. Elindulok az ellenkező irányba. A lépteim szinte öntudatlanul gyorsulnak. Már szaladok, a kezemmel védem magam az arcomba csapódó ágaktól. Megbotlok egy kiálló gyökérben, és elterülök a földön. Éles fájdalom nyilall a karomba. Csúnyán vérzik, pedig nem látok rajta sebet. A fenyegető árnyék már itt van a sarkamban. Hallom, ahogy a fatörzsek éles recsenéssel hasadnak ketté, amerre jár. Felpattanok és futok inamszakadtából, körülöttem a kiszáradt, halott fák, amerre a szem ellát. Nincs kiút.

Tipikus üldözései álom, állapítom meg magamban. A felismeréssel a kép megváltozik, egy másik álomra transzformálja magát. Most Richard áll előttem egy szál lepedőben, mosolyog. Felé nyújtom a kezem, de ahogy hozzáérek, az álom semmivé foszlik.

Felébredek. Micsoda csalódás!

Bántóan éles fénypázmába pislogtam, de nem a tűző nap ébresztett fel. Valaki dörömbölt az ajtón. Odakintről férfihangot hallottam.

– Ideje felkelni, kiscsirke!

Bernardo volt az. Ezek után a Richardos-lepedős álom nem szorult különösebb magyarázatra.

Felültem.

– Hány óra van?

– Tíz.

Mennyi?

– Oké, jövök már.

Hegyezttem a fülem, de nem hallottam elmenni. Hangszigetelt az ajtó, vagy Bernardo úgy jár, mint a macska. Esetleg mindkettő.

Sikerült észrevétlenül beslisszannom a fürdőbe. Vannak még örömök az életben. Normál esetben nem szoktam fegyverrel járni a vécére, de hol vagyunk mi most a normál esettől? Ráadásul a szomszéd szobában van bekvártélyozva a svéd golyóscsapágyak réme. Biztos, ami biztos alapon a Firestart is betunkoltam az övembe. Séro és fegyverek kipipálva, még fogat is mostam. Nem maradt más dolgom, mint követni a sült szalonna illatát.

A konyha kicsi volt, szűkös és fehér, fekete krómacél minimalista berendezéssel. A kontraszt gyomorszájba vágott. Sok volt ez nekem így korán reggel. Újabb adag vadvirág darvadozott az asztalon. Donna újra lesújtott, de kivételesen egyetértettem vele. Ide tényleg kellett valami szín, hogy az ember ne kapjon hóvakságot. Vagy esztétikai bélsavarodást.

Az asztalnál ülő két férfi nem sokat dobott az összhatáson. Olaf csillogóra borotválta a fejét. Fekete póló volt rajta, fekete nadrág. Talán a konyhabútorhoz öltözött. Régimódi pisztolytáskájából nehéz félautomata lógott ki, mellette az acélnyelű jatagán. Bernardo fehér inget viselt az indiános-fűzős típusból. Bonyolult rézcsattal tűzte hátra a haját, a vállára hulló tincsek éles kontrasztban álltak a hófehér inggel. 22-es Beretta kandikált ki az övéből. A kését nem láttam, pedig biztos az is ott volt valahol.

Edward – cowboysizmában, farmerben és laza, Ted-féle ingben – éppen egy adag omlettet porciózott ki a tányérokra.

– Most szóljatok, ha vissza kell mennem átöltözni – köszöntem mindenkinek.

Edward az asztalhoz ballagott, amelynek közepén, éppen a virágcsokor alatt, ott gőzölgött a sült bacon.

– Tisztára kakukktojásnak érzem magam – kötöttem az ebet a karóhoz. – Úgy néztek ki, mintha egyenruhában lennétek.

– Éppen csoportépítő tréninget tartunk – mondta Edward, és leült.

Én is leültem.

– Szólhattál volna. – A rántottamat gyanús zöld és piros ízék pötytyözték. – Mondd csak, mi van ebben?

– Zöldpaprika, chili – felelte Edward. – És sonka.

– Te jószagú, Edward, igazán nem kellett volna.

Úgy szeretem a rántottát, ahogy Isten megteremtette: natúran. Csalódottan eltoltam a tányért magam elől, és a szalonnáért nyúltam. Az egyik része alig sült meg, a másik fele ropogós volt, majdnem égett. Edward és a szakácsművészet! A ropogós mellett döntöttem. Olaf tányérján is ropogós szalonnaszeletek voltak. Van ilyen.

Gondoltam egyet, és elmondtam az asztali áldást. Mindenki tovább evett. Kár. Jólesett volna, ha elbizonytalanodnak, és kényelmetlenül érzik magukat tele szájjal. Csuda móka asztali áldást mondani olyan helyen, ahol senki sem vallásos. Imádom a kínos csöndet, a gyötrő kétséget az arcokon, hogy most rágjanak, vagy ne rágjanak. Na mindegy. Vettem egy újabb szelet szalonnát.

– Mi a mai program?

– Még nem nézted át az orvos szakértői jelentéseket – emlékeztetett Edward.

Tényleg.

– Az csak időpocsékolás – legyintett Olaf. – Már ezerszer átbogarásztuk azokat az aktákat. Nem hiszem, hogy bármi újat találunk.

– Anita már talált valamit – felelte Edward.

Olafnak megállt a villa a kezében.

– Mit?

Edward elmesélte neki, milyen rendszer szerint szűkítjük a lehetséges elkövetők listáját.

– Á, ez semmi – legyintett Olaf.

– Több annál, mint amire nélküle jutottunk.

– Ha ennyire becsülöd a segítségemet, jobb, ha elmegyek.

Támogatom az ötletet.

– Egészen eddig erről beszéltünk. Ha nem vagy képes csapatban

dolgozni...

Olaf felhorkant.

– Csapatban?

– Csapatban – felelte Edward.

Sötét pillantást vetett rám. Az a gyanúm támadt, Olaf csak sötéten tud pillantani.

– Egyetlen pöccintéssel lesöpröm ezt a vakarcsot az asztalról.

– Próbáld meg – mosolygott Edward.

Feltartottam a kezem.

– Ne versenyeztess minket, Edward. Lécci!

Olaf felém fordult.

– Nem alacsonyítom le magam odáig, hogy nőkkel versenyezzek.

– Félsz, hogy nem tudnál felnőni a feladathoz?

Abban a pillanatban, ahogy kimondtam, már megbántam.

Felpattant a székéről, és fölém magasodott, mint egy göcsörtös fa. Az asztal alatt a Firestar után kaparásztam.

– Edward egész reggel a közös munka előnyeiről gyözködött.

Kiselőadást tartott, mennyire nagy szükségünk van a szakértelmedre.

– Megrázta a fejét. – Én nem értek a mágiához meg az efféle hókuszpókuszhoz. Talán tényleg túlvilági lényekre vadászunk, és akkor jól jöhet egy boszorkány vagy mi. De ez nem jogosít fél arra, hogy sértegezz.

– Igazad van – ismertem el kelletlenül. – Sajnálom. Olcsó poén volt.

– Most... bocsánatot kérsz tőlem? – Ez őszintén meglepte.

– Na igen. Nagyon ritkán tévedek, de olyankor bocsánatot szoktam kérni.

Edward furán nézett rám.

– Mi van? – dörrentem rá.

Megrázta a fejét.

– Semmi.

Egy ideig hallgattunk, aztán csak kibukott belőlem a megjegyzés.

– Tudod, Olaf nőgyűlölete olyan, mint egy születési

rendellenesség. És én próbálok nem gúnyt űzni fogatékkaal élő embertársaimból.

Edward a halántékát dörzsölte.

– Nem vagyok nyomorék! – hözöngött Olaf.

Most tartsak neki kiselőadást a vak gyűlölet kockázatairól és mellékhatásairól?

– Tegnap kizártak a nyomozásból, mert a vezető zсарu egy szemellenzős überkeresztény, aki szerint a magamfajta parák mind az ördög fattyai. Inkább vállalja a kockázatot, hogy még több ember meghal, csak ne kelljen elfogadnia a segítségemet. Az előítéletei még az ügynél is fontosabbak neki. – Olaf még mindig mozdulatlanul állt előttem, de a feszültség köddé vált. Komolyan figyelt arra, amit mondok. – Nem ártana eldöntened, hogy te is inkább a nőgyűlöletedhez ragaszkodsz, vagy mindenáron el akarod kapni azt az izét.

– Én vagyok a legjobb a pályán, Edward ezért is hívott. Még sosem hagytam ott megbízót anélkül, hogy el ne végeztem volna, amire leszerződtem.

Addig üssük a vasat, amíg meleg.

– És ha az én természetfeletti hókuszpókuszom segít, hogy megtaláljátok a szörnyeteget?

– Nem tetszik ez nekem – tekergette a nyakát idegesen.

– Értem én. De nem ez a kérdés, elfogadod-e a segítségemet, ha adott esetben megkönnyíti a munkádat?

– Nem tudom.

Legalább őszinte. Haladunk.

– A következő kérdés, hogy mit szeretsz jobban: a vadászatot vagy a gyűlöletet?

Edward és Bernardo visszatartott lélegzettel várt Olaf válaszára.

Olaf nyelt egyet.

– A vér mindennél fontosabb.

Elégedetten bólintottam. Én is így gondoltam. Szúrós pillantást vetett rám.

– Ha beleegyezem, hogy veled dolgozzam, az még nem jelenti azt, hogy azonos súlycsoportban vagyunk.

– Szerintem se – vágtam rá videran.

Valaki megrúgott az asztal alatt. Asszem, Edward volt.

Olaf dörmögött valamit az orra alatt, de nem kötekedett tovább.

Ezt fegyverszünetnek tekintettem. Ha kordában tudja tartani a nőundorát – én meg a szenyó impulzusaimat –, a *status quo* talán fenntartható, amíg látványos eredményre nem jutunk.

Sikerült eltennem a Firestart anélkül, hogy Olaf észrevegye. Edwardnak persze nem kerülte el a figyelmét a mozdulat, ahogy Bernardónak sem. Vajon mi lehet Olaf specialitása? Mit ér a böszme svéd, ha fogalma sincs, merre állnak a stukkerek?

29.

Az étkezőasztalra halmoztuk a dossziékat. Bernardo inkább mosogatott, csak ne kelljen aktakuckackodnia. Kiakasztotta a nyúzott túlélők látványa, mint mindannyiunkat. Ettől az ügytől még a betonlelkűek is megállnak a fejlődésben.

Múlt éjjel abban a naiv illúzióban ringattam magam, hogy készen állok az orvosszakértői jelentések átnyálazására, de alighanem csak a gyávaság beszélt belőlem. Ha az ember olvas róla, az nem ugyanaz, mintha látja is. Nagyon nem akaródzott megnéznem a képeket, éppen ezért elhatároztam, hogy azokkal kezdem.

Edward azt javasolta, lógassuk fel a fotókat az étkező falára.

– Na persze – húztam a szám. – És lyuggassuk ementálivá a szép fehér falaidat.

– Hogy jut eszedbe ilyen barbár gondolat? – csóválta a fejét Edward. – Majd gyurmaragasztót használunk. – A kezében egy csomag gyúrható sárga pasztillát tartott. Felbontotta, és kiosztotta Olafnak meg nekem. Utoljára általános iskolában láttam ilyen

vacakot.

A következő órát azzal töltöttük, hogy fölnyomkodtuk a képeket a falra. A gyurmaragacs visszahozta a régi szép emlékeket, amikor Miss Coopernek segítettem feldíszíteni az osztálytermet a karácsonyi ünnepély előtt. Nagy pocakú télapókat, piros-fehér nyalókákat és fényes gömböket ragasztottunk mindenhová. Most viszont élve boncolt hullákkal, bőrevesztett arcokkal és azonosíthatatlan testrészekkel teleszórt szőnyegekkel nyomtuk tele a szobát. Mire befejeztük, enyhe depresszió uralkodott el rajtam. A képek szinte az összes szabad falfelületet beborították.

A szoba közepére álltam, és szemügyre vettem az eredményt.

– Ez... iszonyatos.

– Sok a finom lelkednek, mi? – piszkálódott Olaf.

Edward közbevágott, mielőtt levegőt vettem volna.

– Olaf.

Hihetetlen, mekkora erő szorulhat egyetlen szóba. A böszme svéd erősen gondolkodott, aztán annyiban hagyta a dolgot. Fél Edwardtól. Jól teszi.

A fotókat a gyilkossági helyszínek szerinti csoportokba rendeztük. Most láttam először azokat a testeket, amiket szétkaptak. Dr. Evans szerint a hullákat azonosíthatatlan típusú vágószerszámmal darabolták fel, miután manuálisan eltépték az ízületi szalagokat. De ez túlzottan leegyszerűsített leírása annak, ami történt. Először csak a mindent elborító vért láttam és a szanaszét szórt testrészeket. Egyszerűen nem állt össze a kép. A trutyi pirosabb volt, mint a rossz hollywoodi filmekben, élénk cseresznyevörös. Ezt a helyszínt azelőtt találták meg, hogy megalvadtnak volna a vér.

– Hogy értek ki ilyen gyorsan a rendőrök?

– A férj szülei jöttek át reggelire, mielőtt a fiatal pár dolgozni indult volna – felelte Edward. – Előző este beszéltek meg.

– Azt akarod mondani, hogy az áldozatot a szülei találták meg?

– Majdnem hasra estek a szétszórt aprólékban. De várj, lesz ez még rosszabb is.

– Mi lehet még ennél is rosszabb?

– A feleség előző nap tudta meg, hogy terhes. A reggeli találkozón akarták elmondani a férfi szüleinek, hogy nagyszülők lesznek.

Ezt nem kellett volna hallanom. A szőnyeg elhomályosodott, mintha vízen át néztem volna. Hátranyúltam egy székért, és lassan leereszkedtem rá. A fejemet a térdem közé szorítottam, és mélyeket lélegeztem.

– Jól vagy? – kérdezte Edward.

Bólintottam, de Olaf – áldassék hímsoviniszta lelke – nem tett megjegyzést. Amikor már biztos voltam benne, hogy nem fog víz alá merülni a szoba, megszólaltam.

– Hány órákor érkeztek a szülők?

Papírzörgést hallottam.

– Hat harminckor.

– És mikor kelt fel a nap?

– Könnyebbet kérdezz.

– Megtennéd, hogy utánanézel?

Nahát, hogy ez a szőnyeg milyen érdekes. Az arcomat a térdemre fektettem. Jólesett.

– Szóval azt mondd, fél hétkor fedezték fel a hullákat. Mennyi idő telhetett el, amíg a szülők összeszedték magukat annyira, hogy hívják a zsarukat? Tíz perc, negyedóra? Az egyenruhások harminc percen belül kiérkeztek. Egy órán belül a fotósok is munkához láttak, és a vér még nem is kezdett alvadni.

– Mit számít ez? – vágott közbe Olaf.

Lassan felegyenesedtem, gondosan ügyelve a légzésemre. A padló nem hullámzott, a falak nem csavarodtak meg.

– Ha a nap hat harminc körül kelt, akkor a tettesünk szabadon mászkál fényes nappal is. Vagy van egy búvóhelye közel a tett helyszínéhez. Ha jóval napkelte előtt történtek a gyilkosságok, akkor a szörnyeteg feltehetőleg csak éjjel aktív.

– Mit számít, hogy a tettes nappali vagy éjszakai lény?

Ezt most komolyan kérdezi? Komolyan kérdezte. Annyira, hogy

megint fölém tornyosult. Nem álltam fel; nem venné ki magát valami jól, ha összezuhannék, mint a vajas piskóta.

– Nincs túl sokfajta éjjeli életet élő természetfeletti teremtmény. Vagyis jócskán leszűkülne a kör.

– Ha tényleg a tetthely közelében húzta meg magát – fűzte hozzá Edward, akkor talán nyomokat is találunk.

– A rendőrség minden bokrot áttúrt a környéken – morgott Olaf. – Gondolod, hogy a kis kedvenced talál majd valamit, ami elkerülte a figyelmüket?

– Az első gyilkosságnál a rendőrség halandó elkövető után kutatott. Emberi gyanúsítottnál egészen más nyomokat kell keresni, mintha természetfeletti ügyről van szó. Mellesleg – tettem hozzá a teljesség kedvéért –, ha esélyünk sem volna, hogy olyasmit találjunk, amit a zsaruk nem vettek észre, most nem lennénk itt. Edward nem hívott volna ide minket, a rendőrség pedig nem osztotta volna meg vele az aktákat.

Olaf a homlokát ráncolta.

– Sosem láttalak ilyen önelégülten vigyorgni, Edward. Úgy nézel ki, mint a tanár, akinek a nebulója megnyerte a diákolimpiát.

Inkább, mint Frankenstein meg az ő kreatúrája, gondoltam.

Olaf barátságtalanul méregetett.

– Te meg úgy viselkedsz, mint egy kis eminens.

– Edward nélkül sosem váltam volna azzá, aki vagyok. – Ennek minden előnyével és hátrulatójával, tettem hozzá magamban.

Edward komolyan rám nézett.

– És most azt várod, hogy bocsánatot kérjek?

– Úgy érzed, van miért bocsánatot kérned?

– Nem.

– Akkor ne tedd! Élek, Edward, és itt vagyok. – Felálltam, de nem szédültem meg. Az élet mégiscsak szép. – Ha végignéztük ezt a sok szart, jó lenne, ha meg tudnál mutatni nekem pár helyszínt.

Visszamentem a képekhez, és ahogy néztem őket, egyszer csak megláttam a rendszert a pusztításban. Hosszan kifújtam a levegőt. A

francba, megint le kell majd ülnöm. A falnak dőltem, de ezzel, sajna, még közelebb kerültem a fotókhoz. Pedig nem vágytam rá, Isten látja lelkemet. Kénytelen voltam behunyni a szemem. Beletelt pár percre, amíg annyira helyrerázódott a lelki egyensúlyom, amennyire az adott körülmények között lehetséges volt.

A testrészek körkörösén szóródtak szét a szőnyegen, mint a tépett virágszirmok, egyenletesen elosztva a vörös trutymóban. A szemem az egyik véres kupacról a másikra vándorolt. Egy alkar, egy térdkalács, fejbőrdarabkák hajjal. Ezt az embert elemi részekre aprították. Már láttam azelőtt is széttépett hullákat, de ez a pusztítás a maga módján tökéletes volt. Megnéztem egy másik szögből készült képet. Megpróbáltam fejben összerakni a testet, de akárhogy igyekeztem, valami mindig hibázkodott.

– Nincs meg a fej. És a kezek is hiányoznak. – Apró kupacokra mutattam a vértócsák között. – Hacsak azok ott nem az ujjak.

– A fejet a domboldalon találták meg, a ház mögött. Agyvelő nélkül.

– És a szív? Itt a gerinc, szinte teljesen ép, de nem látom a belső szerveket. Hol vannak a belek?

– Semmit sem találtak – felelte Edward. – Gondolom, a tettes magával vitte az egészet.

Az asztalra támaszkodtam. Megette volna? Talán valami mágikus rituáléhoz kellett neki? Vagy csak a gyilkossági metodika része, szuvenír?

– A belső szervek – mondta Olaf – különböző súlyúak, és különféle ideig tarthatók el szobahőmérsékleten. Persze a megfelelő tartósító folyadékkal bármi eláll az idők végezetéig. – Elmélyülten nézte a képeket. Nem mondott sok újdonságot, de abból, ahogy mondta, kiderült, hogy vannak tapasztalatai a témában.

– Honnan tudod, milyen nehezek a belső szervek?

– Akár egy halottasházban is dolgozhatott – vetette fel Edward. Elhúztam a szám.

– De sosem dolgoztál hullaházban, igaz, Olaf?

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Nem – felelte, és most már engem nézett. A szoba félhomályában a szemürege sötét ikerbarlangként tátongott rám. Éreztem a pillantása súlyát; tanulmányozott, felmért, darabokra szedett. Mi lehet a specialitása? Mihez ért, amihez mi nem?

Edward mintha olvasott volna a gondolataimban.

– Ő az egyetlen ember, akit valaha láttam ilyesmit csinálni – mondta halkán.

– Azt mondtad, nemi erőszakért ült, és nem gyilkosságért.

– Talán túl korán érkezett a rendőrség.

Odakintről vidám hang szakított félbe minket.

– Ted! Megjöttünk.

Donna az előszobából kiabált, és a többes számból arra következtettem, hogy a gyerkőcöket is magával hozta. Edward szó nélkül kiment eléjük. Azt hiszem, Olaf meg én jó darabig szemszkanzandereztünk volna, ha Bernardo nem pirít ránk.

– El kéne raknunk a fotókat.

– Miért? – nézett fel Olaf.

Levettem a gyertyatartót az asztalról.

– Legalább terítsétek az ajtóra az abroszt.

Bernardo lehúzta az asztalról a nehéz navaho szőtestet.

– Mi van, nem segítesz? – provokált Olaf. – Ha már te is a fiúk közé tartozol.

– Nem érem fel az ajtót.

– Gúnyosan felhorkant.

– Én is ezt mondanám.

De azért odament Bernardóhoz, és segített letakarni a homokfűvott ajtóüveget.

Kopasz golyófejét bámultam, és most az egyszer kifejezetten bántam, hogy nem vagyok elég magas, hogy a rézkandeláberrel fejbe csapjam. De talán jó is így. Egy életre elegendem van az Edwardnak tett szívességekből.

Edward legmegnyerőbb Ted-modorában próbálta meggyőzni Donnát, hogy nem szükséges mindenkit személyesen üdvözölnie. A nő udvarias, ám határozott hangon letorkollta, és közölte vele, hogy dehogynem. Minél jobban próbálta visszatartani, Donna annál inkább látni akart minket. Pontosabban engem. A ház elrendezése olyan volt, hogy nem lehetett a három vendégfalóhoz jutni anélkül, hogy az étkezőn keresztül ne menjen az ember. A nő meg akart bizonyosodni róla, hogy a saját ágyamban aludtam. Vagy legalábbis nem Tedében. Vajon azt gondolta, hogy éppen a szobámba rohantam fejvesztve, hogy a pucér seggemre kapjak valamit? Akárhogy is, errefelé tartottak. Már hallottam Becca hangját.

Kislisszantam a félig nyitott ajtón, és majdnem beléjük rohantam. Donna meglepve megtorpant. Peter hűvös tekintettel mért végig, mintha ez az egész a legkevésbé sem érintené, de a tiniunalom mögött halvány érdeklődés villant meg. Senki sem értette, hogy került az abrosz az üveg elé. Becca volt az, aki meg is kérdezte.

– Ki rakta a szőnyeget az ajtóra?

Igaz, ami igaz, a cucc inkább hasonlított szőnyegre, mint térítőre. A gyerekek kegyetlenül ragaszkodnak az igazsághoz. Ha szőnyeg, akkor szőnyeg. Donna kérdően pillantott Edwardra.

– Tényleg, Ted, miért lóg a terítő az ajtón?

Általában simán belövöm, hogy fog reagálni Edward egy adott szituációban, de ha Donnáról van szó, nem tudok elég kreatív lenni.

– Teleraktuk az étkező falát a gyilkosságokról készült képekkel. Nem akartam, hogy a gyerekek lássák.

Erre nem gondoltam volna; az igazat mondta. Ilyet csak az igaz szerelem tehet az emberrel. Vagy túl egysíkú a gondolkodásom?

– Ó! Értem. Becca és én kipakoljuk a kaját a konyhában, mit

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

szólsz, kicsim? – Meglóbálta a zsinórral átkötözött fehér dobozt, és kézen fogta Beccát. A kislány hátrasandított.

– De anyu, látni akarom a képeket!

– Dehogysis akarod, virágom – felelte a nő, és határozottan bekormányozta a gyereket a konyhaajtón. Azt hittem, Peter is követi őket, de a fiú csak állt, és megbűvölten nézte az ajtót. – Miféle képek azok?

– Én feleltem Edward helyett.

– A legrosszabbak, amiket a szakértői munkám során láttam.

Pedig láttam pár ronda dolgot, elhiheted.

– Be akarok menni.

– Nem! – vágta rá.

Edward egy szót sem szólt, csak nézett a fiúra. Peter sértődötten pislogott.

– Mindenki úgy bánik velem, mintha gyerek volnék.

– Anyádnak sem engedném, hogy megnézzé – mondta Edward komolyan.

– Anya elmehetne vezéregérnek – vágta rá a fiú.

– Az anyád az, aki – deklarálta Edward. – Ez nem jelenti azt, hogy gyáva. Egyszerűen ilyen, és kész.

Mit mondjak, leesett az állam. Edward senkinek sem szokta elnézni a hibáit. Ő a szigorú-de-igazságtalan mentalitás tipikus képviselője. Vajon miféle alkímiával tudta ez a nő így az ujja köré csavarni?

– Szerintem – szóltam közbe – Ted nem azért nem akarja, hogy megnézd a képeket, mert gyerekeknek tart.

– Azt hiszitek, nem bírnám ki.

– Sok lenne neked, hidd el.

– Simán kibírok mindent, amit te kibírsz – fonta keresztbe a karját dacosan.

– Úgy érted, mindent, amit egy lány kibír?

Elpirult.

– Nem úgy gondoltam.

Dehogynem. Na jó, egy tizennégy évesnek talán még elnézem.

– Anita az egyik legkeményebb ember, akit ismerek – mondta Edward. Még költői túlzásokra is hajlandó, csak hogy meggyőzze a gyereket.

– Még Bernardónál is keményebb? – Peter rám hunyorgott. – És Olafnál is? Ösztönösen ebbe a sorrendbe tette őket, és nem csak a külsejük miatt. Peternek remek érzéke van a rosszfiúkhoz. Ezzel az adottsággal születni kell.

– Olafnál is – bólogatott Edward buzgón. Zsémbes dünnögés hangzott az ajtó mögül; Olaf egója nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedett.

Peter rám sandított. Láttam, ahogy erőlködik, hogy Olaf kategóriájába passzírozzon. Megrázta a fejét.

– Csak azért mondod, hogy ne akarjak bemenni.

– Ha szkandereznem kellene Olaffal, vesztenék – próbálkoztam én is. – De most nem erről van szó.

– Nem értem.

– Dehogynem – felelte Edward. – De ha tényleg nem érted, nem tudom elmagyarázni neked.

Peter egyikünkéről a másikunkra nézett.

– Anya féltékeny Anitára.

– Tudom – somolygott Edward.

Bernardo hangja hallatszott a szőnyeg mögül.

– Elengedhetjük végre az ajtót?

– Menj anyád és Becca után – mondtam Peternek.

A fiú könnyörgőn nézett Edwardra. Én is Edwardra bámultam. Villámló szemekkel kommunikáltam, nehogy beengedje. Rám se bagózott. A gyerek felé fordult, és valami történt közöttük; megegyeztek szavak nélkül.

– Nyissátok ki az ajtót – adta ki az utasítást Edward.

– Nem! – csattantam fel, és elálltam a fiú útját.

– Hagyd, Anita! – Peter válla fölött a férfira néztem, és döbbenet állapítottam meg, hogy a fiú pár centivel magasabb nálam. – Látni

akarja, hát hadd lássa.

– Nem teszed ki a kirakatba, amit ezért Donnától kapni fogsz.

– Honnan veszed, hogy megtudja?

Peterre böktem.

– Ő majd elmondja, ha megorrol rád. Vagy mindkettőtökre.

– Nem fogom elmondani – bizonygatta Peter.

Nem hittem neki, és csak ezért léptem hátra. Ha Edward megmutatja neki a pokol ezen szeletét, és a hír Donna fülébe jut, tutira szakítani fog vele. És ami engem illet, kész vagyok rá, hogy Peter gyermeki ártatlanságának egy darabját feláldozzam a cél érdekében.

Olaf sarkig tárta az ajtót. Bernardo rosszállóan csóválta a fejét, aztán tessék-lássék visszatette a terítőt az asztalra. A szoba sarkába húzódtunk, és próbáltuk elhatárolni magunkat a jelenettől. Azt hiszem, még Olaf sem értett egye Edward döntésével.

Peter lassan körbefordult. Kifutott a vér az arcából.

– Ezek... ezek emberek?

– Igen – felelte Edward. Peter mellett maradt alig kartávolságnyira, de nem ért hozzá. A fiú a legközelebbi képhez lépett; ahhoz, amitől az imént heveny hányingert kaptam.

– Mi történt velük?

– Még nem tudjuk.

Peter egyik képet nézte a másik után, fegyelmezetten, sorban. Nem pisilt be, nem ájult el és nem hányt. Megmutatta, amit akart. Ő – egyesekkel ellentétben – nem vezéregér. De izzadság ült ki a felső ajkára, és egyre gyorsabban, felületesebben szedte a levegőt.

– Segíték anyunak a konyhában – suttopta végül.

Miután kiment, hosszú percekig senki sem szólt egy szót sem.

– Tudtam, hogy bírni fogja – mondta végül Edward elégedetten.

– A francba, Edward, a kölyöknek rémálmai lesznek!

– Talán igen, talán nem. – A fiú után nézett. – Peter kemény kölyök.

Irdatlanul büszke volt rá; a srác végignézte a sok trutyit, és nem

csapta ki a hisztit. Ha az apja volna, megérteném. De nem az. Edward arca a szokásos belső nihilt tükrözte, de a tekintete megmegezzent. Hitetlenkedve ingattam a fejem.

– Nem etetheted őket örökké a Ted-maszlaggal.

– Tudom.

– Hát, nem úgy nézel ki, mint aki tudja. Szerintem, ha rajtad múlik, a végtelenségig odáznád az igazság pillanatát.

– Nem szívesen ismerem el, de egyetérték – mondta Olaf. – A fiúban talán van fantázia. De a nő és a kislány... – Undorodva rázta a fejét.

– Minek neked család egyáltalán? – értetlenkedett Bernardo.

– Ha egy férfi igába hajtja a fejét, ne válasszon olyan nőt, mint Donna. Ő bosszantóan... – Olaf a megfelelő szó után kutatott, végül megvetően kibökte: – naiv.

– Talán ez az egyik fő vonzereje – mondta Edward. Szerintem éppolyan tanácstalan volt, mint mi.

– Annyiszor dughatsz vele, ahányszor akarsz. Akkor minek elvenni? – Ez persze Bernardo volt.

Edward csak nézett rá hosszan, némán. Bernardo felemelte a kezét.

– Bocs, bocs, semmi közöm hozzá.

Ami engem illet, házasságpárti vagyok. Zaklatott külsőm tradicionális középanyugati lányt takar, aki hisz a fehér deszkakerítéses amerikai álomban, de tiszta pillanataiban tudja, hogy az nem az olyanoknak való, mint ő. Ám mielőtt hangot adhattam volna a véleményemnek, megcsörrent a telefon.

– El akarja venni ezt a nőt – hitetlenkedett Olaf, ahogy Edward eltűnt a folyosón.

– Az ő baja – vont vállat Bernardo. Addig néztem rá, amíg lefagyott az arcáról a mosoly. – Mi van?

Edward olyan fapofával dugta be a fejét az ajtón, mintha az imént semmi sem történt volna.

– A szörnyeteg tegnap éjjel újabb áldozatokat szedett

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Albuquerque-ben.

A francba!

– Nélkülem mész? – kérdeztem.

Furán nézett rám. Sejtettem, hogy meglepetés következik.

– Az albuquerque-i rendőrség a legmélyebb tisztelettel kéri a szakértő asszony segítségét.

Smirglivel se tudtam volna levakarni a döbbenetet a képemről.

– Leváltották Marks hadnagyot?

– Dehogy. Épp vele beszéltem.

– Most ugratsz, ugye?

Edward némán rázta a fejét. Kurvára elemében volt.

– Nem értem.

– Valaki felsőbb szinten alaposan fenéken billentette, amiért kidobott téged. Gondolom, választás elé állították, hogy vagy együttműködik, vagy elveszik tőle az ügyet. És egy ilyen ügyet senki se ad ki a kezéből.

Hát, legalább ismerjük Marks bácsi gyenge pontját. Az elvei, amit tegnap volt szíves olyan kedvesen belefröcsögni az arcomba, feleolyan fontosak sincsenek a számára, mint a karrierje. Sosem árt, ha képben van az ember, ki meddig megy el, és miért.

– Marks leszerepelt – állapította meg Bernardo.

De le ám!

Donna közeledett a folyosón. Hangosan beszélt Beccához, hogy legyen időnk becsukni az ajtót. A szőnyeg-abrosz visszakerült az üveg elé.

Edward hangos-vidám Ted-fokozatba kapcsolt.

– Lóra fel, fiúk-lányok! Nem érünk rá egész nap.

Az első ülésen ültem Edward mellett, és valószínűleg csak képzeltem, hogy valaki a tarkómat szuggerálja. Vagy mégsem?

A vállamon lógott a pisztolytászkám a Browning Hi-Powerrel. Általában csak ezt a fegyvert hordom magamnál, amíg el nem durvulnak a dolgok. De most túl sok szétkapott hullát láttam, hogy biztonságban érezzem magam. Úgyhogy magammal hoztam a Firestart és az összes kést is. Ami sokat elárul a lélektani instabilitási rátámról. De valaki tényleg olyan erősen bámult, hogy lyukat égetett a nyakamba, és ez felőrölte a maradék önuralmammat is.

Megfordultam az ülésen, és a szemem összetalálkozott Bernardóéval. Olyan feneketlen mélység sötétlett a tekintetében, amit a saját lelki nyugalmam érdekében inkább nem kellett volna látnom.

– Mit bámulsz? – förmedtem rá. Én és az agresszív kismalac.

Pislogott egyet, de még mindig máshol jártak a gondolatai.

– Kurvára semmi közöd hozzá.

– Na, persze.

Lustán elmosolyodott.

– Nem te fogod megmondani, mire gondoljak és mire ne.

– Nagyfiú vagy. Menj és szedj fel magadnak valakit.

– Egy csomó időmbe kerülne, vacsora meg efféle baromságok, és a végén nem biztos, hogy muffot is kapok a pénzemért. Akkor meg minek izzadjak?

– Szerezz magadnak egy kurvát.

– Meg is tenném, ha Edward apu nem ítelt volna szobafogságra.

Kérdőn Edwardra pillantottam. Válaszolt a kérdésre, mielőtt hangosan is feltehettem volna.

– Megtiltottam Olafnak, hogy... randizzon, amíg nálam lakik. Bernardónak is ugyanezekhez a szabályokhoz kell tartania magát.

– Kibaszottul igazságtalan dolog engem büntetni, amiért ez a Gundersson egy pszichopata állat – zúgolódott Bernardo. – Ha én nem elégíthetem ki a fizikai szükségleteimet, te miért tehetnéd? – Olaf mereven maga elé bámult.

Edward felé fordultam.

– Honnan a tetves francból kukáztad össze ezeket?

– Ugyanonnan, ahonnan a nekromantákat és vámpírvadászokat.

Touché.

Azt hittem, igazán megengedhetek magamnak egy kis sárdobálást, de ezek szerint Edward nem értett egyet. Mivel nálam ezerszer jobban ismeri Olafot, nem álltam le vele vitatkozni.

Albuquerque külső határában jártunk, a semmi közepén. Edward könnyen megtalálta a leágazást, és egy tehénkoponyával díszített kapun át egy apró tanya udvarára gördültünk be. Körös-körül takaros épületeket láttam, csűröket, takarmánytárolókat. A ház és a gazdasági épületeket aszott fücsomókkal pettyezett, lankás dombok fogták közre, azon túl csak a köves-sziklás, kopár pusztaság terült el, amerre a szem ellátott. Mintha egy retró westernfilmből ollózták volna ki az egészet, a tájat, a házakat; tisztára *déja vu*m támadt.

A ház tradicionális fehér vályogépület volt, akárcsak Edwardé. Ha az ember kitakarta a képből a villódzó rendőrautókat, mentőket és tűzoltókat, egyen-sűrű kint-a-prérin életérzést árasztott. Az udvart körbeölelő karámokban nyugtalanul rohángáltak fel-alá a lovak. Egészen bevadultak a kék-piros fényektől, a rendőrségi rádiók recsegésétől és a sok idegen embertől. Vajon azelőtt is keringtek, hogy a rendőrség megérkezett volna? A lovak állítólag megérzik a veszélyt, akárcsak a kutyák.

Egy egyenruhás rendőr felírta a nevünket, és elindult keresni valakit, aki majd megmondja, beengedjen-e avagy kirúgjon minket páros lábbal. Ki se szálltunk a kocsiból. Azelőtt az agyamra ment a várakozás, de az utóbbi időben leszoktam a hőzöngésről. Az idő bölcsebbé tesz – vagy csak túl fáradt vagyok, hogy minden apróságon felhúzzam magam? Jó volna rávágni, hogy az előbbi, de

akkor nem volnék egészen őszinte magammal.

Az egyenruhás rendőr Marks társaságában tért vissza. Micsoda kellemes meglepetés! A hadnagy világosbarna öltönye meglibbent a forró szélben, felfedve a csípőjére szíjazott szolgálati fegyvert. Marks a földet nézte; gondosan kerülte a tekintetünket, mindannyiunkét. Az egyenruhás ért oda hozzánk először, de bevárta a felettesét. A hadnagy Edwardhoz beszélt, mintha mi, többiek ott se lettünk volna.

– Ki az a két férfi hátul?

– Otto Jefferies és Bernardo Foltos Ló.

Nahát! Olafnak álneve van, Bernardo viszont a sajátját használja. Vajh’ melyiküket körözik ebben az államban?

– És mit keresnek itt?

Ezt én is szeretném tudni. Hátha most okosabb leszek.

– Mr. Foltos Ló fejdáasz, akárcsak jómagam. Mr. Jefferies nyugalmazott állami tisztviselő.

Marks Olafot méregette az ablakon át.

– Állami tisztviselő? Aztán miféle tisztséget viselt?

– Azt a fajtát, amit a belügyminisztérium azonnal leigazol magának.

Marks, mint aki nem is hallotta a választ, megkocogtatta Olaf ablakát.

– Hé maga! Mi dolga volt a belügyiekkel?

– Kérdezze meg tőlük – felelte Olaf –, ha annyira érdekli. – A beszédében nyoma sem volt a germános raccsolásnak.

Marks arca irritált fintorba rándult.

– Forrestert és Blake-et be kell engednem, de ezt a kettőt nem. – A hüvelykujjával a hátsó ülés felé bökött. – Maguk a kocsiban maradnak, értve?

– Miért? – érdeklődött Bernardo.

Marks alaposan megnézte magának a nyitott ablakon keresztül. A szeme palackzöldben játszott a dühtől.

– Mert én azt mondom. És mert nekem van jelvényem, magának

meg nincs.

Edward közbevágott, mielőtt Bernardo megszólalhatott volna.

– Ez a maga ügye, hadnagy. Az ön engedélyével vagyunk itt, és ezzel tökéletesen tisztában vagyunk. – Hátrafordult, és hűvös, figyelmeztető pillantást vetett a két férfira. – A társaim boldogan itt maradnak a kocsiban. Igaz, fiúk?

Bernardo indulatosan keresztbe fonta a karját a mellkasán. Olaf megeresztett egy szőrborzoló mosolyt.

– Meg se pisszenünk – suttogta mosolyogva, és a szája elé tette a kezét. Marks tehetetlenül ökölbe szorította a kezét, mintha a pisztolya után akarna nyúlni. Azon tűnődtem, mit láthatott Olaf szemében. Valami nagyon nem barátságosat, az ziher. Az egyenruhás valamit megérezhetett Marks idegességéből, mert felzárkózott a főnöke mellé. Utasításra várt. Beparáztak a zsaruk, pedig a svéd csak rájuk nézett. Vajh’ milyen képet vághatott? Jobb nekem, ha nem tudom.

Edward kivette a slusszkulcsot, és Bernardo kezébe nyomta.

– Ha esetleg rádiót akarsz hallgatni.

Bernardo ellökte a kezét.

– Dugd fel magadnak... apa.

Edward a rendőrökhöz fordult.

– Készen vagyunk, hadnagy. Mehetünk. – Kinyitotta az ajtót, én is kiszálltam. Amíg meg nem kerültem a Hummert, Marks egyáltalán nem vett tudomást rólam. Nem akarta kimutatni a gyűlöletét, de a semleges sem ment neki. Ahogy elnéztem, alaposan satuba foghatták a farkát.

Kinyitotta a száját, aztán meggondolta magát. Sarkon fordult, és a ház felé indult. Az egyenruhás engedelmesen a nyomába eredt, Edward és én pár lépéssel lemaradva követtük őket. Edward felöltötte a jó öreg Ted-cimbora álarcot, mosolyogva biccentett a rendőröknek, a mentősöknek, mindenkinek, aki csak az útjába akadt. Tartottam az iramot, és igyekeztem nem pofákat vágni. Egy árva lelket sem ismertem az itteniek közül, és sosem voltam a híve annak,

hogy vadidegeneket úgy üdvözljek, mint rég nem látott kebelbarátokat.

Az udvar csak úgy nyüzsgött a zsaruktól. Kétfajta egyenruhát számoltam össze, de annyi volt a civil ruhás, hogy diszkont-férfidivatüzletet nyithattak volna. Páran még így is kiríttak a többiek közül. Nem tudom, mit csinálnak a leendő ügynökökkel az FBI-kiképzésen, de az ember kapásból kiszúrja a szövetségeket. A ruhák uniformisszerűbbek, és jobban szabottak, mint a normál zsaruké; leginkább mégis az aurájukról ismerszenek meg. Az államapparátus tekintélye sugárzik belőlük, a homlokukra van írva, hogy az ő parancsaik egyenesen Szent Pétertől jönnek, s. k. De lehet, hogy csak az önbizalomhiány beszél belőlem. Mindenesetre a szövetségek itt vannak; ez vagy jelentősen felgyorsítja a dolgokat, vagy gajra teszi az egész nyomozást. Attól függ, hogyan jönnek ki egymással az illetékesek. Vagyis hogy mennyire féltékenyen védik a saját hatáskörükbe tartozó állami trágyadombot. Én hiszek a csodákban.

Egy átlagos gyilkossági helyszínen a rendőrök egymással lökdösődve tapodnak a bizonyítékon. De az udvaron meglepően magas volt az egyenruhás-per-négyzetméter arány. Nem lehet, hogy odabenn még ennél is több zsarú legyen. A ház tágasnak hat ugyan, de ennyire nem. Csak egy dolog tarthatja kinn őket az agyaszaló új-mexikói hőségben: a hányinger. Fel-alá járkáltak feszülten, a férfiak meglazított nyakkendőben, a nők túsarkú egyentopánkáikban a süppedős murván. A legtöbb kézben cigaretta füstölgött. Apró csoportokba verődve halkán beszélgettek a rádiók recsegésétől zsongó pseudo-csöndben, vagy magányosan üldögéltek az autókban, hogy aztán nyughatatlanul tovább sodródjanak. Folyamatos mozgásban voltak, mintha attól tartanának, hogy ha megállnak, kellemetlen gondolataik támadnak. Az idegbetegen keringő lovakra emlékeztettek.

Egyenruhás rendőr ült egy mentő nyitott ajtajában, a rohamdoki éppen a kezét fáslizta. Hogyan sebesülhetett meg? Gyorsítottam a tempón, hogy felzárkózzam Marks mellé. Ő itt a főnök, neki tudnia

kell, mi történt. A tornácon értem utol.

– Mi történt a kollégájával?

Marks utálkozva nézett rám, a szeme kőkemény, könnyörtelen zöldben játszott. A zöld szem állítólag kifejező és szép, de az övé olyan volt, mint a beolvasztott sörösüveg. Kispályás borz vagyok én itt, na! Bájosan rámosolyogtam, és magamban hozzátettem, te is bekaphatod. Az utóbbi időben egész tűrhetően megy a bájmosoly semmitmondó arckifejezéssel körítve. Persze némi melankolikus szomorúsággal veszem tudomásul, hogy lassan engem is bedarál a világ. Ha az ember a tekintetével is tud hazudni, az már a vég. Legalábbis a vég kezdete.

Néhány másodpercig farkasszemet néztünk, Marks gyűlölködő söröspalack-tekintettel, én meg a huszonnégy karátos bájvigyor fedezékéből. Naná, hogy ő pislogott először.

– Az egyik áldozat megharapta.

Jól hangzik.

– A túlélők még mindig odabenn vannak?

Tagadólag rázta a fejét.

– Kórházba szállították őket.

– Más is megsérült? – A zsarukra gondoltam.

Marks bólintott, az ellenségesség egy része elillant a tekintetéből.

– Két emberemet kórházba kellett vinni.

– Súlyos a sérülésük?

– Az egyiknek majdnem átharapták a torkát.

– Az eddigi túlélők is ilyen agresszívak voltak?

– Nem.

– Hány áldozatot találtak?

– Két túlélőt és egy halottat, de legalább három ember eltűnt. Egy házaspárról semmit sem tudunk, igaz, a barátaiak szerint piknikre készültek. Abban reménykedünk, hogy nem tartózkodtak itt a támadás idején.

Ez áru a kimerítő tájékoztatás! El voltam bűvölve.

– Köszönöm, hadnagy.

– Csak a munkámat végzem, Miss Blake.

– Mondta valaki, hogy nem?

Rám nézett, aztán Edwardra.

– Még senki. – Azzal megfordult, és bevágatott a házba.

Edward vállat vont. Követtük Marksot, az egyenruhás viszont az udvaron maradt. Senkinek sem akaródzott belépni a küszöbön, hacsak nem volt feltétlenül szükséges.

A nappali úgy festett, mintha a játékos kedvű – vagy részeg? – kőművesmester gipszből öntötte volna ki az íves falakat és az amorf kandallót. Megsárgult trófea lógott a kandalló fölött. Barna bőrkanapé ölelt körül egy tágas, téglalap alakú teret a kihűlt kandalló előtt, a díszpárnákat indián minták díszítették. A durva szövésű, vastag szőnyeg gyanúsán hasonlított Edward szötteseihez. Tulajdonképpen az egész hely úgy nézett ki, mint Edward kérésének vizuális-tuningolt változata. Talán nem értettem meg az ízlésvilágát a maga mélységeiben. Talán ez a délnyugati stílus magasiskolája, az én dizájnérzékem meg egy délnémet kertitörpe szintjén van.

A nappali egyik tágas tértoldaléka étkezőként funkcionált, a térelválasztó bárpult fölött szarvasagancs csillár lógott. Vértartotta rongy hevert a hatszemélyes asztal sarkán. A trutyi kövér vörös és fekete csöppekben pötyögött a keményfa parkettára.

A fényképező sűrűn csattogtatta a gépét. Hál' istennek, nem láttam, mit fényképez, mert a kilátást eltakarta három széles, öltönyös hát. Nekem így is tökéletesen megfelelt. Nem akartam látni, mi van az asztalon. A friss halál szaga a kertibudi-aroma és a vágóhídszag egy-az-egy arányú keveréke. Tövig bedugult orral is meg lehetett volna állapítani, hogy az áldozat belei is megsérültek. Az ürülék és a literszámra kiontott vér édeskés szaga mellett tömény nyershúsillat terjengett a levegőben. Íme az ember, akit több kiló hamburgerpogácsává vagdaltak. Vastag, viszkozus erecske csillant meg a csillár éles fényében, lustán átbukott az asztal szélén, és a földre csöppent. Mély, reszketeg lélegzetet vettem, aztán megköszörültem a torkomat. A mély lélegzet hiba volt.

A középben álló tömzsi férfi megfordult. Amikor meglátott, felderült az arca. Mondott valamit a társainak, aztán a jó házigazda udvariasságával elénk jött. Ahhoz képest, hogy FBI-os, Bradley különleges ügynök baromi alacsonyra nőtt; ezt ellensúlyozandó olyan öles léptekkel jár, hogy az égimeszelőknek is igencsak össze kell kapniuk magukat, ha lépést akarnak tartani vele.

Egy évvel ezelőtt találkoztunk a Missouri állambeli Baransonban egy vámpíros ügy kapcsán. Bradford elégedett lehetett a munkámmal, mert azóta is tartja velem a kapcsolatot. Ahogy hallottam, nemrég áthelyezték az FBI természetfeletti ügyekkel foglalkozó divíziójához. Speciális Kutatási Egység, vagy hogy a manóba hívják őket. A sorozatgyilkosokkal foglalkozó kriminalisztikai divíziót Nyomozati Háttérinformációs Alegységnek keresztelték. Az FBI próbálja elkerülni az olyan nyomasztó hívószavakat, mint a sorozatgyilkos vagy a természetfeletti. A szörnyeteget meg pláne. Pedig akárminek nevezi is az ember, a láncfűrész az láncfűrész.

A kezét nyújtotta, aztán elbizonytalanodott. A gumikesztyűjén virult egy nagyobbacska folt, amit túl feketének és sűrűnek láttam, hogy vér legyen. Bocsánatkérően elmosolyodott, és leeresztette a kezét. Már tudtam, ki csavargatta meg Marks farkát, és hozatott vissza a pályára. Egyenletesen vettem a levegőt, és igyekeztem nem lejártni. Már két éve nem okádtam el magam gyilkossági helyszínen. Micsoda égés lenne, ha épp most tolnám el a rekordomat.

– Örülök, hogy újra látom, Anita.

Elsütöttem egy udvarias mosolyt. Persze örültem én is, hogy látom, csak...

– Boldogabb lennék, ha nem mindig olyankor találkoznánk, amikor véres cafatok hevernek mindenütt. – Még egy kis poénkodást is meg tudok ereszteni, piros pont. Nagyon elmés társalgásra vagyok képes, csak ne kelljen látni, mi vérezte össze az étkezőt. Miért visel meg ez az egész ennyire?

Újabb ügynök csatlakozott hozzánk; magas, vékony, fekete bőrű

férfi. Göndör haja gondosan nyírt bundaként simul a koponyájára. Hosszú, vékony ujjáival sokáig babrált a nyakkendőjén, aztán megigazította a kabátját. Nem szoktam figyelni az emberek kezét, de arra gondoltam, ez az ember költő lehet vagy zenész. Mindenesetre az biztos, hogy a kötelező lőgyakorlaton kívül mást is csinál szabadidejében.

– Franklin különleges ügynök, bemutatom Anita Blake-et és Ted Forrestert.

Franklin kezét rázott Edwarddal, de a legkevésbé sem volt vevő a Ted-mosolyra. Komoly tekintetét felém fordította. Kétszer belefértem volna a tenyerébe, úgyhogy némileg kínosra sikerült a kézrázás.

– Ha szabad kérdeznem, mennyi ideje tartózkodik a házban, Miss Blake?

– Most érkeztem.

Helyeslően bólintott.

– Bradford igen hízelgő képet festett magáról.

Volt valami a hangjában, amitől nem bírtam magamban tartani a megjegyzést.

– Ha jól értem, maga nem osztja a véleményét.

Halvány mosoly ült ki a szája szélére.

– Fogalmazzunk úgy, hogy szkeptikus vagyok a mindenféle előképzettség nélkül szakértőként tevékenykedő civilekkel szemben.

Összenéztünk Edwarddal. A Ted-álarc lecsúszott, és hűvös cinizmus szivárgott a kék szemekbe.

– Civilek mindenféle előképzettség nélkül? – ismételte fejcsóválva.

– Nincs jelvényünk – magyaráztam.

– Á! Biztosan erről van szó.

Franklin ránk meredt.

– Jól szórakoznak?

Bradford a kollégája vállára tette a kezét.

– Hadd nézzék meg a helyszínt, aztán mindent megbeszélünk.

Franklin a homlokát ráncolta.

– Nem értek egyet.

– Tudomásul vettem – zárta le a vitát a köpcös ember.

Franklin idegesen megigazította a nyakkendőjét, és visszament az asztalhoz. Bradford követte.

Edward rám sandított.

– Jövök már – mondtam.

Régebben mindenáron hipermacsónak akartam látszani, különösen, ha zsaruk is látták a produkciomat. Vigyázat, itt jön a bazi nagy vámpírvadász. Mostanában már szarom le, mit gondolnak rólam. Ettől függetlenül nehezen tudtam rávenni magam, hogy csatlakozzam Bradfordékhoz. Annyi rémséget láttam az utóbbi néhány évben; nem volt időm megemészteni az egyiket, már jött is a következő. Lehet, hogy kikészültem? A pánik csomóba kötötte a belső szerveimet, pedig igazán igyekeztem kontrollálni. El kell határolnom magam a feladattól, különben beletörik a bicskám. Próbálkoztam néhány tisztító jógaléggzéssel, de csak annyit értem el, hogy a csípős szag rátapadt a nyelvemre. A cipőm orrát bámultam, amíg a csomó kioldódott, és újra járóképes állapotba kerültem.

– Miss Blake, jól van? – hallottam Franklin ügynök gunyoros hangját. Fölkaptam a fejem, hogy válaszoljak, és megláttam, mi hever az asztalon.

32.

A natúr lucfenyő remekül passzolt a rusztikus falakhoz és a többi bútorhoz. És persze igazán drámai kontrasztban állt az asztallapon egyenletesen elszórt maradványokkal. Vagy inkább az asztallapon szétkent maradványokkal? Távolságot, tartanom kell a három lépés lélektani távolságot... Ezek a maradványok kelléktári vackok, és sosem tartoztak egy élő emberhez.

Vér és húscscafatok. Olyan volt, mint egy kirakós játék, de rengeteg darab hiányzott. Például a nyak. Körülnéztem, és a fejet kerestem, de egyik véres csomó sem látszott megfelelő méretűnek. Volt ott egy csípőízületről letépett láb, szinte tökéletes épségben. Szilánkosra tört gerincdarabkák. Egy kézfej. Az ujjak görcsösen összeszorítva, mintha kapaszkodnának valamibe.

Zsebre dugtam a kezemet, és közelebb hajoltam. Na igen, a műtőskesztyűmet St. Louisban hagytam. Csont amatőr dolog tőlem, beismerem. Az asztal fölé görnyedtem, és izgalmamban egészen megfledkeztem a bűzről. A világ leszűkült egy arasznyi tárgyra, amit a hullamerevségbe dermedt ujjak tartottak. A hosszú, gondosan manikűrözött körmök közül néhány letört. Az áldozat keményen küzdött az életéért. A gyűrűsujjon nehéz, drága karikagyűrűt vettem észre, gyémántköves kísérgyűrűvel.

– Van valami a nő kezében. Talán csak egy szövetdarab, de... – Olyan közel hajoltam, hogy a lélegzetem meglegyintette az alvadó vértócsákat, és egy halvány illatfoszlányt sodort felém. Dohos szag, talán egy állat bundájáé. És történt még valami: a lélegzetemtől puhán megrezsent az összeszorított ujjak között tartott tárgy.

– Egy madártoll!

Körbenéztem a szobában, de az agancscsilláron kívül semmi sem volt állati eredetű.

– Mitől olyan biztos benne, hogy az áldozat nő volt? – kukacskodott Franklin.

– A körméből és a kísérgyűrűből. – Végignézttem a test többi darabján.

– Apró természetű lehetett, talán nálam is alacsonyabb.

– Mit tud még mondani róla azon kívül, hogy nő volt? – kérdezte Franklin.

Rühellem, ha vizsgáztatnak, de most nem volt energiám pampogni.

– A többi áldozatot egyenapró darabokra szedték. Ezt nem. Amikor megtudtam, hogy a túlélőket megnyúzták és megcsonkították, a halottakat pedig széttépték, arra gondoltam, talán egy gyilkospárossal van dolgunk, egy precíz és egy bomlott elméjű elkövetővel. Az eddigi áldozatok testét nem is annyira szétszaggatták, mint inkább felboncolták. Tiszta munkát végeztek. De ez itt... – A maradványokra mutattam. – Ez minden, csak nem egy jól előkészített támadás. Vagy meglepték a gyilkost, vagy két gyilkosunk van, ahogy eredetileg is gondoltam, és a precíz lelkű elvesztette az irányítást a követője felett. Szarvashibákat követtek el, ami segíthet a nyomozásban. De ez egyben arra is utalhat, hogy mostantól egyre több áldozatra számíthatunk. Talán a támadások is gyakoribbá válnak. – Vagy nem, gondoltam, de persze nem mondtam ki. Szép dolog az önkritika, de nem kell túlzásba vinni.

– Nem is rossz, Miss Blake. A legtöbb megfigyelésével egyetértek.

Meg akartam kérdezni, melyik részével nem ért egyet, de magamtól is rájöttem.

– Még mindig úgy gondolja, hogy halandó elkövetővel van dolgunk?

– Egészen biztos vagyok benne.

A vértócsa szélén álltam, mert a zsaruk utálják, ha az ember beletapicskol, és véres lábnyomokkal pötytyözi be az egész helyszínt. Hátrább léptem, és a sarkam alatt finoman megroppant valami.

Letérdeltem, és egy csipet sót találtam a padlón. Valaki nagyon disznó módon vacsizott.

– Maga szerint, Franklin ügynök, mennyi ideig tartana egyetlen embernek valakit ilyen apró darabokra nyiszálni? Vagy akár két embernek együttes erővel.

Hosszú ujjai idegesen babráltak a nyakkendőjével. Azon tűnődtem, vajon tud-e róla, hogy ezt csinálja. Ha nem, feltétlenül leülök vele pókerezni, lehetőleg minél magasabb tétekkel.

– Még körülbelül sem tudnám megbecsülni.

– Ez az izé úgy vérzik, mintha még mindig élne. Úgy gondolja, hogy egy mezei halandó képes volna olyan tempóban széttépni valakit, hogy az még akkor is vérezzen, amikor maguk kiérkeznek?

– Megvan a joga a saját véleményéhez.

Sóhaj.

– Első látásra valóban logikus lenne azt feltételezni, hogy a gyilkos ember. A legtöbbször így is van. – Hirtelen lesett, mi áll Franklin határozottsága mögött. – Gondolom, maga a Háttérinformációs Alegységtől van.

Bólintott.

Remek. Ha a felettesei azt gondolták volna, hogy egy szörnyeteg a bűnös, egyértelműen Bradford egységének adták volna az ügyet. De nem tették, és most a két divízió egymást próbálja túllicitálni. A saját létjogosultságukat akarják bizonyítani, lehetőleg a másik rovására. Hogy is várhatok ezek után objektivitást?

– Nézze, Franklin, maguk halandó elkövetőkre specializálódtak. Én viszont szörnyetegekre vadászom. Olyan esetekhez szoktak hívni, ahol az elkövető nem ember, de ahol legalábbis mágiát használtak. Azt javaslom, dolgozzunk együtt, és ne keresszük egymás útját. Ha egyesítjük az erőnket, azzal időt nyerünk.

– És ha maga téved, Miss Blake, és egy ember a felelős ezekért a súlyos bűntényekért? Ha a tetszetős elmélete zsákutcának bizonyul, az még több emberéletbe kerülhet. – Határozottan megrázta a fejét. – Nem zárhatjuk ki a halandó tettet. – Bradfordra pillantott. – A

Háttérinformációs Alegység továbbra is hagyományos nyomozásként kezeli az ügyet.

Éljenek a terméketlen presztízsviták.

Edwardhoz fordult.

– És ön, Mr. Forrester, mivel járul hozzá a nyomozás sikeréhez?

– Két emberem vár odakinn az autóban. Egyikük szakértője az ilyenfajta gyilkosságnak. Ha ember az elkövető, ő meg fogja tudni mondani, hogyan csinálta.

– Ki ez a szakértő? – érdeklődött Franklin.

– És miért nem hozta be magával? – háborgott Bradford.

– A neve Otto Jefferies, és azért maradt odakinn, mert Marks hadnagy nem engedte be.

– Marksról jut eszembe – vetem közbe –, köszönöm, Bradley, hogy visszavett a nyomozásba.

A férfi elmosolyodott.

– Nincs mit. Segítsen nekünk felgöngyölíteni ezt az ügyet, és kvittek vagyunk.

– Ki ez az Ottó Jefferies? – kérdezte Franklin.

– Egy nyugalmazott állami tisztviselő – sütötte el Edward az ismerős választ.

– És honnan volna egy nyugalmazott állami tisztviselőnek idevágó szakértelme?

Edward addig nézett rá, amíg Franklin már nemcsak a nyakkendőjét simogatta, hanem a kabátja hajtókáját is. Szerintem még a mandzsettagombját is megigazgatta volna, ha lett volna neki.

– Gondolom, valamit jelezni akar a pillantásával, de a kérdésem akkor is áll: miféle nyugalmazott állami tisztviselő az, aki ért az ilyesféle gyilkosságokhoz?

– Csörögjön rá a belügyesekre – felelte Edward egykedvűen. – Ők majd válaszolnak a kérdésére.

– Én magától várom a választ.

– Attól tartok – villant fel az ártalmatlan Ted-mosoly –, ha megmondanám az igazat, meg kellene, hogy öljem.

Ez komoly? Ejha!

– Hozza be az embereit – adta ki az utasítást Bradley.

– Nem járulok hozzá, hogy még több civil lépjen a lezárt területre – emelte fel a kezét Franklin.

Bradley Edwardra pillantott.

– Hozza csak őket, Mr. Forrester. Én vagyok a rangidős.

– Már nem sokáig – dünnyögte Franklin, ahogy Edward kilépett az ajtón.

Bradley kimérten végignézett rajta.

– Nincs valami dolga, Franklin?

– Az a dolgom, hogy ügyeljek a helyszínre.

– Ügyeljen a helyszínre valahol máshol.

Franklin szeme szikrákat szórt.

– Ezt nem felejttem el, Bradford ügynök.

– Én sem, Franklin ügynök.

Franklin megpördült a tengelye körül, és eltűnt a folyosón.

Bradleyhez fordultam.

– Nem kedveli magát.

– Sok kolléga nem nézi jó szemmel a természetfeletti bűnügyekre specializált egység megalakulását. Tudja, eddig a Háttérinformáció foglalkozott az ilyen ügyekkel is.

– És én még azt hittem, az FBI fölötte áll a piti belviszályoknak.

Bradley felnevetett.

– Istenem, bárcsak úgy lenne.

– Ez egy ropogósan friss helyszín, Bradley. Igazán nem akarom kioktatni a feladatairól, de nem kellene átkutatnunk a környéket a tettes után?

– Ahogy megérkeztünk, azzal kezdtük, hogy az egész fennsíkot végigjártuk. Semmit sem találtunk. A helikopterünk még mindig a környéket pásztázza. Lekértem a geológiai térképeket, hátha van itt valahol egy természetes üreg vagy barlang, aminek a bejáratát nem találtunk meg.

– Azon a térképen ember alkotta tereptárgyak is szerepelnek?

– Mire gondol?

– Állítólag hemzsegnék errefelé a feltáratlan romok. Csak mert valami nem látszik a felszínről, az még nem jelenti, hogy semmi sincs a föld alatt. Egy betemetett sírkamra. Vagy egy kiva.

– Kiva?

– Titkos föld alatti szentély, amelyet a puebló indiánok ceremoniális mágiára használtak. – Nem vagyok az indián vallások szakértője, de még rémlik egy kevés abból, amit összehasonlító vallástanból leadtak az egyetemen. Sajna, az, hogy tisztában vagyok a kiva fogalmával, nagyjában-egészében kimeríti a tudásomat a témakörben. Érdekes, a sziú napimádó szertartásokra részletesen emlékszem. De minek!

A helyiek hoztak pár nyomkövető kutyát, de nem fogtak szagot. Igaz, ami igaz, erővel sem lehetett őket betuszkolni a házba.

– Vérebek voltak?

– Igen. Miért kérdezi?

– A vérebek nem harci kutyák. Ha természetfeletti lényt akarunk becserkészni, megtagadják az engedelmisséget. Ide trollkövetők kellene.

– Tessék?

– Trollkövető kutyák. Eredetileg az Európában őshonos óriás erdei trollok vadászatára tenyésztették ki őket. Amikor a trollok kipusztultak, a faj majdnem kihalt. Ma is nagyon ritka, de ha az ember természetfeletti lényekre vadászik, ezeknél jobb nyomkövetőt keresve sem talál. A vérebekkel ellentétben nemcsak levadásszák, de meg is ölik a vadat.

– Honnan tud ennyi mindent a kutyákról?

– Az apám állatorvos.

Edward visszajött Olaf és Bernardo társaságában. Éppen elcsípte az utolsó mondatot.

– A papád lódoki? Látod, ezt nem is tudtam.

Edward sem tud sokkal többet rólam, mint én róla. Hál' istennek!

– Tart valaki trollkövetőket a környéken? – Bradley Edwardra

pillantott.

A férfi megrázta a fejét.

– Sajnos nem. Pedig jó hasznukat venném.

– Troll... micsodák? – nézett fel Bernardo.

Edward elhúzta a száját.

– Állítólag te is szörnyekre vadászol. Vagy nem?

Bernardo vállat vont.

– Mostanság egyre kevesebb terepmunkát végzek. – Mindenhova nézett, csak az asztalra feltálat finomságra nem. Ez nem kerülte el Edward figyelmét.

– Talán még kevesebbet kellene – vágta rá ingerülten. Ezek összeakasztották a bajsukat. De miért?

– Fasza ötlet.

– Senki se tart vissza – mutatott az ajtóra Edward.

– Kapd be... Ted! – Bernardo beintett neki, aztán elpályázott.

Kérdőn pillantottam Olafra, de a böszme svéd a maradványokat bámulta. Az arckifejezése ijesztő átalakuláson ment keresztül. Annyira oda nem illő volt, hogy beletelt néhány másodpercebe, amíg megfejtettem. Parázsló vággyal bámult az asztalra; csoda, hogy nem égett le a ház. Nem közfogyasztásra szánt pillantás volt, annyi szent. Ha abban a pillanatban választásra kényszerültem volna Olaf és a darabolós rém között, hát... nehéz döntés lett volna.

Talán csak túl közel voltam, nem tudom; hirtelen rámnézett, és ahogy a kocsiiban rögtön leesett, mi jár Bernardo fejében, meg kellett állapítanom, hogy Olaf is főszereplőt keres a saját perverz fantáziáihoz.

– Fekete haja volt – suttogta álmatagon.

Na, én mentem.

Halványan derengett, mintha valaki azt mondta volna, hogy több holttest is van.

– Lássuk a másik hullát – fordultam az öltönyösökhöz.

Ezelőtt egy negyedórával hat ökörrel sem lehetett volna a következő horrorszobába vontatni. Most viszont önként ragadtam

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

meg Bradley ügynök karját és vonszoltam magam után. Olaf pillantása úgy nehezedett a vállamra, mint egy súlyos kéz. Nem pillantottam hátra. Semmi sem lehet hátborzongatóbb, mint hogy végignézzem, ahogy Olaf egy ismeretlen nő vérbe fagyott maradványait tapizza, miközben tudom, hogy engem tervezett be következőnek.

Bradley egy ajtóhoz vezetett, ami kificamodva lógott a zsanérokra. Drabális méretű valami nyomakodhatott keresztül rajta. Bradleynek mind a két kezére szüksége volt, hogy félrelökje az ajtó darabjait. Mintha valaki belenyomta volna a szőnyegbe, még a parketta is felgyűrődött. A férfi hirtelen hátrahőkölt, én meg összerezzenem.

– Átkozott szálkák!

A magasba tartotta kesztyűs kezét, a gumifelületen egyre növekvő vörös pötty terjengett.

– Nem semmi szálka lehetett – jegyeztem meg.

Lerántotta a kesztyűt. A szálka kijött ugyan, de a seb rendesen vérzett.

– Kurva élet...

– Jobban tenné, ha megnézetné valakivel.

Bólogatott, aztán felpillantott.

– Igazán ne vegye sértésnek, Anita, de nem mindenki veszi jó néven, hogy ragaszkodtam a maga részvételéhez a nyomozásban. Nem volna bölcs dolog a részeszemről, ha most magára hagynám. Ha valakinek később eszébe jutna kérdéseket feltenni, kínos helyzetbe kerülnek.

– Nem szokásom gyilkossági helyszínekről bizonyítékot elemelni.

– Sajnálom, de nem kockáztathatok többet. Megtenné, hogy elkísér a mentőig? – A kezét a másik alá kellett tartania, nehogy a szőnyeget vérezze össze.

Mit mondhattam erre?

– Persze.

Átvágtunk a nappalin, és már éppen ki akartunk lépni az ajtón, amikor Edward utánunk szólt.

– Otto kérdezi, kinyithatja-e az asztalterítőt, hogy megnézzze, mi

van benne.

– Küldöm a fényképészt és Franklin ügynököt. Addig várjanak.

Bradley meg sem fordult, úgy loholt kifelé. Sem Edward, sem a mellette örökdő egyenruhás nem kérdezte meg, hogyan sérült meg a keze. Kutját se érdekelt.

Követtem Bradleyt a murvával felszórt behajtóig, ahol a mentő várakozott. Még mindig feltűnően sok ember keringett idekinn céltalanul. Nem kellene inkább odakinn nyomokat keresniük? Ebben az ügyben eddig ez volt a legfrissebb helyszín, és igencsak hiányoltam a fanatikus nyüzsit.

Bradley leült a mentő ajtajába, a doki rögtön nekifogott, hogy ellássa a sebet. Merthogy emberes sebnek látszott. Frászkarikát volt ez szálla, inkább dárda vagy karó. Kishíján átlukasztotta a kezét. Próbáltam jókislány lenni, és csak állni ott türelmesen, de valószínűleg látszott rajtam, hogy be vagyok sózva, mert Bradley beszélni kezdett.

– Kiküldtünk egy kutatócsoportot, amikor megérkeztünk. És mondanom sem kell, alig jött be a hívás, mi már itt voltunk.

– Szóltam én egy szót is?

A mosolya fájdalmas grimaszba váltott, amikor a mentős körbedörgölte a sebet fertőtlenítővel.

– Menjen fel arra a dombra, ott, hogy jó rálátása legyen a farmra. Aztán jöjjön vissza, és mondja el, mit látott.

Kétkedve ránéztem, de intett a működőképes kezével. Vállat vontam, és nekivágtam. A hőség tonnás súlyként nehezedett a vállamra. A kavicsos homok hangosan hersegett a lábam alatt, szinte szentségtörően hangosan. Az istállóval átellenes irányba indultam. Szűk állásaikban a lovak fáradhatatlanul rótták a köröket. Átverekedtem magam a kordonon, a kék-fehér és civil rendőrautók tömegén. A tűzoltóautó időközben elment. Mi a frászt keresett itt egyáltalán? Igaz, amikor az ember a 911-et hívja, néha több helyre befutnak a hívások, mint ahova szánja őket, különösen, ha a bejelentő összevejsza hablatyol rémületében, Az egyik kocsni némán

villogó fényei mellett megtorpantam. Ki hívta a rendőrséget? Van egy szemtanúnk? És ha van, miért nem említette senki?

Addig gyalogoltam, amíg az adóvevők recsegését elnyomta a forró sivatagi szél matatása a száraz fű között. Megálltam, és visszanéztem a házra. Az autókat tenyérnyíre zsugorította a távolság. Jóval messzebb mentem, mint ahogy eredetileg terveztem. Ha segítségért kiáltanék, senki se hallaná meg. Visszafordulhattam volna, de jólesett a szabad ég alatt állni a hűvös szélben, egyedül. Kompromisszumot kötöttem magammal: előhúztam a Browningot és kibiztosítottam. Így élvezhettem a magányt, és egyben relatíve biztonságban is éreztem magam. Bár jobban belegondolva, rák se tudja, megállítja-e a golyó – legyen az ezüst vagy ágyú – a rémséget, amit üldözünk.

A farm kerekded, tál alakú völgyben feküdt a terjedelmes fennsík közepén, amit cakkos gerincű hegyek öleltek körül. Persze a távolság csalóka errefelé, ezt már magam is tapasztaltam. Egy árva fát sem láttam közel-távol. Ameddig a szem ellátott, térdnél magasabb növény nem nőtt. Pedig akármi szakította át azt az ajtót, nagyobb volt, mint egy ember. Lassan körbefordultam, a holdbéli tájat pásztáztam, de sehol sem volt semmi, ami mögött egy ekkora izé megbújhatott volna. A helikopter a fejem fölött zúgott, elég magasan, hogy ne kavarjon szelet. Engem figyeltek. Szokatlan terepalakulatot kerestek, és én a domb tetején szobroztam egy szál magam. Valószínűleg kimerítettem a szokatlan terepalakulat fogalmát. A helikopter tett pár kört fölöttem, aztán elzümmögött az éterbe. A kopár tájat néztem. Itt sehol sem lehet elrejtőzni.

Hová tűnhetett?

Ha elrepült, bottal üthetjük a nyomát, de ha a föld alá bújt... Barlangok, talán egy régi kút... Majd megkérdezem Bradleytől. Persze valószínűleg azt a választ kapom, hogy már ellenőrizték, és semmi ilyesmi nincs errefelé. De hé, végül is azért vagyok itt, hogy ötleteljek, nem?

Zajt hallottam a hátam mögül. Megpördültem, és már emeltem a

fegyvert, amikor felismertem Ramirez nyomozót. Felemelte a kezét. Megkönnyebbülten kifűjtam a levegőt, és eltettem a fegyvert.

– Bocs.

– Semmi baj. – A nyakkendő most is meglazítva lógott a nyakában, mint valami nyaklánc, és nyitva volt a felső két inggombja.

– Dehogysis nincs baj... Általában nem vagyok ilyen beszari. – A karomat dörzsöltem, pedig nem fáztam. Sőt. Inkább csak emberi szóra vágytam. Na igen, Edward sok mindennek mondható, de lelki támasznak a legkevésbé sem.

Ramirez csatlakozott hozzám a dombtetőn, és velem együtt nézett bele a vigasztalan tájba.

– Megviselte, amit odabenn látott, igaz?

Azt hittem, ennél többet bírok.

Figyelmesen vizslatta az arcomat.

– Anita, ez egy borzalmas ügy. Mindannyian rosszul viseljük.

– Fölaprított hullát láttam párat életemben. De a túlélők... Már ha a túlélő egyáltalán megfelelő szó rájuk. Miféle életnek néznek elébe, ha tényleg túlélnek? – A földet bámultam, és igyekeztem nem belegondolni.

– Mostanában nekem is vannak rémálmaim.

Felpillantottam. A rendőrök nem szeretik beismerni az ilyesmit, különösen nem egy civil konzulensnek, akivel a minap ismerkedtek meg. A tekintete nyílt volt és szomorú. Nagyra értékeltem az őszinteségét, de nem tudtam, mi ti mondhatnék. A legtöbb, amit az ember ilyenkor tehet, hogy viszonozza a szívességet. A baj az, hogy hirtelenjében nem tudtam eldönteni, a bennem kavargó káosz melyik aspektusát mutassam meg neki.

Gyengéden megérintette a vállamat, és amikor nem ellenkeztem, magához húzott, és átölelt. Egy-két másodpercig mereven tartottam magam a karjában. Centinként ernyedtem el, a homlokom a nyaka hajlatában pihentettem, a kezem bizonytalanul a dereka köré fontam.

– Minden rendben lesz – suttogta.

– Nem hiszem.

Ahogy teltek a másodpercek, kezdtem kifejezetten kínosnak érezni, hogy egy idegen nyakában lógok. Összeszedtem magam, és elhúzódtam tőle.

– Már öt éve dolgozom ehhez hasonló ügyeken. Amikor épp nem csonkolt hullákban turkálók, akkor vámpírokra vadászom, tilosba tévedt alakváltókra, meg ilyesmi.

Még mindig fogta a kezem. Hagytam. A tenyere melegsége kimondhatatlanul jólesett. Kellett valami emberi, amibe kapaszkodhattam. A szavak szinte maguktól tolultak a számra; spontán monológként ömlött belőlem mindaz, ami mostanában igazán foglalkoztatott.

– A zsaruk nagy része úgy megy nyugdíjba, hogy sosem kell előhúznia a fegyverét harminc hosszú éven át. Én meg már nem is tudom, hány halál szárad a lelkemen. Amikor elkezdtem, azt hittem, hogy a vámpírok szörnyetegek. Komolyan hittem benne. Az utóbbi időben már nem vagyok benne olyan biztos. Akár holnap kaphatok egy hívást, hogy el kell mennem a hullaházba karót döfni valaki szívébe, aki első pillantásra úgy néz ki, mint maga vagy én. Ha egyszer megkaptam a bíróságtól a kivégzési parancsot, törvény kötelez rá, hogy megöljem a vérszívót, és bárkit, aki az utamba áll; halandó szolgálakat, vagy olyan embereket, akiket a vámpír megharapott. Pedig az egy-két harapásosokat még meg lehet gyógyítani. De én sokat átküldtem a másvilágra, mert nem láttam más kiutat.

– Tette, amit tennie kellett.

Amit tennem kellett? Hmm.

– Rájöttem, hogy nem számít, igazam van-e vagy sem. Csak mert a törvény előtt tiszta a kezem, az még nem jelenti, hogy kirakatba tenném a lelkiismeretemet. Azelőtt azt gondoltam, ha igazam van, az elég. De az igazság baromi szubjektív dolog.

Rám mosolygott.

– Vagyis?

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Vagyis... kurva jól jönne egy vakáció.

Erre felkacagott. Jófajta nevetés volt, nyílt és vidám, kicsit meglepett. Jól jött; most ez kellett nekem.

– Egy vakáció mindent megold, igaz?

Vállat vontam.

– Nem hiszem, hogy egyhamar elkezdenék virágkötészetet tanulni, Ramirez nyomozó.

– Hernando.

Hernando. – Zavartan vettem észre, hogy még mindig a kezét szorongatom. Gyorsan elengedtem. – Talán ha kipihenem magam, megint szívvel-lélekkel bele tudom vetni magam a munkába.

– És ha nem? – kérdezte csöndesen.

– Azon ráérek később is aggódni.

Az egy dolog, hogy az utóbbi időben kezdi kidörzsölni a munka a... hogy is mondta Olaf? A finom lelkemet. De ezzel mégsem magyarázhatom, hogy csorog a nyálam, akárhányszor Bernardo megjelenik a színen – ahogy azt sem, hogy egy vadidegen karjában kötöttem ki egy szélfúttá dombtetőn. Amikor elhagytam Richardot, otthagytam a falkát is, az összes vérfarkas haverommal együtt. Amikor takaréokra tettem Jean-Claude-ot, elvesztettem a kapcsolatot a vámpírokkal, és – akár szakmai összeférhetetlenség, akár nem – köztük is akadt egy-két barátom. Az ember simán haverkodhat egy vámpírral, amíg nem felejt el, hogy nem emberi lénnel van dolga. Igaz, hat hónapja zárdaszüzi életet élek, de a nagyobb baj az, hogy a barátaimtól is totál elvágтам magam. Amióta nyakig ül a szerelemben, még Ronnie-val sem találkozom. Richard legjobb haverjával randizik, ami totál taccsra vágta a társasági életünket. Catherine, az ügyvéd barátnőm lassan két éve van férjnél, és nem akarok közé és Bob közé állni. Mondjuk ki: tök fölöslegesnek érzem magam mellettük.

Kimondtuk. Jobb lett? Nem lett jobb.

– Nagyon elkomorodott – jegyezte meg Ramirez.

Felnéztem rá.

– Csak azon tűnődtem, otthon is milyen sokat vagyok egyedül mostanában. Itt meg egyenesen... – Inkább nem fejeztem be.

Elmosolyodott.

– Még mindig áll az ajánlatom. Szívesen megmutatom magának a várost.

– Kösz, tényleg. Más körülmények között talán igent mondanék, de...

– Mi tartja vissza?

– Legfőképpen az ügy. Ha egy helyi zsaruval látnak flangálni szabad estéimen, akkor lehúzhatom a vécén a renomémat. És így sem állok valami magasan a helyi népszerűségi listán.

– És ezenkívül?

Pirulás. Lányos zavar.

– Két férfi vár otthon. Végre el kéne döntenem, melyiküket választom. – Aztán hirtelen impulzustól vezérelve hozzátettem: – Vagy dobom-e mindkettőt.

Elkerekedett a szeme.

– Kettő? Ez igen!

Legyintettem.

– A magánéletem maga a káosz.

– Ennyire azért biztos nem reménytelen a helyzet.

– El sem hiszem, hogy ilyesmiről beszélek magának. Nem vall rám.

– Szívesen hallgatom.

– Tudom.

Felajánlotta a karját.

– Visszakísérhetem?

Elmosolyodtam a lovagias gesztuson.

– Először válaszoljon pár kérdésemre.

– Lássuk azokat a kérdéseket. – Fölhúzta a nadrágja szárát, és leült a földre. Némi gondolkodás után letelepedtem mellé.

– Ki riasztotta a rendőrséget?

– A háziak egyik vendége. Egy kisebb baráti társaság náluk

töltötte a hétvégét.

– És hol van most ez a vendég?

– A kórházban. Sokkot kapott.

– Más sérülése nincs?

Ramirez megrázta a fejét.

– Kik a túlélők?

– A feleség öccse és két unokatestvére, hús körüli srácok. Itt dolgoznak a farmon, és itt is laknak.

– Mi a helyzet a többi vendéggel? Ők hol voltak?

– A legtöbben a hegyekben sátoroztak. A többiek kölcsönkérték a háziak terepjáróját, és bementek a városba.

– Hadd találjam ki! Megmagyarázhatatlan nyugtalanság vett erőt rajtuk, és ki kellett szellőztetniük a fejüket.

Bólintott.

Minden stimmel.

– A tettes bűbájt használ, Ramirez, vagy...

– Ne kérjem meg újra, hogy szólítson a keresztnévemen.

Elmosolyodtam, és lesütöttem a szemem.

– Szóval ez vagy valami bűbáj, vagy a szörny képes félelmet ébresztetni azokban, akikhez nem akar hozzányúlni. Én a bűbájra szavaznék.

– Miért?

– Mert túl szelektíven működik a dolog. Egy vámpír például meg tud babonázni egy embert vagy egy kisebb tömeget, de nem volna képes egy egész utcával elbánni, és ezzel egy időben egy adott házat leárnyékolni a hatás alól. Ez túlmutat a túlvilági lények repertoárján.

Leszakított egy vastag fűszálat, és sodorgatni kezdte.

– Egyszerűen boszorkányt keresünk.

– Ismerem a Wiccát, és a boszorkányság többi nagy iskolájáról is tudok pár dolgot, de nem hiszem, hogy egy magányos Wicca vagy akár egy boszorkánybanda együtt képes volna ilyesmire. Talán egy mágus keze is benne van a dologban, de mindenképpen működik itt valami másvilági erő.

– Vérnyomokat találtunk a törött ajtón.

És ezt persze nekem senki sem említette. Fintor.

– Mindenki rém féltékenyen őrzi a kis titkait. Teddel az élen.

Érzésem szerint az időm java részét azzal töltöm, hogy olyan nyomokat keresek, amiket mások rég megtaláltak.

– Ezentúl kérdezzen engem. – A földre pöckölte a fűszálat. – De most menjünk vissza, mert a rossz nyelvek a végén még a városnézésnél is nagyobb bűnöket varrnak a nyakunkba.

Igaza volt. A tradicionálisabb hajlamú – értsd, begyöpösödöttebb – népesség kedvenc szórakozása a pletykák tömeggyártása. Az ilyen helyen a férfiak két nagy csoportra oszlanak: az egyik fele mindenáron ki akar üldözni a városból, a többi bele akar mászni a gatyádba. Teszik ezt azért, mert csak ezt a két metódust ismerik a nőkérdés kezelésére. Ha nem vagy szexuális tárgy, akkori potenciális ellenfél vagy. Mindig azon tűnődöm, az ilyen barmoknak vajon milyen gyerekszobájuk lehetett.

Hernando felállt, és leporolta a homokot a nadrágjáról. Neki volt gyerekszobája, látszik rajta. Gratula a szüleinek. Egy nap majd hazavisz egy kedves lányt, és szép gyerekeik lesznek. Egy otthonos kis házban fognak lakni, ahol apuci minden hétfvégén fűvet nyír, és a vasárnapi ebédet felváltva költik el a két adag nagyszülőnél. És apuci közben gyilkosságokkal foglalkozik főállásban. Na ja, semmi sem lehet tökéletes. És nekem mik a kilátásaim? Túl fiatal vagyok a kapuzárási pánikhoz, és túl fáradt a lelkiismeret-furdaláshoz.

Visszaindultunk az autók felé. Fázósan összefontam a karomat. Aztán erőt vettem magamon, leengedtem a kezem, és Ramirez... ó bocs, Hernando mellett sétáltam. Mintha minden a legnagyobb rendben volna.

– Marks azt mondta, az egyik rendőrnek majdnem átharapták a torkát. Hogy történt?

– Én még nem voltam itt. A hadnagy későn értesített. –

Rosszulesett neki, hallottam a hangján. Lehet, hogy finom lélek, de rosszul tűri, ha levegőnek nézik. – Állítólag a három túlélő nekiesett

a kollégáknak. Gumibottal kellett megfékezni őket. Mindenáron beléjük akartak harapni.

– Egy átlagembernek tutira elmenne a harci kedve attól, ha megnyúzzák és letépik a tökeiket.

– Segítettem mentőbe tenni néhány túlélőt az előző helyszíneken, és azok nem küzdöttek. Nyögdöstek, és alig bírtak megmozdulni. Úgy viselkedtek, mint akiknek komoly fájdalmai vannak.

– Megtalálták azóta Thad Bromwellt, a házaspár kisfiát? Hernando szeme elkerekedett.

– Marks nem mondta magának?

Megráztam a fejem. – Csak a holttestét, igaz?

– A fiú életben van. Vadkempingezni ment a barátaival.

A fiú él? Akkor kinek a lelkét láttam lebegni a hálószobában? Ezt persze nem kérdezhettem fennhangon, mert a lelket elfelejtettem említeni a rendőrségnek. Marks így is kész volt kiseprűzni a városból az első hibára, amit elkövettek. Ha plafon alatt lebegő lelkekről beszélnek, már hozná is a máglyát meg a gyújtóst. De valaki akkor is meghalt abban a szobában. A legtöbbször a lélek a saját földi maradványai fölött lebeg. Három ember lakott a házban: a házaspár és a fiú. Csak egyetlen logikus magyarázat jutott eszembe.

– Azt mondja, a túlélők meg akarták harapni a rendőröket?

Bólintott.

– Biztos benne, hogy haraptak, és nem csak csapkodtak meg küzdöttek?

– Komoly harapásnyomokkal vitték el a srácokat. – Kutatóan nézett rám. – Támadt egy ötlete, igaz?

– Látnom kell a másik holttestet. Aztán bemegyek a kórházba.

– Miért?

Szinte nem is hallottam a kérdést, úgy lódultam a ház felé, de Ramirez elkapta a csuklómat.

– Maga alig néhány napja van itt, Anita. Én ezzel kelek és ezzel fekszem le hetek óta. Tudnom kell, mire jött rá. Kérem!

A kezére bámultam. Elengedett.

– Halottkeltő vagyok, zombikat idézek. Az egyik dolog, ami minden élőhalottban közös, legyen az zombi, ghoul vagy vámpír: táplálkozniuk kell az élőkől, hogy működőképes legyen a testük.

– A zombik nem esznek embert.

– Ha a halottkeltő nem képes az irányítása alatt tartani, akkor az élőhalott elszabadul, és húsevő zombi lesz belőle.

– Azt hittem, ezzel a mesével csak a gyerekeket riogatják.

– Én már láttam ilyet.

– Még mindig nem értem, hová akar kilyukadni.

– Oda akarok kilyukadni, Hernando, hogy nincsenek túlélők. Csak halottak vannak és élőhalottak.

A vér kifutott az arcából. Meg akartam fogni a könyökét, nehogy elessen, de nem volt rá szükség.

– Jól vagyok, jól vagyok. – Rám nézett. – Mit lehet csinálni egy húsevő zombival?

– Elpusztítani, mi mást? Ha rám hallgat, a napalm a legjobb, de ha más nincs kéznél, a tők hagyományos tűz is megteszi.

– Sosem hagynák, hogy ropogásra süssük ezeket az embereket.

– Hacsak nem tudjuk bebizonyítani, hogy az elméletem igaz.

– És be tudjuk bizonyítani?

– Még nem tudom. Beszélnem kell Dr. Evansszel, majd ketten kitalálunk valamit.

– Miért voltak az eddigiek békések, és a mostaniak mitől lettek agresszívak?

– Lövésem sincs. Talán a varázslat vagy maga a szörny valamiféle metamorfózison ment át. Nem tudom, Hernando. De ha igazam van, és nincsenek túlélők, akkor megvan a mai napi briliáns felfedezésem.

Elborzadva meredt maga elé.

– Istenem, ha azok az emberek halottak... Ez azt jelenti, hogy az idé, amit üldözünk, másolatokat készít magáról?

– Talán. Nem tudom. Csak abban vagyok biztos, hogy ha a meghámozottak tendenciózusan erőszakosabbakká válnak, akkor a lény irányítja őket a távolból.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

- Hívom a kórházat, és erősítést kérek.
- Ne felejtse el beszólni a Santa Fé-i kórházba is.

Bólintott, és futóléptekkel vágott át a murván, céltudatosan kerülgetve az autókat. A többi zsaru értetlenül figyelte; nem értették, hová ez a nagy sietség. A francba, nem kérdeztem meg Hernandót, ellenőrizték-e a föld alatti búvóhelyeket. Na, mindegy. Megkeresem Bradleyt, aztán visszamegyek a házba, és megnézem az utolsó testet. A nap fénypontjaként pedig... irány a kórház! Állítólag csak a halál meg a rendőr biztos. Hát most meglátjuk.

34.

A férfi üveges szemmel, vakon meredt rám. Vér pettyezte eltorzult arcát, néhány csepp szürkülő hajában is megcsillant. A mellkasában mintha két hatalmas mancs turkált volna, a szívét kitépték. A tüdejét számtalan helyen átszúrták a szétfeszegedett bordák csontjai. A máj és a belek nedves kupacban heverték a test mellett. A végbél nagy része kilógott a hasüregből, de nem sérült meg, azt ugyanis érezni lehetett volna. Brutális módon végeztek vele – viszont nem szenvedett sokáig.

A látványtól elzsibbadt az agyam, de kivételesen nem bántam. A svédasztalos terülj-terülj maradványok mindent kivettek belőlem; egyszerűen nem maradt energiám újra kikészülni. Pedig igazán igyekeztem.

A hulla egy sóból hintett kör közepén feküdt, mellette nyitott könyv hevert. A pergamenszerű papír tocsogott a vértől. Már mindent lefényképeztek és levideóztak, úgyhogy kölcsönkértem egy gumikesztyűt, és felvettem a földről. A lapok úgy összetapadtak, hogy meg se kíséreltem szétválasztani őket. A szövetségi technikusoknak lesz mivel szórakozniuk. A dombornyomásos bőrkötésen nem láttam címet. Óvatosan belelapoztam, vigyázva, nehogy véletlenül becsukódjon. Persze, talán csak leesett az íróasztalról, amikor a férfi elbarikádozta az ajtót, és véletlenül nyílt ki; a zsaruk viszont egészen belelkesedtek, hogy találtak egy nyomot, amelyen végre elindulhatnak. Hja, miközben a szörny lemészárolta a feleségét, és végigüldözte a házon, a fickónak éppen művelődni támadt kedve. Van ilyen.

A könyvet kézzel írták, díszesen rajzolt gyöngybetűkkel, melyek rézkarcszerű ábrákat fogtak körül sűrű sorokban. *Liber Umbraum*, az Árnyak Könyve. A férfi az újpogány mozgalom ortodox

tradíciójának követője lehetett, talán gardneriánus vagy alexandriánus. Hallgattam az egyetemen egy szemeszter összehasonlító boszorkánytant – melyet a pánamerikai túlérzékenység jegyében már akkor is komparatív Wiccának hívtak – , de eddig még egyetlen boszorkánymesterrel sem találkoztam, aki a hagyományos vonal követői közé tartozott volna. A falakat borító könyvespolcok roskadoztak a paraszakirodalomtól, a természetfeletti lényekkel, mitológiával és folklórral foglalkozó periodikáktól és kiadványoktól. Bevallom, csorgott a nyálam; bárcsak nekem is ekkora szakkönyvtáram lenne otthon!

Az egyik sarokban selyemterítővel letakart, időrágta faszekrénykét vettem észre, mellette ezüst gyertyatartók álltak rúnákkal díszített gyertyákkal. Néha kifejezetten jól jönne, ha tudnék rúnát olvasni. De nem tudok. Kerek tükör hevert a gyertyák között. Száritott gyógynövények illatoztak egy apró kerámiatálban, mellette vizeskorsó és egy mívesen faragott dobozka.

– Mi az? – mutatott a szekrénykére Bradley.

– Egy házioltár. A férfi gyakorló varázsló lehetett. A könyv az Árnyak Könyve. – Értetlen arckifejezését látva hozzátettem: – A gyakorló varázsló zsebenciklopédiája. Generációról generációra öröklődő titkos tanítások, egyedi mágiareceptekkel megspékelve.

– Maga szerint mi történt itt?

– Gondolom, meghallotta, hogy a felesége segítségért kiált. Vagy érezte a szörnyeteg jelenlétét. Akárhogy is, nem fegyverrel ment a betolakodó után, hanem egy marék sóval. Talán valami más is volt nála... egy amulett. Vagy egy kabala.

– Azt akarja mondani, hogy az áldozat sót szórt a gyilkosra?

– Pontosan.

Bradley nem értette.

– Miért tenne valaki ilyet, az isten szerelmére?

– A tűz után a só az egyik legismertebb és leghatékonyabb tisztító szubsztancia. Én is sót használok, hogy visszaűzzem a zombit a sírjába. A tündérektől a kísértetekig egész sereg lényre hat. Remekül

összezavarodnak tőle. – Néhány szörnytípusra sokkal durvább hatással van, de ezt inkább hagyjuk.

– Szóval az áldozat söt dobált a szörnyetegre. És aztán?

– Ez nagyjából akkor történhetett, amikor az izé telerakta az abroszt a... trófeákkal.

– Miért nem ment vissza a csomagért, miután megölte a férfit?

– Lövésem sincs. Talán a varázsló befejezte a bűbájt, mielőtt meghalt, és ezzel sikerült kikergetnie a szörnyeteget. Ha egy Wicca idejöhetne körülnézni, rengeteg kérdésre választ kaphatnánk.

– Wicca? Úgy érti, boszorkány?

– Úgy értem. De ők jobban szeretik, ha Wiccának nevezik őket. Elhúzta a száját.

– Éljenek az emberjogi aktivisták?

– Három napig kenyéren és vízen.

Vagy levegő nélkül. De ezt csak magamban tettem hozzá. Bradley láthatólag nem lelkesedett az ötletért.

– Mégis, mit érnénk egy Wicca szakértő bevonásával?

– Valószínűleg első ránézésre megmondaná, miféle bűbájt használt a kolléga. Ha a varázslat valóban elkergette a szörnyeteget, akkor egy feljavított verzióval csapdába ejthetjük, esetleg el is pusztíthatjuk. Tény, hogy a gyilkos idő előtt elmenekült, és még a szeretetsomagját is itt felejtette. Ez az első komoly hiba, amit vétett.

– Franklin sosem fog beleegyezni, hogy újabb külsőt vonjunk be a nyomozásba. És a helyiek sem lelkesednének az ötletért. Ha a tiltakozásuk ellenére idehozom a boszorkányt, és balul üt ki a dolog, vagy valami kiszivárog, beadhatom a felmondásomat.

Eszemben sem volt szar helyzetbe hozni Bradleyt, mégsem bírtam lenyelni a rosszsallásomat.

– Azt hittem, minden követ meg kell mozgatnia a nyomozás érdekében.

– Akárhogy is szól a hivatalos kommuniké, Anita, az FBI világképébe nem fér bele a hókuszpókusz.

– Akkor engem mi a frászkarikáért hívott ide?

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Először is, nem én hívtam, hanem Forrester. Nekem mindössze annyi volt a dolgom, hogy leállítsam Marksot.

– És Franklint.

– Egyelőre én vagyok a rangidős.

– Akkor miért szemétkedik magával állandóan?

Vállat vont.

– Látja, ez simán belefér az FBI világképébe.

Elmerengtem a bürokrácia diszkrét báján, aztán eszembe jutott a fegyverszekrény, melyet a nappaliban láttam. Aki ilyesmit tart otthon, annak rendszerint akad pár méret után csináltatott aknavető a dolgozósobájában is. A felborított íróasztalhoz léptem, és sorra nyitogattam a fiókokat.

– Mit keres?

Belebotortam az alsó fiókba, és *voilà!*

– Ezt nézze!

9 mm-es Smith and Wesson volt. A fiók alján feküdt egy halom papír közé csúszva. Bradley a fegyvert bámulta hitetlenkedve.

– Talán üres a tár – próbálkozott a logikus magyarázattal. – A történetek biztosan a nappaliban vannak elzárva, a páncélszekrényben.

– Megfoghatom?

Némán bólintott.

Már a puszta súlyából egyértelművé vált, hogy meg van töltve. Ettől függetlenül kiszedtem a tárat, és felmutattam a férfinak.

– Tele van?

– Tele, bizony.

Visszanyomtam, és erősen rávertem a tenyeremmel, hogy bekattanjon.

– Csőre töltött 9 mm-es hevert az asztalfiókjában, ő mégis a söt választotta. És az Árnyak Könyvét. Nem is vesztegette az időt azzal, hogy a pisztoly után kotorásson, vagyis egészen pontos elképzelései lehettek arról, hogy mivel áll szemben. Nyilván sejtette, hogy a fegyver nem fog rajta, de a varázslat talán igen. És igaza volt.

Tudnunk kell, mivel próbálkozott, azt viszont csak úgy tudhatjuk meg, ha idehívunk egy boszorkányt.

– Nem elég, ha megnézi a könyvet és pár helyszíni fotót?

– És ha maga a kör is árulkodik valamiről? Sosem gyakoroltam ezt a fajta rituális mágiát, Bradley. A gyakorlott szem talán olyasmit is észrevesz, amit én sosem látnék meg. Tényleg azt gondolja, hogy pár fénykép kiválthatja a személyes benyomásokat?

– Azt várja, hogy kockára tegyem a karrieremet?

– Ha ez az ára, hogy elkapjuk ezt a vadállatot, akkor igen. Vagy inkább elnézné, hogy valakivel holnap újra megtörténjen ez a borzalom? – hőbörögtem, elmerülve a jogos felháborodás langymeleg állóvizében. Na ja, Anita és az ő sokkalkerülő stratégiái.

– Ilyen biztos benne, hogy megtaláltuk a megoldás kulcsát?

– Idáig ez a legforróbb nyom. Hiba lenne szemet hunyniuk fölötte, csak mert mindenáron a járt utat akarják járni.

– Nem csak erről van szó, Anita. Ha egzotikusabb módszert használunk, mint a szilárd testek fizikája, és elszúrjuk, azt az egész egység kudarcaként fogják elkönyvelni. Elképzelhető, hogy megszüntetik a divíziót. Vagy visszasorolnak minket a Háttérinformációba.

A kezébe nyomtam a fegyvert.

– Bízom benne, hogy jól dönt, Bradley. Ezért is került oda, ahol most van.

Hitetlenkedve csóválta a fejét.

– És ha belegondolok, hogy maga miatt zsaroltam meg Marksot...

– Kezdetől fogva tisztában volt vele, hogy légy leszek a levesében. Ez az egyik szépséghibám.

Kinyújtott tenyerén hintáztatta a fegyvert, aztán felpillantott.

– Ismer errefelé boszorkányokat?

– Nem. De a jó öreg Ted biztosan talál egyet. – Kilométerszéles vigyor ült a képemre. – Még sosem ugrottam FBI-ügynök nyakába, de most állati nagy a kísértés.

Futólag elmosolyodott, a homlokán azonban ott maradtak a

ráncok.

– Nem kérnék ilyesmit – tettem hozzá –, ha nem gondolnám, hogy ezzel kimozdulhatunk a holtpontról.

– Ha már a holtpontnál tartunk... utánanéztem, mit csinált a St. Louis-i rendőrségnél. Volt ott egypár randa ügy. Hány éves is maga?

– Huszonhat.

– És mennyi ideje dolgozik külsős szakértőként?

– Lassan négy éve.

– Az ügynökség két évente kényszerszabadságolja a sorozatgyilkossággal foglalkozó kollégákat. Aztán, ha úgy gondolják, egy kis pihenő után visszajöhetnek.

Most rajtam volt a sor a homlokráncolásban.

– Úgy nézek ki, mint akinek pihenőre van szüksége?

– Előbb-utóbb mindenki kiég, Anita. Kár lenne magáért. Tudja, gyakran látok ilyesmit a többiek szemében.

– Milyesmit?

– Minden borzalom, amit a munkája során átél, újabb csepp a pohárban. Ha rám hallgat, abbahagyja, amíg marad hely az életében olyan dolgoknak is, melyek nem tocsognak a vérben.

– Ez ám a plasztikus kép – próbáltam egy poénnal elütni a dolgot.
– Magában egy reklámszövegíró veszett el.

– Az egyik barátom addig húzta az igát, amíg elvitte egy szívroham.

Hát ez nem jött össze.

– Ahhoz, hál' istennek, még fiatal vagyok.

– Egy másik ledugta a torkán a szolgálati pisztolyát.

Tyú!

– Nem tartozom az öngyilkos típusba.

– Börtönben sem szívesen látnám.

Elkerekedett a szemem.

– Na, álljon meg a menet! Fogalmam sincs, miről beszél.

– A belügyiek megerősítették Otto Jefferies személyazonosságát, de amikor le akartam kérni a részleteket, kiderült, hogy az aktáját

hetven évre titkosították. Van egy haverom odaát kettesszintű biztonsági hozzáféréssel. Még ő sem tudott belenézni abba az átkozott fájlba. Az az ember egy fekete lyuk, Anita. Valami ex-nemzetbiztonságis lehet. Ha rám hallgat, messze elkerüli. Ne próbálja kideríteni, kicsoda vagy mit csinál, különben egy árokban végzi valahol, ahogy Ted barátja mondta. Dolgozzon vele, aztán felejtse el. És ha megpróbálja beszervezni – tette hozzá halkán –, mondjon nemet.

Ez úgy hangzik, mintha személyes tapasztalatai lennének e téren.

– Erről nem beszélhetek.

– Maga hozta fel a témát.

– Csak figyelmeztetni akartam. Tartsa magát távol ezektől az emberektől.

– Vettem az adást, Bradley. Ez az... Otto kollektíve utálja a nőket, úgyhogy ne aggódjon. Előbb szerveznék be a taknyos zsebkendőjét, mint engem.

– Akkor jó.

Visszatette a pisztolyt a helyére, és gondosan becsukta a fiókot.

– Különben is – vigyorogtam –, mi a frászkarikát akarna tőlem a titkosszolgálat?

Olyan pillantást vetett rám, amiből legfeljebb egy debilnek nem jött volna le, hogy ostoba kérdést tettem fel.

– Anita, maga fel tudja támasztani a halottakat.

– Na és?

– Hát nem érti?

Hát nem értettem.

– Gondoljon bele! Egy fogoly meghal vallatás közben. De nem számít, mert a maga segédletével bármikor feltámaszthatják. Ha kell, ezerszer újra kinyírhatják, ezer különféle módon. Vagy egy magas rangú állami vagy gazdasági vezető merénylet áldozatául esik. Ha újraélesztik, időt nyernek. Kontrollálni tudják a tözsdepánikot, vagy adott esetben elfojthatnak egy készülődő forradalmat egy harmadik világbeli országban.

– A zombik nem újraélesztett emberek, Bradley. Nem lennének képesek egy ország vagy egy multi vezetőjeként funkcionálni.

– Két-három napig sem? Vagy egy villanás erejéig a kamerák előtt? Ne mondja nekem, hogy nem lehetne megoldani!

– Én sosem vállalnék be ilyesmit – szögeztem le határozottan.

– Akkor sem, ha ártatlan életet menthetne meg? Ha több száz amerikai honfitársunkat tudnák biztonságban kitelepíteni a veszélyzónából?

Hm.

A férfi megcsóválta a fejét.

– Akármilyen nemes szándék vezérli is kezdetben, a végére nem erről fog szólni a történet. Egy idő után annyira belekeveredik, hogy azt sem tudja majd, fiú-e vagy lány. És akkor olyan dolgokra is rávehetik, amit sosem akart megtenni.

Fázósan dörgöltem a karom, aztán rögtön bepipultam magamra. Még senki sem kért, hogy játsszak James Bondot, úgyhogy mit izgulok? Olaf szerint csak egyetlen dologra vagyok alkalmas, és az nem a kormányzati munka. Apropos, Olaf. Vajon hol találkozott vele Edward? Talán ő is...

Na, nem!

Bradley komoly arccal figyelt.

– Majd óvatos leszek. Cserkész becsszó.

– Tudja, Anita, már éppen azon gondolkodtam, hogy munkát ajánlok magának. – Biztos kiült a döbbenet a képemre, mert folytatta. – Aztán átnéztük az aktáját, és egyhangúlag úgy határoztunk, hogy ez mégsem volna jó ötlet. Maga túlságosan is megszokta a függetlenséget. Egyikünk sem tudta elképzelni magát, mint hithű államhivatalnokot, aki a nagyfőnök évi célkitűzéséért serénykedik. – Itt elkomorodott az arca, és eddig láthatatlan ráncok rajzolódtak ki a homlokán. Erősen negyven fölötti ráncok. – Aztán mielőtt még megírtuk volna a szokásos jelentést, valaki elvette tőlünk az aktáját. A döntés egy szinttel följebb került. Fogalmam sincs, ki áll a dolog mögött, de abban biztos vagyok, hogy a kormányzatnál mindig akad

feladat egy magáéhoz hasonló kvalitásokkal bíró bűnügyi szakértő számára.

– Most ugrat, igaz?

– Vannak dolgok, amikkel nem viccel az ember.

Erre mit mondhatnék?

– Köszönöm az őszinteségét. Milkalila gőzöm sincs, hogyan mennek maguknál a dolgok, de sejtem, mekkora kockázatot vállal azzal, hogy ezt elmondta nekem.

– Tartozom magának ennyivel, Anita. Én voltam, aki előásta az aktáját. Én lobbiztam ki, hogy idehívják. Valakinek felkeltettem a figyelmét. Bárcsak ne tettem volna.

– Sose bánja, Bradley! Nem tudhatta.

Keserűen elmosolyodott.

– Dehogynem.

Kiséált a szobából, én meg utánakóvályogtam. Rakosgattam egyik lábam a másik után, és képtelen voltam lerázni magamról a rossz érzést. Bradley ügynök rám hozta a frászt, még hozzá alaposan.

Nagy Testvér figyel. De jó.

Már-már azon töprengtem, vajon Olaf tényleg muszájból van-e itt, szívességből, ahogy én. Lehet, hogy Edwarddal karöltve be akarnak szervezni? Nem lepne meg, ha kiderülne, hogy Ted szabadidejében a kormánynak dolgozik. A pénznek állítólag nincs szaga.

Ettől függetlenül jól heherésztam volna az egészen, ha nem látom Bradley arckifejezését. Ja, és ha nem mesélt volna a továbbpasszolt aktámról. Ezek biztosan mindenkiről tartanak aktát. Hirtelen kristálytisztn láttam magam előtt az adataimat, a disznóságokat, amiket elkövettem, dátumokat, neveket, fotókat stencilezett papírra nyomva, ahogy egyik asztalról a másikra vándorolnak, míg végül kikötnek... hol is? Vagy inkább: kinél is?

Mekkora poén!

Persze a szövetségi kormány sok mindenről híres. A humorérzék viszont nem tartozik ezek közé.

35.

Edward hirtelen támadt nagylelkűségi rohamában megengedte, hogy Bernardo és én elvigyük a Hummert; neki viszont meg kellett várnia a boszorkányt, aki nem mellesleg Donna egyik kebelbarátnője. A felvarrt mosolyú Tedet lesz kénytelen játszani, ezenkívül felváltva a csaj kezét fogni, és a lelkét pátyolgatni.

Ez lesz a legelső gyilkossági helyszínelése. Nem irigylem érte.

Olafot a világ minden kincséért se lehetett volna lecuppantani a hullákról. Nem mondhatnám, hogy zokogtam a csalódottságtól; semmi kedvem nem volt egy levegőt szívni vele, főleg Edward pesztonka jelenléte nélkül. Pedig a hányingerrel küszködő rendőrök és szövetségek megkönnyebbülten vették volna tudomásul, ha megszabadítom őket a véres csomókban lelkesen kurkászó svédőtől. Jó félóra elmélyült pacsomagolás után csak annyit lehetett kihúzni belőle, hogy a gyilkos önszántából semmiképp sem hagyta volna hátra a trófeaként begyűjtött belsőségeket. Arra nézvést viszont ötlete sem volt, hogy mi készítette őt menekülésre. Erősen drukkoltam, hogy a Wicca megerősítse a feltevésemet. Ha a teóriám használhatatlannak bizonyul, megint ott vagyunk, ahol a part szakad.

Amikor közöltem, hogy a kórházba indulok, Franklin valami olyasmit morgott az orra alatt, hogy begolyóztam. Hogy értem azt, hogy a túlélők halottak? Bradley a világért sem hagyta volna Franklin ügynököt a helyszínen rangidősként dirigálni, Marks pedig tűkön ülve várta a geológiai térképet, hogy személyesen vezethesse a kutatást. Nehogy már a francos szövetségek arassák le a francos babérokat. Persze – mintegy mellesleg – ő is egyetértett Franklinnel abban, hogy komplett idióta vagyok. Egyedül Ramirez hitt nekem. Így aztán nagylelkűen kiutaltak neki egy civil autót és egy egyetlen főből álló kíséretet: egy egyenruhás újoncot.

Két okból hagytam ott a farmot nyugodt lélekkel. Egyrészt semmi esélyt nem láttam rá, hogy a kutatócsapat megtalálja a szörnyeteget. A nyomok abszolút hiánya arra utalt, hogy az az izé tud repülni, vagy számomra teljesen ismeretlen módon dematerializálódni. A mindentudó térképek egyik esetben sem segítenek. Másrészt Edward utánakérdezett a környékbeli paráknak, és talált egy *brujót*. Vagyis egy sámánt. Donna megeskette Tedet mindenre, ami szent, hogy a férfi nem fog a rendőrség látókörébe kerülni. Nem akarta, hogy az ismerőse lebukjon, a rossz nyelvek szerint a fickó ugyanis jó pénzért fekete mágiára is kapható. Ha pedig bíróság előtt sikerülne rábizonyítani, hogy rontásokkal él – tegye azt pénzért vagy személyes indíttatásból –, az automatikus halálbüntetést vonna maga után. A neve egyébként Nicandro Baco, és állítólag nekromanta. A névhez egy figyelmeztetés is járt: vigyázzak vele. Már csak ez hiányzott. Egy életveszélyes halottkeltő. Abból egy is untig elég.

Bernardo kényelmesen elterpeszkedett az ülésen, már amennyire a biztonsági öv engedte. A karját lazán keresztbefonta a mellkasán. Ha lett volna elég hely, valószínűleg a lábát is keresztberakta volna. Nagyokat hallgattunk. Egyre hosszabbodó árnyékok feszültek az útra, pedig közel-távol egyetlen fát vagy felhőt sem láttam. Mintha a közelgő éjszaka ígérete a föld mélyéből szivárgott volna elő. Még csak késő délutánra járt, és a nap is hétágra sütött, valahogy mégsem szabadultam az érzéstől, hogy kifutok az időből. Napnyugta előtt a kórházban kell lennünk. Hogy miért? Lövésem sem volt, de nem szoktam kételkedni a megérzéseimben. Egy rendőrautó követ minket, mondogattam magamban. Minden rendben lesz.

A kocsí erőlködés nélkül gyúrte az utat; szinte észre sem vettem, és tövig nyomtam a gázt. A végtelenbe nyújtózó utakon a száz alatti sebesség békaügetésnek hat. Igyekeztem beállni százharmincra, s Ramirez dicséretére legyen mondvá, szó nélkül tartotta a tempót. Talán ő is érezte az emelkedő feszültség szintet.

Bernardónak feltűnt, hogy rendszeres időközönként a visszapillantó tükörbe pislogok.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Jót édelegettek a dombtetőn, te meg a nyomozó? Feltűnőbb helyen nem is csinálhattátok volna.

Belém akart kötni. Sikerült neki.

– Nem édelegtünk.

– Ha engem kérdezel, elég sziruposra sikerült.

– Csak nem vagy féltékeny?

Gúnyosan felhorkant.

– Csak az érdekelne, hogy ha füvel-fával összefekszel, miért éppen én maradok ki a szórásból.

– Egy kis vigasztalásra vágytam. Nem mintha bármi közöd volna hozzá.

– Nem gondoltam volna, hogy másuk karjában vigasztalódó típus vagy.

– Nem is vagyok – vágtam rá gyorsan. Hátha meggyőzőm magamat is.

– Hát akkor?

– Kikészít ez az ügy.

– Azt látom.

Basszuskulcs. Ha harc, hát legyen harc.

– Javíts ki, ha tévedek, de azokkal az aktákkal hét határból ki lehetne kergetni téged... nagyfiú.

– Két héttel előbb érkeztem, mint te. Kismilliószer láttam azokat a képeket. Ha már itt tartunk, a hullákat is láttam. Mindet, egytől egyig. Semmi szükségem rá, hogy még egyszer megnézzem őket. Kiscsirke.

Ugorjunk!

– Egészen pontosan min kaptatok össze Edwarddal?

– Összekaptunk? – visszhangozta gúnyosan. – Összekaptunk... ez jó.

Mindig örül a lelkem, ha verbális kielégülést okozhatok másoknak, de ilyen megjegyzéssel inkább nem fokoztam volna a hangulatot.

– Szóval mi volt a vita tárgya?

Egy ideig hallgatott, aztán csak kibukott belőle.

– Fogalmam sincs, miért lógatom a farkam ebben az isten háta mögötti koszfészekben... Ha tudnám, mire vadászunk, még ma tépőzárat lyuggatnék a retkes seggébe. De itt semmi sincs, amire lőhetnék, érted? Semmi. Csak egy valag ronggyá tépett hulla, meg mágikus bűvészlúkkok, amikhez szart se értek.

– Azt hittem, a természetfeletti a szakterületed.

– Az is. Edwarddal egyszer kipucoltunk egy egész likantrópfészeket idelelni Arizonában. Egy tucatnál is többen voltak, talán tizenöt kifejlett dög. Gyűjtőbombával pörköltük ki a nagyját, aztán gépfegyverrel intéztük el, amelyik ki akart törni. – A hangja az érzelmek rá nem jellemző skáláján játszott, Ah, letűnt korok dicsősége! – A fejpénzes időkben főleg alakváltókra vadásztam, aztán egyre több lett a csoportos megbízás. Azokat fogadtam el, amikkel nem volt cicó. Csak egy jó kés kellett meg egy túrabakancs. Követem a nyomokat, becserkészem a vadat, és lecsapok. Abban penge vagyok. De ez a kibaszott várakozás az agyamra megy. Mi vagyok én, egy szaros Sherlock Holmes?

Ingerülten fészkelődött az ülésen, s karját még szorosabbra fonta. Egy kósza tincs a szemébe hullott. Mindig azt hittem, hogy a hajrázás alapvetően nőies mozdulat, de Bernardo meggyőződött az ellenkezőjéről.

– Talán azt hitte, ha régen olyan frankón együtt tudtatok dolgozni, akkor most is hasznodat veszi.

– Hát tévedett.

Vállat vontam.

– Akkor vedd a kalapod, és állj odébb egy házzal.

– Nem lehet – morogta kedvetlenül. Kibámult az ablakon, és homlokát az üvegnek döntötte.

– Te is tartozol neki egy szívességgel, igaz?

– Nem is egyyel.

– Megkérdezhetem, hogy miért?

– Amiért te is.

Hehe.

– Hidegre tetted pár haverját?

Kurtán bólintott.

– Nem akarod elmesélni? – kíváncsiskodtam.

– Te talán részletesen be akarsz számolni róla, hogy nyírtad ki Harleyt? – kérdezett vissza.

– Nem igazán.

– És miből gondolod, hogy én igen?

Megrántottam a vállam.

– Gondoltam, könnyítene a lelkedem, ha beszélne róla. Vagy ez afféle rózsaszín női badarság?

– Valószínűleg nem, mert akkor már oda-vissza elmondtad volna nekem a harleys afférodát, kétszer is.

Milyen igaz.

Az út betekeredett két domb közé, és a világ hirtelen piszkosszürke ködbe borult. Szó szerint kifutottunk a fényből. A legutóbbi támadások egészen bizonyosan napvilágnál történtek, szóval miért izgat ennyire a közelgő éjszaka? Igyekeztem foglalkozási ártalomként leírni: a vámpírvadász számára a sötétség annak a jele, hogy a magunkfajta közönséges halandó elveszti lépéselőnyét. Reméltem, hogy csak erről van szó, de a torkomat feszítő félelem fittyet hányt a racionális érveknek.

– Mikor találkoztál először Edwarddal? – törtem meg a csendet.

– Öt... nem, van az már hat éve is.

Akárcsak én.

– A francba!

Rám nézett.

– Mi az?

Vettem rá egy gyors oldalpillantást. Szokásos kandúrvigyora és az ahhoz dukáló izzasztó pillantás nélkül most kevésbé volt jóképű, de legalább magát adta. És ismét meg kellett állapítanom, hogy... baromi vonzó, na.

Mármint kívülről.

– Semmi. Csak reméltem, hogy régebb óta ismered.

– Némi személyes infót akartál kipumpálni belőlem a jó öreg Tedről, igaz?

– Valahogy úgy.

Felém fordult, és egyik lábát kényelmesen maga alá húzta. A fejét oldalra hajtotta, hosszú haja az ölébe lógott.

– Kölcsönpumpálás visszajár – vigyorgott sokatmondóan.

– Te kanos vagy, én meg éppen kéznél. Mint már említettem, ez egyikünkre nézve sem valami hízelgő.

Sóhajtvá hátradőlt.

– Na látod, ez kifejezetten a bugyirózsaszín lányos baromságok közé tartozik.

– Micsoda?

– Hogy így túlkomplikáld a dolgokat. A kúrás az csak kúrás, kicsisírke. Se több, se kevesebb.

– Ismerek egy-két srácot, akik még nálam is jobban túlkomplikálják az életet.

– Rühelled is őket érte, nem igaz?

Talált, süllyedt.

– Edward neked szólt először, vagy Olafnak?

– Olafnak. Elterelted a szót.

Megráztam a fejem.

– Edward biztos kézzel válogatja össze a csapatát. Ha valaki, ő aztán tudja, kire számíthat egy adott helyzetben, és kire nem. Olafnak itt a helye. Nekem is. Te viszont, ha jól értettem, nem vagy igazán kompetens a témában.

– Elvesztettem a fonalat.

– Edward arra biztatott, hogy feküdjek le veled.

Bernardónak lekoppant az álla. Jó tudni, hogy neki is lehet meglepetést szerezni.

– Edward mint kerítőnő? Mondd csak, ugyanarról az Edwardról beszélünk?

– Talán ez a dolog Donnával megváltoztatta – vettem fel

bátortalanul.

Bernardo jóízűen felröhögött.

– A nagy lószart. Edward, az egy kibaszott hegy. Ő nem változik. Egyszerűen... van, és kész.

– Félreértés ne essék, nem arra biztatott, hogy családot alapítsunk. Viszont hosszasan ecsetelte a komplikálatlan kapcsolatok előnyeit.

Bernardo felvonta a szemöldökét.

– Ez komoly?

– Ja.

– Baszki.

Hosszú percekig némán figyelt. Éreztem kíváncsi, fürkésző tekintetét, pedig elmélyülten néztem az utat. Próbálta összerakni, ami az istennek sem akart passzolni.

– Szerinted Edward azért hívott, hogy lezavarjak veled pár gyors numerát?

– Lövésem sincs. Talán a puszta véletlen rendezte így a dolgokat. Mindenesetre az biztos, hogy nem egyezik az ízlésünk. Már ami a férfiakat illeti.

– Először is, ha Edwardról beszélünk, puszta véletlen nem létezik. Másodszor, el sem tudom képzelni, ki a halállal kefélté, hogy az ilyen szinten bökje Edward csőrét. Szerintem az se izgatná, ha a kutyáddal csinálnád.

Ebben igazat kellett adnom neki. Edwardot csak az érdekli, milyen a hulla-per-perc rátád. Minden más totál irreleváns.

– Elmondom, ha te is elárulsz valamit.

– Attól függ, mire vagy kíváncsi.

– Néha úgy nézel ki, mint egy irokéz törzsfőnök, máskor meg egyáltalán nem érzem rajtad, hogy másik kultúrkörből származnál.

– Nem tudod rám húzni az otthonról hozott sztereotípiáidat? – kérdezte lenéző mosollyal.

– Nézd, én alapos kiképzést kaptam a másságból; az anyám mexikói volt, az apám családja meg egy rakat német emigráns. Az ember azonnal megérzi, ahogy kapcsolatba kerül velük. A

gondolkodásmódjuk, a logikájuk, a viselkedésük összetéveszthetetlenül... idegen. Gondolom, te is második generációs vagy. Úgy beszélsz, mint egy fehér középosztálybeli átlag amerikai, aki a Simpson családon nőtt fel.

Ezzel nem vágódtam be nála.

– Az anyám fehér volt, az apám indián. Az öreg meghalt, mielőtt megszülettem volna, anyuci meg belökött az első árvaházba. Franc se fog egy színes bőrű poronttyal nyűglődni, érted? Egyik nevelőszülőtől a másikig hányódtam, nem volt valami nagy élmény. Ahogy betöltöttem a tizenennyolcat, leléptem az épp aktuális mostohámtól, és beálltam a seregbe. Ott rájöttem, hogy van érzékem a fegyverekhez, és zsoldosként némi rutint szereztem patkányirtásban. Aztán szabadúszó lettem... és most itt vagyok. Közkívánatra. – A hangja egyre keserűbb árnyalatot öltött, a végén szinte hallani is fájt. – Na, mi az, nincs semmi hozzáfűznivalód, kiscsirke? Legalább mondd, hogy sajnálsz. Vagy maszlagolj könnyes szemmel, mennyire megértesz. Tényleg, ha már a könnyes szemnél tartunk, megszánhatnál egy dugás erejéig. Nem hatottam az anyai ösztönödre?

Most mondjam én, hogy baszki?

– Ha valaki lefekszik veled, Bernardo, az nem szánalomból teszi. És ezt te is átkozottul jól tudod.

– De te, köszönöd szépen, nem akarsz kefélni az irokéz törzsfőnökkel.

– Ennek semmi köze az etnikai hovatartozásodhoz, Bernardo. Két férfi is sok a jóból; a három túlادagolásnak minősülne.

– Miért nem bírja Edward a két fickód buráját?

– Mert az egyik vérfarkas, a másik meg vámpír – feleltem egyetlen levegővel.

Elismerően füttyentett.

– De hát vámpírhóhér vagy, nem? A vérszívókat mérsárolod napi huszonnégy órában. Hogy vagy képes egy kreténnel tekerni? – Erre a kérdésre magamnak sem tudtam volna felelni. Szerencsére, Bernardo

nem is várt választ. – A vérfarkas meg, gondolom, át akart verni a palánkon. Azannya!

Ezt már nem hagyhattam szó nélkül. Sérült volna az önérzetem.

– Amikor lefeküdtem vele, nagyon jól tudtam, hogy micsoda.

– Edward lassú nyárson grillezné ropogósra azokat a dögöket, ha tehetné, de nem hiszem, hogy izgatnák mások szexuális ízlésficamai.

Szexuális ízlésficam?

– Hát most izgatja – dünnyögtem sértődötten.

– Oké, tegyük fel, hogy igazad van. Na és? Talán azt gondolta, hogy lyukon váglak, és ettől egy csapásra megváltozik az életed? Hogy onnantól fogva óvakodni fogsz a fickós szörnyetegektől, és minden jó, ha a vége jó? – Bernardo elgondolkodva nézett rám. – Magam is láttam, hogy egyik-másik alakváltó bizonyos korlátok között... mondjuk úgy, alakítani tud a testén. A vérfarkas haverod is képes ilyesmire?

Albuquerque külvárosában jártunk, körülöttünk lepukkant diszkontüzletek és pléhbódé gyorskajáldák sorakoztak.

– Igen.

– Vagyis bármelyik testrészével szabadon tud játszani, igaz?

Éreztem, ahogy lassan, de biztosan elvörösödöm a nyakamtól a fejem búbjáig. Bernardo harsányan felnevetett.

– Ezt igennek veszem.

– Beszéljess magaddal nyugodtan. Én nem is kellek ide.

– A vámpírod régi bútordarab?

– Négyszáz éves – feleltem szűkszavúan. A bódéváros minden átmenet nélkül kopottas lakóövezetbe váltott. Elértünk az első tájékozási ponthoz, amit Edward megadott nekünk. Erősen gondolkodtam, hogy egyenesen továbbhajtok a kórházhoz, és hagyom Nicandro Bacót a francba, de ha a szörnyetegünk tényleg különbözik az élőhalottak minden fajtájától, amivel eddig dolgom akadt, akkor jól jöhet egy másik nekromanta. Ha pedig helyi specialitás is egyben, akkor Baco tutira többet tud róla, mint én. Befordultam a sarkon, és ellenőriztem a visszapillantó tükörben,

hogy Ramirez be tudta-e venni a kanyart. Épphogy nem léptem túl a sebességkorlátozást. Két piros pont.

– Tudnál navigálni? – kérdeztem Bernardót. Addig sem vájkál a lelkemben.

Elővette a papírt a kesztyűtartóból, és sorolni kezdte az utcaneveket.

– Egyelőre jó irányba megyünk – pillantott fel –, úgyhogy térjünk vissza a témához.

Sóhaj.

– Muszáj?

– Tisztázni akarok valamit. Szóval az egyik barátod alakváltó, aki tetszés szerint pumpálja extra méretűre a kiálló testrészeit.

– Vagy kurtítja – mondtam gyorsan, pedig ha hallgattam volna... Már mindegy. A lámpákat számoltam félhangosan, nem akartam eltéveszteni a keresztutcát. Ha minden jól megy, még sötétedés előtt odaérünk a kórházba. Persze, csak ha nem tévedünk el, mint bandzsa apáca a kerengőben.

– A szex nem a kurtításról szól, kiscsirke. Ezt minden kezdő tudja.

Vállat vontam. Nem fogom Richard paramétereit Bernardóval megvitatni. Még Ronnie-val sem nagyon beszélek ilyesmiről, pedig ha rájön a lányöltöző-hangulat, drága barátném igen zavarba ejtő tényeket tud mesélni Louie-ről. Tapasztalataim szerint a nők a legintimebb részleteket is megosztják egymással. A férfiak inkább a számok bűvöletében élnek. Dicsekszenek a trófeáikkal. Nekem cipzár van a számon. Nem látszik?

– Szóval hol is tartottam? – Bernardo piszkosul élvezte a helyzetet. – Ja igen, szóval ezzel az alakváltóval ketymegelsz, aki...

Kényelmetlenül feszengtem.

– El ne mondd még egyszer. Megnöveszti, és kész.

Úgysem száll le rólam, amíg ki nem csikar valami reakciót.

– Megnöveszti, értem én. A vámpírod pedig – folytatta Bernardo zavartalanul – négyszáz éve gyakorolja az ágytornát. Gondolom, elég technikás a gyerek. Egy két lábon járó farokvirtuóz.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

A halványodó pír friss erővel izzott fel a képemen. Micsoda mák, hogy a jótékony félhomály közénk is beszivárgott.

– Gondolj, amit akarsz!

– A jó életbe, kiscsirke, én csak egy egyszerű halandó vagyok. Hogy jönnék ahhoz, hogy versenyre keljek a szexmester vérköcsöggel és a teleszkópos dákójú farkasemberrel?

Hát, ez betett a finom lelkemnek. Ilyenkor a legfájdalommentesebb eljárást alkalmazom: egyik fülemben be, a másikon ki. Kihalt utcákon hajtottunk keresztül, újságfecnik sodródtak a rossz szagú szélben. A mindent elborító graffiti úgy burjánzott a bedeszkázott kirakatokon és rácsos ablakú benzinkutakon, mint valami urbánus himlő. A lapos szögben érkező napfény már nem melegítette át az utcák szürke gyomrát. A szőr minden átmenet nélkül felállt a hátamon. Hangosan csuklottam egyet.

– Mi a baj? – kérdezte Bernardo.

Nem feleltem, mert totál elment a hangom. Megérkeztünk. Ezt Bernardo is konstataulta, ahogy belenézett a papírba.

– Nahát, már itt is vagyunk! Los Duendos.

A manóvár.

A levegőben vastagon, fullasztóan ült a mágia. Halotti mágia. Vagy megöltek itt valakit nemrég, vagy éppen halottakkal kommunikálnak. Na nem, ez csak valami trükk lehet. Elméletben én is tudnék zombit kelteni fényes nappal, de még sosem próbáltam. Egyszer egy parától megkaptam, hogy csak saját kishitűségem akadályoz meg benne. Hát, Nicandro Baco láthatólag nem osztja a kétségeimet. Egyre jobban erősödött bennem az érzés, hogy nagyon kicsi krumpli leszek én itt. A francba!

Túl késő, hogy segítségül hívjam Edwardot. Ha Baco megneszeli a rendőröket, így is bottal üthetjük a nyomát. És az a jobbik eset. A rosszabbik, hogy ellenünk fordul. Egy biztos: egyik esetben sem számíthatok kollegiális együttműködésre. Az ereje ott morajlott a csontvelőmben, pedig még be sem tettem a lábam az átkozott

bűnbarlangjába. Vajon milyen lesz testi valójában találkozni vele?

Fájdalmas, ez nem kérdés.

Hogy mennyire? Az mindjárt elválik.

Egy elhagyatott parkolóban vártam be Ramirezt, kétsaroknyira a bártól. Kupaktanácsot tartottunk. Mint rögtönzött kiselőadásából megtudtam, Nicandro Baco egy helyi motoros banda oszlopos tagja... Ó, bocs, az emberjogi aktivisták és a zöldek kedvéért: a Los Lobos nem koszos galeri, hanem szabadidőklub. Az ám!

– Még véletlenül sem tévesztendő össze az együttessel – emelte fel az ujját nagy komolyan Ramirez.

Pislogtam egyet, aztán leesett.

– Ja igen, Los Lobos. La Bamba.

Furán nézett rám.

– Jól érzi magát?

– Fogjuk rá.

Még ilyen távolságból is tisztán éreztem Baco mágiáját. Ha valaki venné magának a fáradságot, lépten-nyomon bűbájokat, ráolvasásokat és mágiacsapdákat fedezne fel a környező utcákban. A para taposóaknákat úgy helyezték el, hogy kellemetlen közérzetet keltsenek a betolakodóban. Vagyis a *brujo* – persze szigorúan mágikus értelemben – körbepisílte a területét. Amellett, hogy az ilyesmi etikátlan, tök illegális is. Hogy miért akar minden kereskedelmi tevékenységet ellehetetleníteni a környéken – hogy az emberhez méltó élet lehetőségéről már ne is beszéljek –, az rejtély. De most nem azért jöttem, hogy szociopszichológiai tanulmányt készítssek a szlömök kialakulásáról. Milyen kár!

– Nicky Bacót több gyilkossággal is gyanúsítjuk – magyarázta Ramirez –, a szemtanúk azonban rendszerint eltűnnek, vagy rejtélyes amnéziába esnek. A Duendos a banda törzshelye. Késdobálónak kicsi, a híre viszont annál rosszabb.

– És mivel ütik agyon az időt ezek a motorosok?

– Soroljam? Drogterjesztés, gyilkosság, súlyos testi sértés, nemi erőszak, emberrablás...

– Emberrablás? – Bernardót ez lepte meg a legjobban. Nem is próbáltam megérteni a logikáját.

Ramirez úgy meredt rá, mintha csak most vette volna észre. Ezek ketten nem csípi egymást. Vajon miért?

– Egy tizenéves lánynak pár hónapja nyoma veszett a környéken. Egyetlen szemtanú látta csak, ahogy betuszkolják egy furgonba, ami nagyon hasonlított a bandavezér, Roland Sanchez kocsijára. De hát errefelé minden második háznál van sötét színű furgon.

– Sokan tűnnek el errefelé? – kotyogtam közbe.

– Nem rosszabbak a statisztikáink, mint bármelyik másik hasonló méretű körzeté. De azért tartsa kéznél a pisztolyát. – A kezembe nyomott egy mobiltelefont. – Hívjon, ha baj van! Rigby és én idekinn várunk.

Az egyenruhás megérintette a sapkáját.

– Szolgálatára, asszonyom!

Abba a típusba tartozott, aki minden nőt kézcsókolomoz. Pirospozsgás, kerek arcáról sugárzott az egészséges önbizalom; az olyanoké, akiknek nem esik a fejére a fél téglá, hogy a háromnegyed zongoráról ne is beszéljünk. A legkevésbé sem látszott sokat megélt rendőrnek. Hajókürtözni lehetett volna a különbséget közte és Ramirez között. Hernando túl sokat látott az élet szutykos oldalából ahhoz, hogy efféle béke honoljon az arcán.

– Feltételezéseink szerint Baco mágiával teszi el láb alól az ellenségeit. Ezért mifelénk is halálbüntetés jár. Ha megszimatolja a rendőrséget, azonnal ügyvédért fog kiáltani. – Gyors pillantást vetett Bernardóra. – Szívesen bekísérném, de civilben is látszik rajtam, hogy zsaru vagyok. Messziről kiszúrnának.

Nem tudom, miért, de a legtöbbjüknek a homlokára van írva, hogy a testülethez tartozik. A rendőrségnél töltött évek megfertőzik az öltözködési kultúrájukat. Ráadásul pusztá fellelésükkel is tekintélyt sugároznak. Vagy csak modortalanok? Mindenesetre Ramirez az élő

példa a zsarueffektre. Rigby szóba se jött, és nem csak az egyenruha miatt. Csalános lettem az önelégült viselkedésétől. Ez az amatőrség biztos jele.

– Kösz, Hernando, de tudok vigyázni magamra.

Megrázta a fejét.

– Ebben a világban egy nőnek csak egy férfi adhat legitimitást.

– Ezt nem értem.

– Mifelénk csak valakinek az anyjaként, lányaként, feleségeként, húgaként, macájaként érvényesülhet. Egyébként nem tudnak mit kezdeni magával. Mutatkozzon be mint Bernardo barátnője. – Egy mozdulattal belém fojtotta a kitörni készülő hőzöngést. – Higgyen nekem, Anita! Kell valami számukra is értelmezhető státus, amibe különösebb szellemi erőfeszítés nélkül beskatulyázhatják. A vámpírvadász-igazolványa olyan volna nekik, mint egy rendőrjelvény. Ebbe a lebuja egyetlen épeszű nő sem térne be egy italra. Főleg egyedül nem. – Barátságtalanul végignézett Bernardón. – Persze, ha bármi zűr lesz odabenn, teszek róla, hogy Mr. Foltos Ló nagyon megüsse a bokáját.

Bernardo arcáról mintha letörölték volna a vigyort. Nyers, kifejezetten ellenséges pillantást váltottak.

– Kösz, hogy aggódik, Ramirez nyomozó – avatkoztam közbe –, de elboldogulunk.

Szándékosan kihangsúlyoztam Hernando titulását; emlékeztetni akartam Bernardót, kivel áll szemben. Még Edward is úgy bánik a rendőrökkel, mint a hímes tojással.

Ramirez hűvösen biccentett.

– Ahogy gondolja, Miss Blake.

Sóhaj. Mién gázolok mindig sebzett önérzetekbe, ahányszor krízishelyzet adódik?

– Nem kioktatásképp mondtam, Hernando. Csak szeretem, ha minden érintett tisztában van vele, hogy nagykislány vagyok.

– Értem én. – Kutatóan nézett rám, mint aki azon tűnődik, nem inkább engem kellene-e lenyomoznia Baco helyett. Inkább nem

kérdeztem meg. Ettől még nem vontam kétségbe a *brujóval* kapcsolatos véleményét; ha csak a fele igaz abból, amit róla beszélnek, akkor előbb küldi az összes rendőrt fejjel az ötszázas cementbe, minthogy egy szót is kiszedjenek belőle. Az automatikus halálbüntetés nem vicc. Alig két hónapja ítélték el egy varázslónőt Kaliforniában, a halálbüntetés-ellenes liga ösdemokrata fellegvárában. A csaj démonokkal zabáltatta fel a húgát, hogy ő legyen a családi vagyon egyedüli örököse. Olvastam a bírósági jegyzőkönyvet. Kétség sem fért a bűnösségéhez. Valószínűleg a szüleit is ő intézte el, de ezt már nem tudták rábizonyítani. És nem is nagyon strapálták magukat, mondván, úgyis csak egyszer végezhetik ki. Három hónap alatt lezavarták az egész procedúrát a letartóztatástól az ítélelhozatalon át a végrehajtásig. Ez példátlan tempónak számít az amerikai igazságszolgáltatás történetében. Normál esetben az is tovább tart, hogy az első tárgyalást kitűzzék. De Kalifornia tanult a saját kárából. Pár évvel ezelőtt egy boszorkánymestert vettek őrizetbe hasonló vádakkal. Megkapta a szokásos haladékot, mert valami kongresszusi képviselő beadványokkal bombázta a tisztelt házat, hogy a mágikus eszközökkel elkövetett gyilkosságok esetében is adhassanak amnesziát. A mágus időközben démont idézett meg a cellájában. A dög minden őrt felkoncolt a blokkban, és néhány rab is áldozatul esett az elszabadult erőknél. Végül egy fehérboszorkányokból álló gárda fékezte meg. A mágust szökés közben lőtték agyon. Vagy harminc golyót eresztettek bele. Egyetlen rendőr sem sérült meg a keresztűzben, ami azt jelenti, hogy fölötte álltak, és sorozták, mint állat. Nem csodálom; állítólag a mai napig nem találták meg az áldozatok összes testrészét.

Új-Mexikó mindig is a halálbüntetés erős bástyájának számított. Fogadni mernék, hogy secc-pecc megdöntene a kaliforniaiak három hónapos rekordját a bekaszlizástól a kivégzésig. Végül is idelelni, délen a tök hagyományos gyilkosságért is villamosszék jár. Ha az ügy mágiával van megspékelve, gyorsabban kiszórják az ember

hamvait a szélbe, mint ahogy kimondja: Belzebub. A kivégzés módja persze mindenhol ugyanaz. Elhamvasztják a testet, aztán szétszórják a hamvait, általában természetes folyóvízbe. Nagyon ómódi módszer. Távol-Keleten vannak még helyek, ahol máglyán égetik meg a boszorkányokat. Valahogy sosem vágytam egzotikus országokba. Fene a konvencionalista lelkembe.

Ramirez hangja zökkentett ki a gondolataimból.

– Anita?

Zavartan pislogtam.

– Bocs. A legutóbbi kaliforniai kivégzés járt az eszemben. Baco helyében nekem is felmenne a cukrom, ha egyenruhát látnék.

– Ettől még nem lesznek kevésbé veszélyesek. Ezek velejéig romlott emberek.

– A világ dettó – énekelte Bernardo kenetteljesen.

Farkasszemet néztek. Ez szándékosan hergeli.

– Ti ismeritek egymást valahonnan?

Bernardo tagadólag rázta a fejét.

– Miért kérdezed?

– Úgy kakaskodtok, mintha valami elintézetlen ügyetek volna.

Bernardo vigyorgott. Ramirez zavarba jött.

– Elintézetlen ügyünk? – visszhangozta Bernardo ártatlanul.

Rigby elfordult, és diszkréten köhécselt. Ramirez nem is figyelt rá. Bernardóra meredt.

– Én is tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy romlott a világ, de itt az első óvatlan pillanatban kést döfnek az idegen hátába. Nem árt, ha tudják.

– Na ja! A pisztoly a pelyhes tőkűeknek való – dünnyögtem.

Ismerem a tesztoszteron-túladagolós mentalitást.

A vállamra terítettem a kabátomat. A mobil feltűnően húzta a jobb zsebemet, a Browningot és a Firestart viszont még testközelből sem lehetett észrevenni. Bernardo begombolta az ingét, hogy eltakarja a derekán lógó tízmilliméteres Berettát.

– Stukkert vinni egy késdobálóba, ez ám a tuti banzáj – dörzsölte

a kezét elégedetten. Hetek óta várt erre a pillanatra; végre kikapcsolhatja a Sherlock Holmes-üzemmódot, és akciózhat egyet.

– Infóért megyünk, nem azért, hogy golyózáport zúdítsunk a nyakukba. Figyelsz rám egyáltalán?

– Ha te mondd, kiscsirke!

Nem tetszett a mohósággal kevert agresszivitás, amit a szemében láttam. Reggel, amikor magamra szereltem az összes kütyümet, sűrűn szégyelltem magam, most viszont kifejezetten megnyugtató érzés volt, ahogy a szíjak a vállamba vájtak. A csuklótokos pengéimet lehetőség szerint mindenhova magammal viszem, de a hátamra csatolható nagy kés a menetfelszerelésem opcionális darabja. Az ember az egyik pillanatban paranoiás, a következőben alulfegyverzett. Hja, nehéz az élet.

– Tudja, mit jelent a *los duendos*? – nézett rám Ramirez.

– Valami manókat, nem?

Ramirez bólintott.

– Apró lények, akik a néphit szerint a környékbeli barlangokban húzzák meg magukat. Tolvaj népség. Ha eltűnik valami, azt ők csenték el. Azt is mondják, *los duendos* bukott angyalok csoportja, akik Lucifer lázadása után a pokol tornácán rekedtek, amikor Isten bezárta a mennyország kapuit.

– Akkor miért nem a pokolban vannak? – érdeklődött Bernardo. Ramirez vállat vont.

– Arról nem szól a fáma.

Rigby elmélyülten hallgatta Ramirezet. Őt nem aggasztották a perspektíváink. Mit mondjak, irigyeltem. Egy bárba készülünk, ahol kipufogócső-lelkű börtöntöltelékek várnak, és egy nekromanta, akitől még tisztes távolból is kiver a víz. Gondolom, Rigby még sosem került olyan helyzetbe, ahol meg lett volna a veszélye annak, hogy nem jön ki belőle egy darabban. Reméltem hogy Ramirez nem csak rá számíthat, ha utánunk kell jönnie. De persze ne tettem megjegyzést. Isten előbb-utóbb mindenkiről leveszi a kezét. Ha rosszul alakulnak a dolgok, ma lehet Rigby nagy napja.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Igazán érdekes történet, Hernando. Gondolom, nem véletlenül mesélte nekünk.

– Sokat elárul Bacóról, hogy a kocsmáját elkárhozott lelkek után nevezte el.

Bernardo beszállt a kocsiba. Követtem a példáját.

– Nem kárhoztak el. Csak a pokol tornácán rekedtek.

Hernando a kocsi nyitott ablakába könyökölt.

– De egyszer már kizárták őket a paradicsomból, nem igaz?

Hátralépett, én meg felhúztam az ablakot. A két magányos alak sokáig nézett utánunk a kihalt parkolóból. Én meg őket néztem. Kifejezetten világvége hangulat telepedett rám.

– Ugye, nem kezdesz el vadul lövöldözni, ahogy betesszük a lábunkat? – néztem Bernardóra.

Lazán hátradőlt az ülésen. Idegesítően nyugodtnak látszott.

– És ha megtámadnak?

– Akkor megvédjük magunkat.

– Látod, kiscsirke, egy rugóra jár az agyunk.

– Legalább annyit ígérj meg, hogy nem provokálsd őket.

– De ha ők provokálnak, azt nem kell lenyelnem, igaz?

Akármin is ügyködött eddig Baco, már befejezte. A meleg sem telepedett olyan fullasztóan az emberre, de... még így is lógott valami a levegőben, akár egy láthatatlan Damoklesz-kard.

– Nem. Azt nem kell lenyelned.

Erre elégedetten dudorászni kezdett. Asszem, a főcímmzene volt a *Hét mesterlövész*ből.

Édes Jézus.

37.

Mire találtam egy méretes parkolóhelyet, nagyjából kigondoltam a stratégiát. Ami azt illeti, nem kellett sokat agyalni rajta: messziről ideszakadt nekromanta vagyok, aki egy kis szakmai konzultációra érkezett. Ez nagyjában-egészében fedi az igazságot, annál is inkább, mert az ember ebben a szakmában nem sűrűn fut kollégákba. Különben sem volt időm, hogy agyafűrtabb mesével rukkoljak elő. Bernardóhoz hasonlóan én is inkább a nem-töltök-csak-lövök stílushoz húzok, semmint a költs-fedősztorit-és-vegyülj irányzathoz.

Kiszálltunk. Bernardo felém nyújtotta a kezét.

– Ne izélj, Anita! Ha már játszunk, legalább tartsuk be a szabályokat.

Az ujjai provokatív lassúsággal fonódtak a csuklóm köré, de ennyi még belefért. Micsoda mák, hogy jobbkezes vagyok, Bernardo viszont balos. Párocskát játszva is tudunk tüzelni, mint a gép. Kifejezetten lassúra vette a tempót, a végén nekem kellett magam után rángatnom. Játékszabályok ide vagy oda, nem volt időnk andalogni.

A bár bejárata olyan tökéletesen beleolvadt az épület benzingőztől megfeketedett homlokzatába, hogy alig találtuk meg. Bernardo gáláns mozdulattal szélesre tárta előttem az ajtót, én meg beléptem. Nem venné ki jól magát, ha leállnánk üvöltözni egymással. Pedig baromira idegesített, ahogy rájátszott a lovagszerepre.

Ahogy átléptük a küszöböt, rögtön láttam, hogy itt ugyan hiába akarnánk elvegyülni. Bernardo cuccai talán még elmentek volna, de én abszolút túllőttöztöttem a kosztümkabátomban. Az ajtó melletti asztalnál lábát lógázó csitri ellenségesen méregetett. Keményre lakkozott Kleopátra-frizurája kiemelte a vastagon kavargó cigarettafüstben is túldimenzionálnak ható sminkjét. Szögekkel

kivert bőr melltartóban és magas talpú lakkcsizmában feszített, a hozzá való forrónaci úgy simult keskeny csípőjére, mintha ráöntötték volna. Újra megállapítottam magamban, hogy a holdjáró csuka már a hetvenes években is ocsmonda viselet volt; az elmúlt bő három évtized mit sem változtatott az esztétikai alapproblémán.

A kiscsaj nem lehetett több tizenennyolcnál. A holnapi matekházi fölött kellene görnyednie, ehelyett egy jó harminc évvel idősebb, szakállas-torzonborz férfiba csimpaszkodott. A fickó úgy volt kövér, ahogy az átlag nemzetközi vonalbíró: tekintélyes tömeg tekintélyes lendülettel kombinálva. Kerek napszemüveget viselt, bár biztosan nem a teremben uralkodó félhomály bántotta a szemét. Húsos ujjai az asztalon dobolt. A maga módján impozáns jelenség volt.

Ahogy elmentünk mellettük, lassan utánunk fordult. Az energia egymást érő hullámokban áradt belőle. Megállt bennem az ütő. Egy nekromantára számítottam. Vérturkászokról nem volt szó.

Főleg nem egy egész falkáról.

Körbenéztem a zsúfolt asztalok között, és éreztem, ahogy a kollektív erő felborzolódik, akár a láthatatlan madártollak. Bernardo átfogta a vállamat, és a bárpult felé vonszolt. Nehezen álltam meg, hogy ne kapjak a fegyverem után. Senki se szorongatja a gigánkat, legalábbis egyelőre. Valószínűleg ezt a műsort adják elő a betévedő turistáknak és egyéb nemkívánatos elemeknek, mire a legelvetemültebbje is veszi az adást, és elhúzza a belét. Vagy azért akarnak elzargatni, mert a színpalak mögött valami rém illegális dolog folyik? Egyik magyarázat szimpatikusabb, mint a másik.

Mire átvergődtünk az asztalok között, a bárszékek mindegyike megürült. Itt tényleg nem szeretnek minket. A csapos a legnagyobb meglepetésemre nő volt, méghozzá egy törpe. Valami dobogószerűségen állhatott, mert simán felért a pultot. Sűrű hajába itt-ott ősz szálak keveredtek, az arca szögletes volt, a tekintete kemény. Alacsony homlokát mély ráncok szántották, az egyik szemöldökét vastag fehér heg szelte ketté. Úgy nézett ki, mint akit megrágott és kiköpött az élet. A képhez tartozó némafilmfelirat

valahogy így szólna: nehéz gyerekkorom volt.

– Mi kéne, ha vóna? – vakkantott ránk. Reszelős hangja frankón illett a jelenséghez.

Vártam, hogy Bernardo válaszoljon, de a férfi az asztalokat pásztázta. Lekötötte a sűrűsödő ellenséges légkör.

– Nicky Bacót keressük – feleltem.

A nőnek meg se rezzent a tekintete.

– Ammeg ki?

Még csak el se gondolkodott. Mibe, hogy akármilyen nevet mondhattam volna, ugyanezt kapom válaszul?

– Nekromanta vagyok, és sokat hallottam Nicandro Bacóról – halkítottam le a hangom. – Halottkeltőkkel már találkoztam, de másik nekromantával még soha. Beszélni szeretnék vele.

– Istenuccse, gőzöm sincs, miről hadoválsz, anyukám. – Azzal gyaszatolni kezdte a pultot egy koszlott szürke ronggyal, mintha ott se volnék.

Ez itt a hatásszünet helye. Záros időn belül elvesztik a türelmüket, és kiraknak, mint a bélhurutos macskát. Nem fognak a sámán közelébe engedni, hacsak nem bocsátkozunk velük közelharcba. Lássuk csak, mivel nem próbálkoztam még?

– Anita Blake vagyok.

– Örüjjé neki.

Amikor nagy svunggal benyúltam a kabátzsebembe az igazolványomért, határozott kattanást hallottam közvetlen közelből. Régimódi vadászpuska lehetett, valószínűleg lefűrészelt csövű, máskülönben nehezen férne be a pult mögé.

– Nem addig a, anyukám! Lassan járj, tovább élsz.

Bernardo is a fegyveréért kapott. Hej, de nem jó ötlet. Ráiccogtam, hogy álljon le. Mintha meg se hallotta volna.

– Csigavér, Bernardo – morogtam figyelmeztetőleg. Reméltem, megérti, mert utálok hosszasan magyarázkodni.

Megértette. Visszafordult, hogy szemmel tarthassa a körénk verődő farkasokat.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Nem tudom, mit csinálsz – morogta –, de csipkedd magad!

Egyelőre nem tehettem mást, mint amire a kedves vadászpuskás hölgy kért: az igazolványomat óvatosan a rongy mellé fektettem.

– Kezeket a pultra!

A karcos, kopott diófa felületen permanens bevonatot képzett a többéves mocsok. Ha sokáig elhúzódik a beszélgetésünk, jó eséllyel belekövülök, mint muslica a légypapírba.

– Te is, szépfiú! Mi lesz má?

– Kapd be!

Ezek egymásra találtak.

A nő nem így gondolta; valami átvillant az arcán, amiből a vak is láthatta, hogy nem ajánlatos tovább feszítenünk a húrt.

– Játssz a szabályok szerint – súgtam Bernardónak –, vagy húzz haza!

Bernardo futó pillantást vetett ránk, aztán mellém lépett, és nagy sóhajjal rátenyerelt a pultra.

– Lábakat széjjel! – csattogott a nő éles hangja. – Gyerünk, kisapám, dőlj előre, mintha a politúrban akarnád látni a babaarcodat!

Bernardo engedelmeskedett.

– Ezt megszoptuk, kiscsirke!

– Pofa be!

A nő fél kézzel maga felé fordította az igazolványomat, a másik kezét még mindig nem láttam. Valahogy pult alá lehet rögzítve a flinta. Vajon miféle meglepetéseket tartogatnak még a nem szívesen látott vendégnek?

– Oszt mit akarsz Nickytől?

– Már mondtam. Beszélni szeretnék egy másik nekromantával.

– Nem köll a púder, kisanyám. Mér' nem a neveddel kezdted?

– Rendőrségi szakértő vagyok. Errefelé ez nem a legjobb ajánlólevél, vagy tévedek?

Elmosolyodott. Recsegték bele az arcizmai.

– És mér akarsz egy nekromantával beszélni?

Diplomatikusan semmitmondó választ kellett kreálnom. Mielőtt

kipakolok a teljes sztorival, tudnom kell, Baco melyik oldalon áll.

– Van egy kis problémám, ami élőhalottakkal kapcsolatos.

Szeretném kikérni a tanácsát.

Rikácsolva nevetett, akár egy ember formájú varjú. A vérfarkasok a hátam mögött összehúzták magukat. Félnék ettől a kettébe fűrészelt óriástól. Mi tagadás, én is félttem.

– Ez jó... Nicky be fog rosálni a röhögéstől. A zsaruk ölebét ideette a fene, hogy az ő tanácsát kérje? – A fejével Bernardo felé bökött. – Emmeg ki fia-borja?

– Bernardo a... barátom.

– A barátod – ismételte gunyorosan.

Áthajolt a pulton. Szinte belemászott a képembe, de a flintát nem engedte el egy pillanatra sem.

– Meg kéne öjjelek, mindkettőtöket. Bajt hoztok ránk. Érzem. – A tekintetében nyomát sem láttam indulatnak. Tökéletesen üres volt. Nem ez lett volna az első alkalom, hogy meghúzza a ravaszt. Kivert a víz. Lelki szemeim előtt megjelent a sírfeliratom: gyomorszájon lőtte egy földszintes pultosnő. Az élet nem lehet hozzám ilyen kegyetlen.

– Eszemben sincs ártani Nickynek. Ismétlem, azért jöttem, hogy a segítségét kérjem.

Mereven bámult rám, nem is pislogott.

– Ha megmozdulsz, szétlövöm a fejedet. Ha a szépfiú megmozdul... akkor is szétlövöm a fejedet.

Kezdett meggyőződésé érni bennem az érzés, hogy akárhogy is alakuljanak a dolgok, én itt nagyon megszívom. A nő Bernardóhoz is odahajolt. Oldalról nézett rá, a füle a bárpulthoz lapult.

– Vetted, szépfiú?

– Vettem – felelte Bernardo nyugodtan. Ő is látta, hogy a nő csak ürügyet keres.

– Nem szeressük mi, ha jöttment alakok fegyverrel grasszálnak nálunk.

– Nem akartam tiszteletlen lenni – feleltem óvatosan –, de a

pisztolyomat mindenhová magammal viszem. A szokás hatalma.

A nő visszahajolt Bernardóhoz.

– És a szépfiúhoz is fegyver van nőlve?

– Az ám! Egy kibaszott mozsárágyú – morgott Bernardo.

A karcos pultot bámultam. Beleragadtam, most már biztos, hogy beleragadtam.

A nő intett a szemüveges vonalbírónak, mire az megmotozott bennünket. Gyorsan és alaposan dolgozott, mint aki mindennap ezt csinálja, közben majd’ megfulladtam a ránk nehezedő likantróp-energiamező alatt. Naná, hogy megtalálta a késeket, az összeset. A mobilt is kivette a zsebemből, de nem vágta zsebre a többivel, hanem eléem tette a pultra. Bernardo méltóságán esett csorbának tekintette a motozást, de nem volt mit tennie, főleg miután a melák a csizmája szárából elővarázsolta az utolsó kését.

Azt hittem, a darabolt hullák után már csak jobb lehet. Tévedni emberi dolog.

– Most már felállhatunk? – kérdeztem reménykedve, amikor az utolsó fegyverünk is eltűnt a vonalbíró zsebében.

– Maj’ ha aszondom, kisanyám.

Bernardo sötét pillantást lövellt felém. Ha meghal, az az én lelkemen fog száradni. Értem én.

– Már elmondtuk, kik vagyunk és miért jöttünk – próbálkoztam. – Mit akar még?

– Harpo, nézd meg a szépfiú tárcáját! Tunni akarom, honnét gyött. A férfi másodszor is kiforgatta Bernardo zsebeit.

– A jogsija szerint Bernardo Foltos Lónak hívják, de nincsenek hitelkártyái... nincsenek képek se, semmi személyes.

A nő szeme résnyire szűkült.

– Szóval a barátod?

– Igen – feleltem óvatosan. Kezdett tele lenni a pelusom.

– Miféle barát, he? – Amikor nem válaszoltam, felröhögött. – A szeretőd?

Legszívesebben elküldtem volna az anyja kínjába, de a helyzet

nem kedvezett az efféle önérzeteskedésnek. Ramirez váltig állította, hogy errefelé minden nő egy férfi szerves tartozéka kell legyen. Remélhetőleg tudta, mit beszél.

Nyeltem egyet.

– Igen.

– Bizonyítsd be – köpte a nő.

– Tessék? – hebegtem meglepetten.

– Tessék? – utánczott gúnyosan, és a termen mély, dörmögő nevetés hullámzott át.

– Mondjuk... aszondd meg, körül van-e metélve. – Belém szakadt a szusz.

Matematikailag ötven-ötven százalék volt az esélyem a jó válaszra, de ha hozzáveszem, hogy az amerikai férfiak zöme születése után közvetlenül átesik ezen a beavatkozáson... Ez itt valóságos népszokásnak számít. A negyven alattiak között mindenképpen.

Isten neki.

– Igen.

Elmosolyodott, de a tekintete ijesztően üres maradt.

– Mosmá' felállhattok.

Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne dörgöljem a kezem reflexszerűen a farmeromba. Nem volna szerencsés a pultos néni lelkébe mászni, csak mert nem egyeznek a tisztasági minimumaink. Inkább Bernardóhoz bújtam. Minél távolabb akartam kerülni attól az átkozott vadászpuskától. Valószínűleg fixen van rögzítve, nem forgócsapon. Miközben a kezem a férfi dereka köré fontam, átvillant az agyamon a gondolat, hogy most vágom gajra a vadiúj ingét.

A nő felkönyökölt a pultra. Jó jel.

– Le a gatyával, Bernardo!

A férfi megdermedt. Én köpni-nyelni nem tudtam.

– Gyerünk, szépfiú! Látni akarjuk, van-e bőr a farkadon.

Óvatosan előhúztam a kezem Bernardo háta mögül.

– Már mondtam, hogy nincs. Ennyi legyen elég.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Nem, anyukám. Aki zsernyákokkal dogozik, az téгла. Egyedül még bemehetnél Nickyhez, de a szépfiúról semmit sem tudunk. Szerintem zsaru a szentem.

Bernardo őszinte, meglepett nevetése mindenkit váratlanul ért.

– Én zsaru? Na, ezt se mondták még.

– Akkor mi vagy, édes szívem?

– Testőr. Bérgyilkos. Attól függ, ki fizet jobban.

– Ha te mondd! Na, told le azt a gatyát, oszt meglássuk.

Bernardo már túl volt azon, hogy mérlegelje az esélyeket. Nem vitatkozott. Kicsatolta az övét. Nem léptem el mellőle. A franc se akart visszakerülni a puskacsó elé.

– Mi van, anyukám? Zavarba gyüttél? Pedig nem tud neked újat mutatni, he?

Kezdttem gyanítani, hogy ez a nő nem hisz nekem.

A tömeg kántálni kezdett le vele, le vele! Meg mást is, amit inkább nem hallottam. A csitri, aki Harpo nyakán lógott, egészen közel húzódott hozzánk, és csillogó szemmel figyelte az ingyencirkuszt.

Bernardo letolta a nadrágját, és szó nélkül kilépett belőle. Ösztönösen elfordítottam a fejem. Mit tesz a prúd neveltetés. Az agyam olyan volt, mint egy fehér zajjal teli Pandóra-szelence, de a ködön át eljutott hozzám, ahogy a nézők visítókórusban törnek ki. Női hangok vadabbnál vadabb ajánlatokat tettek Bernardónak, a férfiak nagy garral gratuláltak. Valaki azt tudakolta, hogy sikerül neki anélkül, hogy ne jöjjön ki a számon.

Annyit még össze tudtam rakni magamban, hogy jól tippeltem, különben rég halottak lennének. Szóval, ha csak állok, mint rövidlátó kislány a fiúvécében, az összes hazugság hiábavaló volt, Bernardo magánszámáról nem is beszélve. Mit tennék, ha Richardról vagy Jean-Claude-ról volna szó? Mindenekelőtt eltakarnám őket a kíváncsi tekintetek elől. Bernardo elé araszoltam, óvatosan, nehogy véletlenül hozzáérjek. De ahogy helyezkedés közben véletlenül – biz’ isten véletlenül – megláttam az inkriminált testrészt, egyszerűen

nem bírtam levenni róla a szemem. Altesti paramétereit tekintve Richard sem kismiska, de Bernardo erősen beleillett a bantu néger kategóriába. A kezem a derekára tettem, nehogy érvényesüljön a tömegvonzás hatása. Olyan vörös voltam, hogy csengett a fülem.

– Elégedett vagy? – pillantott Bernardo a vállam fölött a nőre. – Mert akkor leállíthatnád magad.

– Akkor állsz le, szépfiú, amikor aszondom.

Nem tudom, hová fajultak volna a dolgok, ha a hátunk mögül fel nem hangzik egy férfi hangja.

– Elég ebből, Paulina! Add vissza a fegyvereiket.

A tömeg némán szétvált az apró figura előtt. Alig egy arasszal lehetett magasabb, mint a pultosnő, de kreol bőrű volt, tökéletesen arányos alkatú és jóval fiatalabb. Hullámos fekete haja, ráncatlan homloka alapján huszonévesnek tippeltem volna, de a belőle áradó erő jóval idősebbnek mutatta.

– Nicandro Baco vagyok. A barátaimnak Nicky.

Kezet nyújtottam. Nem rázta meg, hanem megcsókolta, hosszan és spanyolos hévvel, miközben a hatást figyelte az arcomon. Úristen, egy Don Juan-makett! Hamar kiszabadítottam magam, vigyázva, hogy ne látsszak bunkónak.

– Köszönöm, hogy fogad, Mr. Baco – mondtam. Fél füllel hallottam, hogy Bernardo felhúzza a gatyáját, és visszacsomagol mindent. Kész csoda, hogy be tudta origamizni.

Baco egy pillantásra sem méltatta a férfit.

– Minek köszönhetem a szerencsét, Miss Blake?

– Szerettem volna egy kollégával beszélni.

– Ez úgy hangzik, mintha időközben meggondolta volna magát. – Amikor idegesen hátrasimítottam a hajam, a tekintetével kíváncsian követte a mozdulatot.

– Sajnos, az erőfitogtató nagyjelenettel elment az idő. Lesz egy találkozóm, amit nem szeretnék lekésni. Rendőrségi ügy. – Fogadni mertem volna, hogy Baco mindenről tud, ami idekinn zajlott. Kínos helyzetbe hoztak minket, de egyetlen hajunk szála sem görbült. Még.

Merthogy a házigazda idejében közbelépett. Mondtam már, hogy nem hiszek a szerencsés véletlenekben?

– Két rendőr vár odakinn, tudom. – A terem fenyegetően felmorajlott a hátunk mögött.

Basszus.

– Csak egy kis elővigyázatosság. A történetek fényében talán nem szorul különösebb magyarázatra.

– Ezt értsem úgy, hogy félnek tőlünk?

– Bolondok lennénk, ha nem félnénk.

A fejét oldalra hajtotta.

– És maga nem bolond, igaz-e, Anita?

Megköszörültem a torkom.

– Igyekszik az ember.

A nőre bökött a pult mögött.

– Paulina nem kedveli magát. Tudja, miért?

– Nem.

– Ő a feleségem. – Hirtelenjében nem láttam az összefüggést. Ez biztosan kiült az arcomra, mert hozzátette: – Paulina tudja, hogy a mágikus képességekkel rendelkező nők a gyengéim.

Édes Jézus a négyzeten.

– A felesége fölöslegesen izgul. Mindenféle szempontból foglalt vagyok.

Halvány mosoly ült ki a szája szélére.

– Elég a hazugságokból, Anita! Magának semmi köze ehhez a bájgúnárhoz itt.

Rám kacsintott, és megint a kezem után nyúlt. Most jöttem rá, hogy a pultosnőnek tényleg van miért aggódnia – na, nem miattam, hanem a többi mágika miatt. A férje lassan, incselkedően simogatta a kezem. Zsibbadtam, részint az előbbi erőlködéstől, részint zavaromban; ezzel a fajta rámenősséggel bármelyik nyomulós paréj a frászt hozza az emberre. Paulina szederjes arccal figyelt minket. Valami kettőjük között zajló macska-egér játszmába csöppenhettem; ez az egyetlen logikus magyarázat, mert ahonnan én jövök, ott nem

csinálnak ilyet az emberek a feleségük orra előtt. Persze nem adtam hangot öskőkonzervatív nézeteimnek. Nem voltam kíváncsi a magyarázatra. Egyszerűen el akartam húzni innen.

Óvatosan kiszabadítottam a kezem, és felzárkóztam Bernardo mellé. Belekapaszkodtam. Mindkettőnk mancsa vastagon ragacsos volt, de kivételesen ez sem zavart.

– Még sötétedés előtt jelenésünk van, úgylátszik... ha nem akar beszélni velünk, már itt sem vagyunk. – Hátrálni kezdtem, és magammal húztam Bernardót a kijárat felé.

– Nocsak! Máris elmennek? – szólt utánunk Baco. – És a fegyvereiket is itt hagyják?

Elég közel voltunk az ajtóhoz, hogy egy-két jól irányzott ugrással elérjük, de...

– Csak kérniük kell – tette hozzá mosolyogva.

– Visszakaphatnánk a fegyvereinket? – próbálkoztam.

– Harpo – csettintett.

A vonalbíró szó nélkül visszaszolgáltatózott mindent az utolsó kérésig, aztán visszalépett a némán figyelő tömegbe. A nagy kést csak úgy tudtam volna eltenni, ha a bal kezemmel megfogom a tokot. Az igazi trükk abban áll, hogy ne nyiszáljam le a bozontomat, ahogy a penge a helyére csúszik. De Bernardo nem várta végig a műveletet. A vállamra tette a kezét. Ijedtségemben majdnem lenyestem a fejét.

– Tűzzünk innen, Anita!

– Miről akart beszélni velem? – lépett közelebb Baco.

Felcsillant a remény, hogy mégsem jöttünk tök hiába. Egyenesen a közepébe vágtam; másra nem maradt idő.

– Maga is érezte?

– Hogyne éreztem volna. – Elkomorodott. – A mi anyagunkból gyúrták. A halálból él. Minden nappal erősebb.

– Hol van?

– Valahol Santa Fe és Albuquerque között. Egyre közelebb. – Most először láttam bizonytalannak. – Csak idő kérdése, hogy eljőjön értem. – A főlényes modort mintha elfújta volna a szél. –

Magáról is tud, Anita.

– Talán segíthetünk egymásnak. Láttam a holttesteket. Higgyen nekem, Nicky, akármi is ez a rémség, jobb messzire elkerülni.

– Mit javasol?

– Először is fejezzük be egymás szívatását. Aztán próbáljuk közös erővel megállítani, mielőtt ő találja meg magát.

Baco nem gondolkodott sokáig.

– Megegyeztünk.

Hál’ istennek.

– Ha elintézte, amit akart, jöjjön vissza. Meglátjuk, mit tehetünk. Bár a rendőrség biztosan nem venné jó néven, ha bizalmas információt osztana meg velem. Nagyon rám jár a rúd mostanság.

– Nem féltém magát, Nicky – mosolyogtam udvariasan. – Szükségünk van egymásra, és ezt mind a ketten tudjuk.

– Úgy van. – Komolyan bólogatott. – Jöjjön vissza, ahogy csak tud. Várni fogom.

– Sokáig elhúzódhat – figyelmeztettem.

– Talán már így is túl késő – dűnnyögte félig-meddig magában. Bernardo türelmetlenül megbökött.

– Anita.

Megmarkolta a vállam, és az ajtó felé terelt. A vérfarkasok éhes pillantással figyeltek. Tutira nekünk estek volna, ha megengedik nekik. Ezek szerint Baco a falka vargamorja, a rezidens mágus. Paulina még mindig a férjét figyelte, az arcát nyers gyűlölet torzította grimaszba. Valamikor nagyon szerethette, mert csak az örült szerelem fordul ilyen beteges averzióba. Ahogy elnéztem, Nicky Bacónak nagyobb baja is van, mint a sivatagi rémlény.

A helyében fegyvert tartanék a párnám alatt.

Mire a kórházhoz értünk, a városra fullasztó, királykék alkony borult. Egész úton azon törtem a fejem, hogy bizonyítsam be Dr. Evansnek, hogy a betegek halottak. A saját szememmel láttam őket: lélegeznek. Tutira van pulzusuk is, különben az orvosok egyből kiakadtak volna. Mozognak, reagálnak a környezetükben lévő emberekre, a fájdalomra. Amennyire meg lehet állapítani, a tudatuknál vannak. Ergo élnek.

És ha mégsem? Ha csupán két lábon járó tartályai az erőnek, ami mellett Nicky Baco és én százalmas sarlatánoknak látszunk? Még ha be is lehetne bizonyítani valami varázslattal vagy ráolvasással, a bíróság akkor sem adna rá engedélyt, hogy közvetett bizonyítékok alapján tüzre vessük az egész túlélőgárdát. Pedig éppen ezt szerettem volna elérni. Kínomban még azt is felvettem a dokinak, hogy talán nincsenek magasabb rendű agyi funkcióik. De mint kiderült, mindegyikükről készítettek EEG-t. Az agyhullámaik teljesen rendben voltak. Ennyit a zseniális ötletemről.

Dr. Evans az orvosi pihenőben akart leültetni, de én ragaszkodtam hozzá, hogy a lehető legközelebb legyünk a kórteremhez. Végül a folyosón cövekeltünk le, közvetlenül az ajtó előtt. Nem akarta, hogy odabenn beszéljük meg a dolgot, a betegek füle hallatára; ha netán tévedek, az igen rossz hatással lehet a mentális közérzetükre. Ebben volt valami. Ahogy megtudtam, a korábban kórházba került áldozatok is egyre agresszívebbé váltak. Úgy kapdostak az orvosok után, mint a láncra vert kutyák. Eddig még senki sem sérült meg, de a változás percre pontosan egybeesett a legutóbbi gyilkosság időpontjával. Vajon ez is a bűbáj hatása volna, amivel a varázsló elkergette a szörnyet? Vagy valamivel az izé elevenébe találtunk, csak magunk sem tudunk róla? A tét egyre nőtt; bárcsak érteném,

milyen szabályok szerint játszunk.

Vihar előtti csend ült a levegőben. Az alaktalan fenyegetés percről percre izmosodott. Nem tudtam meggyőzni Dr. Evanst az elméletem helytállóságáról, annyit viszont sikerült elérnem, hogy beküldje a kórterembe az ajtó előtt posztoló két egyenruhást. Úgy terveztem, hogy öt percen belül magam is utánuk megyek. Néztam az ajtó előtti széken hagyott tányérsapkát, és előre lefáradtam a gondolatától, hogy bele kell passzíroznom magam a szkafanderbe meg a fityulába. Mire végzek, öreg este lesz. Hajszálvékony hártya választotta el a nappalt a vésszesen dagadó sötétségtől.

Időközben Rigby és Bernardo gyorstalpalót kaptak a kórház és a fegyverhasználat közös metszetéről, amely gyakorlatilag zéró elemű halmaz. Egy oxigéntartályokkal telepakolt szoba a belobbanó gáztól pillanatok alatt pokoli tűztengerré változik. Nincs robbanásokkal kísért látványos tűzijáték, csak egy hangtalan, mindent elnyelő lángörvény. Persze roston sülni ugyanolyan frankón lehet az egyikőtől, mint a másiktól.

– Mégis mit csináljak, ha fel akarnak zabálni azok a zombik? – höszögött Rigby. – Talán bizony köpjek rájuk?

– A kreativitására bízom – felelte Dr. Evans. – A lényeg, hogy a pisztolyát eszébe ne jusson elővenni! A gázpalackok közelében a legkisebb szikra is végzetes lehet.

Bernardo elővarázsolta az egyik kését, és megpörgette. A sűrűn bordázott penge megcsillant a fényben.

– Majd kifilézzük őket.

A sötétség minden átmenet nélkül zuhant ránk, szinte hallható robajjal. Egymáshoz koccantak a gondolataim. Arra számítottam, hogy bármelyik pillanatban kivágódik az ajtó, és kirepül egy véres fehér köpeny. Vagy egy fél nővérke. De semmi ilyesmi nem történt. Az órák óta erősödő feszültség eltűnt, mintha valami magába szippantotta volna. Néhány szívdobbanásnyi ideig lélegzetvisszafojtva vártam, aztán előhúztam a késemet, és a szemközti falhoz sasszéztam. A kilincs elfordult, én meg

hátraugrottam. A műtőruhás asszisztens, akinek a neve időközben kiment a fejemből, megtorpant a küszöbön, és megütődve bámulta a meztelen pengét a kezemben.

Amikor megbizonyosodott róla, hogy nem vagyok közveszélyes, Evanshez fordult.

– A betegek elcsöndesedtek. A rendőrök azt kérdezik, magukra hagyhatják-e őket pár percre, hogy egy kis friss levegőt szívjanak.

– Azt mondja, elcsöndesedtek?

– Egész nap nem voltak ilyen nyugodtak.

– Miss Blake, mit szól ehhez? – fordult hozzám Dr. Evans. – Kijöhet a két fiatalember?

– Ramirezt kérdezze, ő a rangidős. Talán most már nem lesz baj. Akármit is éreztem, a sötétség beálltával elpárologott – Visszacúsztattam a kést a tokjába. – Úgy látszik, a ma esti cirkusz érdeklődés hiányában elmarad.

– Csalódottnak látszol – vigyorgott Bernardo.

– Nem vagyok csalódott, csak összezavarodtam. Egy csomó erő akkumulálódott itt az utóbbi néhány órában, aztán egy csapásra nyoma veszett. Ennyi túlvilági energia nem válik csak úgy köddé. Valami elnyelte. Ezek szerint nem a túlélők, de... szerintem a szörnyetegünk készül valamire.

– Mire? – pillantott fel Ramirez.

Tanácsaltanul néztem rá. Hernando az orvoshoz fordult.

– Öt percre kijöhetnek.

Evans jóváhagyólag biccentett Bennek. A férfi visszament a kórterembe, az ajtó lassan becsukódott mögötte. Az orvos megkönnyebbült mosollyal nyugtázta a dolgot.

– Nos, Miss Blake, úgy látszik, hiába fáradt ide.

– Azt hittem, mostanra nyakig ülünk majd az emberevő hullákban.

– Megvontam a vállam. – Néha kellemesen csalódik az ember.

– Ha ebben tévedett, talán abban sincs igaza, hogy halottak – reménykedett Dr. Evans.

– Lehetséges.

– Hogy mondja? – nézett rám megütődötten. – De hiszen egészen eddig az ellenkezőjéről próbált meggyőzni.

– Ez mágia, Dr. Evans, nem matematika. Nincs zsinórmérték, amihez igazodhatna az ember. Tapasztalataim szerint kevesebb az ökölszabály, mint a kivétel. Ha a következő két órában nem kell hullazsákolni, annak én csak örülök.

Az ajtó kinyílt, és két egyenruhás lépett ki rajta. Ezek nem sokat teketóriáztak; ahogy Ben átadta nekik a jó hírt, már rohantak is kifelé, hanyatt-homlok. Tömény hányinger ült az arcukon. A magasabbik szőke volt és darabos mozgású. Egyentömzsi partnere golyófejét göndör barna hajglória vette körbe; az ő tányérsapkája hevert az ajtó előtti széken. Dr. Evans elnézést kért, és eltűnt a kórterem antiszeptikus gyomrában.

Az alacsonyabb utánanézett.

– Hogy cseszné meg!

A szőke sötét pillantást vetett rám.

– Nahát, csak nem az ügybuzgó közép-nyugati sátánistához van szerencsénk? Hallom, magának köszönhetjük, hogy odabenn kellett rohadnunk az elmúlt fél órában. – Fenyegetően közelebb lépett, mint aki a bajusza végére akar tűzni. Próbálkozni szabad. – Talán a jó öreg Marksnek igaza volt magával kapcsolatban.

Ezek szerint ő is ott volt a röhögő tömegben, amikor a hadnagy páros lábbal kirúgott. Ramirez közénk akart lépni, de megállítottam.

– Nincs semmi baj, Hernando. – Ramireznek esze ágában sem volt visszakozni, én meg a két férfi közé szorultam, mint valami alulméretezett szendvicshusi. A szőke a fejem fölött Hernandóra bámult. Szar napja volt, és bele akart rúgni valakibe. Bernardo és a félkopasz a háttérbe húzódtak. Páholyból akarták nézni az előadást.

– Gondolom, tanúja volt a nagyjelenetemnek Marksszal.

A fickó rám se bagózott, még mindig Ramirezt fixírozta.

– Ott volt, igaz?

Végignézett rajtam. Egy ilyen pillantástól a kárhozott lelkek síkítva menekülnének a pokolba. Még az üstöt is magukra csuknák.

– Igen, mindketten ott voltunk – mondta gyorsan a félkopasz. Aggódott a társáért. Ha elkapja a gépszíj, akár fel is függeszthetik. A jó rendőrpáros ismérve, hogy egyszerre csak az egyik veszt el a fejét. – Jakes vagyok – mutatkozott be kifogástalan modorban. – Ő pedig Jarman.

– Jarman és Jakes?

Elmosolyodott.

– Az óvoda óta egymás után jövünk a névsorban.

Éreztem, ahogy a feszültség elszivárog a szőkéből. Nehéz kihirigelt bikaként fújtatni, amikor körülötted mindenki úgy viselkedik, ahogy kultúrnépeknél szokás. Finoman nekidőltem Ramireznek. Vette a lapot, és hátrált egy lépést.

Rigby, akit Ramirez leküldött a kocsihoz, hogy valami kevésbé tűzveszélyes szerszámot szerváljon, füttyörészve közeledett a folyosón. Egy elektromos sokkolót lóbált a kezében. Ez a fajta kütyü a maga hatvan kilovolttal szolid pöccintésével bárkit padlóra küld anélkül, hogy maradandó károsodást okozna. Kivéve, ha az illetőnek szívritmus-szabályozója van. Az pech.

Ramirez hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Mit akarsz azzal, te gyerek?

Rigby a sokkolóra meredt.

– Ezzel fogom elintézni a zombikat.

– Rigby – kaparta az agyát Jarman csöndesen. – A sokkoló szikrázik.

Rigby nem értette.

– Na és?

– Ha a fegyver keltette szikra beindítja a láncreakciót, a vibi pláne.

Vibi? Ma is tanultam valamit.

– Menj vissza szépen, és keress valami mást – intett Jarman.

Miután sorban mindenki kiosztotta, és ellátta annyi jó tanáccsal, amiből más hét évig élhetne, Rigby elpályázott, Jarman pedig Ramirezhez fordult.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Ezt a mazsolát adta maga mellé Marks?

Hernando vállat vont.

– Jó srác ez. Előbb-utóbb beletanul.

– Csak nehogy valaki más élete legyen a tanulópénz – dünnyögött Jarman.

A gumibotjával babrált. Ramireznél csak egy pisztolyt láttam, semmi mást.

– Magánál nincs tartalék fegyver, Hernando?

– Hernando? – vigyorgott Jakes.

– Tééényleg, Hernandóó – csatlakozott Jarman, rétestésztává nyújtva a szavakat –, mutasd meg a kislánynak, hol tartod a gumibotodat.

A két egyenruhás láthatólag remekül szórakozott, de a dolog megmaradt a baráti heccelődés szintjén. Hernando előhúzott egy golyóstoll méretű fém pálcát a farzsebéből. Gyors csuklómozdulattal megrázta, mire a bot kétarasznyi teleszkópos rúddá nőtte ki magát.

– Szeretem a viperát, mert kis helyen is elfér. Honnan vette, hogy nincs nálam más?

Kinyitottam a számat, aztán becsuktam.

– Csak nem azzal vádol, hogy a seggét bámultam?

Összenyomta a rudat eredeti kompakt méretére.

– Máskülönben honnan tudta volna, hogy semmi sincs a zsebemben?

Megrántottam a vállam.

– Mindig megnézem magamnak, kinél milyen fegyver van. Foglalkozási ártalom.

– Én is ezt mondanám a maga helyében.

– Nálam is van ám gumibot, kislány – kacsintott rám Jarman.

Csak nem elástuk a csatabárdot? El se hiszem. Ami azt illeti, a félelmetes pillantás autentikusabban hatott a képén, de biztosan több alkalma nyílik a megöl-lek-te-szemétláda figurát gyakorolni, mint a dömöcköljünk-egy-et-nyuszimuszit.

Mosolyogva ráztam a fejem.

– És mit szólna ehhez a kedves felesége? – A kezére mutattam. – Szép a karikagyűrűje.

Jakes harsányan felnevetett.

– Az asszony hot dogot csinálna a farkából a következő kerti partin.

Jarman kuncogva helyeselt.

– Na igen, a drága Bran tüzes jószág, az már biztos. – Elgondolkodva rám nézett. – Az én asszonykám tökön rúgta volna Marksot a maga helyében.

– Ez a variáció nekem is megfordult a fejemben – ismertem be.

– És miért nem tette? – kíváncsiskodott Ramirez. A szeme még mindig jókedvűen csillogott, de láttam, hogy komoly választ vár.

– Arra játszott, hogy agresszív legyek. Ki akarta provokálni, hogy megüsssem. Akkor frankón vádat emeltethetett volna. Talán azt is sikerült volna elérnie, hogy egy időre kivonjanak a forgalomból.

Arra számítottam, hogy a három férfi egy emberként felhördül, és hangosan tiltakozni kezd, mondván, hogy a főnökük sosem vetemedne ilyen galádságra. De mindenki lapult, mint dinnye a fűben. Egyikükről a másikukra néztem.

Végül Jakes törte meg a csendet.

– A hadnagy szerint maga több eltűnési ügyben is sáros. Ezenkívül minden éjjel pucéran táncol az ördöggel a holdfényes temetőben.

– A temetőt dolgot, gondolom, nem Marks mondta.

Jakes vigyorgott.

– Tényleg nem. De ha legközelebb buli van, nekünk is szóljon!

Mindenki röhögött. Csak Bernardo ácsorgott némán a falnak dőlve. Láthatólag nem értette a jelenetet. Szerintem sose jutott még eszébe, hogy a zsaruk is emberek.

– Marks fűnek-fának arról beszél, hogy le akarja tartóztatni magát mágiával való visszaélés alapos gyanúja miatt.– tette hozzá Jarman.

Lekoppant az állam.

Ramirezhez fordultam.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Maga tudott erről?

Hernando szó nélkül karon fogott, és magával húzott a folyosó legtávolabbi végébe, ahonnan a férfias dörmögés csak visszhangos alapzajnak hatott. A két egyenruhás valószínűleg az én rovásomra poénkodott. Addig jó nekem, amíg nem tudom, min röhögnek. Van egy határ, amin jobb nem átlépni; tiszteletbeli macsó akarok lenni, nem újabb helyi repedtsarkú. Néha átkozottul keskeny az a bizonyos palló.

Alacsony, afroamerikai nővér sietett el mellettünk. Az egyenruhások elnémultak, ahogy átvágott közöttük. Alighogy az ajtó bezárult mögötte, a nevetés újra felharsant.

Ramirez homloka ráncokba szaladt.

– Nem zavarja magát?

– Micsoda?

– Hát ez a két tökfej.

– Jakes és Jarman?

Bólintott.

– Amikor nagy plénum előtt cvikipuszt adtam Marksnek, azzal lovat adtam alájuk. Mellesleg most is én provokáltam őket. Vagy inkább maga. – Aztán vállat vontam. – Legalább kimegy a fáradt gőz. Az most igazán ráfér mindannyiunkra.

– A legtöbb nő nem venné ilyen félvállról a dolgot – jegyezte meg Ramirez.

– A legtöbb nő azért nem bírja a heccelést, mert a férfiak többsége nem érzékeli, mikor megy át a könnyed poénkodás fajsúlyos zaklatásba. Ha nap nap után velük kellene dolgoznom, óvatosabb lennék. Néha én is megengedhetem magamnak, hogy egy kicsit túllőjek a célon.

– És hol húzódik magánál a célvonal, Anita? – Kezdett belemászni a személyes terembe. Én meg kezdtem kényelmetlenül érezni magam.

– Ne igduljon, mindenkivel tudatom, ha átlépte.

Hátraléptem, hogy meglegyen közöttünk a biztonságos

kartávolság. Elkerekedett a szeme.

– Dühös rám?

– Higgye el, nyomozó, ha egyszer megharagszom, arról tudni fog.

– Már nem is Ramirez vagyok, hanem nyomozó? Mit követtem el?

– Miért nem beszélt arról, mit terjeszt rólam Marks? Ezzel a váddal simán villamosszékekben találhatom magam.

– Mert egyrészt nevetséges az egész, másrészt komolytalan. Sosem tudná bíróság elé citálni, ha a fene fenét eszik, akkor sem.

– Tartozott volna annyival, hogy elmondja.

Ezen elgondolkozott.

– Nem tudtam, hogy tartozom magának.

Végül is mit várok egy idegentől? Én nagyonhülye! Finoman megérintette a karom.

– Nem gondoltam, hogy bárki hitelt adna ennek a sok zagyvaságnak. És igazam volt. Ennyi nem elég?

– Nem.

Na ja, az agresszív kismalac újra támad.

– Különben is, mi haszna lett volna belőle, ha tudja? Csak fölöslegesen gyötörte volna magát.

– Nincs szükségem rá, hogy mások örködjenek a lelki békém felett. Azt hittem, bízhatom magában.

– Megrendült a bizalma, csak mert nem ismételtam el szóról szóra a sok ostobaságot, amit Marks dühében összezagyvált? – Elengedett.

– Mert maga mindent elmondott nekem, ami a Los Duendosban történt, ugye? Semmit sem hallgatott el Nicky Bacóról? – Hűvös, kutató zsarupillantással méregetett.

Legszívesebben egészen picire összehúztam volna magam. Ha sarokba szorítanak, általában dühös leszek, de most valahogy nem tudtam morális alapokra helyezni az indulataimat. Talán, mert lószarra se volt morális alapom.

– Senkit sem öltem meg, ha erre céloz.

Ez az egyik jól bevált mentségem, ami most nem vált be.

– Egyáltalán nem erre céloztam, Anita. És ezt maga is nagyon jól tudja.

Aggasztóan személyes irányt kezdett venni a beszélgetésünk. Alig két napja ismerjük egymást, és úgy veszekszünk, mint a régi házaskok. Örület! Senkivel sem szoktam ilyen gyorsan összeemelegedni. Persze az adott helyzetben még Dolphnak is hazudnom kellett volna. Ha Nicky Baco megorrontja a zsarukat, simán kihátrál az egyezségünkéből, és sosem áll velem szóba többet. Az olyanok, mint Nicky, nem adnak másodík esélyt, ha a bőrükreöl van szó. Én se adnék.

– Baco tudott róla, hogy maga meg Rigby két sarokkal odébb várnak ránek. Az egész negyedek telepotyogtatta mágikus szenzorokkal. Pontosan tudja, mi történik odakinn az utcán. Ha úgy megyek vissza, hogy álruhás rendörök lopakodnak utánam, akár el is felejtethjük.

– Olyan biztos benne, hogy épp az ő segítségére van szükségünk? Talán csak játszik velünk. Ki akar szedni magából mindent, amit lehet.

– Az az ember fél, Hernando. Talán rosszul mérem fel a helyzetet, de ő nem az a típus, aki ugrik egyet, ha valaki papírzacskót durrant a füle mellett.

A férfi vonásai megkeményedtek.

– Épp most közölte, hogy információk tart vissza folyamatban lévő gyilkossági ügyről.

– Ha egyszer eljátsszuk a bizalmát, Baco soha többet nem áll szóba velünk. Tudja, hogy igazam van.

– Talán tényleg elveszítjük Bacót, de akkor sem ér ennyit az egész. – Frusztrált düh villant a tekintetében, amitől kifejezett *déja vu* támadt. Egyesek nem fogják fel, miért nem leszek jókislány, és játszom az ő szabályaik szerint. El se hiszem, hogy Ramirezzel két nap alatt eljutottunk ebbe a stádiumba.

– A képlet pofonegyszerű: minden tölem telhetőt megteszek, hogy elvégezzem a munkám és megérjem a holnapot. – Aztán

hozzátettem: – Lehetőség szerint mindkettőt egyszerre. De alapvetően ezek a prioritásaim.

– Mintha azt mondta volna, meg akarja változtatni az életét. Hogy ki akar lépni az ördögi körből. Ha valóban így van, Anita, kell bonyolítania a képleten.

– Kösz, hogy ellenem fordítja, amit gyenge pillanatomban elkotyogtam magának. Most már tudom, miért nem szoktam vadidegenekben megbízni. – Faképnél akartam hagyni, de megragadta a karomat. Először azóta, hogy megismertem, kivillant a csontos belső mag, ami a zsaruknál szériatartozék. Senki sem marad sokáig a pályán anélkül, hogy páncélt ne növesztene a lelke köré.

– És most mi jön? Gumicső és lámpa a képembe? – Kifejezetten jó érzés volt gonoszkodni vele. Ha eléggé felhergelem magam, talán nem leszek ilyen átkozottul összezavarodva.

– Mondjuk beszélhetnék Marksnek arról, hogy találkozott Bacóval.

– Csak rajta – vágtam rá. – Mire vár? Marks majd beviteti az egész bagázst, átkutatja a bárt. Ha mákja van, még valami bizonyítékot is összekapar, hogy egy időre rács mögé zárassa. És mit nyer ezzel? Holnap megint meghal pár ember. Jönnek a kibelezett hullák, hosszú, tömött sorban. További szép rémálmokat, Hernando!

Olyan hirtelen engedett el, hogy majdnem orra buktam.

– Maga tényleg egy bestia, tudja?

– Még hozzá a rosszabbik fajtából – kontráztam.

Megdörgölte a halántékát.

– Ha a hallgatólagos engedélyemmel odamegy, és valami zűr lesz, akár vissza is adhatom a jelvényemet.

– Majd mossza kezeit, és azt mondja, semmiről sem tudott.

Határozottan megrázta a fejét.

– Túl sok kollégám látott magával. – Ezt értsem, ahogy akarom. – Még ma este visszamegy, igaz?

Próbáltam a tettenért kifejezést levakarni az arcomról, de nem sikerült. Idegesen járkálni kezdett.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

- A rohadt életbe, Anita, ezért egyszerűen nem tarthatom a hátam. Elálltam az útját, hogy abbahagyja a ketreceltoroszlán-táncot.
- Nem mondhatja el Marksnek. Az a kretén végleg elbaltázza az egészét.
- Mikorra beszélték meg a találkozót?
- Ígérje meg, hogy egy szót sem szól neki!
- Marks vezeti a nyomozást. A felettesem.
- A főnöke – javítottam ki –, de semmilyen értelemben nem áll maga fölött.
- Hízlegéssel semmit sem fog elérni nálam.
- Azért próbálkozni szabad, nem?

Némán állt, és nézett. Az arcán ismét a jól ismert őszinte, nyílt arckifejezés ült. Pedig amennyit tudok róla, még az is lehet, hogy szabadidejében bukott angyalokat boncol élve. Persze ez nem valószínű, de akkor is... alig ismerjük egymást. És erre újra és újra emlékeztetnem kell magam, mert állandóan abba a hibába esem, hogy közeli jó barátként kezelem.

Öreg hiba.

- Tudnom kell, mikor lesz a találka.
- Miért?
- El akarom kísérni.

Határozottan megráztam a fejem.

- Nincs az az isten.
- Nem fognak felismerni, ígérem.

Végignézttem rajta, és azon töprengtem, mi kéne ahhoz, hogy ne látszódjon rajta, hogy zsaru. Az ajtó kinyílt mögöttünk, de egyikünk sem nézett oda. Túlságosan el voltunk foglalva egymással.

Jarman hangja verődött vissza az alacsony álmennyezetről.

– Ramirez!

Dr. Evans lihegve támasztotta a falat, a csuklóját a magasba emelte. A vér vörösre színezte a köpenye ujját.

Ramirez és én egyszerre lódultunk a kórterem felé. Jarman és Jakes már el is tűnt az ajtó mögött.

Sikolyok tépték fel a kórházi csöndet, egy férfi artikulátlan, vinnyogó hangja.

– Szívás – dünnyögte Bernardo, és komótosan átlépte a küszöböt.

Ramirez két jól irányzott ugrással követte. Istenem, hogy utálok, amikor igazam van, gondoltam, miközben elkaptam az ajtófélfát, és nem túl elegáns ívben bevettem a kanyart.

39.

A hatágyas kórterem, amely eddig a pokol relatíve békés csücskének volt tekinthető, most kifejezetten kaotikus képet mutatott. Alig tettem be a lábam, máris egy börtelen kéz kapott utánam. Reflexből odacsaptam a késsel. A kar megrándult, és visszahúzódott. Ezek szerint érzik a fájdalmat. Halleluja!

A támadómat már csak az egyik csuklópánt tartotta az ágynál. Miközben újabb rohamra készült, előhúztam a jatagánomat, és két mancsra fogtam.

– Gyere csak, bőregér! Leszedem a fedet.

Ramirez odaugrott, és lefogta a kezem.

– Anita, ezek civilek!

Rámeredtem, aztán vissza a harcias nyershús-toronyra. Mielőtt kigondolhattam volna valami szalonképes választ, az az izé nekem ugrott. A levegőt hasogatta vérző karjával, közben egyfolytában hörgött, csonkolt nyelve feketén tekergőzött csupaszon virító fogsora mögött.

– Ne ölje meg! – utasított Hernando, és elhúzott a kalimpáló izé mellett.

– Ezek hullák, Ramirez, csak hullák! – üvöltöttem utána.

Előcsattintotta a viperát.

– Maradjon kartávolságon kívül! – Azzal bevetette magát a sűrűjébe.

Többségüket még mindig fogva tartották a szíjak. Dobálták magukat, kétségbeesett tekergőzéssel próbáltak szabadulni, és visítva jajongtak minden dühödt rántásnál, ahogy a vastag bőrpántok a bokájukba és a csuklójukba vágta. Ben az egyik páciens fején ült, és fél kézzel gyepálta. A másik keze a hulla szájában volt. Jarman olyasféle mozdulattal vágta fejbe a delikvenst, ahogy egy baseball-

labdát szokás megküldeni. A légkondi egykedvű kerregésébe olvadó sikolyok között hallani lehetett a puha, dinnyeszerű lottyanást.

Jakes és Bernardo az utolsó ágy mellett szorgoskodtak. Az afro nővérkét egy félig kiszabadult hulla szorongatta, az arca a nő mellkasába mélyedt. A vér teljesen beborította a zöld műtősgöncöt, mintha egy vödör vörös festéket öntöttek volna végig rajta. Emberi számítás szerint nem lehetett halálos a seb, de túl sok vért vesztett. A mohón csámcsogó hulla átrághatta magát egy artérián.

Bernardo újra és újra a bőrtelen hátba dőfte a kést. Semmi reakció. Ahogy zabálni kezdenek, érzéketlen biomasszává válnak. Mit csinálhat az ember hetven kiló mobilizált színhússal? Megölni nem tudja, az zihér.

A többi szünet nélkül sikítózott és vonaglott. A mesterük pedig engem figyelt valahonnan az öt szempáron keresztül, ahogy átügetek az ágyak között. A francba Ramirezzel és az egész szolgálati szabállyal! Ha ezek egyszer elszabadulnak...

Záros időn belül ki kell jutnunk innen.

Lendületből félrelöktem Bernardót, és belenyomtam a kést a hulla álla alá. A penge áthatolt a puha szöveten, a hegye áttörte a szájpaddlást. Az lett volna szép, ha kijön a feje tetején, de nem jött. Semmi sem lehet tökéletes. A mócsing a szájához kapott, még a nővért is elengedte. A nő ernyedten lecsúszott a földre. A mellkasán tenyérszerű lyuk tátongott. A sebet törött bordák keretezték, és istentelenül mélynek látszott. Kirágtá a szívét.

– Ó, istenem – suttogta Jakes.

A hulla kiszabadította a másik kezét is, és a kés markolatát kaparászta. Ki akarta húzni a fejéből. Jakes, Bernardo és én egy emberként sarkon fordultunk, és szélesebesen tepertünk az ajtó felé. Egyetlen cél lebegett a szemünk előtt: el innen, bármi áron.

Ramirez és Jarman az alélt Bent támogatták két oldalról.

– Futás! – üvöltöttem teli torokból.

Szó se róla, megpróbáltuk.

Érzékeltam a mozgást a hátam mögött, de csak arra volt időm,

hogy megforduljak. A hulla telibe trafált, egymásba gabalyodva végighemperedtünk a földön. Fáradhatatlanul csapkodtam a késemmel; össze akartam tűzni az állkapcsát, mint a másiknak, de a torkát találtam el. Testmeleg vér spriccelt az arcomba, egy pillanatra teljesen megvakított. Mire kiprűszköltem magam, rám mászott, és átvette a lábát a derekamon. Felém kapdosott, csattogtatta a fogát. Síkos vállába tenyereltem, és olyan mélyen belevágtam az arcába, hogy a penge végighersent a fogain. Rám acsargott, és beleharapott a kezembe. Rázni kezdte, mint kutya a csontot, én meg vonyítottam, mint a fába szorult majom. A kés kiesett a kezemből. Kék szeme embertelenül kitágult, és nyitott szájjal nekem esett. A nyakamat célozta be. Nem maradt időm előhúzni az egyetlen megmaradt pengémet. Jobb híján a fejébe nyomtam a hüvelykujjam. Tövig beleszaladt. A szemgolyói meleg, viszkózus masszává robbantak az ujjam alatt.

Üveghangon felsikoltott, és az arcához kapott.

Bernardo lerángatta rólam, és fél kézzel nekicsapta a szemközi falnak. Na igen, a rémület hihetetlen pluszenergiákat szabadít fel az emberben. Talpra rángatott, miközben én még mindig azzal voltam elfoglalva, hogy előkaparjam az utolsó késemet. Az ajtó alig pár lépésre volt tőlünk. Rigby állt előtte tűzoltófejszével, és a hullákat aprította. Ujjak és egyéb nehezen azonosítható testrészek heverték körülötte szerteszét.

Ramirez olyan erővel döfte a fém pálcáját az egyik állába, hogy a gombos vége a nyakszirtjén jött ki. Jakes a karjánál fogva vonszolta az ájult Jarmant, aki vörös csíkot húzott maga után a földön. Rigby időközben két mócsingot kockázott apró darabokra. Ezek ma már sehová sem mennek. Két másikat még mindig tartottak a bőrszíjak. Ramirez továbbra is azt abrikolta, amelyik keresztbe akarta lenyelni a botját.

Bernardo felüvöltött.

– Vigyázz... – Már becsapódtam, mire befejezte a mondatot: –... mögöttem!

Behúztam a nyakam, de minek. Fogak téptek az ingembe, és csak a pisztolytáska és a bőr késtok mentett meg attól, hogy élve felzabáljanak. Hátranyúltam, és a combjába döftem a kést.

Nem mondhatnám, hogy meghatotta.

Hirtelen meglegyintett a mozgás szele. Valami nyekkent egyet, és vér lötytyent a nyakamba. Végigömlött a vállamon, a hátamon. A hulla feje mellettem koppant. Rigby állt fölöttem a fejszével, kivillant a szeme fehérje.

– Fedezem. Induljon! – sipította. Felkászálódtam, és az ajtó felé sprinteltem. Hátha most.

Az egyik hulla Bernardo hátára pattant. Kétszer egymás után a földbe verte a fejét, aztán felnézett. Volt valami a tekintetében, amit a többiekében nem láttam. Nem akart meghalni. Kihasználta a lélegzetvételnyi szünetet, és Jakest fellökve kirentott a nyitott üvegajtón. Céltudatosan vágott neki a folyosónak, mint akire sürgős elintéznivalók várnak.

Ha kijut innen, állati nagy gáz van.

Megragadtam Bernardo kezét, és az ajtó felé cibáltam. Ramirez megfogta a másik kezét. Közös erővel kihúztuk az ajtón.

Valami felszisszent mögöttünk. Rigby véletlenül nekidőlt az ajtózáró gombnak, a szárnyak becsukódtak. Ramirez hiába dörömbölt kintről; Rigbynek időközben más dolga akadt. Meglengette a fejszét. Egy-egy hulla ugrott rá két oldalról. Ramirez hiába nyomkodta vadul a gombot, beragadt. Vagy valami más volt a baj.

– Rigby! – üvöltötte Ramirez.

Hatalmas légörvény söpört végig odabenn, mintha egy óriás vett volna levegőt. A kórtermet elborította a tűz. A lángnyelvek úgy nyaldosták az üveget, mintha narancs-arany víz fodrozódna egy akváriumban. A hőség irdatlan erővel feszegette a falat. A tűzjelző fülrepszítő vijjogásban tört ki. Hasra vágtam magam Bernardo mellett, és eltakartam az arcom. Vártam, hogy a hőség szétfeszítse az ajtót, és millió üvegszilánk záporozzon a nyakunkba, miközben

pokoli lángörvények hömpölyögnek a fejünk fölött. De nem a hőség zúdult ránk, hanem valami hideg és nedves. Működésbe lépett az esőztető.

Az ajtóüveg megfeketedett, füst és gőz gomolygott mögötte, ahogy az egyre határozottabb sugárban ömlő víz végzett a lokális infernával.

Ramirez rátenyerelt a gombra, az ajtó vonakodva kinyílt. Zubogó víz hangja hallatszott odabentről. Most már két sziréna vijjogott versenyt egymással idegőrlő frekvencián. Ramirez berontott a kórterembe.

– *Madre de Dios.*

Nem mentem utána. Minek? Rigbyn legfeljebb csak a Jóisten segíthet. Az ujjamat Bernardo nyakára tettem. A pulzusa szabályos volt, jól tapintható. Jakes a társa mellett térdelt, pusztá kézzel próbált elszorítani egy irdatlan sebet a férfi nyakán. Az egyenletesen szivárgó vért elmosta az esőztető vize. Jarman üres tekintettel, meredten bámult az arcát verdeső vízszugárba.

Fel kellett volna ráznom Jakest, bele kellett volna üvölnem a képébe, hogy a társa halott. Képtelen voltam rá. Felkászálódtam a földről. Ramirez!

A férfi a romok közepén állt egy üszkös fekete halom előtt, és a fejét fogta.

– Ramirez! – üvöltöttem torkomszakadtából.

Megfordult. Nem úgy nézett ki, mint aki kilát a fejéből.

– Az egyik meglógott. El kéne kapnunk.

Még csak nem is pislogott.

Nem lesz ez így jó. Odaléptem mellé, és úgy képen töröltem, hogy majd' leesett a kezem. Lelkiekben felkészültem rá, hogy visszaüt, de nem tette.

– Arra ment – mutattam az ajtóra. – Nem hagyhatjuk, hogy meglépjen.

Erre fölélélnkült. Spanyolul hablatyolt valamit; a felét se értettem, de többször is *brujának* nevezett, boszorkánynak. Nem engem utál,

hanem az egész kurva világot, hajtogattam magamban. De akkor is.

– Menj a víz alá száradni, faszfej!

Kilöktem az ajtót. Az esőztetőpöckök a folyosón is ontották a vizet. Evans a fal mellett kókadozott. Levette a műtösmaszkját, hogy levegőhöz jusson.

– Merre ment?

Üres tekintettel a folyosó vége felé intett. Talán ha jókislány leszek, később én is besokkolhatok.

Nyílt az ajtó, és Ramirez jelent meg a küszöbön. Vissza se fordultam, úgy kiabáltam.

– Enyém a lépcső, magáé a lift!

– Anita! – kiáltotta utánam, és odadobta a mobilt. Futtomban sikerült elkapnom. Rengeteg piros pont.

Végiggázoltam az egymást érő pocsolyákon, közben a telefont a hátsó zsebembe süllyesztettem. Előhalásztam a Browningot. Nincsenek oxigénpalackok, szabad a vásár. Nemsokára elválik, a stukkerrel érek-e többet vagy a késsel. Berúgtam a lépcsőházi ajtót, a szárny a falon csattant. Az az izé nem várt az ajtó mögött. Frankó. Az esőztetők itt is szorgalmasan spricceltek, Niagara-szerű vízesésbe burkolva a nyersbeton fokokat. A tűzsziréna sipító visszhanggal töltötte meg a szűk teret. Először felfelé néztem, aztán lefelé. Lövéssem sem volt, merre keressem. Jókorá egérutat nyert a dög, mostanra akárhol lehet.

Kurva élet, ez is egy zombi, csak épp nincs rajta bőr. Én meg nekromanta vagyok. Elvileg a két lábon járó hullák minden típusához értek. A hátamat az ajtónak vettem. A víz szakadatlanul ömlött a képembe, a sziréna dobhártya-szaggaóan bömbölt, a saját gondolataimat is alig hallottam. Nagy levegőt vettem. Fókuszáltam az erőmet, aztán kivettem egy paradimenziós hálót.

Megrándultam, mint az úszó, ha kapás van. Lefelé indult. Ha tévedek... Na nem, fő a pozitív hozzáállás. Kettesével szedtem a lépcsőfokokat, fél kézzel a korlátba kapaszkodva, a másikban a stukkerrel.

A következő fordulón egy nő feküdt. Mozdulatlan volt, de lélegzett. Futtában oldalra fordítottam az arcát, hogy ne fulladjon bele a zuhatagba, és lélekszakadva továbbbügettem. Tényleg lefelé halad, és nem áll meg zabálni. Tudja, hogy üldözik.

Hirtelen megcsúsztam, és kis híján lementem spárgába. Persze azonnal elvesztettem a láthatatlan Ariadné-fonalat. Az esőztető leállt, de a tűzcsengő fáradhatatlanul tovább darált. Most, hogy a monoton csöpögés sem tompított rajta, egyenesen agyrepesztő volt.

Magam alá kaptam a piskótáimat, és újra nekivágtam a lépcsőnek. Odalentről éles sikoly hangzott fel. Átugrottam a korláton, és seggen végigcsúsztam a síkos fémen. Hülye ötlet volt. A lendülettől majdnem fejjel csapódtam a szemközti falba. Továbbfutottam, csúszkáltam és botladoztam, de nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy már mindegy. Ha szárnyat növesztenék, vagy nyolc lábam lenne, akkor sem érnék oda időben.

40.

Képtelen voltam újra kivetni a parahálót anélkül, hogy megálljak, és koncentrálnak. Úgyhogy nyargaltam tovább, és reménykedtem. Állítólag vak tyúk is talál... de mit is? A tizenkilencedik emeleten átverekedtem magam egy csoport bőrig ázott betegen, akik izgatottan lefelé mutogattak. A tizenhetediken felrepedt szájú férfi ült, kezében egy csokor ázott virággal. Motyogott valamit, de nem volt időm megállni, hogy végighallgassam. A tizennegyedikén éppen nyílt az ajtó, és egy rózsaszín fityulás nővérke rontott ki rajta. Majdnem egymásba szaladtunk. A hóna alatt egy-egy takaróba bugyolált csomagocskát tartott. Bégető csomagocskákat. Olyan volt, mint valami némafilmben: a két csecsemő teli torokból üvöltött, de a hangjuk tökéletesen elveszett a szirénabögésben.

A nővér tátozott, egy árva hang nem jött ki a torkán. Vagy frankón megsüketültem.

– Ezen az emeleten van? – próbáltam túlharsozni a kakofóniát.

Bólintott. Egyre csak ismételtetett valamit. Megpróbáltam szájáról olvasni. Csecsemőosztály.

A hulla a szülészeten van. Mi jöhet még?

Óvatosan kinyitottam az ajtót, és végigpásztáztam a folyosót. Csukott ajtók, ameddig a szem ellát. A sziréna hangjától berezonáltak az ajtókeretek. És még valamit hallottam. Gyereksírást. Vagy csak képzelődtem? Előkaptam a zsebemből a mobilt, és nekivágtam a folyosónak.

Ramirez azonnal felvette.

– Szüléset, tizennegyedik emelet...

– Egy perc, és ott vagyok – hallottam a férfi hangját.

Az első saroknál jártam. A szemközti falhoz csaptam magam, nem álltam meg. Általában elővigyázatosabb vagyok, de most már tisztán hallottam a sírást. Sok vékonyka hang. Kurva élet.

Letettem a telefont, és befordultam a következő sarkon. Nemrég valaki átpasszírozott egy fehérköpenyest a biztonsági üvegen. Még azt sem tudtam megállapítani, férfi volt-e vagy nő. A feje húspéppé darálódott a sűrű fémhálón. Majdnem átestem egy sztetoszkópon, ahogy elsasszéztam mellette. Egy újabb ajtó mögött, kissé távolabb hosszú üvegablakot láttam. A csecsemőszoba. Valószínűleg elejtettem a telefont, vagy eldobtam, nem tudom, mert már nem gondolkodtam. Rohantam, ahogy a lábam bírta.

Megrántottam a kilincset, de az ajtó csak résnyire nyílt. Teljes testsúlyommal nekifeszültem, de hiába. Élettelen test torlaszolta el a szoba egyetlen bejáratát. Odabenn egy nő sikított. Gyerekek sírtak. És én nem tudtam kinyitni azt a kibaszott ajtót.

Az üvegablak sűrű szilánkfelhő közepette kitört. Ronggyá gyötört emberi alak röpült ki rajta. Leesett, és úgy maradt, furán kitekeredett pózban.

A keretben körbe-körbe éles szilánkok meredeztek. Évek óta gyakorlom a tigrisbukfencet, hát most lesz alkalmam levizsgázni. A műanyag kerekas bölcsök a szemközti fal mellett sorakoztak; igazán nem lehetett azt mondani, hogy nincs helyem a mutatóványhoz. Nekifutottam, és átlendültem a parapeten. Csak fél kézzel tudtam tompítani az esést, a másikban a pisztolyt szorongattam.

A legtávolabbi sarokban pedig ott guggolt a hulla. A kezében takaróba csavart csomag. Apró öklök hadonásztak a levegőben.

Beleeresztettem egy sorozatot a falba, mire sűrű vakolatfelhő zúdult a nyakába. A gyerekek a kezében a bölcsök fedezékébe araszolt. Most már az erdőnyi fémláb között is lőttem, csak hogy mozgásban tartsam. Hol a pokolban lehet Ramirez?

Váratlanul felpattant, és egyenesen nekem rontott. Az első golyót a szeme közé kapta, a másodikat az állába, ahogy a lövés erejétől hátranyaklott a feje. A golyó ütötte lyukak úgy forrtak be, mintha puha agyagból lett volna. A hasába is eresztettem párat, de följebb nem mertem célozni, nehogy a kicsit találjam el. Folyamatosan tüzeltem, de nem állt meg. Belém vágódott. Lendülete

mindhármunkat átrepített az ablakon. Amikor becsapódtunk, én voltam felül. A gyomorszájába nyomtam a stukkert, és meghúztam a ravaszt. Bal kézzel a csecsemőt fogtam. Időközben elhagytuk a kis kék takaróját, ettől eltekintve kutya baja volt.

A hulla vonaglott, mint a törött gerincű kígyó. Kezemben a gyerekekkel feltérdeltem a fal mellett, és addig soroztam a mocsingot, amíg ki nem ürült a tár. Eldobtam a Browningot, és a Firestar után kaptam, amikor visszakézből képen törölt. Magamhoz szorítottam a csomagot, és csak arra volt időm, hogy elforduljak, nehogy ő koppanjon a falba. Én koppantam a falba.

Egy pillanatra elment a kép. Arra tértem magamhoz, hogy a zombi a hajamnál fogva rángat.

A mellkasába ürítettem az egész tárat. Minden lövéstől összerándult, és valahol a hetedik és nyolcadik táján eleresztette a hajamat. Aztán a pisztoly üresen kattant, a sziréna pedig ezzel egy időben váratlanul elhallgatott. Letettem az apróságot a földre. Alig bírtam felegyenesedni, a hangvákum teljesen magába szippantott. A fülemben dübörgött a vér. A hulla megragadta a karomat, én meg kapálóztam, ahogy bírtam, nehogy a másikat is elkapja. Tanultam közelharcot, de vértől izmos, tövig nyúzott ellenféllel még nem volt dolgom. Egyáltalán nem lehetett fogást találni rajta. Ő viszont frankón elkapott az ingemnél fogva, és a feje fölé emelt. Úgy csapott a falnak, hogy kis híján kijöttem a másik oldalon. Tehetetlenül csúsztam a földre, egy ideig levegőt se kaptam.

Letérdelt mellém, a kezét a hátam alá csúsztatta, és megemelt. Halk hang visszhangzott a fejemben.

– Éhes.

Aztán rám hajolt.

Ködös foltok úszkáltak a szemem előtt. Felemeltem a kezem, de mintha nem is hozzám tartozott volna. Lassan végigsimítottam csúszós, bőrtelen fején. Szemhéjatlan szeme felém fordult. Egyetlen mozdulatot sem tett, hogy megállítson. Mindkettőnknek megvolt a maga terve, és nem hagytuk magunkat eltéríteni. Éppen beleharapott

a hasamba, amikor belevájtam az ujjaimat a szemgödrébe. Egyszerre vonyítottunk fel a fájdalomtól.

Csúszva-mászva vonszoltam arrébb magam, ahogy az első golyó telibe kapta. Ramirez a folyosó másik végéből közeledett, két kézzel markolta a fegyvert, és megállás nélkül lőtt.

A hulla meg-megrándult, de a sebek egyre gyorsabban gyógyultak be. Arra számítottam, hogy ráront Ramirezre, esetleg menekülőre fogja a dolgot. De ehelyett beugrott a csecsemőszoba törött ablakán. Eszembe jutott, amit Baco mondott a rémről. Ez annyi életet fog kioltani, amennyit csak tud, mielőtt leszedjük. Mestere mások halálából táplálkozik.

Ramirez az ajtóhoz ugrott, de ő sem járt nagyobb szerencsével, mint én. Nekifutott, a vállával taszított rajta egyet. Az ablak felé csúsztam, nem voltak fegyvereim, semmim sem volt. Fölállni sem bírtam.

Ramirez valahogy mégis kifeszegette az ajtót, és beoldalazott a résen. Lövéseket hallottam. A szörnyeteg rá se bagózott. Tehetetlen dühömben felüvöltöttem, és magam köré rántottam az erőt, amivel szólítom a halottakat. Begyűjtöttem az utolsó foszlányig, az utolsó rezdülésig, aztán kivettem rá. Köré csavartam, gúzsba kötöttem vele.

A zombi megdermedt; nem kellett látnom, hogy tudjam. Mestere ereje színtelen lángnyelvként lobogott benne. Beborítottam az aurámmal, mintha új testet növesztenék, és kiszorítottam belőle a túlvilági erőt, amely az élet illúziójával töltötte el. Hangos klattyanással omlott a padlóra, akár egy marionettfigura, aminek lenyesték a köteleit.

Mestere energiája fékevesztett orkánként fűjt át az agyamon. Éreztem, ahogy fénysebességgel közeledik, követi az aurám hajszálvékony vonóhorgát. Vissza akartam rántani, visszatekerni a csörlőjére, de nem voltam elég gyors. Az ember aurája a legbombabiztosabb mágikus páncél. Amikor megszorongtam a zombit, megnyitottam magam. Azt hittem, tisztában vagyok a

kockázattal, de erre nem számítottam.

A nyers erő berobbant, mint a benzincsíkon rohanó tűz. A szívem megállt, és nem indult újra. Elzsibbadtam. A fejem a földre koppant. Nem is fájt. A látóterem elszürkült, aztán elfeketült. Egy hang zengett a sötéttségben, lassan, méltóságteljesen, akár egy nagy-nagy harang.

Szolgáim, akár a tenger. Eggyel több vagy kevesebb, nem számít. Hiába adtad nyomorult életed, halandó.

Bimm-bamm, kongott a lélekharang. A sötéttség szuroksűrűvé ért.

A harangszón túl, a haragon, a félelmen és önmagamon túl – ott kezdődött a semmi.

41.

Nem tudom, mi ez, de kurvára fáj. Halljátok, mondom, kurvára...
Kirobbanok az öntudatomon hasított keskeny lékből, prüsszölök, levegőért kapkodok. Sárga fény villan a szemhéjamon, a mellkasom ég, mintha egy tucat cigarettacsikket nyomnának belém. Valaki söpörje le rólam a sok égő vackot!

Hangokat hallok.

– Fogják le! Mi lesz már?

Kapálózok kézzel-lábbal... vagy csak képzelem? Azt sem tudnám megmondani, megmozdultam-e egyáltalán. Aludni jó. Inkább alszom, jó?

Jó.

– Pulzus nyolcvan, és gyorsan csökken.

Elmosódott alakok lejtenek körülöttem kaotikus táncot. Ne felejtsetek el szétszórni a hamvaimat. Egy férfiarc úszik be a látóterembe, tejfölszőke haj, fémkeretes szemüveg. Szeplők, milliárd szeplő. Azután fehér köd csavarja magába a világot. Minden megrogyan. Ezüstszerű pacák úsznak, párafoltok. Gyönyörű. Visszasüppedek. Lehúz.

Egy férfihang.

– Elveszítjük!

A sötétség rám gördül, magába issza a fájdalmat. Női hang lebeg a semmi felszínén. Tollpihe.

– Hadd próbáljam meg én.

Meg én. Meg én... Elhallgatnak. Eltűnnek a lefolyón. Minden eltűnik a lefolyón, csak a cseppfolyós csönd marad, és benne én. Aztán én is lefolyok.

Bódító zsályaillatra nyitottam ki a szemem.

Salvia sclarea. Megtisztítja a lelket, és messzire űzi a negatív gondolatokat. Legalábbis Marianne szerint. Ami engem illet, ki lehet kergetni a világból ezzel a búzzel. Kinyitottam a szemem, és meglepődve konstatáltam, hogy nem Tennessee-ben vagyok a mesternőm ómami stílusú bútorai között, hanem egy kórházi szobában.

Egy nő ült az ágyam mellett. Fekete haja a válláig ért, csillogó bogárszeme derűs pillantással nyugodott rajtam. Hosszú, bő ruhát viselt, püspöklilát valami apró piros mintával.

Próbálkozásképp megköszörültem a torkom. A nő üveg poharat vett le az éjjeliszekrényről. Még szívószálat is tett bele, hogy ne kelljen felülnöm. Tucatnyi nyaklánc minden egyes mozdulatára megcsördült. Az egyiken díszesen faragott ötágú csillag lógott.

– Maga nem nővér – állapítottam meg.

– Miből gondolja? – Alig hallható akcentus tette ízessé a beszédét. Mexikói, spanyol?

– A pentagramból. – A medálra akartam mutatni, de a kézfejembe volt pólyázva, a könyökhajlatomba pedig infúziós tűt kötöttek. Megmozgattam az ujjaimat. Nem fájt, csak feszült egy kicsit, ahogy a frissen gyógyult sebek szoktak.

Meleg mosoly ragyogta be az arcát.

– Leonora Evans vagyok. Úgy tudom, már találkozott a férjemmel.

Szóval ő Dr. Evans felesége. Ha jól emlékszem arra, amit a doki mondott...

– Maga Wicca, igaz?

Komolyan bólintott.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– És még éppen idejében érkeztem, hogy segítsek.

Visszaereszkedett a székbe. Azon meditáltam, mennyi ideje virraszthat mellettem.

– Újraélesztették – folytatta –, de az orvosok tehetetlenek voltak. A szíve újra és újra leállt.

A fejfájás dörömbölni kezdett a szemhéjamon.

– Eloltaná a füstölőt? Allergiás vagyok a zsályára.

Szó nélkül felállt, és odalépett a kerek asztalkához. A füstölő apró bronzedényben állt, mellette hosszú fapálca, apró kés és két gyertya. Egy komplett hordozható szentély.

– Igazán ne értsen félre, de hogy lehet, hogy maga van itt, és nem egy nővér?

Eloltotta a füstölőrudat, de nem fordult vissza, amikor megszólalt.

– Mert ha a harangok újra megszólalnak, a nővér csak akkor venné észre, hogy valami nincs rendjén, amikor már túl késő.

– Honnan tud a harangokról?

– Hallottam őket, amikor maga mellett voltam. Ahogy a testetlen hangot is hallottam. Megérintettem az erő forrását, éreztem a... lény jelenlétét. A pusztá akaratával megállította a szívverését, Anita.

Elszívta magából az életet.

Nagyot nyeltem.

– Hívja a nővért, kérem!

Erre megfordult, és csodálkozva elmosolyodott.

– Fél tőlem?

– Fogalmazzunk úgy, hogy a halálközeli élmények paranoiássá teszik az embert.

– Azt gondolja, csak azért tudtam megmenteni, mert a hang megengedte nekem?

– Maga tudja – feleltem bizalmatlanul.

– Nem volt könnyű, Anita, higgye el. Védőgyűrűvel kellett körülvennem, és ehhez csak a saját erőmet használhattam, a tudásomat, a tapasztalatomat; mindent, ami azzá tett, ami vagyok. Ha nem lettem volna elég a feladathoz, ha az oltalmazók, akiket

szólítottam, cserbenhagynak, talán magával együtt haltam volna.

Hinni akartam neki, de nem ment.

– Igazán hálás vagyok azért, amit értem tett – mondtam diplomatikusan. Felsőhajtott, és a szoknyája ráncait igazgatta gyűrűktől csillogó kezével.

– Rendben van, hívok egy ismerős arcot. De előtte feltétlenül beszélünk kell valamiről. A barátja, Ted mesélt nekem a szövetségről, amely egy vámpírhoz és egy vérfarkashoz köti. – Valami biztosan kiült az arcomra, mert hozzátette: – Tudnom kellett, hogy segíthessek. Mire ő ideért, az élete már nem volt közvetlen veszélyben. De az aurájával sehogyan sem boldogultam.

A kezét fölem tartotta, és éreztem a melegséget, ahogy végigsimított. A mellkasom fölött elbizonytalanodott.

– Itt egy darabon semmit sem érzek. Mintha hiányozna egy rész. – A tenyere a csípőm fölött is elidőzött. – Ez a két csakra létfontosságú energiaközpont. Ha éppen ezek a területek maradnak védtelenül, az rendkívül veszélyes lehet.

– Padlótól plafonig befalaztam magamba azokat a rohadt jeleket. Hat hónapi kemény munkámba került.

Leonora leengedte a kezét.

– Ha jól értelmezem, amit a barátja mondott, akkor ez a hiányzó darab a hármukat összekötő csatornák csatlakozási helye. A két szövetségesének is biztosan van a pajzsán ilyen... mondjuk úgy, folytonossági hiány.

– De jó – morogtam rosszkedvűen.

– Ted rendkívül negatív képet festett mindkettőjükről – tette hozzá kisvártatva.

Naná!

– Ted nem nézi jó szemmel, hogy közel kerültem a szörnyetegekhez.

– Közel került hozzájuk?

– Egy ideig mindkettejükkel... jártam. De nem jött be. Betörtünk egymás álmaiba, egymás gondolatait gondoltuk. És minél több időt

töltöttem velük, annál rosszabb volt. – Úgy is mondhattam volna, hogy a mélylélektani szmötyi egyenes arányban mélyült a kettejünkkel abszolvált numerák számával. De inkább nem mondtam. Az őszinteségnek is megvan a maga határa. – Egyik éjjel összeültünk, hogy megpróbáljuk rendezni egyre zűrösebb ügyeinket. Egyszer csak bevillant egy emlék. Csak épp nem az én emlékem volt. Még azt se tudtam megállapítani, melyiküké. – Szerettem volna, ha átéli a páni rémületet, amit abban a pillanatban éreztem. Totál kicsúszott a kezemből az irányítás; már a saját bőrömben sem lehettem egyedül.

Bólintott.

– Ijesztő lehetett.

Ijesztő?

– Ó, csak egy icipicit.

Reméltem, veszi az iróniát.

– Akkor miért fogadta el a jeleket?

– Meghaltak volna, ha nem teszem. Gondolom, én is meghaltam volna velük együtt.

– Vagyis azért tette, hogy megmentse a saját életét.

Csak ült ott lazán ölbe tett kézzel, és tökéletes lelki nyugalommal vájkált sajgó lelkemben. Gutát kapok azoktól az emberektől, akik békében élnek önmagukkal. Hogy van pofájuk, miközben én intenzíven szenvedek? Szegény én.

– Egyrészt képtelen lettem volna mindkettőjüket elveszíteni. Másrészt jó esélyt láttam rá, hogy ezzel kihúzzom őket... vagyis magunkat a csávából.

– Ha valóban olyan félelmetesnek tartja a gondolatot, hogy meg kell osztania velük az életét, miért rettegett annyira az elvesztésüktől?

Fogas kérdés.

– Talán mert szerettem őket – dünnyögtem alig hallhatóan.

– Szerette őket? Vagyis már nem szereti?

Sok mindent mondhattam volna; például hogy ez nem olyan, mint

amikor az ember sorban áll a vécé előtt reggel, vagy azon vitatkozik, az ágy melyik felén aludjon. Végül is az agyamon közösködtünk, a lelkemen. De úgy éreztem magam, mint akiből kihúzták a dugót. A fejem a párnába fúrtam, fáradtan behunytam a szemem.

– Köszönöm, hogy megmentette az életemet. Ha valaha viszonzni tudom a szívességet, biz’ isten megteszem, de ezt a témát zárjuk le, jó?

Mereven kihúzta magát.

– Ahogy akarja. Nos, akkor térjünk vissza az auráján tátongó lyukhoz. Amit maga befalazásnak hitt, hogy is mondjam... mintha egy léket kapott hajót akarna kartonpapírral és ragasztószalaggal megbarkácsolni. Amikor az a lény megtámadta, a védelmi vonalai azonnal átszakadtak. El sem akarom képzelni, mennyi energiájába kerülhetett, hogy ilyesfajta szépségflastromokkal tapassza be az auráját. Ted szerint az utóbbi időben rituális mágiát tanult egy boszorkánytól.

– A mesternőm inkább para, mint boszorkány. Ő nem vallásnak tekinti a természetfelettit, hanem adottságnak.

– És a mesternője egyetértett azzal, hogy ilyen módon pótolja a folytonossági hiányokat?

– Azt kértem tőle, hogy segítsen minimalizálni a szövetség kockázatait és mellékhatásait. És ő segített, ahogy tudott.

– Azt említette magának, hogy ez csak ideiglenes megoldás?

Elhúztam a szám.

– Nem.

– Előbb-utóbb kénytelen lesz szembenézni a ténnyel, hogy a szövetségesei kezébe adta magát. Örökké nem rekesztheti ki őket az életéből. Ezzel meggyöngíti magát, és valószínűleg őket is.

– Majd megtanulunk együttélni az aurabeli defektusainkkal.

– Magának kis híján nem sikerült, Anita. Ép aurával is óriási veszélynek lett volna kitéve, de így... Olyan ez, mintha nyílt sebei volnának, amin át mindenféle fertőzés előtt szabad az út.

De jó!

– Mit tehetek? – néztem rá.

– A rést csak egyvalami töltheti be: azoknak a férfiaknak az aurája, akiket szeretett. Maguk hárman olyanok, akár egy kirakós játék, együtt alkotnak egy egészet.

Fújtam egyet.

– Baromság.

– A tagadás nem segít, Anita.

– Kell lennie más alternatívának. Majd kitalálok valamit.

Biccentett.

– Ahogy gondolja. Most megyek, és szólok a barátjának, aki odakinn vár. Az orvos is biztosan beszélni akar magával.

Ahogy becsukódott utána az ajtó, a szoba megtelt a kórházak monotonon sustorgó csöndjével. Az apró oltárra bambultam. Szégyelltem magam, hogy ennyire nem bíztam Mrs. Evansben. Éppolyan előítéletes agyi homozigóta volnék, mint Marks? Vagy csak arról van szó, hogy nem veszi be a begyem a keserű igazságot, amit elem tált? Hogy nem vagyok képes megvédeni magam a mágikus izéktől, és mindenféle kirakósjáték-pöckökkel kell betömnöm a lyukakat az aurámban? Az utóbbi időben mást se csináltam, csak tömködtem azokat az átkozott lyukakat. Tök fölöslegesen izzadtam fél éven át. A francba!

Különben is, ha tényleg nyitva vannak az erőcsatornák, miért nem érzem Jean-Claude-ot és Richardot? Miért nem árasztott el azonnal a közelség zavarba ejtően plasztikus érzése? Fel kellene hívnom Marianne-t. Arra ugyan nem figyelmeztetett, hogy a jelek leárnyékolása csak időleges megoldás, de segített, hogy alkalmazkodjam a helyzethez. Tutira nincs bennem újabb hat hónapra való meditatív ima meg paravizualizáció. Hogy a szűzies önmegtartóztatásról ne is beszéljünk. Az én lyukam meg az ő pöckei... Édes Jézus meg az összes szentek.

A hátam tele volt horzsolásokkal, két helyen minden nagyobb levegővételnél élesen belenyilallt. Tutira bekaptam pár szilánkot, amikor a hullával karöltve átrepültem a csecsemőszoba ablakán. Az

egész koponyám lüktetett, az államtól a homlokomig. Legközelebb olyan zombikkal akarok iszapbirkózni, akik az első pöccintésre szétesnek.

A bal vállamon a horzsolások már bevarasodtak. Mennyi ideje lehetek kiütve? A kórházi hálóing alatt kerek tappancsok dudorodtak a mellkasomon, a szívmonitor biztatóan zümmögött az ágy melletti állványon. Eszembe jutott a lélekharangok hangja, és minden átmenet nélkül előtört a hideg veríték. Baromi közel jártam ahhoz, hogy kipurcanjak. A felsőtestemen vadvörös sebek virultak. A hasamon vastag kötés fehérlett. Eszembe villant, ahogy a mócsing felemel, és belém harap... Na nem! Erre még ráérek.

Egy férfi lépett a szobába. Baromi ismerős volt, de honnan? Magas volt, hirtelenszőke, ezüstkeretes szemüvege alatt tömérdek szeplő virított.

- Dr. Cunningham vagyok. Örülök, hogy végre magához tért.
- Hát még én.

Apró lámpájával belevilágított a szemembe, aztán követnem kellett a fényt a tekintetemmel. Olyan hosszan és figyelmesen nézett, hogy kezdtem megijedni.

- Agyrázkódást kaptam, ugye?
- Nem, dehogy. Miért kérdezi? Talán fáj a feje?
- Egy kicsit szédülök. De szerintem csak a zsályaszag miatt. Zavarba jött.

– Mrs. Evans ragaszkodott a füstölőhöz. Őszintén szólva, már azt sem értettem, miért állt meg a szíve, hogy aztán miért indult újra, az végképp rejtély előttem. Úgyhogy hagytam, hadd tegye, amit jónak lát. – A sztetoszkópot a fülébe dugta, és megkért, vegyek pár mély levegőt. Aztán jegyzetelt valamit a lázlapomra. – Ami azt illeti, egyik sérülése sem volt életveszélyes.

- Honnan vannak az égésnyomok a mellkasomon?
- Defibrillátorral indítottuk újra a szívét.
- Mennyi ideje vagyok itt?
- Három napja.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Három nap. Basszus!

– Történtek újabb gyilkosságok?

Rosszállóan nézett rám.

– Nincs is hozzám több kérdése az egészségi állapotáról? Olyan fittül érzi magát, hogy csak a munka érdekli?

Kurva fittül éreztem magam.

– Leonora Evans mentette meg az életemet, igaz?

– Csak azt tudom mondani, hogy amikor Mrs. Evans kezelésbe vette magát, a vérnyomása stabilizálódott és a szívritmusa is beállt. – Kínosan feszengett. – El kell ismernem, a kollégákkal együtt értetlenül állunk a történetek előtt.

Piros pont az őszinteségért. Orvosoknál az ilyesmi nem szokás. Megérintette az egyik heget az alkaromon.

– Szemrevaló gyűjteménye van háborús sebesülésekből, Miss Blake. Gondolom, sok baleseti sebészetet látott már belülről.

– Láttam párat.

– Tudja, sokáig egy nagyváros szegénynegyedében dolgoztam. Egyik bandaháború a másikat érte. Késnyomok... – Felemelte a hálóingem ujját. – Golyónyomok... Alakváltóbandák is voltak, úgyhogy karomnyomokat és harapást is kezeltünk.

– Ez Harlemben volt, igaz? – kérdeztem.

Elcsodálkozott.

– Hogy találta ki?

– A mai napig súlyos bűncselekménynek számít fiatalkorúakat likantrópiával megfertőzni, akár beleegyeznek, akár nem. Ha jól emlékszem, a bandavezéreket halálra ítélték. A különleges erők meg a New York-i rendőrség karöltve hajtották fel őket. Csúnya ügy volt.

Bólintott.

– Én akkoriban már nem dolgoztam ott, de nem is bánom. Sokat kezelték azok közül a kölykök közül. – Megköszönte a torkát. – Ketten alakot váltottak műtét közben. Onnantól kezdve be sem lehetett hozni őket a kórházba. Hagyták, hogy szerencsétlenek elpusztuljanak az utcán.

– Az alakváltók egészségügyi asszisztencia nélkül is remekül gyógyulnak.

– Ezt vizsgáztatásnak szánta? – vonta fel a szemöldökét szigorúan.
– Mert akkor azt mondom magának is, amit azoknak a kölyköknek mondtam: szálljon ki, különben nem éli meg a negyvenedik születésnapját.

– A negyvenet? – vigyorogtam. – Szerintem a harmincat se. Nem arattam sikert a poénommal.

– Ismeri a közmondást, hogy az nevet, aki utoljára nevet?

– Ezt sosem hallottam. Milyen érdekes. Hogy is mondta?

– Ha rám hallgat, talál magának valami biztonságosabb megélhetést. – Rám nézett, aztán legyintett. – Felejtse el. Semmi közöm hozzá, mit csinál, és mit nem.

Az ajtó felé indult. Utána szóltam.

– Köszönöm a tanácsot. És a kedvességét. Komolyan.

Megfogta a sztetoszkóp két végét, mintha törölköző lógna a nyakában.

– Köszöni, de nem kér belőle, igaz?

Erre mit mondjak?

– Momentán más dolgok foglalkoztatnak. Például az etikai érzékem erodálódása.

– Anélkül, hogy lekicsinyelném a problémát, Miss Blake, a változatosság kedvéért megpróbálhatna aknamentes zónákat találni az életben.

– Azon vagyok.

– Ahogy elnézem – pillantott vissza a küszöbről –, van még mit gyakorolnia.

43.

Mielőtt még becsukódhatott volna az ajtó, Edward surrant be a szobába. Rövid ujjú vadászínget viselt a sokzsebes fajtából. Ha homokszínű lett volna, azt mondom, szafarira öltözött, de nem; az íng koromfekete volt. A nadrágja úgyszintén, akárcsak az öv, a csatig bezárólag. Na ja, a fémcuccok becsillannak a sötétben, és frankó céltáblát csinálnak az emberből. Most láttam először cowboykalap nélkül, amióta Albuquerque-be érkeztem. Az egyenfeketétől haja a szokásosnál is szőkébbnek hatott.

– Ha a temetésemre öltöztél, jobban is megerőltethetted volna magad.

– Látom, élsz – állapította meg.

Felhúztam az orrom.

– De poénos.

– Nem poénnak szántam.

– A doki szerint a rém nem vérengzett, mióta ki vagyok ütve. – Kitapogattam a támlán a gombokat, és megemeltem a fejrészt. Elég időt töltöttem kórházi ágyakban, hogy tudjam, mi hol van, és hogy működik.

– Nem, tényleg nincsenek újabb fejlemények – hagyta rám.

– Akkor mi ez a citromba-haraptam arc?

Miközben az ágy emelkedett, összeharaptam a fogam, és felkészültem a legrosszabbra. Mit tagadjam, csillagokat láttam. Nincs is ezen mit csodálkozni, egy téglafallal való frontális ütközés nem múlik el nyom nélkül. Enyhe zöttyenéssel fixáltam magam félülő helyzetben. Így nem kellett bandzsítanom, ha Edward szemébe akartam nézni.

Halványan elmosolyodott.

– Majdnem meghaltál, és azt kérdezed, mi a bajom?

Felvontam a szemöldököm.

– Nem tudtam, hogy érdekel, élek-e vagy halok.

– Nem is.

Hehe.

– Bernardót tegnap este engedték ki a kórházból – mondta. Volt benne valami fura, már az alapértelmezett edwardi fakírságon túl. Megint titkolózik. – Törött kar és agyrázkódás. Rendbe fog jönni.

– Bökd már ki, Edward.

– Mit?

– Mondd el, mitől van zabszem a seggedben.

– Meglátogattam Nicky Bacót, amíg ti csöndesen rehabilitálódtatok.

Csőndesen rehabilitálódtunk. Na ja.

– Nocsak. Kikérdezted Bernardót a találkánkról?

– Nem. A barátodat, Ramirez nyomozót kérdeztem ki.

Ramirezt?

– Mikor legutóbb beszéltem vele, még mindenáron el akart kísérni Bacóhoz.

– Együtt mentünk, igen. De Baco egyikünket sem akarta látni. Azt mondta, csak veled tárgyal.

Kérdőn pillantottam rá.

– Csak nem vagy ideges, amiért Nicky nem akarta megmutatni nektek a bélyeggyűjteményét?

– Tényleg kell nekünk az az alak, Anita?

– Miért érdekel?

– Csak válaszolj a kérdésekre, légy szíves!

Ezt értem úgy, ha nem felelek a kérdésére, ő sem felel az enyémre.

– Igen, szerintem Nicky Baco sokat segíthet nekünk. Ő is nekromanta, és akármilyen ez az ízé, lubickol a halálban. Nem igazán konyítok a rituális szarságokhoz. Amit én művelek, az közelebb áll a vuduhoz, mint a tradicionális nekromanciához.

– És honnan veszed, hogy Baco a tradicionális vonalat képviseli?

– Ha halottkeltő volna, tutira hallottam volna róla. Ez egy elég szűk szakmai kör. Nem vudu, az ziher. Azokat kilométerekről kiszagolom szél ellenében is. Szóval, ha nem zombikeltő és nem is a sötét szekta funkcionáriusa, akkor kizárásos alapon rituális nekromanciával foglalkozik.

– Vagyis?

– Azért idézi meg a halottak szellemét, hogy jövődőt mondjon. Vagy hogy kiszedjen belőlük valamit.

Edward a fejét rázta.

– Akármit is csinál a kis gnóm, az biztosan nem merül ki annyiban, hogy megkérdezze a nagypapitól, mi a zárolt bankszámla pin-kódja. Rohadt híre van errefelé a fickónak.

– Ezt igazán az orromra köthetted volna, mielőtt betettem a lábam a retkes bárjába.

Mély levegőt vett, de nem nézett rám.

– Rosszul tettem.

– Egy csomó hibád van, Edward. Az őszinte megbánás nincs köztük.

Felnézett.

– És a túlhajtott versenyszellem?

Elhúztam a szám.

– Azt talán megengedem. De mi köze ennek Bacóhoz?

– Tudtam, hogy az a bár a helyi vérfarkasok tanyája.

Tátogtam egy sort.

– Hagytad, hogy Bernardo meg én felkészületlenül besétáljunk oda? Megölethetnél volna minket. – Nem kérdeztem meg, miért csinálta. Pontosan tudtam a választ. – Tudni akartad, hogyan reagáljuk le spontán módon a dolgot, mi? Baszd meg, Edward! Ez nem játék.

– Nekem mondd?

– Egyfolytában titkolózol előttem, amióta csak leszálltam arról a rohadt gépről. Állandóan próbára teszel. Ez olyan... – Dühödten kerestem a megfelelő szót. – ...óvodás dolog.

– Sajnálom.

Sokféle válaszra számítottam, de erre nem. A meglepetés ereje elfújta jogos felháborodásomat. Vajh’ mikor fordult elő vele utoljára, hogy bocsánatot kért?

– Ezt vehetem ígéretnek, hogy mostantól felhagysz az idéetlen baromságokkal?

Ünnepélyesen bólintott. Vagy gunyorosan?

– Ha már az idéetlen barmoknál tartunk...

– Nem egészen azt mondtam – dűnnyögtem.

– Épp próbálok témát váltani. Szóval, ha a tettes tényleg azték, akkor igencsak különös egybeesés, hogy a Város Úrnője, aki úgyszintén azték, semmit sem tud róla.

– De hisz beszéltünk vele, Edward. Te is ott voltál. Egy vámpír egyébként sem lenne képes ilyesmire. – Eszembe jutott valami. – Persze, ha mondjuk valami nagy hatalmú varázslónő-főmufti volt életében, akkor elképzelhető, hogy halála után is megtartotta a hatalmát. Az a bűdös nagy igazság, hogy nem konyítok az azték mágiához. Az ilyesmi több évszázada kiment a divatból.

– Nem kellene újra találkoznod a kardfogúval?

– Miért? Kérdezzem meg, nem követett-e el véletlenül a napokban két tucat élveboncolást?

Elvigyorodott.

– Nem rossz ötlet. – Aztán minden átmenet nélkül ezer ráncba gyűrődött a homloka.

– Mi az ábra, Edward?

– Nem tudnánk Bacót valahogy kihagyni a játékból?

– Akármilyen is az az ízé, rögtön az első nap megéreztem. Baco is hallotta a hangot. Mindenképpen beszélnem kell vele.

– Nem tartod elképzelhetőnek, hogy esetleg ő áll az egész mögött?

– Baco erős, de ennyire nem. Akármilyen is ez, semmi emberi nincs benne.

Mélyet sóhajtott, mint aki nehéz döntést hozott meg magában.

– Rendben van. A gnóm azt üzeni, légy ott nála, méghozzá tíz

előtt. Vagy felejtsd el.

Fölpillantottam a műanyag faliórára az ágyam fölött. Nyolc múlt pár perccel.

– Ó, hogy az a... – szitkozódtam magamban.

– Az orvos holnap estéig megfigyelés alatt akar tartani. Leonora pedig azt mondta, ha a szörnyeteg megint megtalál, esélyed sincs.

– Vagyis?

– Jobban tettem volna, ha egy szót se szólok.

– Csalánba nem üt a mennykő, Edward. Azt hittem, ha ezt valakinek nem kell magyaráznom, az te vagy.

– Nem vagy olyan állapotban, hogy elmenj innen. Fel se tudsz állni. Majdnem rávágtam, hogy dehogynem. Aztán belegondoltam.

– Talán tényleg nem – ismertem be kelleetlenül. Aztán gyorsan hozzátettem: De ha Baco még ma délelőtt találkozni akar velem, biztosan jó oka van rá.

Talán a sivatagi rém tizenegyre jelentette be magát nála. Azt a világért sem késném le, te igen?

– Hoztam neked pár cuccot, itt van a váróban. – Aztán hozzátette:

– Levágták rólad a pisztolytáskát a sürgősségin. Meg a hátadról a késtokot.

– Kurva élet – dühöngtem. – Egyedi darab volt.

– Majd csináltatsz újat.

Hangtalan léptekkel kiment, aztán pár perc múlva egy sporttáskával felszerelve jött vissza. Az ágyam mellé lépett, hátrtolta Leonora székét. A másik oldalon moccanni sem lehetett volna az orvosi kutyüktől. Kicipzárta, és egyesével kidobálta a táska tartalmát az ágyamra. Farmer, póló, kosztümkabát, zokni, alsónemű. Mind fekete.

– Látom, ma totál temetői hangulatban vagy.

– A kék pólód a kukában végezte. A farmereddel együtt.

Ezenkívül csak a lila meg a vörös cuccaid maradtak. Akkor már ezek a legnormálisabbak.

Nyekkent egyet az önbecsülésem. Hogy fogom túlélni, hogy nem

egyezik az ízlésünk?

– És te miért vagy feketében? – Az ingét figyeltem, ahogy pakolta a cuccaimat. Nem pisztoly volt alatta. Nem is kés. Mi lehet az?

– Ezen kevésbé tűnik fel a vér.

Észrevette, hogy az ingét figyelem, és szó nélkül kigombolta a középső gombot. Speckó öv futott keresztben a felsőtestén. Fura alakú, hegyes fémkütyük lapultak benne.

– Dobókések?

Bólintott.

– Bernardo szerint a hullák rosszul bírják, ha kikapják a szemüket.

Bernardo, a sasszem. Megint rosszmájú vagyok, ejnye-bejnye.

– És te tényleg eltalálnád valakinek a szemét ezekkel a vacakokkal?

Előkapott egyet, és egy laza pöccintéssel a falnak dobta. Az egyik halvány tapétaminta közepébe állt.

– Én egy elefántot se találnék el egy ilyen bizbasszal.

Kihúzta a falból, és gondosan visszatette a tokjába.

– Ha akarod, adok neked egy lángszórót. A cég ajándéka.

– Nahát, pedig nincs is karácsony.

Mosolygott.

– A nyuszi tojja neked.

– Nyuszi? Le vagy maradva, Edward. Rég túl vagyunk a húsvéton.

– Na és? Feltámadtál halottaiddból, nem?

– Azért ez túlzás.

– Háromszor állt meg a szíved. Nem mondták? Ramirez lélegeztetett, amíg az orvosok oda nem értek. Harmadszor is majdnem elszálltál, mire Leonora Evans meggyőzte őket, hogy hagyják, hadd vesse be a vajákos módszereit. Ha még mindig hiszel az ilyesmiben – tette hozzá vigyorogva –, gyűjtök egy gyertyát a lelkedért.

– Mikor jársz te templomba?

Gyanúsan mosolygott.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Meg kéne kérdezned Leonorát, kit hívott segítségül, hogy visszahozzon az élők sorába. Talán a mécses helyett stílusosabb volna pár csirkét kibeleznem.

– A Wiccák nem áldoznak életet, hogy erőt keltsenek. Vállat vont.

– Bocs, de ahova én jártam, ott nem tanítottak hittant, metafizikát meg ilyen szarságokat.

Mielőtt még bármit mondhattam volna, futólag megérintette a kezemet.

– Azt hittem, mindenáron el akarom kapni azt a dögöt. Tévedtem.

– Elfordult, és mielőtt kilépett az ajtón, hozzátette: – Az utóbbi napok ráébresztettek, hogy van, ami többet ér.

Leesett állal bámultam utána.

Valaki varrja fel a homlokredőimet...

De nem volt időm az új és érzelemdús Edwardon meditálni. Bő másfél óra állt a rendelkezésemre, hogy felöltözzem, eltávot szerezzek az orvostól, és elvergődjem a reggeli csúcsban a Los Duendosig. Mibe, hogy a háromból a Dr. Cunninghammel való hajtépéssel egybekötött tiráda fog a legtovább tartani?

Megnyomtam a gombot, hogy függőlegesbe emeljem magam, és minél közelebb kerültem az ülő pozitúrához, annál kínosabbá vált az érzés. A mellkasom úgy sajgott, mintha akut izomlázam volna, és a sebes hátam sem igazán tolerálta a testhelyzetemben bekövetkezett változást. A sétát valószínűleg még kevésbé fogja, de hát ez van. A bőröm feszült, mint a szorosra kötött cipő. Ezek szerint összeférceltek. Ha tényleg ragaszkodom a felkeléshez, az minden szempontból húzós lesz. Vajon hány öltés van a hátamban? Az érzés alapján legalább egy tucat. Még nem is találkoztam a főmumussal, és máris így kiütöttem magam. Pontosabban a mumus ütött ki, távirányítással. Igazán megérdemelnék pár nap pihenőt, mielőtt visszamászom a lövészárokbá. De a bűnügyek nem várnak senki fiabörjára, lánya-börjára meg végképp nem.

Amikor végre egyenesben voltam, vártam pár másodpercet, és csöndben figyeltem, ahogy a testem tiltakozik. Komolyan megfordult a fejemben, hogy ez egyszer a fenekemen maradok. Aztán eszembe jutott a csecsemőosztály, a felborított bölcsők. Nem növeszthetem itt a seggem, bízva abban, hogy a dolgok maguktól jóra fordulnak. Ennyire még én sem vagyok naiv.

Lehúztam a hálóinget a vállamról, és megállapítottam, hogy a továbbiakban nem ártana némi asszisztencia. Ha csak úgy letépek a szívmonitor ragacspöttyeit, azzal rendesen ráhozom a frászt a távolból figyelő kórházi személyzetre. Jókis lány megnyomja a nővérhívó gombját, ha akar valamit. Jókis lány vár.

Megnyomtam. Vártam.

A nővér meglepően hamar jött, ami vagy azt jelenti, hogy itt kivételesen minden betegre jut három és fél, vagy hogy tényleg rossz bőrben vagyok, és kiemelt figyelmet fordítanak rám. Reméltem, hogy az előbbi, de az amerikai egészségügy helyzetét tekintve nem

fogadtam volna rá.

A nő semmitmondó mosolya egyből lehervadt, ahogy meglátta, miben mesterkedem.

– Mit csinál? – csattant fel.

Költői kérdés volt, mégis úgy döntöttem, felelek.

– Felöltözöm.

– Nem hiszem, hogy a doktor úr megengedte...

Jóki lány kezd elveszteni a türelmét.

– Nézze, nagyra értékelném, ha segítene lecsatlakozni ezekről a bizgentyűkről, mert így is, úgy is elmegyek.

– Hívom Dr. Cunninghamet – fenyegetett meg, és elviharzott.

– Remek ötlet – biccentettem az üres szobának. – Már épp akartam javasolni.

Megmarkoltam a zsinórokat, és egy határozott rántással lecuppantam magamról. Helyre kis vörös hurkák virítottak a tappancsok helyén, de nem csak a látvány volt ütős, hanem az érzés is. A gép magas frekvenciájú sívítása tudatta az illetékesekkel, hogy a szívem nem zakatol a vezeték másik végén. Dr. Cunningham akkor rontott be, amikor az intravénás tűt rögzítő ragtapaszcsíktól próbáltam megszabadulni.

Lekapcsolta a sikítózó szívmonitort.

– Hová, hová ilyen sietősen, Miss Blake?

– Vár a munka.

A hős cserkész nem ismer akadályt. Hallali-hó.

– Szó sem lehet róla!

Akárhogy igyekeztem, egy csepp indulatot sem tudtam kipréselni magamból. Túl törődött voltam, hogy a felöltözés-és-elmenés projekten kívül bármi más foglalkoztasson.

– Pedig muszáj lesz. – Még mindig a ragtapaszokat tépkedtem. Egy kés baromi jól jött volna. Vagy egy rúd dinamit. – Hol vannak a fegyvereim?

Mintha meg sem hallotta volna.

– Mi lehet annyira sürgős, hogy ilyen állapotban kikeljen az

ágyból?

– Az élet nem áll meg, mert én leestem a lábamról.

– A rendőrség néhány napig maga nélkül is boldogul, Miss Blake.

– Lehet. Ettől még vannak feladataim, amiket el kell intéznem. –

Sikerült felkaparnom a ragtapasz végét.

– A barátja majd elintézi maga helyett.

Abbahagytam a ragasztószalag buzerálását.

– Kérem, leszedné ezt rólam?

Vett egy nagy levegőt, aztán akármit is akart mondani, visszanyelte.

– Elengedem, egy feltétellel. Mutatok magának valamit.

Gyanús, nagyon gyanús. De mit volt mit tenni, bólintottam.

– Egy perc, és itt vagyok.

Az egy percből tíz is lett.

Edward bedugta a fejét, és megkérdezte, mi a búbánatos halálra várunk. Válaszul megemeltem a ragtapaszolt karomat. Rugós kést húzott elő a zsebéből. Edwardnál mindig kéznél van, ami kell. A penge úgy nyeste át a több rétegnyi kötést, mintha papírból lett volna.

Eddig megvolnánk, de le is kell szedni a ragtapaszt, és még az infúziós tű is ott van; epilálás és akupunktúra egyben. De jó!

– Ha gyorsan túl akarsz lenni rajta, szívesen segítek – ajánlkozott Edward.

Beleegyeztem, pedig gondolhattam volna, hogy nem lesz benne köszönet.

Megfogta a szalag szélét, és egyetlen rántással tépte le a karomról, tűvel együtt.

– Bassssz...

Elvigyorodott.

– Óvodás.

– Szadista vadállat.

Dr. Cunningham nyeles kezítükörrel a hóna alatt lépett be. A szeme Edwardról frissen kiszabadított karomra vándorolt. Nem volt

valami barátságos a pillantása.

- Odaengedne a beteghez, Mr. Forrester?
- Mi sem természetesebb – felelte Edward, és félreállt.
- Igazán lekötelez.

Dr. Cunningham a kezembe nyomta a tükröt.

Viaszsárga arc nézett vissza rám tág, véreres szemekkel.

Zúzódások éktelenkedtek az arccsontomon, a szemem alatt, az államon, a fülemnél. A kezdetben szolid halványlila foltok pár nap alatt kivirulnak: lelki szymeim előtt megjelentek a zöld, sárga és barna különféle árnyalatai, melyekre maholnap esélyes vagyok. Ha nem volna a három vámpírjel, most lenne egy repedt állkapcsom is. Vagy egy törött nyakam. Vannak napok az életben, amikor az üdvösségemet is odaadnám, ha megszabadulhatnék a jelektől, de látva magamat... ez nem tartozott azok közé a napok közé.

Elmormoltam egy szívből jövő köszönömöt a Jóistennek, amiért vigyázott rám, és visszaadtam a tükröt a dokinak.

- Hát, a Miss Amerika címért az idén nem indulhatok.

Nem egészen erre a reakcióra számított.

– Több, mint negyven öltéssel varrtam össze a sebeket a hátán – próbálkozott.

- Negyven öltés? Megdöntöttem a saját rekordomat.

– Ez nem vicc, Miss Blake.

– Pedig csak röhögni érdemes rajta.

– Ha még egy-két napig veszteg marad, jó eséllyel heg nélkül gyógyul. Ha viszont elmegy, semmit sem garantálhatok.

- Egygel több vagy kevesebb már nem sokat ront az összhatáson.

– Semmivel sem tudom rávenni, hogy megváltoztassa a döntését, igaz?

– Ha addig maradok, amíg gyógyulnak nem minősítenek, mit mondok majd magamnak, amikor a következő véres kupacot tolják el a szobám előtt?

Lemondóan sóhajtott.

- Azt ígértem, megírom a zárójelentését. Tartom a szavam.

– Igazán hálás vagyok, Dr. Cunningham.

– Ne pazarolja rám a háláját, Miss Blake. Nincs miért.

Nagy ívben elkerülte Edwardot és a házioltárt.

– Küldök egy nővért, hogy segítsen az öltözésben. Szüksége lesz rá.

Edward mellettem maradt, amíg a nővér be nem futott. Egy másik nővér volt, sápadt és barna. A pillantása a szokásosnál tovább időzött szivárványszínben játszó képemen, és amikor meglátta a csupasz hátamat, hangosan felszisszent. Ezen elcsodálkoztam; a fehérköpenyesek a legroggyantabb hadirokkanttal is úgy diskurálnak, mintha a sarki fodrásznál várnának a sorukra. Gondolom, külön szigorlatoznak pókerarcból.

– Nem vehet melltartót – állapította meg. – A csat irritálná a sebet.

Alulöltözöttnek érzem magam cicifix nélkül, akárhány réteg legyen is rajtam. De szükség törvényt bont. A nővér tartotta a pólót, nekem mindössze annyi volt a dolgom, hogy beletaláljak a fejemmel. Ez a mutatóvány még sikerült valahogy, de ahogy felemeltem a karom, éles fájdalom hasított a hátamba. Eszembe jutottak Dr. Cunningham baljós próféciai mindenféle felszakadó varratokról, amikért nem vállal felelősséget. Legszívesebben vállat vontam volna, de nem tettem. Óvatosság, fél egészség.

– A szülészetén dolgozom – magyarázta a nővér, miközben megigazította a pólót, és begombolta a felső két gombot. – Éppen délelőtti voltam, amikor megölték a szörnyeteget. Nem voltam ott, csak a... takarításnál.

Óvatosan kiültem az ágy szélére, aztán vártam. Hagytam, hogy a testem akklimatizálódjon a tényhez, hogy éppen öltözöm, és hogy nemsokára már állni is fogok a két szép virgácsomon.

– Sajnálom – mormogtam sután, csak hogy mondjak valamit.

Rám akarta adni a bugyit, de határozottan kivettem a kezéből. Ha a saját alsóneműmet sem tudom felhúzni, az gáz. Ha tényleg ennyire rozzant vagyok, arról jobb, ha tudok. Legalább nem lesz akkora a kísértés, hogy buzgómcingsgot játsszak.

Derékből hajoltam, centiről centire dőltem előre. Kínosan lassan ment.

– Legalább hadd húzzam fel a lábára. Akkor nem kell olyan mélyre hajolnia – ajánlotta.

A hátam egyetlen szűrő-égő tűzcsomóvá változott. Az ágyra támaszkodtam, és nem álltam le vitatkozni vele, amikor felhúzta a zoknimat. Egy szóval sem mondta, hogy ilyen állapotban nem volna szabad elmennem. A nyilvánvaló dolgokra nem érdemes szót vesztegetni.

– Két éve dolgozom Vickivel. Megnek ez volt az első állása.

Dühödten megdörgölte karikás szemét. Úgy nézett ki, mint aki nem sokat aludt az utóbbi három napban. Eszembe jutott a hulla a csecsemőszoba ajtajában és a nővér, aki átrepült az ablakon. Vicki és Meg – már sosem tudom meg, melyikük melyik. Nem mintha számítana. Mindketten halottak.

Közös erővel felrángattuk a farmeremet. A gombokkal segítség nélkül is frankón boldogultam. Mégiscsak szép az élet. Be akartam túrni a pólót a gatyába a szokás hatalma –, de ehhez a figurához jóval több hátizom kell, mint gondolná az ember. Mellesleg így talán kevésbé tűnik fel, hogy nincs rajtam melltartó. Ha az embernek méretes dinnyéi vannak, feltűnő dolog melltartó nélkül közlekedni.

– Akárhányszor becsukom a szemem, az újszülötteket látom. – Elém térdelt az egyik cipővel a kezében. – A kolléganőimre kellene gondolnom, de csak a gyerekeket látom. Hallom, ahogy sírnak. Pedig nem is voltam ott, de minden éjjel látom őket. – A könnyek végiggördültek az arcán. Ráhúzta a cipőt a lábamra, és elmélyülten húzkodta a pertlit. – Azt mondják, egy boszorkány kelti fel a holttesteket, hogy embereket gyilkoljanak.

– Biztosan nem boszorkány. Ez a valami nem halandó.

Összevonta a szemöldökét.

– Halhatatlan, mint a vámpírok?

Úgy döntöttem, nem tartom meg a szokásos kiselőadást arról, hogy a vámpírok sem halhatatlanok, csak rohadtul macerás

kinyiffantani őket. Láttam rajta, hogy nincs fogékony hangulatban.

– Még nem tudom.

Bekötötte a cipőmet. A könnyecseppek nyoma ott csillogott az arcán.

– Ha nem halhatatlan, elpusztítják, ugye?

Azt mondtam, amit hallani akart. A valóság várhat, amíg készen nem áll rá.

– Ha meg lehet ölni, meghal, ebben biztos lehet.

Végül is nem hazudtam nagyot; Edwardot ismerve, alapból ez volt a terv. Meg akarja oldani az ügyet, ami az ő terminológiájában egyenértékű azzal, hogy kiirtjuk a szörnyedvényt – ha több is van, akkor az összeset. Az életben maradás szempontjából tökéletes terv. Mint életstílus viszont, határozottan hiányzik belőle a romantika. Ettől függetlenül simán megalkudnék a lelkiismeretemmel, ha a kezem közé kaphatnám azt a kretént. Talán épp ez a baj velem. Akárhányszor taszigálom helyre Jusztícia serpenyőjét, mindig jön egy újabb mumus. A világ futószalagon termeli a szörnyetegeket. A lelkiismeretem viszont véges; ha egyszer leamortizáltam, nem lesz többé visszaút. Én leszek Edward Kettő, női kiadásban. Hová lesz akkor a csipkefinom lelkem?

Nem vagyok biztos benne, hogy jól teszem, amit teszek, de egy dologban biztos vagyok: képtelen volnék máshogy csinálni. Isten bocsássa meg, ha ez arrogancia a részemről. Ha nem, akkor pláne. Talpra kászálódtam, és merev léptekkel kibotladoztam a folyosóra. Reszkessetek, szörnyek, itt vánszorgok én.

45.

Úgy szorongtam a Hummer anyósülésében, mint akit egy marék taposóaknára ültettek. Pedig egy rossz szavam se lehetett, viszonylag sima volt az út. Bernardo gipsze feltűnően virított a visszapillantó tükörben: a jobb karját gézszalaggal kötötték a nyakába. Hosszú haja testes kontyba volt tűzve, amit két arany evőpálcika-szerű képződmény tartott. Lazán felhúzott lábbal ült, lyukasra hordott farmeréből kilátszott a térde. Mint valami nonfiguratív tetkó, úgy futottak végig az arcán a horzsolások, a jobb szeme még mindig be volt dagadva. Szarul nézett ki, de jól érezte magát. Ellentétben velem, aki úgy néztem ki, mint egy darab kaki, és úgy is éreztem magam.

– Ki csinálta meg a hajad?

– Olaf – felelte egykedvűen.

Olaf?

A svéd Bernardo mellett ült, Edward háta mögött, vagyis olyan messze a női szakasztól, ahogy az fizikailag lehetséges. Egyetlen szót sem szólt, amióta kitettük a lábunkat a kórházból. Megvallom, túlságosan lefoglalt, hogy ne nyögjek percenként egyet, úgyhogy észre se vettem. Nem voltam kifejezetten harci kedvemben.

Nemcsak Dr. Cunningham pipult be rám, amiért idő előtt otthagytam a kórházat, de Leonora Evans is, aki a rosszálló megjegyzéseken túl viszont megajándékozott egy nyakban hordható szütyővel. A tapintása alapján apró kavicsok és szárított gyógyfüvek lehettek benne. A használati utasítás úgy szólt, hogy még véletlenül se nyissam ki, mert akkor elveszti az erejét. Hál’ istennek, a védelmi amulett anélkül is működik, hogy hinni kellene benne. Ennek kifejezetten örültem, mert az ilyesmi még nálam is a hókuszpókusz kategóriába esik. Leonora három napon át kreálta a bűbájt; amióta

megmentett az intenzíven, éjt nappallá téve ezzel foglalatosskodott, úgyhogy tiltakozás nélkül elfogadtam. Ahogy mondta, az amulett nem csodaszer, hogy betömjem vele a védelmi rendszerem repedéseit, de ilyen rövid idő alatt ez a legtöbb, amit tenni tud az érdekemben. Addig erősködött, amíg a saját nyakláncai közül is a nyakamba aggatta az egyiket. Sötét aranszínű féldrágakő lógott rajta. A citrin állítólag elnyeli a negatív kisugárzást, és segít kivédeni a mágikus támadásokat. Nem értek egyet a New Age kristályimádatával, de illetmudóan megköszöntem az ajándékot. Most már én is éreztem a folytonossági hiányokat a pajzsomon.

– Sose mondtad, hogy mesterfodrász vagy – kötözködtem Olaffal. Úgy bámult ki az ablakon, mintha nagyon érdekelné az utcakép. – Olaf?

Rám se bagózott.

– Olaf! – bődültem fel.

A válla alig észrevehetően megfeszült, de semmi más nem történt. Mintha valami bosszantó rovar volnék, ami körülötte zümmög. Az ember nem tárgyal egy muslicával, hanem lecsapja. Úgy néztem, Olaf már készíti a légycsapót.

– Most már értem, mi bajod velem. Tudod, feleilyen csalódott volnék, ha a kezdet kezdetén tisztázzuk, hogy egy rohadt homokos köcsög vagy.

Edward felszisszent.

-Jézusom, Anita!

A svéd lassan felém fordult.

Sikerült elérnem, hogy rám figyeljen. Kellett ez nekem? Lassan, centiről-centire előrecsúszott az ülésben. Előhúztam a Firestart, mire Olaf keze eltűnt a bőrkabát alatt. Egy fázissal elkéstél, haver. Felemeltem a fegyvert, és a két ülés közé céloztam. Nem lesz tízpontos, de eltalálom, az zihér.

Edward beletaposott a fékbe. Olaf arccal előre becsapódott a vezetőülésbe, a fegyvert tartó keze eltűnt a látóteremből. Nem is az fájt igazán, hogy felkenődtem a műszerfalra, hanem ahogy aztán

visszanyekkentem az ülésbe. De nem volt időm sajnálni magam, mert Olaf feje a két ülés között kötött ki, és tudtam, hogy ilyen lépéselőnyhöz nem jutok még egyszer. A mellkasát vettem célba. Annyira fájt mindenem, hogy két kézzel kellett tartanom a fegyvert. Ha most elcseszem, úgy kell nekem.

A Hummer a járdaszegélynek koccant. Megálltunk. Edward letépte magáról a biztonsági övet, és megpördült az ülésben. A kezében megvillant valami fémes, és csak egy szemvillanásnyi időm volt, hogy eldöntsem, melyiküket vegyem célba. Nem mozdultam. A svéd azonnal elintéz, ahogy leveszem róla a szemem. Két perce sincs, hogy lebuizítam. Edward Olaf kopasz fejének nyomta a pisztolycsövet.

Nahát.

A feszültség szint érezhetően megugrott. Edward feltérdelt, a fegyvert mindvégig Olafon tartotta. A svéd éppolyan jól tudta, mint én, hogy Edward képes rá. Bernardo egyre beljebb süppedt az ülésbe, igyekezett minél távolabb kerülni a viharzónától.

– Akarod, hogy megöljem? – kérdezte Edward tökéletesen szenvtelen hangon, mintha csak azt tudakolná, kérek-e cukrot a kávémba.

– Nem – vágtam rá, aztán némi gondolkodás után hozzátettem: – Nem így.

Valami átsuhant Olaf arcán. Meglepetés. Nem ezt a választ várta? Vagy valami máson csodálkozott el, amit nőiesen renyhe logikámmal fel nem foghatok? Rák tudja. Rák tartsa is meg magának. Edward kikapta a fegyvert a svéd lapátmancsából, aztán eltette a sajátját.

– Akkor ne baszogasd!

Olaf ideges mozdulattal megigazította magán a bőrkabátot. Edward végignézett rajtunk, és rosszallóan csóválta a fejét.

– Be vagytok tojva mind a ketten. Hibát hibára halmoztok.

– Én aztán nem félek – dünnyögte Olaf.

– Én se – kontráztam.

– Épp most kanalaztad ki magad a kórházi ágyból, Anita. Naná,

hogy be vagy szarva. Ha így találkozol a szörnyeteggel, az lesz az utolsó dobásod.

– Kösz a biztatást.

Edward egyik fülén be, a másikon ki.

– Szóval szemem köpöd Olafot, mert inkább vele kakaskodsz, minthogy szembesülnöd kelljen a félelmeiddel.

– Mi sem jellemzőbb a nőkre – morogta Olaf –, mint az irracionalitás.

– Ami téged illet, megijedtél, hogy Anitában emberedre akadtál.

– Pffh – fújta megvetően.

– Nagyon csöndes vagy, amióta körbejártuk a kórházat. Magad is láttad, min ment keresztül. És túlélte. Azon gondolkozol, hogy alapján át kell gondolnod a nőkről alkotott véleményedet, igaz?

– Dehogy kell – dúlt-fült Olaf. – Egy nő sosem rúghat labdába egy férfi mellett.

– Ne ugrassz minket egymásnak, Edward!

– Félsz, hogy alulmaradsz?

– Nem fogok kötöttfogásban birkózni veled, Olaf. De abbahagyom a szemétkedést. Bocs.

Totál elvesztette a fonalat. A logikai áramkörei kezdtek kiégni.

– Te csak ne sajnálj engem!

– Nem sajnállak. Retek módon viselkedtem, Edwardnak igaza van. Be vagyok szarva, és ha valakit piszkálhatok... szóval, addig sem kell gondolkodnom.

Edward széles Ted-mosolyt villantott ránk.

– Most pedig béküljetek ki szépen, gyerekek. Puszi nem lesz?

– Ne feszítsd túl a húrt, Edward!

Edward könnyed mozdulattal feldobta Olaf stukkerét, elkapta, és markolattal előre visszanyújtotta, súlyos pillantást mellékelve hozzá.

– Szükségem van rád. Ugye, nem hagysz cserben? – A férfi elvette a fegyvert.

– Számíthatsz rám. Aztán, ha elkaptuk a gyilkost... beszédem lesz veled.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Edward bólintott.

– Alig várom.

Bernardo óvatos, végtelenül semmitmondó arckifejezése megerősítette a gyanúmat. Olaf épp most közölte Edwarddal, hogy ha az ügynek vége, meg fogja ölni. Edward tudomásul vette. Csak így, egyszerűen. Vidáman füttyörészve becsatolta magát, és tovább araszoltunk a reggeli csúcsban.

46.

A Los Duendos feketére mázolt portálja fakószürkének hatott az éles reggeli napsütésben. A festék megrepedezett, helyenként tenyérszerű foltokban hámlott. A bár éppolyan kopottnak és elhanyagoltnak látszott, mint az utcák. Talán mégsem Nicky Baco hibája, hogy gettóhangulat uralkodik a környéken. Lehet, hogy a globális gazdasági mélyrepülés tett be mindenkinek. De éreztem valamit, amire akkor éjjel nem figyeltem fel: mintha a helyet – misztikus értelemben persze – teljesen felélték volna. Baco elszívta belőle a vitalitást, hogy fedezze a saját szükségleteit. Vagy a sok negatív energia erjedni kezdett, ki tudja. Minden pararendszerben vannak viselkedési normák. Ha valaki megszegi a szabályokat, annak komoly következményei vannak, rövid és hosszú távon egyaránt. A Wicca ezt a háromszoros visszatérés törvényének hívja. A buddhista karmának. A keresztény vezeklésnek. Én azt szoktam mondani; aki szelet vet, vihart arat. Vagy tájfun. Ízlés szerint.

A Firestart előrelátóan a gatyám zsebébe süllyesztettem, a Browningot pedig abba a tokba tettem, amit Edwardtól kaptam kölcsön. Szerencsére a pólóm elég hosszú volt, hogy eltakarja mindkettőt. Slamposan néztem ki, nem vitás, de legalább a fegyverek nem verték ki az első gyanútlan járókelő szemét. A biztonság kedvéért a kabátomat is magamra kanyarintottam. Legutoljára rendőri díszkísérettel jártam itt, de most egészen más a felállás. Nyilvános szórakozóhelyre fegyvert bevinni törvénybe ütköző húzás Új-Mexikóban. Forrón reméltem, hogy a zsaruk nem a mai napot választják a razziára. A késeket is magamra csatoltam, biztos, ami biztos. Ramirez saját kezűleg bányászt ki őket a véres maradványok közül, és odaadta Edwardnak, aki mindet levakszolta és megfente. A nagy pengét tok hiányában kénytelen voltam a kocsiban hagyni. Ha

egy jatagánnal a kezemben kopogtatnék Nicky Baco ajtaján, kimeritené az agresszivitás fogalmát.

Edward az utolsó pillanatban egy gyújtógránátot is a kezembe nyomott, mondván, hogy segít kiegyensúlyozni a Derringert a jobb kabátzsebemben. Naná, hogy a Derringer is az ő ötlete volt! Fegyverkérdésben sosem vitatkozom vele. Ha azt mondja, szükségem lesz rá, akkor szükségem lesz rá. Ez különösen a gránátra gondolva ijesztő.

Olaf megrángatta az ajtót. Be volt zárva. Ökölrel csapott rá, az üveg megzörrent a keretben. Bennem még túlságosan élénken élt a múltkori találkozás a lefűrészelt csövű vadászpuskával, hogy ilyen felelőtlenül közel merészkedjek. A svéd nem hallott a kalandunkról, vagy le se szarta a veszélyt. Esetleg mindkettő egyszerre.

Odabentről kulcscsörgés hallatszott. Valaki félrehúzott egy testes reteszt. Az ajtó szeletnyi sötétséget fedett fel, állott cigiszagot sodort felénk a huzat. Először csak egy vastag, húsos kart láttam, aztán Harpo lépett az ajtóba, orrán az elmaradhatatlan fekete napszemüveggel. Szőrös hasa kilátszott a rövidre szabott mellény alól. Inkább medvének mondtam volna, mint farkasnak. Téli álmot alvó medvének. Túlvilági energiája is csak haloványan pislákol.

– A kislány jöhet – dörmögte. – A többi kinn marad.

– Arról volt szó, hogy magammal hozhatom a barátaimat is.

Ugyan nem egészen erről volt szó, de próba cseresznye.

– A barátaidat? – Harpo ráérősen megsejmelte a zúzódáskollekciómat. – Legközelebb válogasd meg jobban a barátaidat.

– Rendőri segítségre számítottam, de elkéstek.

Ez igaz is volt. Még mindig szerettem volna tudni, hol a francban járt Ramirez, amíg én magányos samurájt játszottam. Harpo kárörvendően vigyorgott, vastag szakállából egy pillanatra kivillantak a megnagyobbodott szemfogak. Láthatólag egészségtelenül sok időt tölt farkas alakban.

A háta mögül halk, mormogó hangot hallottam. Hátrafordult,

aztán megint rám nézett. A mosoly köddé vált.

– A főnök csak téged hívott.

Óvatosan ingattam a fejem. Egy normál fejrázás rohadtul fájt volna.

– Tíz előtt érkeztem, ahogy Nicky kérte. Azért jöttem, hogy egy közös problémánkról beszéljünk, nem azért, hogy az ajtóban basztassanak.

– Ez nem basztatás, kisanyám – röhögött Harpo, és egyértelmű mozdulatot tett. – Ha nem érzed a különbséget, maj’ én megmutatom neked.

Megadóan feltartottam a kezem.

– Oké, az én hibám. Rossz szót használtam.

De Harpo nem volt kíváncsi a stilisztikai helyreigazításra. Lelkesen dörgölte magát. Talán belejött, vagy inkább el akarta durrantani az agyam. Utóbbi sikerült neki. Nem volt kedvem negyvenakárhány öltéssel a hátamban azt figyelni, ahogy egy vérfarkas szolidan rejszol.

Felemeltem a hangom, hogy behallatsszon a nyitott ajtón.

– Egy lépést sem teszek a barátaim nélkül. Ha arra vár, hogy meggondoljam magam, csak vesztegetjük egymás idejét.

Nem érkezett válasz. Harpo ritmikus csípőriszálást is adott az előadáshoz. Nekem meg elegendő lett.

– Amikor a szörnyeteg kiszopogatja az életet a csontjaiból, Nicky, ne aggódjon. Nem is fogja érezni. További kellemes napot. – Intettem. – Gyertek, fiúk, menjünk innen.

Bernardo és Olaf elindultak a kocsik felé. Edward bevárt. Mindketten abba reménykedtünk, hogy felülnek a blöffnek. Talán bejuthattunk volna, ha fegyvert szegezünk a kidobóembernek, de Nicky nem az a fajta, aki meghatódik, ha valaki túszoikat szed az emberei közül. Beszélni akartam vele, nem pedig kölcsönös fenyegetőzéssel tölteni az időt.

Minden lépésnél azt vártam, hogy Harpo utánunk szól. Nem tette.

Bernardo kikódolta a Hummert. Már mindannyian bent ültünk,

amikor a kidobóember kidugta a fejét az ajtón. Hangos sóhajjal utánunk eredt. Tökéletesen fegyvertelennek és rendkívül boldogtalannak látszott.

Becsuktam az ajtót.

– Indítsd be a motort.

Edward elfordította a slusszkulcsot. Harpo szapora ügetésbe fogott, és széles karmozdulatokkal jeltolmácsolt. Az alakváltók többsége úgy fut, mint az alakmása; csupa földöntúli légiesség, könnyed grácia. Harpo ezzel szemben nehézkesen göcögött végig a járdán, mint akinek jó ideje nem kellett ilyesmivel fárasztania magát. Legalábbis emberi alakban.

– Látni akartad, hogy szedi a lábát – bökött oldalba Edward. – Valld be!

Sebességbe tette a kocsit. Harpo nehézkes vágta kezdett. Akkor ért oda, amikor Edward kiállt a parkolóból. Húsos kezével rácsapott a motorháztetőre. Alig kapott levegőt, kövér izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán. Leengedtem az ablakot.

– A p'csába – nyögte.

– Mondani akartál valamit?

A főnök... aszongya... bejöhetek. – Kimerülten a Hummernek dőlt. – Mindenki.

– Remek.

Edward visszagurult a járda mellé. Ismét kiszálltunk. Harpo még mindig hangosan zihált.

– Rendszeres testmozgás a hosszú élet titka – jegyeztem meg barátian.

– Bekaphatod az összes faszom.

Komolyan fontolóra vettem, hogy visszaszállok a kocsiba, de nem akartam tovább fokozni a hangulatot. Beszélni akartam Bacóval, és lehetőleg nem négy szemközt. Most mindkettőt megtehetem. A bosszú gyerekes dolog lenne. Néha gyerekes vagyok, beismerem, de ennyire nem.

Harpo újra felvette a napszemüveges izomagyú pózt. Öles

léptekkel indult vissza, a karját messzire eltartotta magától, ahogy a kidobóemberek nagykönyvében meg vagyon írva. Másvilági energiája a bőrömet csiklandozta. Az erő távoli visszfénye volt, valószínűleg nem is tudott róla. Ezek szerint sikerült felbosszantanom. A nyomába szegődtünk. A férfiak alaptól nem szeretnek fecsegni, engem meg túlságosan lefoglalt, hogy titkoljam, mennyire fáj minden lépés.

Harpo szélesre tárta előttünk az ajtót. Edwardra pislogtam. Üres tekintettel nézett vissza rám. Köszö. Bementem, a többiek követtek. Három nappal ezelőtt alaposan rám jött a frász, amikor megéreztem a vérfarkasok láthatatlan dagályként áradó energiáját – de az három napja volt. Mostanra nem maradt bennem helye a félelemnek. Az egész testem fájt, a lelkem zsibbadt. Átléptem volna a határt, amit Edward rég maga mögött hagyott? És soha többé nem érzek semmit? Ha már ez se izgat, na, az lesz a vég.

Beletelt néhány másodpercbe, mire a szemem hozzászokott a füstös félhomályhoz. Igaz, vakon is észrevettem volna, hogy valami nem stimmel. Megmarkoltam a Browningot, és nem érdekelt, ki veszi észre. Naivitás lenne a részükről azt hinni, hogy fegyvertelenül állítunk be.

Az elsötétített terem dugig volt emberekkel. A túlvilági energia fullasztóan vastagon gomolygott az asztalok között. Nicky Baco a bárpulton hevert, csuklóját a bokájához csomózták; úgy nézett ki, mint egy élő füles szatyor. Az arca friss sebektől vérzett.

Ösztönösen közelebb húzódtunk egymáshoz. Naná, hogy már mind a négyünk kezében ott volt a fegyver. Egymásnak vetettük a hátunkat. Nekem jutott a teremnek az a negyede, ahol a bárpult állt a megkötözött Nickyvel, mellette egy keménykötésű, szakállas fickó derékig lógó copffal, két középbivaly-kategóriás vérfarkas és egy átvágott torkú hulla; utóbbi nyakán az alvadtbarna lyuk úgy tátongott, mint egy lecsúszott száj.

Halk, kaparászó zörejt hallottam a pult mögül, amit nehézkes, surrogó csoszogás követett. Odakaptam a Browningot, közben előhúztam a Firestart is. Becéloztam a copfos fickót. Micsoda mák, hogy az utóbbi időben bal kézzel gyakoroltam a célba lövést. A tömeg szinte észrevétlenül közelebb nyomult. Több tucatot lelőhetünk, de mit érünk vele? Ha ezek nekünk esnek, zsákban visznek el minket. Vagy nejlonzacskóban.

A félelem csomóba tekerte a gyomromat. Az adrenalin és a pézsmailat messzire űzte a bénult zsibbadtságot. Több alakot váltott farkas is volt a teremben. A jel, ami Richardhoz kapcsolt, életre kelt. Felizzott, mint egy apró szikra, arra várt, hogy tápot adjanak neki.

A lófarkas fickó elvigyorodott. Farkas-narancsfényben csillant a

szeme, a legkevésbé sem emberi árnyalatban. A többiek tisztos távolságba húzódtak tőle, de a hatalma egybefonódott a falkáival, szőrborzoló feszültséggel töltve meg a levegőt.

Nyeltem egyet.

– Üdv, Los Lobos klán Ulfricja. – Nem felelt, én meg úgy döntöttem, egyenesen a tárgyra térek. – Gondolom, hallottál a megcsonkított élőhullákról.

– Hallottam – morogta a farkaskirály horrorfilmrendezőket megkönnyeztető hangon.

– Akkor azt is tudod, hogy a rendőrség nem gyanúsítja a falkádat.

Futólag Baco felé intett. A törpe rémülten behúzta a nyakát.

– Nicky a vargamorunk. Ha valaki beszélni akar vele, tőlem kell engedélyt kérnie.

– Elnézéset kérem, ha tudtomon kívül tiszteletlen voltam.

Reméltem, hamar túlesünk a formaságokon. Sajogni kezdett a frissen gyógyult bal kezem.

– Ha rendőr lennél, elfogadnám a bocsánatkérésedet. Mindig örömmel segítjük a szerv munkáját. – Hangos röhögés hullámozott végig a termen. – Csakhogy nem vagy az.

– Anita Blake vagyok, vámpírhóhér, és...

Egyetlen mozdulattal félbeszakított.

– Itt mindenki tudja, ki vagy.

Kezdett kellemetlen fordulatot venni a beszélgetés.

– A Thronos Rokke klán lupája segítségért fordul hozzánk, de nem adja meg a tiszteletet, ami a vendéglátónak kijár. Az engedélyem nélkül léptél a területünkre, az engedélyem nélkül kerested fel a vargamort. Ráadásul nem adtál vendégajándékot.

Ráadásul.

Úgy éreztem magam, mint akit nyakon öntöttek zubogó túlvilági erővel, de legalább értettem a dörgést: megsértettem, és ezért elégtételt kell vennie. Próbálkozhatom logikus érvekkel, de kötve hiszem, hogy sokra mennék vele. Nem melleleg, akármi csiszatolódott és surrogott a pult mögött, nagyobb volt, mint egy jól

megtermett vérfarkas.

– Rendőrségi szakértőként érkeztem ide, és nem úgy, mint a Thronos Rokke klán lupája.

– Ez nem változtat a tényen, hogy a hátam mögött együttműködést ajánlottál a vargamoromnak – mondta, azzal Nicky combjára csapott. A törpe fájdalmasan összerándult. Ha nem lett volna kipecskelve a szája, hangosan vinnyogott volna.

– Fogalmam sem volt, hogy ő a helyi vargamor. Azt is csak később tudtam meg, hogy a Los Duendos a tanyátok.

– Nicky viszont nagyon jól tudta. – Elgondolkodva simogatta a törpét, ahogy egy kutyát kuszkukszol az ember. – Azt is tudta, hogy egy másik klánhoz tartozol. A St. Louis-i halandó lupáról sokat beszéltek errefelé. – Vastag szemöldöke alól rám villant borostyánsárga szeme. – Nicky beleegyezett, hogy segít neked, anélkül, hogy megkérdezett volna, vagy egyáltalán megemlítette volna, hogy itt jártál. Pedig én vagyok az Ulfric – bömbölte minden átmenet nélkül. – Az én szavam a törvény!

Durván képen törölte Bacót, friss vér csurrant bezúzott orrából. Sajnáltam, de annyira nem, hogy meg is haljak érte. Úgyhogy befogtam a szám. Már alig éreztem a bal kezem. Vagy azonnal lövöldözni kezdek, vagy elteszem a stukkerem. Baromi nagy erőfeszítést jelentett huzamosabb ideig nyújtva tartani a karomat. Mind a kettőt pláne.

– Anita! – morgott Edward.

– Nézd, Ulfric, eszemben sincs a falkabelviszályotokba ártani magam. Csak a munkámat végzem.

Kutya se figyelt rám. A vérfarkasok valamiféle gyanús kollektív transzba estek.

– Az emberek szórakoztatóak – hörögte az Ulfric szőrborzoló hangon. – Kár, hogy csak egyszer használatosak... Szex és kaja, tetszés szerinti sorrendben! De hogy egy ember a falka királynője legyen... Soha! – Az egyre közelebb nyomakodó tömeg vonítókórussal csatlakozott az Ulfrichoz.

Édes Jézus, micsoda vérsovoniszta hozzáállás!

– Anita! – mordult rám Edward sürgetően.

– Igyekszem.

– Igyekezz jobban!

Nem tudom, adott-e valaki utasítást nekik, de a farkasok merev léptekkel megindultak. Akármilyen is volt a bár mögött, ide-oda dobálta magát, mint egy kitörni készülő vadállat.

– Te fogsz elsőnek meghalni, Ulfric.

– Hogy mondod? – röhögött teli szájjal.

– Az első rossz mozdulatra golyót ereszttek a fejedbe. Akármilyen történik, te halott leszel. A két farkaspónid jobban teszi, ha megáll ott, ahol van. – Szegény zombiharapta bal kezem már észrevehetően remegett. A legrosszabbkor fogja felmondani a szolgálatot.

Megvetően elhúzta a száját.

– Nem hiszem, hogy bármit is eltalálnál.

– Ne izgulj, ha megerőltetem magam, frankón eltalálom a fejedet.

– Szerettem volna a szemébe nézni, hogy tudja, nem blöffölök, de nemcsak őt kellett figyelnem, hanem a kíséretét is. A bárpultról nem is beszélve. – Hány farkasodat vagy hajlandó feláldozni a sértett büszkeségedért?

– Ha úgy akarom, mindannyian meghaltok.

– Te is meghalsz, a legjobb embereidről nem is beszélve.

Úgyhogy jó lenne, ha elkerülhetnénk a csetepatét, és elmondanád, mi a bűdös francot vársz tőlem. Tudod, hogy az igazat mondom. Eszembe se jutott keresztbe tenni nektek. Ha Nicky puccsot szervezett ellened, nekem semmi részem nem volt benne. Szépen kérek, add elő, mivel simíthatom el a félreértést. Lehetőleg még azelőtt, hogy rángatózni kezdene az ujjam a ravaszon.

Összeszűkülött szemmel figyelt. A gögös emberofób felszín alatt mégis a józanész az úr. Remélhetőleg. Ha nem, élve felzabálnak bennünket. Valamikor tényleg Richard barátnője voltam, de ez elégtelen ok arra, hogy meghaljak miatta.

– Azt akarom – döngte –, hogy a Thronos Rokke klán lupája adja

meg a nekünk kijáró tiszteletet.

Ha személyes ügyben érkeztem volna Albuquerque-be, és főleg ha Richarddal együtt jövök, biztosan hoztam volna ajándékot; egy frissen elejtett állatot vagy valami mágikus ketyerét. Leonora nyakláncától eltekintve nem volt nálam paracsecsebecse, és halvány gőzöm se volt, hogy a talizmán hogyan funkcionálna valaki más nyakában. Amennyire értek hozzá, akár árthat is. Nem, valami mást kell kitalálnom. Leengedtem a karom. Első számú alapszabály: ne szegezz fegyvert olyasvalakire, akit nem akarsz lepuffantani.

– A szavadat akarom, ha megfelelőnek ítéled az ajándékomat, békében távozhatunk.

– Hinnél egy többszörösen visszaeső drogdílernek? – gúnyolódott.

– Annak nem. De a Los Lobos klán Ulfricjának igen.

A szabály az bundáséknál is szabály; ha nyilvánosan hazudik, azzal maga alatt vágja a fát. Ha egy halandó vargamor, legyen akármilyen jó mágus, megkérdőjelezheti a hatalmát, akkor nincs abban a helyzetben, hogy megszegje az ígéretét, legalábbis nem a falkája előtt.

– Én, a Los Lobos klán Ulfricja, a szavamat adom – mondta nagy kegyesen –, ha az ajándékom méltó az alkalomhoz, békében elmehettek.

Remek. És most hogyan tovább?

– Mielőtt megajándékozlak, lássuk, mi van a pult mögött – húztam az időt El akartam rakni a Firestart, de a kezem olyan kontrollálhatatlanul remegett, hogy a pólómat sem bírtam megfogni. A művelethez ugyanis két kézre lett volna szükségem, vagy inkább háromra.

– Ahogy akarod. Monstruo! Üdvözöld a vendégeinket.

A valami kiemelkedett a bárpult mögül. Pergamenfehér bőr, múmiaszerű női arc. Az egyik szeme mazsolává aszalódott. De ezzel nem volt vége: egyik fej a másik után emelkedett a magasba, mint valami perverz gyöngysor. A karokkal, lábakkal, felismerhetetlen testrészekkel összetákolt borzalmat spárgaszerű fekete cérnával

öltötték össze. A lény a plafonig tornyosult; betekeredett, mint egy óriási kígyó. Negyven-egynéhány fejet számoltam meg, aztán feladtam. Ki tudja, mi minden volt még a pult mögött.

A vérfarkasok riadtan hátrahúzódtak.

Bernardo keresztet vetett. Sose gondoltam volna, hogy vallásos. Olaf rücskös anyanyelvén morgott valamit, vagyis ő sem a rá eső térrészt figyelte. Négyünk közül egyedül Edward pásztázta éberén a termet. Ha a vérfarkasok ezt a pillanatot választották volna, hogy ránk vessék magukat, nekünk annyi. Totál leblokkoltam. Csak egyszer láttam ehhez hasonló Frankenstein-tákolmányt. Egy vudu papnő teremtménye volt. Zombikból rakta össze, egyetlen homogén húsgolyóvá gyúrta az élőhullákat. Szintisza mágiával dolgozott, neki nem kellett tű meg cérna. Ezt itt viszont durva, elnagyolt öltésekkel fércelték össze, miután a holttesteket gondosan kiszárították és mumifikálták.

– Ha valaki megszegi a törvényt – magyarázta az Ulfric –, Nicky a mágiájával a hatalmába keríti, és beolvasztja Monstruóba. Csakhogy a farkasaim már jobban félnek tőle, mint éntőlem.

Pisztolyt kellett volna szorítanom Nicky Baco fejéhez, és szétspriccelni a beteg agyát. Vannak dolgok, amiket nem csinál az ember. De most már legalább értettem, miért hagyta életben az Ulfric; túl nagy a hatalma, hogy csak úgy egyszerűen megszabaduljon tőle.

Hirtelen borzalmas gyanúm támadt. Szükségem volt mind a két kezemre, úgyhogy a Browningot ügyetlenül az ingem alá csúsztattam. A bárpult mellé léptem, és az egyik aszott arcba néztem. Bevarrták a száját. Tisztítófüvek illatát éreztem, pergamenszáraz bőr és évtizedes por szagát. A jobb kezemmel megfogtam a használhatatlan balt, és hozzáérintettem a tákolmányhoz. Mindig is a bal kezemmel érzektem a paradimenziót; az embernek általában nem az a keze érzékeny a mágiára, amelyikkel ír, hanem a másik. Hogy a kétkezesek mit csinálnak, lövésem sincs.

Elképesztő mennyiségű erő áramlott a szörnyetegből, de a koszos

cérna láttán annyira eluralkodott rajtam az okádhatnék, hogy nem tudtam koncentrálni. Nyögvenyelősen felhúzódkodtam a bárpultra. Egy férfiarc lebegett be a látóterembe, ennek kivételesen működött a szeme. A szürkészüst farkastekintet kitartóan nézett. Valaki otthon volt. Nicky Baco varázslata eleven féregtakaróként nyüzsgött a bőrömon. Ez a fajta tisztátalan mágia kikanalazza az agyad és lerohasztja a lelked; az ember az ilyesmitől ösztönösen a nyakába kapja a lábát, és meg se áll hét határig. Beküldtem a saját erőmet a förmedvénybe, letapogattam a határait. Futólag éreztem egy lélek hűvös érintését. Mielőtt visszahúzódhattam volna, a lelkek felfénylettek a szemhéjam mögött. Mind éltek, amikor Baco ezt művelte velük. Legbelül még most is élnek.

Szóval ezért szipkázza Nicky az energiát, ahonnan csak tudja. Akármennyit is gyűjt össze, sosem elég. A pusztító mágia olyan, mint a kábítószer: a mágusnak egyre több energia kell, hogy elérje ugyanazt a hatást, és egyre inkább függővé válik.

A lény úgy szívott magába testestül-lelkestül, mint a mocsár. Szinte hallható cuppanással szabadítottam ki magam. A szürke szemű férfi szája megvonaglott. Különös, alig hallható hangot hallottam, mint a száraz falevelek sustorgása.

– Segíts!

Ez volt az a pillanat, amikor kifejezetten örültem, hogy még egy falatot sem reggeliztem.

– Ha elégetem, megszabadul a lelkük? – fordultam Nickyhez.

– Nem.

– És te ki tudod szabadítani őket?

Bólintott.

Ha az első kérdésre igent mondott volna, ott azonnal agyonlövöm. Egyelőre semmit sem tehettem, azon kívül persze, hogy minden józan megfontolás ellenére életben tartom Bacót. Na ja, a sors apró fintora.

Lelógattam a lábam a pultról, zsibbadt kezem az ölembe vettem. Ez kiverte nálam a biztosítékot. Még azok után is, amit a kórházban

láttam. A börtelenek halált ettek, nem emberi lelkeket.

– Megtettem, amire kértél. Hol az ajándék? – vont kérdőre az Ulfric.

– Hol a lupád?

Durván meglapogatta az egyik farkast.

– Ez a lupám.

– Nem tudom megosztani vele az ajándékot, ha állatalakban van.

Ingerülten villant a szeme.

– Ajánlom, hogy tartsd az ígéreted! – mordult rám fenyegetően.

Válaszul könyékig felgyűrtem a kabátujjamat, és lecsatoltam a késtokot a csuklómról. A szörny mögém kúszott, és több tucat szemével érdeklődve figyelt. Felnéztem.

– Megparancsolnád, hogy menjen ki?

– Félsz?

– Egyfolytában azt hallom, ahogy a lelkek segítségért sikoltanak. Zavar.

A vér kifutott az arcából.

– Azt mondd, a lelkek?

– A lelküket is belevarrta az izébe. Nem tudtad?

– Nicky mondta... – felelte halkán.

– De te nem hittél neki.

Az Ulfric úgy nézett a fej-kígyóra, mintha most látná először.

– Ezt senki se hinné el. Épeszű ember biztosan nem.

– Elküldenéd – próbálkoztam újra –, ha szépen megkérlek?

Rövid parancsszavakat vetett oda spanyolul, mire az izé összehajtogatta magát, és kretén szögben álló karjain és lábain kiaraszolt a bár mögötti csapóajtón, mint valami megtiport százlábú. Amikor az utolsó fej is eltűnt, visszafordultam az Ulfrichoz.

– Baco az egyetlen, aki ki tudja szabadítani a lelküket. Ne öld meg, amíg meg nem teszi.

– Eszembe se volt megölni.

– Ha a pillanat hevében meggondolnád magad, jusson eszedbe: ha Bacónak baja esik, a falkatársaid az örökkévalóságig ebben a

mocsokhalomban ragadnak.

Nagyot nyelt. Szerintem az ő reggelije is kikíváncozott.

– Nem ölöm meg – felelte rekedten. – Még nem.

Én is így gondoltam. Előhúztam a kést a tokból, mire általános mozgolódás támadt. Edward fegyverrel a kezében a farkasokat figyelte. Bernardo úgyszintén. Olaf engem nézett. Hogy én hogy utálom ezt a fickót...

– Tiszteletemet fejezem ki a Los Lobos klán Ulfricja és lupája előtt – jelentettem be. – Mivel nem tartozom a *lūkoi*hoz, az ajándékot nem oszthatom meg a lupával a jelenlegi formájában. – Arra gondoltam, hogy hozzáteszem, legközelebb jobban bevásárolok. De hallgattam, és bölcs maradtam.

Athajoltam a pult fölött, és leemeltem egy tiszta whiskyspoharat a polcra, aztán nagy nehezen visszatornáztam magam ülő helyzetbe. A bal karomra fektettem a pengét, a csuklóm fölött. Pár másodpercig nosztalgiával szemléltem a néhány négyzetcentiméternyi szűziesen ép bőrfelületet. A könyököm alatt húzódott egy alakváltó boszorkány cakkos karmolása és a kereszt alakú égési sebhely, amelynek a szimmetriáját elrontották a karomnyomok. De ez a hely még tökéletesen sértetlen volt. Ha mákom van, heg nélkül gyógyul. De hát számít eggyel több vagy kevesebb? Nem számít.

Mély levegőt vettem, és végighúztam a kést a csuklómon. A feszülten figyelő vérfarkasok egy emberként felsóhajtottak, a szőrös torkokból elfojtott vinnyogás szakadt ki. Jusst se figyeltem rájuk. Benne volt a pakliban, hogy ráizgulnak a vére.

A seb nem akart vérezni. Lógnom kellett egy kicsit, hogy a hajszálvékony vörös vonalon végiggördüljön az első csepp. Amikor végre megeredt, egészségtelenül bő erecskében kezdett csordogálni. A vágás mélyebbre sikerült, mint terveztem, persze a célnak így is tökéletesen megfelelt. A krigli fölé tartottam a csuklómat. Egy része végigfolyt az oldalán, de sikerült a nagyját a pohárba varázsolnom. Még csak meg se kellett nyomkodnom. Öröm a köbön.

Az Ulfric egészen közel húzódott hozzám, a vérfarkas, akit a

lupájaként mutatott be, a térdemet szaglászta. A férfi visszakézéből kupán vágta. A hatalmas fekete dög fülét-farkát behúzta, és a földre kushadt. Senki más nem nyomult rám. Ha coki a lupának, a többiek jobban teszik, ha nem is próbálkoznak.

Az Ulfric a lábamhoz dörgölőzött.

– Hadd nyaljam le... – Úgy nézett a sebre, mintha levetkőztem volna előtte. Kiszolgáltatót vággyal, mint aki a legalapvetőbb szükségleteit készül kielégíteni. Felemeltem a karom, a vér kövér cseppekben hullott a pohárba. A pillantása követte a kezem, mint a kutyaé a táposdobozt.

Szövetség köt egy vérfarkashoz és egy vámpírhoz, és mindketten kifejezetten izgató testnedvnek tartják a vért: Épp ezért kerülöm a sebszopogató figurát. Az embert ilyenkor hihetetlenül primitív készletek öntik el, melyek most, hogy a pajzsom romokban hever, pláne nem hiányoznak.

– Elfogadod az ajándékot?

– De még mennyire, hogy el – suttozta rekedten.

A kezébe nyomtam a véres poharat.

– A tiéd.

A bárpult alatt találtam egy relatíve tiszta kendőt. Rányomtam a sebre. Pillanatok alatt átázott. Aztán csak ültem, és fásultan figyeltem, ahogy a férfi ádámcsutkája kéjesen le-fel mozog. Nem izgatott. A tompaság visszatért, a kényelmesen süppedős szédülés elringatott.

Az Ulfric belegyalogolt a tömegbe. A farkasai körülvették, hozzádörgölöztek, simogatták, könnyörögtek, hogy ossza meg velük is. Bedugta az ujját a pohárba, és odatartotta nekik, hogy lenyalhassák róla.

Edward határozott mozdulattal átvette a kendőt, és segített elszorítani a sebet. Egy marék tiszta anyagszalvétát varázsolt elő a pult alól, és hevenyészett szorítókötést készített.

– A legtöbben pénzt fizetnek, ha információt akarnak – jegyezte meg alig hallhatóan.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– A pénz nem igazán izgatja azokat, akikkel én üzletelek.

Az Ulfric hátrafordult a nyújtózó farkasok gyűrűjéből. A szája maszatos volt, szépen nyírt szakállán apró cseppekben ült a vér. – Ha beszélni akarsz Nickyvel, szolgálj ki magad. Nem fog hazudni. Ha megteszi, velem gyúlik meg a baja.

Frankó.

Lecsusszantam a pultról. Ha Edwardnak nem olyan jók a reflexei, elterültem volna, mint a nagyalföld. Ekkora vérveszteségre nem voltam hitelesítve.

Edward kioldotta Baco szájpeckét, aztán magunkra hagyott minket. A farkasok a vezérük körül tolongtak. Nyugodtan beszélhattünk, senki sem figyelt ránk.

– Ideértem tíz előtt. – Feltettem a kezem a pultra. A nyomókötés rohadtul útban volt, de fel akartam polcolni a karom. A vargamor így, közletről még rosszabbul festett. Az egyik szeme teljesen bedagadt, ki sem tudta nyitni. Törött orrából minden levegővételnél vér bugyborékol.

– Vidéken... volt. – nyögte sokadik próbálkozásra – Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar visszajön.

– Vettem észre. Ne csodálkozzon rajta, hogy tényleg magára jár a rúd. Összeesküvést szőni az Ulfric ellen, aki ráadásul lenézi a magunkfajta közönséges halandót... És az a hullatorony... Hogy a pokolba kreálta?

– Létezik ősibb erő a vudunál – suttogeta.

– Miféle erő?

– Azt hittem, a hangról akar velem beszélni. – Keze-lába össze volt kötve, de most már olyan nyugodtan beszélt, mintha a dolgozószobájában ültünk volna egy csésze tea mellett. – Jó tíz éve már, hogy először hallottam. Éreztem, ahogy felébred.

– Felébred?

– Eleinte lomha volt, erőtlen, mintha hosszú álomból ébredt volna. Vagy mintha fogságból szabadult volna ki. Aztán évről évre erősebb lett.

– Miért nem beszélt róla a zsaruknak?

– Akkor még nem dolgoztak a rendőrségnél parák meg boszorkányok. Különbem sem hallgattak volna rám. Priusom volt. – Hangosan felköhögött. Némi vér és egy törött fog hullott a bárpultra. Vajszívem van, de most egy csöppnyi szánalmat sem éreztem. Láttam a kreatúráját, és meglegyintett az összefércelték kínja. A kis gnóm negyedannyit sem szenvedett, mint amennyi kijárt volna neki. A pokol nagyon csúnya hely lesz Mr. Bacónak. Istennek nemcsak igazságérzete van, de feketehumora is. Ebben szilárdan hiszek.

– Különbem is, mit mondhattam volna? Hogy van egy erő odakinn a sivatagban, ami egyre határozottabb alakot ölt? Eleinte fogalmam sem volt, mire képes. Azt sem tudtam, kicsoda.

Felemeltem a fejem. Nickynek ki kellett csavarnia magát, hogy a szemembe nézhessen. – És most már tudja?

– Tudom. Egy isten.

Aha.

– Valamikor évszázadokkal ezelőtt külön kultusza volt – magyarázta. – Most azt akarja, hogy újra istenséggént imádják. Áldozatokra van szüksége, hogy életben maradhasson.

– És ezt mind a hang mondta magának?

– Ez a valami tíz éve suttog a fejemben, Anita. Tíz hosszú éve, érti?

És én mit tudtam meg néhány nap leforgása alatt? Azért öl, hogy táplálkozzon, nem szórakozásból. Igaz, élvezi a mészárlást. Tart azoktól, akik hozzá hasonlóan a halottakkal operálnak, de ha megtehetné, kiinná az erejüket. Bacóét, az enyémet. Ami azt illeti, utóbbi sikerült volna neki, ha Leonora Evans meg nem állítja.

– Miért most kezdett el embereket ölni? Mire várt egy teljes évtizeden át?

– Bárcsak tudnám – sóhajtotta.

– Miért van az, hogy néhány áldozatot megöl, másokat megnyúz? Mit csinál a testrészekkel, amiket elvisz a helyszínről? – Ezeket a részleteket persze nem lett volna szabad elárulnom neki, de

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

mindenáron választ akartam kapni a kérdéseimre.

– Fogalmam sincs.

Nem jött össze. Van ilyen.

Megint köhögött, de legalább már nem szivárgott vér a szájából. Ezek szerint nincs belső vérzése. Hál’ istennek. Nem tudnám meggyőzni az Ulfricot, hogy kórházba vitesse. A végtelenségig nem lehet a józanészre apellálni.

– És hol van most?

– Még sosem jártam ott. De érzem őt. Mozdulatlanul fekszik a sötétben. Lassan, de biztosan feltöltődik energiával. Amikor elég erőt érez magában, felkel. Most még csak a szolgálai szednek áldozatokat, de ha eljön az idő, ő is eljön közénk.

– Vagyis?

– Akkor elszabadul a pokol, Anita.

– Ezt miért nem említette a múltkor?

– Mert a rendőrök a sarkában voltak. Nem bíztam magában. Ha kiad nekik, halott ember vagyok. Láttá, miféle mágiát üzők. Össze sem kellene ülnie az esküdszéknek.

Ebben igaza volt.

– Van ennek az istennek neve?

– A Vörös Asszony Urának hívja magát.

– Különös név.

– Mindent tud, amit az áldozatai. Mire engem is megérintett, már tökéletesen beszélt angolul.

Hmm. – Szóval úgy gondolja, régóta itt van.

– Azt hiszem, mindig is itt volt. – Nicky kimerülten behunyta a szemét. Megpróbáltam a lelkére hatni. Hátha van neki. – Amikor ennek vége, szét kell szednie azt az izét. Szabadon kell eresztenie a lelkeket.

– Ha újra járni tudok, megteszem.

Igaz, ami igaz, csúnya púp dudorodott a nadrágszára alatt. Nyílt törés. Néhanapján az ember nem tudja, kire dobja az első követ.

Magára hagytam az aléltan pihegő Bacót, és megkerestem az

Ulfricot a farkasok tömegében. – Köszönöm a vendéglátást. Még egyszer kérlek, ne öld meg Nickyt, szükségünk lesz rá, hogy elpusztítsuk a szörnyeteget.

— Nem bántom. Egyelőre.

Na igen. Azt mégse várhattam, hogy rávágja: „Persze, vigyázunk rá, mint a szemünk fényére.”

Alig bírtak el a virgácsaim. Edward látta rajtam, hogy segítségre lesz szükségem, elkormányzott az ajtóig. Bernardo készségesen segédkezett. Olaf csak állt, és némán figyelt. Amikor elmentem előtte, megbotlottam. Elkapta a csuklómat. Ahogy rám nézett, valami furcsa villant meg a tekintetében. Elrántottam a kezem, élénkvörös vérmaszatot hagyva a tenyerén.

A szájához emelte, és lenyalta.

Sokféle torzszülöttje létezik a természetnek. A legtöbb bukik a vérre. Néhányan tápláléknak használják, mások örömforrásnak. De a donor így is, úgy is hullazsákban végzi.

Magunk mögött hagytuk Albuquerque-öt. A távoli hegylánc kristálytisza kontúrja kirajzolódott a reggeli verőfényben. Egy napszemüveg jól jött volna. Edward vetett rám egy gyors oldalpillantást, aztán közölte, hogy hazavisz. Kivételesen nem vitatkoztam vele. Olyan fáradt voltam, hogy a rosszullet kerülgetett. Ha létezett volna olyasmi, hogy kényelmes testhelyzet, ájulásszerű álomba zuhantam volna.

– Érdemes volt megpattanni a kórházból?

– Ja. – motyogtam. – Az izét úgy hívják, a Vörös Asszony Ura. Nem tud kimozdulni a rejtkehelyéről, még nem elég erős. Ha megtaláltuk, könnyen elintézhetjük. – Aztán hozzátettem: – Nicky szerint valamikor istenként tisztelték errefelé. Ő most is annak tartja magát.

– Az istenek ideje lejárt – bölcsekedett Bernardo.

– Az önjelölteké biztos – dünnyögtem. – Bár én ehhez nem értek. Bigott keresztény vagyok.

– Halhatatlan lények nincsenek – deklarálta Edward magabiztosan. – Csak olyanok, akiket nehéz elpusztítani.

Most mondjam azt, hogy szerintem vannak? Talán csak a szakmai dilettantizmus beszél belőlem. Annak idején a *naga* áldozat volt, nem rosszfiú, a *lamiát* pedig sikerült a mi oldalunkra állítani anélkül, hogy konfrontálódniuk kellett volna. Bár úgy tudom, mindkét fajta halhatatlan. Persze sosem telepítettem gyalogsági aknát a gatyájukba, nyelettem velük fúziós reaktort, és lőttem őket föld-föld rakétával... A saját érdekünkben reméltem, hogy Edwardnak van igaza.

Lekanyarodtunk az útról. A házhoz vezető ösvény meredekebb volt, mint amire emlékeztem; a terepjárón kívül legfeljebb egy repülőszőnyeg birkózhatott volna meg vele. Egy kopottfehér furgon

viszont a leágazás óta kitartóan követett bennünket.

– Kik ezek? – nézett hátra Olaf.

– Nem tudom.

Az oldalsó visszapillantó tükörből figyeltem a kocsit. Nem akart megelőzni, se leszorítani vagy ilyesmi. Semmi feltűnőt nem tett azon kívül, hogy úgyszintén Edward kérése felé igyekezett. Begördültünk a ház elé.

– Mindenki befelé! – adta ki a parancsot Edward.

Mire kikászálódtam az ülésből, Edward már ki is nyitotta az ajtót. Bernardo bevárt, mintha egy pillanatra megfordult volna a fejében, hogy felajánlja a segítségét. Aztán mégsem tette. Pedig elég rozzantnak éreztem magam. Kivételesen nem álltam volna ellen, ha valaki pátyolgatni akar. Na, mindegy. Éles kattanást hallottunk.

Minden egyszerre történt. Edward előkapta a fegyverét, Olaf úgyszintén, Bernardo megpördült, és az ajtóhoz lapult. Az én kezemben is ott volt a Browning, de már nem maradt időm célozni. Az új tok valahogy nem állt kézre, és a pólómat is a működésképtelen kezemmel kellett felemelnem. Lassú voltam, mint egy nyugállományú vízitető.

Sebhelyes Harold lépett ki a ház mögül. Golyószórót megszágyenítő gépkarabélyt tartott a kezében. Látszott rajta, hogy tudja, mit csinál. Ha le akart volna puffantani, megtehetné volna, mielőtt kibiztosítottuk a stukkert. Mivel még nem halt meg senki, levontam a nagy ívű következtetést, hogy tárgyalni jöttek, nem vérengzeni.

– Ne mozduljatok – ordította –, és akkor senkinek sem esik bántódása!

– Nahát, Harold – mosolygott Edward. – Ki tette le az óvadékot?
– Egyenesen a szeme közé célzott a Berettával. Edward hullákat szokott gyártani, nem sebesülteket.

– Csak Russelt kaszlizták be – felelte a sebhelyes, és megigazította a vállán a géppityut.

Russel kilépett Harold háta mögül.

Azt hittem, aki nyilvános helyen nőket és gyerekeket molesztál, azt legalább pár napig rács mögött tartják. Az orra viszont még mindig ki volt stuccolva, virított rajta a fehér kötés.

A magas, csöndes Newt is felbukkant a ház másik oldalán. Két kézre fogta a revolverét, és keresztlépésekkel sasszézott át a színen. Öt egy nő követte, mint valami olajozott árnyék. Olyan magas volt, hogy simán leverte volna Edward faragott ajtófélfáját, és a vállait látva a legtöbb férfi elájult volna az irigységtől. Nem viselt melltartót, de ez volt ez egyetlen emberi vonása.

Bernardo felzárkózott Olaf mellé, és a szekrényalkatú amazont vette célba. A svéd Newt-ra tapadt. A csaj és Bernardo alig kartávolságra álltak, és egymás pisztolycsövébe bámultak. Olyan volt az egész, mint egy jól megkomponált koreográfia. Csak Russel sétált közöttünk fesztelenül – és fegyvertelenül. Felemeltem a Browningot, és becéloztam, mire megállt. Rá volt írva a képére, hogy nagy tervei vannak velem, és minden a legjobb úton halad.

– Ha lelősz, a haverjaid meghalnak – vigyorgott – A főnök csak téged akar.

– Nem azért jöttünk, hogy gyilkolásszunk – jelentette ki Harold sietve. Ha én néznék szembe Edward stukkerével, ezt én is mielőbb tisztázni akarnám.

Russel újra megindult felém. Egyáltalán nem izgatta, hogy az ujjam megfeszül a ravaszon.

– A főnök beszélni akar veled, ennyi az egész – darálta Harold idegesen. – Nincs mitől tartanod.

De rossz dumaaaa.

Lépésről lépésre hátráltam. Russel meg csak jött felém, mint az úthenger. Ha nem puffantom le, nem áll meg. Márpedig ha valaki lövöldözni kezd, akkor itt emberek halnak meg, nekem pedig vajmi kevés befolyásom lesz rá, ki kerül a szórásba.

A fehér furgon már a ház előtt gyűrte a murvát.

Egyetlen dolgot tehettem: megfordultam, és futottam, ahogy a lábam bírta. A hátam mögül meglepett kiáltás hangzott, de nem

törődtem vele. Lefelé galoppoztam a meredek domboldalon. Ha tényleg én kellek nekik, úgyse lőnek rám. Vagy mégis? Minden fáradtságom egy-kettőre elpárolgott, már az sem érdekelt, felszakadnak-e a varratok,

A lejtő alján kiszáradt vízmosás húzódott, sűrű bozóttal körbevéve. Nagy porfelhő és egy halom kavics kíséretében szánkáztam le az utolsó pár méteren, négykézláb landoltam a száraz levelek között. Talpra kászálódtam, és éreztem, ahogy egy kövér vércsepp végigcsurran a hátamon. Nem volt időm intenzív önsajnálatot tartani, mert a dombtetőn már hallottam Russel sietős lépteit, aztán a kavicsgörgést, ahogy ő is végigcsúszik a lejtőn.

Odébb fák álltak, egy kisebbfajta erdő. Arrafelé vettem az irányt. Russel jól futott, egyre közelebbről hallottam a csörtetését. Valószínűleg nem fog leállni kedélyesen bújócskázni velem. Lélekszakadva loholtam a fák között, de tudtam, hogy nem fogom sokáig bírni az iramot. Az adrenalin hullám kezdett elülni, és a hőség is igencsak szorongatta a torkomat. Ez nem kifejezetten ideális nap egy hosszú üldözéses epizódra. Éreztem, hogy elfogy a kakaóm, még hozzá percekben belül.

Lassítottam, hagytam Russelt felzárkózni. A tervem megvolt, de a hátam is kellett a kivitelezéséhez, egyéb sajgó alkatrészeimről nem is beszélve. Nem veszthetek értékes másodperceket, csak mert valamim nem engedelmeskedik. Megkockáztattam egy gyors hátrapillantást. Már majdnem beért. Amikor karnyújtásnyira csökkent köztünk a távolság, teljes erőből hátrarúgtam. És... igen! Pont telibe trafáltam a tökét. A diadalittas pillanat hevében olyasmire vállalkoztam, amiben edzésen tetű lassú vagyok: visszafordított köríves rúgással mentem neki. A fejére céloztam. Süllyedt. A lendülettől hátratántorodtam, Russel pedig térdre esett. Négykézláb maradt, kábultan rázta a fejét.

Nem sikerült kiütnöm. Kurva élet.

Hangokat hallottam a lejtő tetejéről.

– Erre!

Karvastag faág hevert nem messze a porban. Felkaptam, és teljes

erőből fejbe kólintottam a fickót. Összeesett, és nem mozdult többet. Kisebb bajom is nagyobb volt, mintsem hogy megnézzem a pulzusát. A kiszáradt patakmeder még jó száz méteren át folytatódott, a végét benőtte a bozót. Pár lépésnyire a víz alámosta a part egy részét; olyan volt, akár egy miniatűr barlang. Másodperceim maradtak, hogy eldöntsem, hogyan tovább.

Előhúztam az egyik bőrtokot a zsebemből, és olyan messzire hajítottam a bokrok közé, ahogy csak tudtam. Aztán az üreg felé vonszoltam magam. Már a mélyedés árnyékában négykézlábaztam, amikor az üldözőim leértek a lejtőn.

– Nem látom – kiabálta egy férfihang.

– Psszt! – szisszent rá a nő. Ezek szerint az amazon is utánam jött.
– Erre mentek.

Kavics- és homokzuhatag záporozott a fejemre a földpárkányról. Mi van, ha nem bírja el a súlyt? Összeszorított fogakkal átkozódtam, amiért ilyen ostobán sarokba szorítottam magam. A mélyedés hosszan elnyúlt, és a lecsüngő gyökerek ellenére elég feltűnő volt. Igaz, sosem jutottam volna el a bozótosig. Ilyen állapotban biztosan nem. Ha sikerül elhíttetni velük, hogy arrafelé mentem tovább, akkor megúsztam. Ha viszont felém fordulnak, akkor eláshatom magam. Szó szerint.

A fickó hangja épp a fejem fölül hangzott. Összerándultam. A torkomban éreztem a gyomromat, a tartalmával egyetemben.

– Jézusom, az ott Russel!

Leugrott a vízmósásba, és futólépésben indult a földön fekvő férfi felé.

A nő óvatosabb volt. Lecsúszott a kiszáradt mederbe, jobbra-balra nézett. Olyan közel volt, hogy megérintettem volna a lábszárát. Majd' berosáltam félelmemben, levegőt se mertem venni. Menj már innen a bús halálba, hajtogattam magamban.

– Él – nézett fel a férfi megkönnyebbülten. Aztán felállt, és meglátta a késtokot. – Na, most elkaplak!

A bokrok közé vetette magát.

A nő utána eredt. – Maury, várj! A francba...

Igencsak szednie kellett a lábát, ha nem akarta szem elől téveszteni a társát. Ahogy izmos háta eltűnt a bokrok között, és a férfi szisszenéseit és káromkodását is egyre távolabbról hallottam, kikanalaztam magam a lyukból. Lassan, nyögvenyelősen felaraszoltam a domboldalon. Ha most visszafordulnak, úgy elkapnak, mint a pinty.

De nem fordultak vissza.

Az udvart szegélyező zsályabokrok fedezékébe húzódtam. Olyan halkan és óvatosan mozogtam a metszőöllót sosem látott ágak között, ahogy képességeimből és fizikai kondícióból telt. Valami megmozdult a levelek között, alig karnyújtásnyira tőlem. Hosszú volt és baljósan élénk mintájú. Egy szemvillanással később már el is tűnt a levelek között. Ettől kezdve minden ágroppanás, minden zizzenés hullószerűen és fenyegetően hangzott, a zsályaillat pedig olyan koncentrációt ért el, hogy az már önmagában is súrolta a rémálom határát. Vártam a végzetes, halk surranást, ami jelzi, hogy vége a mázliszeriának. Minden ágat, ami a lábamat súrolta, hidegnek és pikkelyesnek éreztem. Csak azért nem visítottam fel másodpercenként, mert akkor tutira végigsorozzák a bokrokat, mielőtt megkérdeznék, barát vagyok-e vagy ellenség.

Izzadtam, mint a ló, de nem csak a verejték csípte a hátamat; csurdogált rólam valami sűrűbb folyadék is. Vér. Viszont már láttam a házat a ritkuló alsó ágak között. Halleluja!

A felállás alapvetően nem változott. Az amazon és a Maury nevű fickó helyét három újonnan jött fegyveres foglalta el, kizárásos alapon a fehér furgon utasai. Letérdeltették Edwardékat. Olaf kopasz tarkójára kulcsolta az ujjait, Bernardo működőképes kezét a feje búbjára tette, a gipszét pedig a lehetőségekhez mérten a magasba emelte. Hármójuk közül Edward térdelt a legközelebb hozzám. Newt hosszú percekig fel-alá járkált, aztán éppen előttem cövekelt le; ha kinyújtózom, a lábába tudom döfni a késem. Lélekmelengető gondolat. Harold mobilon tárgyalt valakivel, idegesen gesztikulált. A

gépkarabély a vállán lógott.

Szabad kezével letakarta a telefont. – Az a parancs, hogy kutassátok át a házat. Nem mehetünk vissza a kabala nélkül!

– Kabala? – dűnnyögte az egyik újonnan jött tag. – Az hogy az istenbe néz ki?

– Valami mágikus holmit keressetek, régiséget vagy mit tudom én mit, amit a nő a szörny ellen használ.

– Mágikus holmi? Régiség? – értetlenkedett az agyilag sötét.

– A lábad járjon, ne a szád! – ugatta le Harold.

A fickó morgott egy sort, aztán intett, és a két másikkal együtt eltűnt a házban.

Harold újra rácuppant a mobiljára. Egyedül Newt örködött a negyvenötösével, és még csak nem is szorította senki fejéhez. Itt a soha vissza nem térő alkalom.

Az lett volna az optimális megoldás, ha fel tudok térdelni, és valami életfontosságút nyiszálok el, de a bokor sűrű volt; csak egy tök süket nem hallotta volna meg, ha zizegni kezdek. A lövöldözés végképp nem jöhetett szóba. Jobb híján előhúztam a pengét az egyetlen megmaradt tokból, és marokra fogtam. Hát legyen. Lekönyököltem, és a kést teljes erőből Newt lábába döftem. A penge átszaladt az ujjcsontok között, és beleállt a homokba a talpa alatt. A fickó felvonított. Meg akart fordulni, de már ott guggoltam mögötte, és a másik kést a nadrágjába döftem. A lába között elfordítottam, de nem sikerült megsebeznem. Annyit viszont elértem, hogy abbahagyta az üvöltést, és nagyon-nagyon mozdulatlanra dermedt. Nem kellett figyelmeztetnem, hogy ne zsinyegjen, ha nem akar végső búcsút venni a farkától. Nem akart végső búcsút venni a farkától.

Harold felénk indult. – Mi a baj, Newt?

Newt nagyot nyelt. – S.. semmi. Csak láttam egy kígyót.

Harold az agyát kaparta.

– Húgyagyú barom. – Azzal elfordult, és tovább telefonált.

– Add a stukkered – sziszegtem. – Feltűnés nélkül, ha kérhetlek.

A kezembe ejtette a negyvenötöst.

– Most mit csináljak? – suttogtam hangtalanul Edwardnak.

– Hívd ide Haroldot.

– Hallottad, Newt – böktem meg a fickót.

Eszébe sem jutott vitatkozni. – Hé, Harold, nem tudnál idejönni egy pillanatra?

Harold fájdalmasan sóhajtott, aztán gyors mozdulattal bekattintotta a mobilját. – Mi az isten van már megint?

Megállt Edward mellett. Aztán leesett neki, hogy a társánál nincs pisztoly – Hogy az ég rogyna...

Bernardo kihúzta az egyik arany evőpálcikát a hajából, és Harold karjába döfte, Edward pedig gyomorszájon vágta. A fickó összegörnyedt. Pislogni se volt ideje, már le is fegyverezték. A távolban szirénák bögtek fel.

– Te hívtad a zsarukat, Harold? – nézett fel Edward.

– Minek nézel? – krákogott a férfi. Óvatosan kihúztam a kést Newt lába közül, és a hátába nyomtam a saját negyvenötösét. Felegyenesedtem. Kezdem reménykedni, hogy nem kell használnom a szerszámaimat. A szirénák egyre közelebről szóltak.

Az ajtóban felbukkant a három tag, harcra készen. Konstatálták, hogy fordult a kocka; Harold a földön, Edward rájuk céloz. A szemük a közeledő járőrautóra villant, aztán Edwardra. Eldobták a fegyvert, és felszólítás nélkül tarkójukra kulcsolták a kezüket. Komoly gyakorlatuk lehet az ilyesmiben.

A civil kocsí és a nyomában érkező kék-fekete stráfós járőrautó csikorogva fékezett a furgon mellett. Négy zsaru pattant ki belőlük: Marks hadnagy Ramirez nyomozó és két egyenruhás. Utóbbi kettő előkapta a pisztolyát, de hirtelenjében nem tudták eldönteni, kit vegyenek célba.

– Ramirez nyomozó – köszöntem megkönnyebbült mosollyal. – Hál’ istennek!

– Mi folyik itt? – csattant fel Marks, mielőtt Hernando szóhoz juthatott volna.

Edward Ted-modorban tálalta nekik a történeteket: Harold és kis

csapata korlátozott minket alkotmányos szabadságjogunk gyakorlásában. Naná, hogy Mr. Forrester beperli őket. Bármelyik önérzetes honpolgár ezt tenné a helyében. Marks nagyon érdekesnek találta a történetet, különösen azt, hogy Riker tud a szörnyletegről. Edward épp erre játszott.

Alig jutott minden rosszfiú csuklójára bilincs.

– Van itt még három valahol – jegyezte meg Edward segítőkészen. – Arra keressék őket, felfelé a vízmosásban.

Erősítést hívtak, hogy átkutassák a környéket. Lezútytam a lépcsőre, onnan figyeltem a sürgés-forgást. Mindkét kezemre szükségem volt, hogy függőlegesben tartsam magam. Most, hogy a vészhelyzet elmúlt, rám tört a rosszullet. Szédültem, és a hangok is mintha valami nagy üvegbura alól érkeztek volna.

Marks kis híján orra bukott bennem. Kapott a remek alkalmon, és leüvöltötte a fejem. – Magával még beszédem lesz, Blake! Lelépett a kórházból, pedig jól tudta, hogy részletes tanúvallomást kell tennie. Tudni akarom, mi történt, méghozzá percreről percre! Mikor tüsszentett, melyik lábát tette a bal után, és hányszor túrta az orrát. Értette?

Vajon azért jött utánam szirénázó rendőrkocsival, mert nem kapott hat példányban stencilezett beszámolót a zombis közjátékról? Nem volt időm megkérdezni, mert az egyik egyenruhás odakiabált neki: – Hadnagy, ezt nézze!

– Még ma akarom azt a rohadt jelentést! – dördült rám, azzal sarkon fordult, és faképnél hagyott.

Ramirez leguggolt mellém.

– Jól van?

– Ezt ilyen formában nem mondanám.

– Meg akartam látogatni a kórházban, de már nem találtam ott. – Leült mellém a lépcsőre. – Akkor éjjel lekapcsolták az összes liftet a tűzriadó miatt. Nagyot kellett kerülnöm a másik lépcsőházig, ezért nem voltam ott időben. Sajnálom.

Bántotta a dolog. Máskülönben nem ezzel kezdte volna.

Megeresztettem egy halovány mosolyt, de egyre erősebben rázott a hideg. Lázás lennék? Az udvar hullámozott a hőségben, mintha fodrozódó üvegen át nézném. Ramirez átfogta a vállamat, aztán ijedten elkapta a kezét. Vastag ragacs vöröslött a karján. Mögém térdelt, és megemelte az ingem. Úgy átította a vér, hogy teljes felületen rátapadt a hátamra.

– Jézusmária, szent József, mit művelt magával?

– Nem is érzem – akartam poénkodni. Ernyedten belecsúsztam az ölébe. Valaki a nevemen szólított, de nem tudtam válaszolni.

Elájultam.

A kórházban tértem magamhoz. Dr. Cunningham szorgoskodott körülöttem. Ez aztán az örömteli viszontlátás.

– Sok vért vesztett, és a varratokat is ki kellett cserélnünk. Mit gondolsz, ezúttal vesztetg tud maradni, amíg nyugodt lelkiismerettel hazaengedem?

Igenis, doktor úr, csaptam össze a bokám gondolatban.

– Jókora adag fájdalomcsillapítót kapott. Most alszik egyet, addig sem jut eszébe a sok halaszthatatlan feladat, amit senki se tud maga helyett elintézni. Reggel majd beszélünk.

Behunytam a szemem. Kinyitottam. Becsuktam.

Kicsit mákos volt a kép, de Edwardot láttam. Odalépett, a fülembe suttogott: – Laposkúszásban keresztülmászik a bozótoson, aztán lenyesi egy fegyveres bandita tökeit... Micsoda kemény csaj.

Nem is nyestem le a fegyveres bandita tökeit.

– Meg kellett mentenem a segged – motyogtam. Vagy csak akartam? Fölém hajolt, és homlokon csókolt. Ezt valószínűleg már tényleg csak álmodtam.

49.

Két nap múlva csökkentették a gyógyszer-fejadagomat. Így már nemcsak aludtam, de álmodtam is.

Embermagas bokrokból álló barokk labirintusban bolyongtam. Nehéz, hófehér selyemruhám a gondosan nyírt gypet söpörte, abroncsos alsószoknyám minden lépésnél kilengett. A pruszlik alatt szorosra húzott fűző simult a derekamra. Megtorpantam. Ilyen mazochista göncöt sose vennék fel szabad akaratomból, még a legagyamentebb pillanatomban sem. Felnéztem a bosszantóan porcelánkéék égre, és elkiáltottam magam: – Jean-Claude!

Egy hangot hallottam. Dallamos, csábító, szinte kézzelfogható férfihangot. – Hol vagy, *ma petitée* Hol vagy?

– Megígérted, hogy békén hagysz, Jean-Claude.

– Élet és halál közt lebegtél. A jelek megnyíltak, feneketlen sötétség áradt belőlük. Aggódtunk érted.

Aggódtak. De jó nekem.

– Mégsem Richard rontott ajtóstul az agyamba.

– Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek. Ha kerestél volna, nem kényszerültem volna erre a lépésre.

A hangot követve megfordultam, és egy tükröt láttam a mohazöld sövénybe ágyazva. Teljes alakos tükör volt, súlyos, aranyozott keretben. Hamisítatlan XIV. Lajos korabeli darab. Ahogy megláttam magam benne, leesett az állam, és nem csak a Csipkerózsika-ruha miatt. A hajam komplikált frizuracsodába tornyozva díszelgett a fejem tetején, itt-ott csigába csavart tincsek omlottak alá belőle. Szépségflastrom virított az ajkam fölött. Mielőtt eldönthettem volna, inkább idétlenül nézek-e ki vagy csak merőben szokatlanul, a tükörképem megremegett, megnyúlt, és Jean-Claude-dá olvadt.

A bő ujjú hófehér zekét mintha ráöntötték volna, aranybrokát

csillang az ingujján, a nadrágja szárán. Szalagokkal átkötött, térdig érő szattyánbőr csizma simult a lábára. Önimádóknak való gigerliöltözék volt, de ő magától értetődő természetességgel viselte. A haja hosszú, szénfekete fürtökben hullott a vállára.

Bizsergetően gyönyörű volt.

– Na nem – hörrentem magamra, és kezdtem miszlikbe tépni az álmot.

– Várj, *ma petite!* Azért állítottam közénk a tükröt, hogy tudd, nem foglak megérinteni. Beszelnünk kell.

Ő meg én, és az ártatlan beszélgetés? Édes Jézus.

– Albuquerque Úrnője sodorta veszélybe az életed. Igazam van?

– Nincs igazad. Itzpapalotl egy ujjal sem nyúlt hozzám.

Megrándult az arca. – Kérlek, ebben az álomban ne használd a nevét.

Ne használjam a nevét? És kér? Ez egyre furább.

– Fogadott téged? – kérdezte.

– Igen.

Levette fehér tollas kalapját, és a lába szárához ütögette. A mozdulat régről visszatérő, berögzött szokásnak hatott. Eddig csak egyszer láttam ehhez hasonló szerkóban, és akkor éppen az életünkért küzdöttünk, úgyszólván nem volt időm megfigyelni az apró részleteket.

– Albuquerque tabu a számunkra. A Tanács a várost és környékét tiltott területnek nyilvánította.

– És miért tett ilyet a Tanács?

– Mert az elmúlt félszáz évben minden vámpír eltűnt, aki be merte tenni oda a lábát. Úgy gyanítjuk, a kíséretükkel együtt meghaltak.

Ránéztem. – Viccelsz, ugye?

– Nem, *ma petite.* A legkevésbé sem.

– Egyáltalán nem volt ellenséges velem, Jean-Claude, hidd el!

– Elkísértek a rendőr barátaid?

– Nem.

Elgondolkodóan forgatta a kalapot, közben engem figyelt az

üvegfalon át. – Akkor úgy hiszem, a Város Úrnője akar tőled valamit.

– Mit akarhat?

– Azt nem tudom.

Hallgattunk.

– Azt mondod, ez a nő minden átutazó vámpírt megölt?

– *Oui.*

– És a Tanács nem küldte a halálosztagot, hogy móresre tanítsa?

– A Tanács féli őt.

Miután három tanácstaghoz személyesen is volt szerencsém, ezt az infót nehezen tudtam beilleszteni a világképembe. – Miért? Erős, az igaz, de annyira nem, hogy így beparázzanak tőle.

Maga elé meredt, aztán felpillantott. Komoly aggodalom ült a tekintetében. – Csak azt tudom, hogy inkább elkerülik, mint hogy szembeszálljanak vele.

Ez baromi ijesztően hangzott. – Erről tudnom kellett volna, mielőtt idejöttem.

– Elmenekültél előlünk, *ma petite*, és én nem akartalak háborgatni önként vállalt magányodban. Az utóbbi hónapok alatt egyetlenegyszer sem kerestem a kapcsolatot veled. De a románcunk, vagy inkább annak a hiánya nem változtat a tényeken. Akár tetszik, akár nem, a halandó szolgám vagy. Nem léphetsz másik vámpírúr területére a megfelelő diplomáciai előkészületek nélkül. Főleg, ha a mester nem engedelmeskedik a Tanács törvényeinek. – A homlokát ráncolta. – Albuquerque Úrnője talán azért nem ártott neked, mert tart az emberek igazságszolgáltatásától. A hatóságaitok néha meglepő hatékonysággal dolgoznak.

Kétkedve ingattam a fejem, a pisai ferde hajtorony súlya zavaróan húzta a fejbőrömet. Behunytam a szemem, és amikor kinyitottam, a loboncom a maga őseredeti, torzonborz formájában lógott a vállamra.

– Boldoggá tesz, hogy nem nyúltál a ruhához. Nem is tudom, mióta szerettelek volna így látni.

– Ne feszítsd túl a húrt, Jean-Claude.

– Szép hölgy, bocsánatodért esedezem. – A szeme gunyorosan csillogott. Mélyen meghajolt, a fehér toll úszott a levegőben, ahogy széles mozdulattal ellebbentette maga előtt a kalapot.

Lapozzunk.

– Vonzza az erő. Az első pillanattól tudta, hogy egy triumvirátus tagja vagyok. Letapogatott minket. Szóval, ha engem kérdezel... igen, szerintem ez az, ami kell neki. Tudni akarja, hogy működik a szövetség. – Elgondolkodtam. – Elméletben ő is össze tudna ütni magának egyet. Van egy halandó szolgája, és a helyi jaguáremberek engedelmeskednek a hívásának.

– Ha a halandó szolgája a közelmúltban kapta a jeleket, akkor talán.

– Nem, az baromi régen történt. Több száz éve.

– Akkor semmi esélye. A szolga jeleit elsáncolta az idő. A csatornák már nem alkalmasak rá, hogy egy harmadik előtt is megnyíljanak.

– Szóval kedves barátnénk olyasmi után ácsingózik, ami sosem lehet az övé?

Jean-Claude homlokán újra kirajzolódott az aggodalmas ránc. – Jobb volna, *ma petite*, ha ezt nem hoznád a tudomására.

– Gondolod, hogy megölne?

– Eddig mindenkit elpusztított, aki keresztezte az útját. Nem látom be, most mi okból cselekedne másképp.

Közvetlenül a tükör előtt álltam. Mikor tettem meg az utolsó lépést? Láttam az apró, mives aranygombokat a mellényén, a mellkasa emelkedését és süllyedését, ahogy beszélt. Hosszú hónapok óta nem voltam hozzá ilyen közel. Mindketten tudtuk, hogy ez nem közönséges álom. Azért helyezte közénk a tükörparavánt, mert valamikor kapuként használtuk ezeket az álmokat. A minden érzéket végigzongorázó víziókban úgy vetette rám magát, mint egy démoni szerető. Néha előjátékként szolgált a fizikai valónkban elkövetett ágytornához, máskor önmagában való élvezet volt. Az üveg lassan,

fokozatosan elvékonyodott, mint egy tábla olvasztott cukor. A kezem az övéhez ért, a vékony fal a semmibe tűnt. Az ujjait az enyémre csúsztatta, a tenyerünk összesimult. Már ettől az ártatlannak tűnő érintéstől is gyorsabban szedtem a levegőt.

Kilépett a tükörből. A tenyerén keresztül éreztem, hogy dobog a szíve, hogy az élet zúg és morajlik a testében, mintha egész valója abban a néhány négyzetcentinyi melegségben összpontosulna. Odahajolt hozzám, egészen közel, de mielőtt rávehettem volna magam, hogy hátat fordítsak neki, és faképnél hagyjam, az álom szilánkjaira tört.

A kórházi szobában ébredtem. Egy nővér matatott mellettem, éppen a vérnyomásomat mérte. Hirtelenjében nem tudtam, örömben vagy elkeseredésemben tépjem-e a hajam.

A jelek alig egy hete nyíltak meg, és Jean-Claude máris zargat. Oké, oké, csak figyelmeztetni akart, de... Marianne sokszor a fejemhez vágta, hogy nem nézhetem a végtelenségig levegőnek a szövetséget. Azt hittem, a mágia miatt mondja, ami összeköt bennünket, de talán valami másra gondolt. Jean-Claude halandó szolgálja vagyok, és ez alaposan megbonyolítja az életet. Ha egy másik vámpírúr területére lépek, az olyan, mint egy vámvizsgálat. Néha bonyolult diplomáciai manővereket kell végrehajtani, máskor meg röviden és tömören arról van szó, hogy ellenséges vámpírúr területére lépni halálos véték. Szó szerint. Azt hittem, biztonságban vagyok, amíg rendőrségi szakértőként dolgozom. Azt hittem, az csak munka, és mint ilyen, semmi köze Jean-Claude-hoz vagy a vámpíretikához. Tévedni emberi dolog.

Szóval jó lesz vigyáznom Itzpapalotl-lal. Kivételesen hittem Jean-Claude-nak, annál is inkább, mert éreztem a félelmét. A jelek egyik mellékhatása, hogy tudok a legrejtettebb érzelmeiről. Ez néha állatira zavar. Máskor viszont kifejezetten jól jön.

Miközben a nővér a nyelvem alá dugta az egyszer használatos hőmérőt, azon borongtam, micsoda gáz, hogy még mindig ennyire vonzódok ehhez a hímördöghöz. Amikor lezártam a jeleket, nem

juthatott be az álmaimba; a mentális úttorlaszokon szigorúan ellenőriztem a be- és kimenő adatforgalmat. Se Jean-Claude, se Richard. Most sokkal több erőfeszitésembe fog kerülni kirekeszteni őket. Kijöttem a gyakorlatból.

A hőmérő sípolt. A nővér leolvasta az övére csatolt kis monitort, semmitmondó mosolyt villantott felém, és felvéste az eredményt a lázlapra. – Úgy hallom, ma hazaengedik.

Felnéztem rá. – Tényleg? Hát ez nagyszerű!

– Dr. Cunningham nemsokára bejön magához. – Kaptam egy újabb, dekára kimért mosolyt. – Itt akar lenni, amikor megkapja a zárójelentését.

– Nem csoda. A legmacerásabb betege vagyok.

A nővér mosolya fakult egy árnyalatnyit. Azt hiszem, az osztályon már a takarítók is pontosan tudják, mit gondol rólam Dr. Cunningham.

– Telefonálhatnék? – bájb vigyorogtam. – Fel szeretném hívni egy barátomat, hogy hazavigyen.

A doki bácsi ugyanis leszereltette a készüléket a szobámból. Biztos, ami biztos.

– Inkább adja meg a barátja számát. Majd én átadom az üzenetét.

Savanyú arccal lediktáltam neki Edward számát. Felírta egy cetlire, mosolygott, és távozott.

Kopogtak. Dr. Cunninghamre számítottam, de Ramirez nyomozó dugta be a fejét az ajtón. Drapp vászoningén szokás szerint félárbocra volt eresztve a nyakkendő, de kivételesen zakót is viselt. Azon tűnődtem, vajon fel van-e gyűrve az ingujja a kabát alatt. Alig tudott bevergődni az ajtón a csokornyí heliúmos lufival, amiken különböző rajzfilmfigurák vigyorogtak olyan feliratokkal, mint „*Gyógyulj meg?*” és „*Szóra sem érdekes...*”. A legjobb a „*Mily nyomor van ily gyomorban*” volt.

– Megkaptam a virágokat, köszönöm – mosolyogtam, és az asztalon díszelgő apró virágkötészeti műre mekre mutattam. Jó választás volt, imádom a százszorszépeket.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

- Sajnálom, hogy nem jöhettem előbb.
- Nincs miért exkuzálnia magát, nyomozó. Talán büntudata van?
- gonoszkodtam.
- Állandóan emlékeztetnem kell, hogy szólítson Hernandónak.
- Én meg állandóan megfeledkezem róla.
- Dehogyan feledkezik meg róla. Távolságot akar tartani.
- Úgy van. Úgyhogy váltsunk témát. – Meséljen, mi történt, mialatt itt lógattam a... – Jókislány nem beszél csúnyán. – Dr. Cunningham mindent megtett, hogy még véletlenül se jussanak el hozzám a hírek.
- A lufit a virágok mellé tette. A madzagok végén apró ellensúlyok lógtak. Praktikus. – Amikor legutóbb benéztem, az orvos megígértette velem, hogy nem beszélek az ügyről.
- Nem is tudtam, hogy itt járt.
- Többször is.
- Frankó. Vajon hány fős hadsereg díszfelvonult az ágyam előtt, amíg ki voltam ütte? – Ma hazaengednek, úgyhogy nyugodtan beszélhet róla.
- Kétkedően nézett rám. – Láttam a hátát. Még ha ki is engedik, egyhamar nem jöhet vissza dolgozni. Terepmunkára semmiképp.
- Hát akkor milyen szerepet szánnak nekem? Talán képeket fogok nézni felpolcolt lábbal egy karosszékekben, és hallgatom a beszámolókat, milyen nyomokat találtak három nappal azelőtt?
- Valahogy úgy.
- Azt már nem! Ha nem venné észre, én az a típus vagyok, akinek rakéta van a seggében.
- Elmosolyodott. Semmi sem volt benne Jean-Claude túlfűtött erotikus kisugárzásából, de a jókedve megmelengette a lelkemet. Akkor is... Még mindig élénken élt bennem az álmom. Amikor Jean-Claude velem van, a világ leszűkül kettőnkre. Akármilyen elkeseredetten keresek, nehéz lesz olyan férfit találnom, aki ringbe tud szállni velem.
- Mire gondol? – kérdezte Ramirez.
- Nem érdekes.

– Pedig egészen elszomorodott. – Szelíd tekintetéből őszinte érdeklődést olvastam ki. Mint mindig, most is pontosan ráéreztem, mire van szükségem. Néhány napnyi ismeretség után jobban tudja, hogyan bánjon velem, mint Jean-Claude annyi év után. A kompromisszumokat nem ismerő szókimondás és a gyermeki bizalom mindig levesz a lábamról. Jean-Claude sosem játszik nyílt kártyákkal, és még hírből sem ismeri az őszinteséget. Mindig legalább egy tucat önző oka van arra, amit tesz. Ő meg az egyenesség... na nem.

– Azon tűnődöm, mennyire más volna az életem, ha olyasvalakivel találkoztam volna először, mint maga.

A lepedő szélét sodorgatta. – A nagyanyám mindig azt mondta, ha egy nő nem tud választani két férfi közül, akkor még nem találkozott az igazival.

Pff.

– Ezt most találta ki.

Megrázta a fejét. – Két komoly udvarlója is akadt, mindketten el akarták jegyezni. Aztán találkozott a nagyapámmal, és hirtelen megértette, miért nem tudott addig dülőre jutni.

Micsoda családi legendárium...

– Mondja, hogy csak az időmet vesztegetem, Anita, és nem zaklatom tovább.

Nyílt vonásait néztem, a csillogó derűt a szemében.

– Azt hiszem, csak az idejét vesztegeti. Sajnálom.

– Azt hiszi? – ismételte felvont szemöldökkel.

Egészen kicsire összehúztam magam. – Fejezzük be, Hernando. Foglalt vagyok. Így jó?

– Nem én vagyok, akire vár, értem. Ha én volnék, tudná.

– Azt akarja beadni nekem, hogy hisz a nagy ő maszlagban?

Vállat vont. – Mit mondhatnék? Azon nőttem fel, hogy a szerelmet nem lehet sürgetni. A nagyszüleim, a szüleim, még a dédszüleim is így mondták. Találkoztak az igazival, azután senki más nem létezett a számukra.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Gyógyíthatatlan romantikusok – ciccegetem.

Vidáman bólogatott. – A dédapám a halála napjáig olyan gyengédséggel beszélt a dédanyámról, mintha friss házások lettek volna.

– Jó maguknak. Én nem hiszek a holtomiglan-holtodiglanban, Hernando. Nem hiszem, hogy egyetlen lapra kellene feltennem a boldogságot.

– Mert nem akarja hinni.

Rosszállóan csóváltam a fejem. – Ez kedvesből kezd átmenni bosszantóba, Hernando.

– Legalább elértem, hogy a keresztnevemen szólít.

– Talán, mert már nem érzem veszélyesnek magát.

– Veszélyesnek? – nyílt el a szeme. – Mert kedvelem? Mert randira hívtam?

Most én vontam vállat. – Jegeljük a témát, Hernando, mert sehová sem vezet. Tudja, mást se csináltam, mint kétségbeesetten kerestem valaki mást, akárkit. Belátom, hogy fölöslegesen izzadtam. Először szét kell vágnom a gordiuszi csomót, amit magam köré rittyentettem. Aztán... meglátom.

– A vak bányász is ezt mondta, nem?

Ramirez elszomorodott. – A szerelemnek az a dolga, hogy boldoggá tegye az embert.

– Ha tényleg azt hiszi, a szerelem boldoggá tesz, még sosem élte át a kompromisszum-fázist.

– Túl fiatal hozzá, hogy ilyen cinikus legyen.

– Ez nem cinizmus. Ez a kökemény valóság. Különben is – váltottam hangnemet –, nem szabályzatellenes, hogy egy nyomozótiszt ilyen végletesen naív nézeteket valljon?

– Úgy gondolja, naiv vagyok?

Végzőra nyílt az ajtó, és Dr. Cunningham lépett be. Megmentett attól, hogy kimondjam, Hernando igenis naiv. Ezt ő is nagyon jól tudja. Talán épp ez a vonzó benne. Remélem, egyszer megtalálja az igazit. Szerencsés lány lesz.

Ramirez rákérdezett, valóban elengednek-e. Basszuskulcs.

– Hát itt senki sem hisz nekem?

Nem szóltak egy szót sem.

– Megnézem a hátát, aztán mehet.

– Van, aki hazavigye? – kérdezte Hernando.

– Megkértem a nővért, hogy hívja fel Tedet. Nem tudom, elérte-e.

– Odakinn megvárom. Ha gondolja, szívesen elviszem. –

Biccentett, és kettesben hagyott az orvossal.

Dr. Cunningham hosszú percekig nyomkodott és lapogatott.

– A javulása figyelemre méltó, Miss Blake. Kezeltem már likantrópokat. Maga csaknem ugyanolyan tempóban gyógyul.

Sápadtrózsaszín heg húzódott azon a helyen, ahol a zombi a kezembe harapott; semmitmondó hétköznapi sebhely. Csakhogy ez az állapot hetekkel azelőtt állt be, ahogy egy normál emberi halandónál szokás. Azon tűnődtem, megmarad-e, vagy nyom nélkül eltűnik. Amilyen pechem van, megmarad.

Eggyel növeltem a szépséghibáim számát.

– A vérmintájából a genetikai laborba is küldtem.

– A genetikai vizsgálat hetekig is eltarthat.

– Van egy jó barátom az osztályon.

Csípőre tettem a kezem. Ez fekve nem is olyan könnyű, de megoldottam. – Szóval nem hiszi, hogy halandó vagyok?

– Negyvennyolc óra után ki kellett szednünk a varratokat, mert a bőr kezdett ránőni. Úgyhogy a kérdésére válaszolva: nem, nem hiszem el.

– Hosszú történet az enyém, Dr. Cunningham, és higgye el, ha orvosilag tanulságos volna, biz’ isten elmondanám. De nem az. A gyógyulást bónusznak tudhatja be valami sokkal kellemetlenebb szarságért, amivel együtt kell élnem.

– Nem tudom, mi lehet az a borzasztó dolog, de ez a hihetetlen immunrendszer mindent megér.

– Szerintem nem.

– Maga tudja.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Ne értsen félre, örülök, hogy élek. És persze annak is, hogy nem kellettnek hónapok a gyógyuláshoz. Mit vár, mit mondjak még?

A sztetoszkópját a nyakába kanyarította, és összeráncolta a homlokát. – Semmit. – A virágokra és a lufira pillantott. – Mennyi időt is töltött itt összesen, öt napot? – Meglökte az egyik lufit, mire az vidáman billegni kezdett a madzag végén, mint egy vízfejű hínárlény. – Érezze jól magát Albuquerque-ben! Lehetőség szerint vigyázzon magára.

Elment, és beküldte Ramirezt.

– Az orvos közölte, hogy most már azt mondok el magának, amit akarok. Szó mi szó, elég harapós kedvében volt.

– Azt én is észrevettem. Szóval?

Elkomolyodott. – Nem fog tetszeni a mondókám.

– Mi történt?

– A lény megint gyilkolt. De nem csak magát nem engedik a helyszínre. Engem sem.

50.

- Tessék?
- Marks a főnök. Úgy irányítja a csapatát, ahogy jónak látja.
- Hagyjuk a politikainagygyűlés-retorikát, és bökje ki, mit követett el az a faszfej már megint.

A faszfej tetszett neki.

– Azt mondta, akkor végzem a leghasznosabb munkát, ha szépen visszamegyek az őrsre, és végignyálazom a tárgyi bizonyítékokat. Azt a rendkívül érdekes és fontos feladatot bízta rám, hogy hasonlítsam össze az áldozatok otthonában talált műtárgyakat a gyilkosságok előtt készült fotókkal és videofelvételekkel.

– Milyen fotók meg videók készültek a gyilkosságok előtt? – értetlenkedtem.

– A műtárgybiztosítás egyik alapfeltétele a fényképes dokumentálás – magyarázta. – A legtöbb áldozatnak értékes műgyűjteménye volt.

– Mit találtak a legutóbbi helyszínen, ahol én is ott voltam?

– A farmra gondol? Csupa olyasmit, mint a többi házban. Tudja, errefelé a legtöbb gyűjtő helyi régiségeket vásárol, vagy a délnyugati régióból származó tárgyakat. Semmi különlegeset. Kivéve ezt, itt. – Benyúlt a zakója alá, és előhúzott egy nagyalakú borítékot.

Tudtam én, hogy nem a Függetlenség Napjára való tekintettel vett öltönyt.

Kinyitotta a kapsot, és a boríték tartalmát az ölembe szórta. Fényképek voltak benne, szemmel láthatólag egy profi fotós munkái. Tenyéryni maja vagy azték türkizszobrot ábrázoltak, én ugyan fel nem ismerem a különbséget, ha agyoncsapnak, akkor se. Aztán a kezembe nyomott egy sorozat polaroidot a boszorkánymester dolgozószobájáról, a legkülönbélebb szögekből fényképezve.

– Maga csinálta ezeket?

Bólintott.

Végignézttem a szobrot ábrázoló képeket. Semleges háttér, tiszta beállítás, jó fények. Ide a rozsdás bökött, hogy műteremben készültek.

– Ezek a biztosító fotói?

Ismét bólintott.

– Kié volt a szobor?

– Azé a családé, ahol... azt hiszem, maga ott járt először.

A hálószoa a lebegő lélekkel. Bromwellék.

Elém tett egy másik képet. – Szinte hajszálla ugyanolyan szobrocsonka, mint az előbbi. Ezt Carsonéknál találtuk. Ők nem biztosították, pedig nekik is jelentős gyűjteményük volt.

– A többi műtárgyra kötöttek biztosítást?

– Csak az értékesebbjére.

– Nem konyítok az indián képzőművészethez, de első ránézésre látszik, hogy ez a műtűr kisebbfajta vagyont ér. Miért nem biztosították?

– Talán mert nem tiszta az eredete.

– Úgy érte, lopott?

– Két szobrot le tudunk nyomozni a rendelkezésre álló információk alapján. A tulajdonosok mindkét esetben hamis adatokat adtak meg arról, hogy a műtárgy mikor és hogyan került a birtokukba.

– Mi a rákollóért adtak volna meg hamis adatokat?

– Egy ilyen lelet nem kerül elő a földből csak úgy. Minden régiségnek története van, amit dokumentálni szokás, főleg ha az ember biztosítani akarja. Némi nyomozás után kiderült, hogy a régészek, akik az eredetiséget bizonyító dokumentum szerint megtalálták, soha nem is hallottak róla.

– Szóval a legtöbbször inkább nem is kíséreltek a biztosítóval.

– De nem ám.

Hmm. – Akkor halljuk a maga verzióját. Mert gondolom, mindjárt előáll egy fullextrás megoldással.

– Mit tud Rikerről? – kérdezett vissza.

– Azt, hogy műkincestolvaj és orgazda – feleltem óvatosan.

– És van valami ötlete, miért érdekli őt ez az ügy annyira, hogy el akarja raboltatni magát?

Jó kérdés. A képek közé túrtam. – Úgy gondolja, hogy az áldozatok tőle szerezték be a türkizmütyűröket?

– Thad Bromwell szerint az anyja ajándékba vette a szobrot Mr. Bromwell születésnapjára. A régiségüzlet Riker egyik üzlettársáé volt, aki abból élt, hogy felvásárolta a gyanús eredetű műtárgyakat, és rászóta a gyanútlan turistákra és úrgazdagokra.

A múlt idő gyanús volt. – Felvásárolta és rászóta? Mi az, csak nem ő a legújabb áldozat?

– De igen.

A halántékomat masszíroztam. – Oké, szóval két áldozat bizonyíthatóan Rikertől szerezte a szobrokat. A bolttulaj, aki továbbpasszolta a szajrét, halott. – Felnéztem. – Ez elég egy házkutatási parancshoz, nem?

– Már átkutattuk a házát. Riker a felelős két helyi rendőr meggyilkolásáért, igaz, semmit sem tudtunk rábizonyítani. Nem volt nehéz olyan bírót találni, aki kiadta a házkutatási parancsot. Főleg azok után, amit az emberei Ted házában műveltek.

– Mit kerestek Rikernél? Lopott műkincsekről szó sem volt, amikor stukkert szegeztek ránk.

– A házkutatási engedély fegyverekre szólt.

Vagyis bármi mást találtak, azt nem használhatják fel a bíróságon. Bár gondolom, nem is erre ment ki a játék, hanem hogy a padlástól a pincéig áttúrassák a házat.

– És? Találtak valamit?

– Pár engedély nélkül tartott fegyvert. Nem bonthattunk falat, nem húzhattuk el a polcokat, még a szőnyeget sem szedhettük fel.

Rikernek állítólag van valahol egy pánccélterme, de nem találtuk meg.

– Ted is ott volt a házkutatásnál?

– Ott bizony. Pöröllyel akart nekimenni a falaknak. Esküdött rá,

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

hogy az alsó szinten van egy titkos terem, de nem tudtunk lejutni.

– És Riker mit szólt?

– Azonnal hívta az ügyvédjét, aki közölte, hogy feljelentést tesz zaklatásért. Addig fenyegetőzött, amíg Ted a képébe mászott. Nem hallottam, miről beszéltek, de az ügyvéd őt is fel akarta jelenteni. Riker leállította.

– Maga szerint megfenyegette?

– Naná!

Nem vall Edwardra, hogy nyilvánosan ráijeszt valakire, különösen zsaruk előtt. Valami nem stimmel.

– Lehet tudni, mit ábrázolnak ezek a figurák?

– Dr. Martinez szerint késői azték alkotások, talán a spanyol hódítás idejéből, és...

– Azt hittem, Dallas professzor a szakértőjük – szakítottam félbe.

– Marks nem bízik benne. Szerinte, aki tisztátalan démonok közé keveredik, azt megeszik a disznók, vagy valami ilyesmi.

– Ha Obszidián Pillangóra céloz, akkor egyetértek.

Marks és én, ahogy egyetértünk... Félelmetes.

– Szóval maga is úgy gondolja, hogy nem várhatunk tőle pártatlan szakvéleményt?

– Dallas szerint a nap Itzpapalotl segge lyukából süt. Megmutatta neki a fotókat?

Bólintott.

– És mit szólt hozzá?

– Szerinte mind hamisítvány.

A homlokomba szaladt a szemöldököm. – És mit mondott a másik szakértő?

– Hogy pusztán a képek alapján mindenki hamisítványnak gondolná őket. A figuráknak rubinból faragták a szemét, az aztékoknak pedig köztudomásúlag nem voltak rubinbányáik. Dr. Martinez alaposan megvizsgálta az egyik szobrot, és szerinte autentikus darab. A spanyolok érkezése után készítették.

– A spanyolok érkezése után? Nem gondoltam volna, hogy az

indiánok bármit is készítettek, miután lerohanták őket. Azt hittem, a konkvisztádorok után kő kövön nem maradt.

– Ha ezek eredetiek, akkor rosszul hiszi. Persze Dr. Martinez laborvizsgálat nélkül nem tudott száz százalékgig biztos választ adni.

– Óvatos duhaj.

– Mint a legtöbb tudós.

– Szóval Riker kétes úton-módon jutott ezekhez az izékhez, aztán eladta helyi gyűjtőknek és olyan régiségkereskedőknek, akik legális áruként passzolták tovább a cuccot. Most pedig valaki sorra gyilkolja a vevőket, és előbb-utóbb eljut Rikerhez is. Ezért parázott volna be?

– Szerintem ez épp elég ok, hogy valaki becsináljon – dünyögte Ramirez.

Közelebbről is megnéztem az egyik képet. A kövér, szögletes figura valami páncélféleséget viselt, a kezében hosszú, vastag fonat. Apró emberkék gömbölyödtek össze a lábánál, soványak és botsáskaszerűek. A figura szája nyitva volt, éles fogai közül hosszú nyelv lógott ki, és valami trutyi ömlött belőle. Talán vér.

– Randa egy dög.

– Az. – Kezébe vette a képet. – Gondolja, hogy ez az izé jár körbe a városban, és boncolja élve az embereket?

Egy elszabadult azték isten? Na, nem. Inkább valami természetfeletti randaság, némi azték beütéssel.

– Nem tudok valami sokat az indián panteonról, de a legtöbb istenségnek emberáldozat kell. Csak mágiával és halállal lehet befolyásolni őket, különben leesik a nap az égről, és eljön a világvége. Akárki is a gyilkos, nincs akkora hatalma, hogy égitestekkel labdázzon.

Hirtelen eszembe jutott, amit Nicky Baco mondott a hangról.

– Nagyon elkomolyodott. Mire gondol? – kérdezte Ramirez.

Egy pillanatig azon tűnődtem, megbízhatom-e benne.

– Van valami, amiről tudnia kell. Az informátort viszont nem nevezhetem meg.

Ilyet Dolphnak sosem mondtam volna, mert ő akkor is a

szabályzat szerint jár el, ha a szabályzat szerint a kacsá emléksállat.

- Legálisan jutott hozzá az információhoz?
- Mondjuk úgy, hogy semmi törvénybe ütközött nem tettem érte.
- Határozott igent vagy nemet várok – mondta szigorúan.
- Most akarja vagy sem?

Mély levegőt vett, aztán hangosan kifújta. – Igen, akarom.

Elregéltem neki, amit Nicky Baco a Vörös Asszony Uráról mondott. – Nem hiszem, hogy igazi isten volna. Ettől függetlenül léteznek elfeledett mágikus lények, testet öltött természetfeletti erők, amiket valaha istenként imádtak. Ha a gyilkosságokat a szolga hajtja végre, és a mester még nincs közöttünk, akkor a legrosszabb még hátravan.

- Beszélni szeretnék ezzel az informátorral.
- Marks visszakézből lecsuktná. A halálsoron sosem szedjük ki belőle, amit tud.
- Csak egy ember van, akit Marks igazán meg tudna szorongatni. Nicky Baco.
- Fogalma sincs, kikkel találkoztam, amióta itt vagyok. Legalább három emberrel beszéltem, akik jó eséllyel indulnának a villamosszékért.

– Hárommal?

Bólogattam. – Inkább négyel.

– Maga vagy pimaszul hazudik...

– Vagy az igazat mondom.

Szilárdan álltam a tekintetét, semmi pislogás. Na ja, változnak az idők, változnak az emberek.

– Oké, tehát van egy azték félistenünk. Mihez kezdünk vele?

– Megkérdezzük Itzupalotlt.

– Már kihallgattuk. Többször is.

– Ami azt illeti, én is meginterjúvoltam.

Zord pillantást vetett rám. – Rendőrségi kíséret nélkül ment, és nem osztotta meg velünk, amit megtudott.

– Mert pontosan annyit tudtam meg, amennyit maguk: semmit.

Obszidián Pillangó váltig állította, hogy egyetlen istenséget sem ismer, aki megnyúzza az áldozatokat, és életben hagyja őket. Csakhogy azóta kiderítettük, hogy az állítólagos túlélők zombik. Talán itt lenne az ideje, hogy visszamenjünk, és megérdeklődjük, milyen istenekről tud, akik meghámozzák az áldozataikat, és ki is nyiffantják őket.

– Ó, tehát most már kell a rendőri segítség.

– A maga segítsége kell.

Felszedegette a képeket, és visszadobálta őket a borítékba. – Magammal hoztam a fotókat, de aláírtam a kikérőívet. Bevitettem Dr. Martinezt az őrsre, hogy a saját szemével lássa a szobrot, de szóltam róla a főnökömnek. Eddig még semmi szabályelleneset nem követtem el.

– Marks irtó zabos lesz, ha megtudja, milyen fontos dolgokra jött rá, miközben félre akarta söpörni magát az útból.

Ramirez szomorúan elmosolyodott. – Épp ellenkezőleg. Magának fogja learatni a dicsőséget. Hiszen neki támadt az a zseniális ötlete, hogy az egyik nyomozóját ráállítja egy jelentéktelennek tűnő részletre, ami utóbb kulcsfontosságúnak bizonyult.

– Nem lehet ekkora mocsok.

– Végül is tényleg azért küldött vissza, hogy nézzem át a rakás holmit, amit az áldozatok házából elhoztunk.

– Csak azért tette, hogy megalázza magát.

– Az mindegy. Amit mondott, abból az jött le, hogy megszállta az ihlet.

– Gondolom, nem ez az első ilyen eset.

– Marks mindig kikaparja magának a gesztenyét. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy amikor épp nem a jobbszélső vesszőparipáján lovagol, remek nyomozó.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy rohadtul nem érdekel, milyen nyomozó Marks. – Azt mondta, én sem mehetek a helyszínre. Mivel húztam ki a gyufát?

– Marks meggyőzte a nagyfőnököt, hogy Ted nem bizonyult

valami nagy segítségnek, így sem rá, sem a szakértőire nincs szükség. Hazaküldik őket, magával az élen. – Ramirez a homlokát ráncolta. – Tudja, Ted látványosan elvesztette a fejét, amikor átkutattuk Riker házát. Még sosem láttam ennyire kiborulva.

Kivillant Edward igazi énje, méghozzá a rendőrök szeme láttára. Borzalmasan nagy nyomás alatt lehet. Vagy túljátszotta a dolgot? Akárhogy is, amikor Ted kezéből így kicsúszik a gyeplő, az a vég kezdete.

Az ajtó kopogás nélkül kinyílt. Edward állt a küszöbön.

– Csuklottál? – vigyorogtam rá kényszeredetten.

Ted-mosoly ömlött szét a képén, de a tekintetében végtelen fáradtság ült. – Ramirez nyomozó, micsoda meglepetés! Nem számítottam rá, hogy itt találom.

Kezet ráztak.

– Éppen meséltem Anitának, mi minden történt az utóbbi napokban.

– Beszélt a házkutatásról?

Ramirez bólintott.

Edward a magasba emelte a sporttáskát. – Ruhák.

Edward és a tömondatok.

– Ilyen hamar ideértél? Fél óra se telt el, mióta a nővér hívott.

– Már akkor bepakoltam a cuccodat a kocsiba, amikor kórházba kerültél. Azóta hurcolom magammal.

Egymásra néztünk. A kimondatlan dolgok ott lógtak közöttünk a levegőben. Ramirez alighanem megérezte, mert az ajtó felé indult. – Akkor én megyek is. Gondolom, rengeteg megbeszélnivalójuk van.

– Ne menjen messzire, Hernando – szoltam utána. – Ahogy felöltözttem, máris indulhatunk Obszidián Pillangóhoz.

– Egyenruhás kísérettel megyünk. Ugye, maga is így gondolta?

Szemszkanderezünk. Én pislogtam először. – Oké – dűnnyögtem. – Maga nyert.

Rám villantott egy szívmengető mosolyt. – Akkor jó. Odakinn várom. – Pillanatnyi tétovázás után Edward kezébe nyomta a

borítékot. Még egyszer rám nézett, aztán kiment.

Edward beletúrt a képek közé. – Mi ez?

– A hiányzó láncszem. – Azzal vázoltam Ramirez elméletét Riker és a szobrok kapcsolatáról, és hozzátettem azt is, amit Jean-Claude-tól tudtam meg.

– Vagyis Obszidián Pillangó hazudott nekünk – vont le a logikus következtetést.

– Egy szóval sem hazudott. Mi tettük fel rosszul a kérdést.

Edward elhúzta a száját. – Ez azért erősen súrolja a határt.

– Itzpapalotl kilencszáz éves vámpír. Amikor igazságról és hazugságról beszélünk, nem ugyanazokkal a fogalmakkal operálunk.

– Aha – dünnyögte. – Remélem, tetszeni fog, amit hoztam.

A ruháim között megtaláltam a Browningot, a Firestart és mindhárom kést, ezenkívül egy tartalék tárat a Browningba, két doboz Edward-féle lőszert és egy vadiúj válltokot. Utóbbi az áramvonalas műbőr-fajtába tartozott, amiből vízszintesen lehet előhúzni a fegyvert. Mindig ezt a típust használok; így nem kaszálom le a mellem, akárhányszor pisztolyt rántok. Igaz, a cicikerülő-figurával vesztek egy tizedmásodpercet, de még mindig jobb, mintha felszisszenek és fájdalmasan pislogok egyet. A fegyverviselés a kompromisszumok magas művészete. Előhúztam a hosszú késemet, aztán szomorúan visszatettem a táskába. Kénytelen leszek megint a kocsiban hagyni.

– Körbekérdeztem, de senkinek sem volt törhöz való tokja, különösen nem a te méretedben.

– Ne magyarázkodj, így is leköteleztél. – Végignéztam az *ad hoc* fegyverkiállítás-és-vásáron, aztán próbáltam kiolvasni valamit Edward közönyös kék szeméből. – Minek ez a töméntelen lőszer?

– Jobb félni, mint megijedni.

Lebiggyesztettem a szám szélét. – Én már így is megijedtem. Készülünk valahová?

– Akkor a mini-Uzit pakoltam volna. Ennyi lőszer bármikor kellhet.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

A falnak dőlt, és összefonta a karját. Az inge furcsán ráncolódott. Késtkak vagy töltenytók lehetett alatta, mert a feyvere a derekán lógott; igaz, csak azért láttam a markolatát, mert tudtam, mit keresek. Szokása ellenére pólót viselt az ing alatt. Gyanús, nagyon gyanús.

– Nálad vannak a dobópöckök?– kérdeztem.

Elégedetten mosolyogott. Eltaláltam. Okos kislány.

– Ezenkívül két pisztoly, egy kés és egy fojtózsínór. Mondd meg, hova rejtettem őket, és kapsz valami szépet és hasznosat.

Elkerekedett a szemem. – Fojtó... micsoda? Leárazás volt a helyi szadomazó boltban?

– Feladod?

– Dehog adom fel. Mennyi időm van, hogy kitaláljam?

– Fiatal még az éjszaka.

– És mi az a szép és hasznos, amit jutalmul ígértél?

Titokzatosan elmosolyodott. – Meglepetés.

– Menj ki, hogy fel tudjak öltözni. – Végignéztem a feyvereken és a ruhákön. Megint csupa fekete. – Itt az ideje, hogy bevásároljak pár rózsaszín cuccot – motyogtam a bajsom alatt.

Az ajtóban megállt, és visszánézett. – Tessék?

– Rózsaszín. Tudod, az a barbibaba-gejl árnyalat. – Hirtelen rám ömlött a nosztalgia. – Kislánykoromban a fél apámat odaadtam volna, hogy legyen egy baldachinos ágyam felhőcskés ágyneművel.

Ezt megpróbálta vizualizálni. Úgy néztem, komoly fizikai fájdalmat okoz neki.

– Mindenki hamvasan kezdi.

Az istenpor, amit a világ gondosan lesmirgliz az emberről.

– Tudod, Edward, kellene egy határ, amin nem léphetünk át – tört ki belőlem a frankó.

– Miért?

– Mert miféle ember az, aki magának sem tud gátat szabni?

A szemébe húzta a cowboykalapot. – Lelkiismereti válság, he?

Ez azt jelenti, hogy még van lelkiismeretem? Éljen a deduktív logika.

Nem tetszett neki, amit az arcomon látott, mert elkomorodott. – Ne omolj össze, Anita, ne most! Szükségem van rád, hogy elvégezzük a melót. Te is, én is ebben vagyunk jók. Ha törik, ha szakad, megcsináljuk, amire szerződünk.

– Az élet nem lehet fenéig racionalitás, Edward.

– Dehogynem. Ha ez megnyugtat, más-más dolog motivál minket. Engem a vadászat éltet, nem is tudom elhatárolni a munkát az élvezettől. Te viszont azért csinálod, mert túlfejlett igazságérzeted van. – Rám nézett, a tekintete üres volt és feneketlen, akár a vámpíroké. – De te se csinálnád, ha a lelked mélyén nem élveznéd egy kicsit.

– Az erőszak feltétlen reflexnek számít nálam mostanság, Edward. Bólintott. – Ez tart életben.

– De milyen áron? – fakadtam ki.

Megcsóválta a fejét, és a nihil helyét valami kifürkészhetetlen indulat vette át. A keze eltűnt az ing alatt. Legördültem az ágyról, a kezemben a Browning. A fegyver csövét felfelé fordítottam. Vártam, hogy Edward rám mozdul.

De nem láttam sehol.

A szívem hangosan dübörgött. Pedig a legapróbb neszre is figyelnem kellett volna. Kizárásos alapon az ágyon lehetett, éppen fölöttem. De csak a matrac szélét láttam és a lepedőt. Edwardot ismerve az ammó a házilag kevert koktélja. Simán kilyuggatná a matracot, talán még a plafon se állítaná meg. Az ágy közepére céloztam. Az első golyó talán nem talál, de ha megmozdul, már tudni fogom, hol van.

– Ha meg akartalak volna ölni, figyelmeztettelek volna – hangzott a fejem fölül. Ezek szerint térdel, nem fekszik. Jó tudni. – Hiszen ismersz.

Ismerem. Hát éppen ez az. Az ágy megnyikordult.

– Ne mozdulj, Edward. Megbánod, komolyan mondom.

Mintha meg se hallotta volna. – Azt hiszed, egyszerűen kikapcsolhatod magadban a ragadozót? Gondolj arra a sok

erőfeszítésre, amit abba öltél, hogy megkeményítsd magad. Mindent kidobnál az ablakon?

Két kézzel markoltam a fegyvert. A bokáig dekoltált kórházi hálóing szétnyílt a hátamon, a műkö padló kellemetlenül hideg volt. Edwardnak igaza van. Nem tudom meg nem történtté tenni az utóbbi éveket. Ha az ember lelke kék-zöld az önvádtól, előbb-utóbb a többi testrésze is az lesz.

– Azért csináltad, hogy próbára tegyél. Te rohadt disznó!

– Most már felkelhetek?

Levettem az ujjam a ravaszról. – Tőlem azt csinálsz, amit akarsz.

– Ezt vegyem fenyegetésnek?

Lecsusszant az ágy másik oldalán. Én is feltápászkodtam.

Rondán néztem rá. – Baromi közel jártam hozzá, hogy beléd eresszek egy golyót. Legközelebb biz’ isten megteszem.

Reflexből csináltam, nem is gondolkoztam rajta. Addig a néhány másodpercig nem bántott a lelkiismeret, csak a feladatra koncentráltam. Nem izgatott, hogy normális ember élből nem emel fegyvert a haverjára, akivel egy perce még barátian csevegett. Csak az érdekelt, hogy kilőjem, mielőtt ő lő ki engem. Eddig se voltam jóban magammal, de Edward kis demonstrációja megerősített az önutálatomban.

– Volt egy barátom, aki azon kezdett tépelődni, vajon rossz ember lett-e belőle. Megölték, Anita. Ha téged is el kell temesselek, ne azért tegyem, mert elbizonytalanodtál, hanem mert valaki jobb volt nálad. De legalábbis szerencsésebb.

– Hamvasztást akarok – borongtam. – Nem temetést.

Ez tetszett neki. – Te, mint jó keresztény, bukott katolikus és gyakorló epizkopális nem akarod, hogy elkaparjanak a szent anyaföldbe?

– Engem senki ne támasszon fel halottaimból, és ne vagdalja le a különböző testrészeimet mágikus rituálékhoz. Tűzre az egész cuccal, aztán jó napot!

– Hamvasztás. Nem felejttem el.

Elhúztam a szám. – És te, Edward? Neked mik a preferenciáid?

– Ha halott leszek – vont vállat –, már nem számít.

Ezt megbeszéltük.

A keze a kilincsen volt, amikor visszafordult. – Majd’ elfelejtettem, Richard Zeeman telefonált.

Felkaptam a fejem. – Richard hívott? Mikor?

– Tudta, hogy valami baj történt. Azt kérdezte, hogy vagy.

– Mikor beszéltél vele?

– Pár órája.

– Honnan tudta a számodat?

– Ronnie lenyomoztatta neki. Azt üzenté, rendkívül hálás lenne, ha megadná neki az elérhetőséged. – Az arca üres volt, kifejezéstartelen, csak a szemében csillogott némi gunyoros derű.

Eltettem a Browningot. Nahát, a srácok besokalltak a hallgatásomtól. Vagy a haldoklásomtól? Richard a barátnőmhöz fordult, aki történetesen magánkopó. Jean-Claude sokkal közvetlenebb kapcsolatot talált. Végül mégis ugyanaznap találtak rám. Micsoda véletlen!

– Mit mondtál Richardnak?

– Hogy csalánba nem üt a mennykő. – Körülnézett a szobában. – A doki tényleg elkobozta a telefonodat?

– El – morogtam. Addig ügyeskedtem, amíg sikerült kikötnöm a csomót a kórházi klepetuson.

– Akkor hogyan beszéltél Jean-Claude-dal?

A hálóing lecsúszott a vállamról, de még időben elkaptam. – Egy szóval sem mondtam, hogy telefonon hívott.

– Hát akkor?

Megráztam a fejem. – Szívódj fel, Edward! Nincs időnk ilyen szarságokra.

Hűvös, gyanakvó tekintettel méregetett.

Felmarkoltam a fehérneműmet, és látványosan hátat fordítottam neki. A hálóinget leengedtem a derekamig, aztán nekidőltem az ágynak, hogy ne csússzon tovább. Belebújtam a melltartóba.

Egyetlen hang sem hallatszott a hátam mögül. A kórházi klepetus alatt nagy nehezen beletornáztam magam a bugyiba. Már a farmert is felrángattam, amikor az ajtó halkán nyílt és becsukódott.

A zuhanyozóban összeszedtem a neszesszeremet, aztán bedobtam a sporttáskába a két doboz lőszerrel együtt. Az új fegyvereket szorosra húztam, hogy biztosan üljön a vállamon. Kényelmes volt, alig lehetett érezni, viszont vért izzadtam, amíg sikerült a farmeromhoz csatolni. Semmi sem tökéletes. A biztonság kedvéért megnéztem, mivel van megtöltve a Firestar. Naná, hogy Edward házi készítésű cuccával. A Browningban is az volt. A tartalék tárban viszont Hornady XTP-t találtam. Kicseréltem a két tárat. Zsarukísérettel megyünk Obszidián Pillangóhoz; ha lelövök valakit, később biztosan számot kell adnom érte a szervnek. Öngölt nem rúgunk. Mellesleg tudom, mit csinál a Hornady a vámpírokkal. Az is bőven elég lesz.

A Firestar alig fért a gatyámba. Többet kéne kondiznom. A kempo jó dolog, de nem ugyanaz, mint a teljes edzéstervemet végigcsinálni súlyemeléssel meg futással megspékelve. Erre is több figyelmet kell majd fordítanom, ha visszamegyek St. Louisba. Na igen, egy csomó dolgot elhanyagoltam az utóbbi időben. Áttettem a Firestart a hátam mögé. Bevágott, de elől még jobban bevágott volna. A női csípőfelépítés nem kifejezetten kedvez a derékra csatolt felszerelésnek. A fekete kosztümkabátom úgy nézett ki, mintha a kutya szájából húzták volna ki. Átvetettem a karomon. Elméletileg nem lehetetlen, hogy kilógja magát.

Edward és Ramirez a hallban vártak. Edward mosolya meg se rezzent, Ramirez viszont elkomorodott, ahogy megakadt a szeme a csuklótokon. Még jó, hogy a másikat nem látta a kabát alatt. Pedig nem kell elrejtennem a fegyvereket, amíg a klubba nem érünk. A vámpírvadásznak a kés munkaeszköze. Gerald Mallory, a szakma alapítóatyja egyszer részletes jelentést készített egy szenátusi albizottságnak arról, mely fegyverek számítanak nélkülözhetetlen szerszámnak egy hóhér munkája során, és hosszan kifejtette a

késhasználat előnyeit. Mallory papát imádják Washingtonban, szóval a kedvéért megváltoztatták a törvényt. A zsarukkal ellentétben szabadon viselhetünk vágó- és nyiszlószerszámokat, a zsebkéstől a jatagánig bezárólag. Ha valaki pizskálódik, csak meg kell lobogtatnom az igazolványomat. Aztán mindenki befoghatja.

Bájosolyogva libegtem oda hozzájuk. A karomat Edward dereka köré fontam.

És tényleg, a második pisztoly a zsebében lapult.

– Hívtam erősítést – közölte Ramirez.

Edward egy gyors Ted-lapogatás után elengedett. Tudta, hogy megtaláltam a fegyvert.

Nagyszerű. Már régóta nem fordult elő, hogy rendőri díszkísérettel látogattam meg egy mestervámpírt.

– Miért, egyébként hogy csinálja? – kíváncsiskodott Ramirez.

– Egyedül és... hát, óvatosan.

Edward elfordult, és halkán köhécselt. Szerintem nem akart harsány röhögésben kitörni, de az ember sosem tudhatja. Talán csak kaparta valami a torkát. Figyeltem, ahogy kísétál az ajtón, és azon tűnődtem, hová a lóba dugta a harmadik stukkerét.

51.

Ramirez felmutatta a jelvényét, és a tulajt kérte. Ugyanaz az elegáns nő fogadott bennünket, mint a múlt alkalommal. Szó nélkül elvette Ramirez névjegyét, majd egy üres asztalhoz vezetett, és elsuhant. Ezúttal nem kaptunk menüt. A két egyenruhás a bejáratnál őrködött, de rajtunk tartották a szemüket. Belebújtam a gyűrött kosztümkabátba, hogy ne látsszanak a fegyvereim, és hálás voltam, amiért az Obszidián Pillangóban uralkodó sötétség ápol és eltakar.

Ramirez odahajolt hozzám. – Maga szerint sokáig fog várani minket?

– Az tuti. Egy istennő nem ugrik a rendőrség első szavára.

Edward közelebb húzódott. – Fél óra. Legalább.

Egy pincérnő lépett az asztalunkhoz. Ramirez és én kólát rendeltünk, Edward ásványvizet. A színpadi fények elhalványodtak. Kényelmesen hátradőltem, és vártam, hogy kezdődjön az előadás. Lesz időnk minden műsorszámot végignézni, még hozzá kétszer oda-vissza.

Mívesen faragott kőkoporsó állt a színpadon. A fedelét stilizált jaguár díszítette, a nyakában emberi koponyákból álló füzér. Most nem ültünk olyan jó helyen, mint a múltkor. Ahogy körbenéztem, észrevettem Dallas profot a törzsasztalánál, ezúttal egyedül.

Pinotl lépett a színpadra. A főpap a szoknyaszerű izét viselte, a maxtlatlt. A fején csontokból álló tiara díszelgett, az apróbb csontok széles legyezőt formáltak a koronaszerű képződmény fölött. Koromfeketére mázolt arcán vastag fehér sáv húzódott, kiemelve a szemét és az orrát. Hosszú fekete haja különálló, kígyószerű tincsekbe göndörödött. A reflektorfény vakítóan csillant a tiarán. Ezúttal a fülkarikái sem aranyból voltak, hanem stílszerűen csontból.

Ramirezhez hajoltam. – Van magánál kereszt?

- Igen. Miért?
- Nemsokára elkelhet egy kis segítség. A hangja...
- Ember, nem igaz?
- Ő Itzpapalotl halandó szolgája.

Ramirez felém fordult. Hátra kellett húzódnom, hogy ne akadjon össze az orrunk. – Halandó szolga? Az mit jelent?

Sem a hely, sem az idő nem volt alkalmas rá, hogy természetfeletti szociomechanika-leckét adjak neki. – Majd később – suttogtam.

Két latinó izomember lépett a színpadra, és leemelték a koporsó fedelét. Több tonna lehetett. A kődoboz fekete lepelbe csavart, mozdulatlan testet rejtett.

– Ti, akik ismertek bennünket, saját szemetekkel láttátok, mit jelent az isteneknek szóló áldozat – zengte Pinotl. – Mi több, magatok is részesültetek a dicsőségben, amit a kegyes égiek megosztanak a halandókkal. A legbátrabbak és a legkiválóbbak kiváltsága, hogy az életüket ajánlják az istenek oltárán. De a leggyengébbek is szolgálhatnak.

Egyetlen lendületes mozdulattal lerántotta a fekete leplet. Ahogy az ékkövekkel berakott, súlyos anyag a levegőbe lebbent, döbrent mormogás futott át a nézők sorain. Száraz, csonttá aszott holttest feküdt a koporsóban. Úgy nézett ki, mintha a sivatagban temették volna el, és természetes úton mumifikálódott volna. Az éles reflektorfény kíméletlenül fedte fel a legapróbb részleteket is. A csontok halovány árnyékként rajzolódtak ki a papírszerűen redőzött bőr alatt.

Háromsornyira ültünk a színpadtól; jóval többet láttam, mint amennyi a kólám mellé jólesett volna. Nézzük a dolog jó oldalát, gondoltam; ma senkinek se szorongatják a dobogó szívét. A tömeget pásztáztam, hátha jön Itzpapalotl vérjaguárokkal körülvéve. Nem jött.

Amikor megint a színpadra pillantottam, a múmia szemei nyitva voltak. Kérdően néztem Edwardra.

Vállat vont.

A kiszáradt koponyában ülő szemgödrök tele voltak valami barna porral. A száj lassan kinyílt, mintha olajozatlan zsanérokön működné. Fura, reszelős hang áramlott belőle. A bénító frekvenciájú zörej sokszorososan visszhangzott a teremben, visszaverődött a plafonról, a falakról, lüktetett bele a dobhártyám.

– Micsoda trükk – dünnyögte Ramirez.

Edward a fejét ingatta. Ezek szerint még ő sem látta ezt a műsorszámot.

A kerregés lassan elhalt, a csönd olyan vastagon ülte meg az asztalokat, hogy a légy zümmögését is hallani lehetett. Mindenki visszafojtott lélegzettel várt. A csontvázzá aszott mellkast figyeltem, de nem mozdult.

Elmormoltam egy fohászt.

– Az élő áldozat energiája eddig isteni úrnőnket táplálta, de Itzpapalotl most kegyesen visszaadja, amit elvett. Ez itt – és a koporsóra mutatott – Micapetlacalli. Én pedig Nextepeua vagyok. A legenda úgy szól, hogy Nextepeua Micapetlacalli férje, aki a halállal lépett frigyre. A nemlét folyik az ereimben. A testemnek rothadásíze van. Egyedül az én vérem mentheti meg ezt a szerencsétlent a kínjaitól.

Vagy nem akarta megbabonázni a közönséget, vagy én nem voltam fogékony hangulatban. Pedig a jelek tárva-nyitva álltak. Ki tudja, talán éppen ez segített. Akárhogy is, a karizmatikus hangjelenség nem hatott rám.

Pinotl obszidiánpengét húzott elő. A karját a nyitott koporsó fölé emelte, a tátogó száj fölé. Jelet rótt magára a késsel. Látványosabb lett volna, ha a nézőkkel szembefordulva vágja meg magát; hogy mégsem így tett, annak valami rituális jelentősége lehetett. Az első pár csepp a hullá szájába hullott. A fejére, majd a homlokára is csöpögtetett némi vért, aztán hozzáérintette a sebet a torkához, a mellkasához, a hasához. Minden érintésre mágia szikrázott a levegőben, minden cseppel tovább dagadt az erő, amíg végül

zsongott tőle a színpad. Edward rezzenetlenül ült, de Ramirez megdörgölte a karját. – Mi ez?

Gondolhattam volna, hogy érzékeny a természetfelettre. Még balesetből sem fordulhatna elő, hogy egy mágiaanalfabétához vonzódjak.

Pinotl az óra járásával ellentétes irányban megkerülte a múmiát, vérző karját és a kést a magasba emelte, és monoton kántálásba kezdett. Az energia tovább sűrűsödött, amíg zúgni nem kezdett a fejem. Pinotl megállt a koporsó előtt. Jeleket írt a levegőbe, aztán vérrel spriccelte be a hullát, és lassan elhárált. A fények elhalványultak, végül csak a koporsóra összpontosuló ezüstös pászma maradt. A teremben vágni lehetett volna a mágiát.

Valami történt; az erő alig érzékelhető metamorfózison ment át, mint amikor egy felhőből esni kezd az eső. Láthatatlan erőcseppecskék záporoztak a múmiára, a nézőtérre, az egész teremre. A ráncos bőr megmozdult, valami folyékony áramlott alatta, mint a nyers tészta. Fájdalmasan rángatózni kezdett, nekicsapta magát a koporsó falának. A mellkasa kitágult, szaggatott, szörcsögő levegőt vett. Olyan érzésem volt, mintha visszajátszásban néznék egy haldoklást. A férfi torkából hátborzongató hörgés szakadt ki. A száraz haj hullámos fürtökbe csavarodott, kreol bőre kisimult, az arca megtelt étellel. Harminc se lehetett, amikor berakták a ládába. Már kutya baja sem volt, de tovább üvöltözött, mint aki régóta vár, hogy kiengedhesse a hangját.

Egy nő az első sorból felpattant, és bizonytalan léptekkel az ajtó felé indult. A vámpírok hangtalanul besuhantak az asztalok közé. Nem éreztem a közeledésüket a fullasztó mágiaviharban. Egyikük elkapta a nőt, magához húzta. A nő elernyed. Visszavezette az asztaltársaságához, ahol egy férfi várta tanácstalanul. A vámpírok végigsuhantak a sorok között, itt-ott megérintve egy vendéget. Minden a legnagyobb rendben, minden szép és jó. Halihó.

Ramirez a vámpírokat figyelte. – Mit csinálnak?

– Gondoskodnak róla, hogy a megrettent plebsz ne özönöljön

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

hanyatt-homlok a kijárat felé.

Ramirez az orrát ráncolta. – Nem alkalmazhatnak hipnózist.

– Ez nem hipnózis. Inkább erősen hígított tömegmanipuláció.

A színpadon az exmúmia nagy nehezen kiverelkedte magát a koporsóból, és hason csúszva igyekezett minél messzebbre kerülni tőle. Pinotl jelent meg fölötte a fénykörben, elvágva a visszavonulás útját. A férfi felvonított, és az arca elé kapta a kezét.

– Megtanultad-e az alázatosságot?

A férfi nyüszített, és összekuporodott.

– Megtanultad-e az engedelmisséget?

Szerencsétlen olyan sűrűn bólogatott, hogy azt hittem, leesik a feje. Zokogásban tört ki, a válla meg-megremegett. Pinotl intésére a két latinó felkapta, és kivonszolta a színpadról. A lába a földet söpörte.

Két jaguárember jelent meg a színen, a szokásos karmos-koponyás állatmezben. Újabb áldozatot hoztak. Sethet nem volt nehéz felismerni: hosszú szőke haja a hátát verte, minden tincs aranyfényben és az őszi mezők színeiben ragyogott. Ellenállás nélkül túrte, hogy a színpadra rángassák. A jaguárok térdre lökték Pinotl előtt.

– Hiszel-e isteni úrnőnkben és az ő kegyelmében?

– Hiszek. – Sethnek nem volt olyan messze zengő hangja, mint a papnak. Az utolsó sorokban talán nem is hallották.

– Ő adott neked életet. Bármikor visszaveheti tőled.

Seth fejet hajtott – Legyen a mi isteni úrnőnk akarata szerint.

– Ő az erő, én a kéz vagyok. Elveszem, ami az övé.

Gyengéden a tenyerébe fogta Seth arcát. A jaguárok a háttérbe húzódtak, de kétugrásnyi távolságon belül maradtak. Talán attól féltek, hogy Seth egy óvatlan pillanatban nyúlcipőt húz. A férfi arcán üdvözült kifejezés ült, mintha valami csodálatos dolognak nézne elébe. A múltkor mindenre hajlandó volt, csak ne kerüljön Itzpapalotl négy kreténjének a kezébe, most viszont láthatóan megbékélt azzal, ami következik. De mi következik? Az a sanda gyanúm támadt, hogy

addig jó, amíg nem tudom.

Ráncok jelentek meg az arcán. Az izmai sorvadni kezdtek, mintha halálos kór rágná. De ami egy haldoklónál hónapokba telik, az nála percek alatt ment végbe. Fájdalmasan felnyögött, aztán hangosan jajgatni kezdett. A bőre elsárgult és beesetté vált, mintha valaki kiszopogatná a belsőségeit. Csak a csont maradt és a száraz bőr. És még mindig bírta szusszal. Az utóbbi néhány évben a sikolyok szakértőjévé váltam, és hallottam pár igazán velőtrázót, de a lufiként összetöppedő Seth kenterbe vert mindenkit. A hang a legkevésbé sem volt emberi torokba való, inkább egy dögrováson levő állat vonítására emlékeztetett. Elfogyott a levegője, de az aszott száj tovább tátogott. A főpap finoman, de határozottan lefogta a férfit. Seth egyeden mozdulatot sem tett, hogy védekezzen. Hogy is mondta Pinotl? Az önkéntes áldozat a jó áldozat. Forgott a gyomrom. Azt kívántam, bárcsak lenne már vége. De nem volt. A csontváz még mindig tekergőzött és vonaglott.

A két jaguár odalépett mellé. Az egyik ezüsttűt tartott a kezében, a másik nefritgolyócskát. A maroknyi gömbbel betömték a száját, aztán fogták a tűt, és akkurátusan összevarrták az ajkait. Minden öltés után megrángatták a cérnát, hogy jó szoros legyen.

Letettem a homlokom a hideg köfelületre. Nem fogok rókázni, nem fogok rókázni. Lelki szemeim előtt Nicky Baco vérfarkastornya lebegett. Nem lehet véletlen egybeesés. Nem létezik, hogy ugyanabban a városban két ember csinálja ugyanazt, és ne legyen közöttük kapcsolat.

Ramirez a vállamra tette a kezét.

– Jól vagyok – krákoztam.

Sethet a fekete lepelbe csavarták, aztán beszuszakolták a koporsóba. Nem kellett hozzá hatodik érzék, hogy tudjam, még él. Még mindig ott van. Biztosan nem értette, mit akarnak tenni vele. Nem tudhatta. Vagy mégis?

Pinotl szeme feketén izzott, mint a vámpíroké, amikor csúcsra van járátva a hatalmuk. A bőre fénylett az erőtől. A jaguárok lezárták a

koporsót, és gondosan rögzítették a tonnás kőfedelet. Kollektív megkönnyebbülés futott át a nézőtéren. Nem lát, nem hall, nem fáj.

Itzpapalotl siklott a színpadra rubinvörös köpenyegében. Pinotl térdre ereszkedett, felé nyújtotta a karját. Ahogy a kezük összeért, megéreztem az erejüket. Mintha éjjeli lepkék verdestek volna az arcom előtt. Kézen fogva a közönség felé fordultak. Mindkettejük szeme fekete tűzként lobogott. A villódzó szurokszín lángnyelvek úgy takarták az arcukat, akár egy maszk.

Halovány fénynyalábok ereszkedtek alá a nézőtérre, mint hatalmas, testetlen szentjánosbogárak. Az asztalok között várakozó vámpírokat világították meg. Sápadtak voltak, bábszerűek. A közönség felmorajlott, innen-onnan meglepett szisszenés hangzott. Milyen élettelenek, milyen kísértetiesek, ó istenkém.

A mesternőjük azt akarta, hogy annak lássuk őket, amik.

Halandó szolgálával együtt a fénypázmákkal átluggatott sötétbe fürta a tekintetét, és ismét éreztem a túlvilági energia legyintését. Mintha apró szárnyak suhintották volna meg az arcomat, a gondolataimat. Az erő felszikrázott, és egyesével belecsapott a vámpírokba. A szemük koromszín fénnel telt meg, a sápadtság belülről fakadó ragyogássá nőtte ki magát. Úgy álltak közöttünk, mint megannyi tündöklő alabástromszobor. Képtelenül, szentségtelenül gyönyörűek voltak.

Mélyen zengő hangok töltötték be a termet. Az isteni úrnőnek énekeltek, az ő el nem múló dicsőségét hirdették. Miközben a vámpírok méltóságteljesen vonultak a színpad felé, Diego suhant el az asztalunk előtt. A vérszívó, akit a szemünk láttára korbácsoltak ronggyá, most egy magas, szőke férfit vezetett porázon. Vajon Cristobal volt, vagy egy másik kiéheztetett szerencsétlen? A sorban egyetlen éhező vámpírt sem láttam. Mindegyik ragyogott, pukkadásig töltve sötét, édesen rothadó energiával. Na igen, nincsen rózsza tövis nélkül.

A vámpírok kivonultak a teremből. Pinotl és úrnője kéz a kézben masírozta le a lépcsőn. Volt egy sejtésem, hová tartanak. A

pillangós bizsergés nem múlt el, sőt. Úgy éreztem magam, mintha viharlámpa volnék egy agresszív lepkefelhő közepén. A repkedő erőfecnik újra és újra nekem ütődtek, kitaróan verdestek hűvös szárnyaikkal. Vonzotta őket az élet melege.

Az istennő és halandó szolgálja az asztalunk előtt állt meg. Itzpapalotl körbehordozta rajtunk a tekintetét, arcán leereszkedő mosoly ült. Már nem lobogtak méteres fekete lángnyelvek a szemében. Pinotl tekintetéből a végtelen éjszaka sötétsége ásitott rám, a nőében pedig ott pislákolnak a csillagok. Milliónyi hullócsillag.

Edward megfogta a karom, és határozottan maga felé fordított. Mikor álltam fel?

– Anita, mi történt?

Kétszer is meg kellett köszörszölöm a torkom, hogy megtaláljam a hangom. – Semmi. Azt hiszem.

Az erőfecnik egyre vadabbul csapongtak és verdestek körülöttem. Nem is pillangók voltak, hanem apró madarak. Kizárták őket a hidegbe, pedig odabenn fény van és meleg. Hogyan is hagyhatnám, hogy odakinn bolyongjanak céltalanul, amikor csak annyit kell tennem, hogy ablakot nyitok nekik, és ők azonnal berepülhetnek a biztonságos, puha fészekbe?

Obszidián Pillangó felém nyújtotta a kezét. Ha megfogom, engem is átmos az erő. Osztozhatom a sötét angyalok túlvilági energiáján, a hullócsillagok fényén, a fekete lángokon. De milyen áron? Mert életen innen és túl semmi sincs ingyen.

– Mit akarsz tőlem? – suttogtam.

– A hatalomtriádhoz vezető tudást akarjuk.

– Szívesen elmondom, hogyan hoztuk létre a szövetséget. Ahhoz nem kell ezt tenned velem.

– A hazugság és az igazság át- meg átszövik egymást. Az egészet akarjuk, nem a halandó elme által eltorzított részeket. Érints meg, és a tudás csorbíthatatlanul a miénk lesz.

Micsoda maszlag! Fogalmazhatott volna úgy is, hogy nem tudja

megkülönböztetni az igazságot a hazugságtól. A láthatatlan szárnyak kitartóan keringtek fölöttem, mintha paradimenziós termiket kaptak volna el a fejem fölött.

– És mit kapok cserébe?

– A halandó kigondolhat egy kérdést. Ha tudjuk a választ, az övé lesz.

Ramirez felállt. Gőze se volt, mi történik, de nem tetszett neki. Az egyenruhások felénk tartottak az asztalok között.

– Mielőtt megteszem, amit kérsz, valamit tudnom kell. Ki a Vörös Asszony Ura?

Az arca meg se rezzent, de a hangja meglepetten csengett. – A népem a vért nevezi Vörös Asszonynak. De a Vörös Asszony Urát nem ismerjük.

Kinyújtottam a kezem.

Ramirez és Edward egyszerre kapott utánam, de Itzpapalotl gyorsabb volt. Megragadta a mancsomat.

A szárnyak vadul kavargó madárcsapattá robbantak. Megnyíltam előttük, és a verdeső raj besurrant a résen. Az erő átfolyt rajtam. Meleg volt, akár a monszunnal vajúdó szél, és valami számomra ismeretlen virág illatától fűszeres. Egy hatalmas kör részévé váltam, éreztem a kapcsolatot minden egyes vámpírral, akit Itzpapalotl megérintett. Bennem áramlottak, és én bennük, az energiáink összefonódtak, ahogy a patakok egyesülnek. Testetlenül lebegtem az áradásban, körülvettek a pislákoló hullócsillagok. Tegyem fel a kérdésemet, hallottam szavak nélkül.

Olyan tisztán láttam magam előtt Nicky Baco teremtményét, hogy megcsapott a pállott időszak. Szinte hallottam a száraz, reszketeg segélykiáltást.

– Kitől tanulta Pinotl, amit Seth-tel tett?

Válaszul képek csapódtak belém olyan erővel, hogy szinte fájt. Láttam az éjszakai őserdőt és Itzpapalotlt egy elhagyott piramistemplom tetején. (Éreztem a rothadó vegetáció illatát, hallottam a majmok kiáltásait, egy vadászó jaguár horkantását. Pinotl térdelt

előtte, lenyalogatta a vért a nő mellkasán tátongó sebről. A szolgáljává lett, hűséggel fizetett, és mágikus képességeket nyert cserébe. Megértettem, hogyan vette el Seth életerejét, és hogyan tudná visszaadni. Most már tudtam, hogy alapelemeire lehetne bontani Baco kreatúráját, bár a visszatérés biztos halált jelentene darabokra tépett áldozatai számára. Nem kell a kis gnóm, hogy feloldja a bűbájt. Pinotl is megteheti. Vagy én.

Nem kérdezte, megértettem-e, amit láttam. Tudta.

Mielőtt megköszönhettem volna, bevette magát az emlékeim közé. Pillanatok alatt kihúzta belőlem, amit tudni akart: képeket, villanásokat, szavakat. Semmit sem tehettem ellene. Végignézte, ahogy Jean-Claude megjelöl, és látta, ahogy először megidézzük az erőt. Ott volt velem az éjszakán, amikor magamra vettem a második és harmadik jelet, hogy megmentsem mindhármunk életét.

Aztán minden átmenet nélkül megint egyedül találtam magam a bőrömben. Obszidián Pillangó elengedte a kezem. A légzésemre koncentráltam, nehogy egy óvatlan pillanatban összeesek. Ramirez kitartóan rázott, és az arcomba üvöltözött. Ha jól értettem, azt akarta tudni, nem esett-e bajom. Edward a vámpírra szegezte a fegyverét. Az istennő és Pinotl békésen álltak, és elnézően mosolyogtak. Olyan élesen láttam mindent, mintha nagyítókristályon át nézném a világot. A színek elmélyültek, élettel teltek meg. Néhány dolog szinte kiverte a szememet, apró részletek, amik fölött máskor elsiklottam volna. Például a kis dudor Edward kalapszalagja alatt. Nahát, megvan a fojtózsínor.

Edward olyasmit magyarázott, hogy nem mertek kirángatni a vámpír kezéből. Obszidián Pillangó azt mondta, ha idő előtt enged el, bajom eshet.

– Csigavér – nyögtem. – Jól vagyok.

Tényleg jól voltam. De még milyen jól... Arra számítottam, hogy a pillangós közösségi élmény kiszív, és ólmos fáradtság uralkodik majd el rajtam. De épp az ellenkezője történt. Tele voltam friss energiával. Feltöltődtem, mindenféle értelemben.

– Hát, nem úgy nézel ki – tromfolt le Edward. Megragadta a csuklómat, és magával cipelt az asztalok között. Lassítani akartam, de továbbvonszolt a kijárat felé.

– Hé, ez fáj!

Kezében a Berettával kilökte az ajtót. Emlékeim szerint az előtérben állandó félhomály uralkodik, de az ablaktalan termet most meglepően világosnak éreztem. Edward félrerántott egy súlyos függönyt, és még mielőtt tiltakozhattam volna, betuszkolt a férfislozi ajtaján. A helyiség fényárban úszott, önkéntelenül az arcom elé kaptam a kezem.

A piszoároknál nem állt senki. Mák.

Edward a tükör elé állított.

A szemem egyetlen tömör feketeség volt. A sötét valami felzabálta a pupillámat, az íriszemet, mindent. Vaknak látszottam, pedig nem voltam az, sőt. Döbbenetesen tisztán láttam mindent: a repedést a falakon, a legkisebb karcolást a mosdó szélén. Óvatosan megérintettem a tükörképemet. Ahogy az ujjam az üveghez ért, összerezzenem. Egy pillanatig komolyan azt hittem, hogy átnyúlhatok rajta. Rácsodálkoztam a kezemre, a csontokra a bőr alatt, elmélyülten figyeltem az izmok játékát, ahogy mozgattam az ujjaimat.

Aztán megfordultam, és szemügyre vettem Edwardot.

Apró eltérést vettem észre a két nadrágszára között, ahol a kés nyele kiállt a csizmájából, és egy halvány csíkot, ahol a combjára szíjazta a másik kését. A zsebe árulkodóan dudorodott. A Derringer. Mintha röntgenszemmet növesztettem volna. Ha így látják a világot a vámpírok, a továbbiakban nem érdemes izzadnom, hogy elrejtsem a fegyverarzenálomat. Azzal vigasztaltam magam, hogy talán mégsem ilyen vészes a helyzet; attól, hogy Itzpapalotl meg tudja mondani, mit vacsoráztam, és mennyi a pulzusom, a többiek nem feltétlenül rendelkeznek ilyen képességekkel.

– Mondj valamit, Anita!

– Bárcsak látnád, amit én!

– Nem biztos, hogy akarom – felelte bizalmatlanul.

– A fojtózsínórt a kalapszalagod mögé gyűrted. A jobb csizmádban tartod az egyik késedet, a bal combodon a másikat. A zsebeden át tudod kivenni, fel van bontva a varrás. Ja, és látok egy Derringert a jobb farzsebedben.

Elsápadt. A nyaki verőere gyorsabban kezdett lüktetni. Láttam az apró hőmérsékleti változást a bőrén, ahogy a félelem átrebbent rajta. Nem csoda, hogy Itzpapalotl így kiismert. Vajon miért nem tudja ezt a képességét poligráfként használni? A hazugság testi jelei az alakváltóknak sem kerülnek el a figyelmét, legalábbis Richard szerint. Obszidián Pillangónak pláne tudnia kellene, mikor füllent valaki, és mikor mond igazat.

A válasz a megvilágosodás erejével hasított belém: csak azt látja másokban, ami benne is megvan. Ő is csak egy vámpír – persze nem közönséges példány, akivel minden utcasarkon találkozik az ember, de akkor is egy kardfogú a sok közül, aki szentül meg van győződve róla, hogy ő Itzpapalotl, a szent obszidiánpenge kismilliomodik reinkarnációja. Becsapja magát, mint szél a klozetajtót. Ezért nem veszi észre, ha mások csapják be őt. Persze eszemben sincs az orra alá dörgölni az igazságot. Kaptam némi kóstolót a hatalmából, és nem akartam feketelistára kerülni nála. Különben is, napok óta nem éreztem magam ilyen fittül. Visszafordultam a tükörhöz, és egyenfekete szememet csodáltam.

Ez állati jó.

– Nem kellett volna elmúlnia? – aggodalmaskodott Edward. Szerintem azt várta, hogy sikítok, és körbe-körbe rohanok a hajamat tépve.

– Egy idő után biztosan elmúlik. De ha válaszokat akarunk, inkább a házigazdát kellene kérdeznünk.

Az ajtóban maga elé engedett. Nahát, Edward nem bízik bennem. Azt hiszi, Itzpapalotl a hatalmába kerített.

Nem vártam be, mert minek. Visszasétáltam a nagyterembe. Reméltem, Ramirez nem verte vasma a Város Úrnőjét. Egy ilyen

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

húzással nem lopná be magát a szívébe – lelkes követőinek még kevésbé. Kisebb hadseregre való van belőlük, és Ramirez nem hozta magával az albuquerque-i szellemirtókat.

Ramirez senkit sem bilincsel meg, viszont erősítést hívott. Négy újabb egyenruhás szobrozott a teremben, velük szemben legalább két tucát vérjaguár. A közönség heveny érdeklődéssel figyelte a fejleményeket. Azt hitték, ez is a műsor része. Ha végig tudták ülni, ami Seth-tel történt, akkor egy rendőrös intermezzo sem fogja különösebben megfeksüdni a gyomrukát.

Edward felzárkózott. Ezek szerint – gyanús szem ide vagy oda – hisz abban, hogy le tudom csillapítani a kedélyeket. Jó neki.

A vérjaguárok óvatosan manővereztek az asztalok között. Rátapadtak a zsarukra, bekerítették őket. Az egyenruhások a fegyverükön tartották a kezüket. Egy rossz mozdulat, és elszabadul a pokol. Pedig a vámpírok egy ujjal sem nyúltak senkihez.

Az egyik jaguár arrébb sasszézott, hogy elállja a visszavonulás útját. Óvatosan megérintettem a kezét. Az ereje átremegett a karomon, de a hívására nem csak a jelek keltek életre. Rajtam keresztül megérezte az úrnője hatalmát, a még mindig elevenen pulzáló erőkört – vagy akármilyen is volt az. Nem vitatkozott. Visszavonulót fűjt, és engedelmesen csatlakozott a többiekhez. Mibe, hogy a rendőrökkel nem lesz ilyen könnyű dolgom?

A hozzám legközelebb álló egyenruhás megmarkolta a fegyverét. – Maradjon ott, ahol van! Magának beszélek, hé!

– A nő velünk van – intette le Ramirez.

– A szeme... – tiltakozott a kolléga.

– Azt mondtam, velünk van – hörrent rá Ramirez. – Engedje át!

Az egyenruhások messzire elkerültek. Ami azt illeti, a helyükben én is messzire elkerültem volna magamat. Itzpapalotl a főpap mellett állt, de már nem fogták egymás kezét. Fekete szeme tökéletesen normálisnak hatott, különösen az enyém mellett. Kettőnk közül

határozottan ő volt az emberibb jelenség.

Ramirez az asztalra szórta a polaroidokat. – Tudni akarom, mi ez.

– Úgy tűnt, ezt már többször eljátszották.

– Akár azték mesterek is készíthették volna, de a vörös szemkövek idegenek a számunkra.

– Van, ami nem idegen a számodra? – szóltam közbe.

– Igen.

– Mint például?

– Az istenség lábánál heverő testek. Ezek porhüvelyek, amelyeket fenékgig ürített.

– Ahogy te tetted Seth-tel?

Bólintott.

– És mit tart a kezében?

– Az áldozatok tisztátalan szerveit. A szív és a csontok szentek, ahogy a test sok más alkotóeleme is, de egyetlen isten sem vesz magához szennyes részeket, mint például a... belek.

Talán nem jutott eszébe a szó. Vagy a szó is tisztátalan? Ramirez egyik lábáról a másikra állt, de nem szólt közbe. Egyrészt, mert jó zsaru volt, másrészt, mert a vámpír hozzám beszélt.

– Láttad a lényt, akit... – Elharaptam a szót. Ha a rendőrség megtudja, mit csinál Baco, lehúzhatja magát a vécén. Nem mintha nem volna odavaló. A vérfarkasok, akiket szárazra szopogatott, nem önként jelentkeztek az áldozati bárány szerepre. Darabokra nyiszálta őket, miközben nagyon jól tudta, hogy élnek. A jogos felháborodás megkönnyítette a döntésemet. Franc se fog itt virágnyelven fogalmazni, még akkor sem, ha ez a kis gnóm életébe kerül. – Láttad Nicky Baco hentesmunkáját?

Bólintott. – Az apró mágus szentségtelen célokra használja a tehetségét.

– A mestere erőhöz jut belőle, igaz?

– Igen, ahogy a mágus is. Ugyanúgy, ahogy Pinotl, vagy az imént te magad.

– És tovább tudja passzolni, ahogy a vérfarkasok keringetik a

kollektív energiát a falkán belül?

Ezen eltűnődött. – Ha misztikus kapocs fűzi azokhoz, akikkel meg kívánja osztani az erőt, akkor igen.

– Ő a helyi vargamor.

– Vargamor? – vonta fel a szemöldökét.

Ezek szerint nem ismeri a vérfarkas terminusz technikust. – A falka házi *brujó*ja.

– Akkor minden lehetősége megvan rá, hogy megtegye.

Eszembe jutottak Itzpapalotl emlékképei, de hallani akartam a választ. – Nicky azt mondja, fogalma sincs, hol rejtőzködik ez az... isten.

– Hazudik. Egyetlen halandó sem nyerhet efféle erőt a mestere érintése nélkül.

– Ezek szerint Nicky el tud vezetni a rejtékhelyére?

– Egészen biztosan.

Már csak egyetlen kérdésem maradt. – Nem bántunk meg téged azzal, ha kiiktatunk egy istent az azték panteonból?

Különös arckifejezés suhant át az arcán. – Ha valóban isten, a halandók nem árthatnak neki. Ha mégis elpusztítják, sosem tartozott a halhatatlanok közé. Itzpapalotl nem siratja hamis istenek bukását.

Ezt furcsa volt épp az ő szájából hallani, de annyiban hagytam a dolgot. Nem az én dolgom, hogy szembesítsem a nagy büdös frankóval.

– Hálás vagyok a segítségéért, Itzpapalotl.

Hosszan, várakozásteljesen nézett rám. Az audienciának akkor van vége, amikor őistensége úgy látja jónak.

– Valóban istennő vagy – bókoltam sután –, de nem szolgálhatok két urat.

– St. Louis ura a vágyból nyeri az erőt, de engedetlen szolgája megtagadja tőle éltető elemét.

Vörös lettem, mint a tüzelő majomházsó. Nem is annyira a szavai hoztak zavarba, mint inkább a tény, hogy a fejemben turkált. Intimebb részleteket ismert a magánéletemből, mint a legjobb

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

barátnőm. Igaz, én is láttam őt és Pinotlt kettesben. Csakhogy – velem ellentétben – Obszidián Pillangónak nincs miért pirulnia.

– Azt hittem, csak az ágybéli örömeiket tagadom meg tőle – dünnyögtem.

Rosszállóan nézett rám, ahogy a keményfejű gyerekekre szokás, aki a zöldről állítja, hogy piros.

– Tudja a halandó, mi Itzpapalotl hatalmának fundamentuma?

– Erő. Te a szintisza erőből élsz, származzon bármilyen forrásból. Elégedetten elmosolyodott, és az energiakör – benne én – vele ragyogott.

Ha jobban belegondolok, madarat lehetett volna fogatni velem.

– És min nyugszik a halandó mesterének hatalma?

Ez az a kérdés, ami elől hosszú ideje menekülök. A véren, mint alapvető energiaforráson túl csak kevés vámpír rendelkezik azzal a képességgel, hogy alternatív energiaforrást használjon. A vámpírmestereknek ott vannak a vérállataik és a halandó szolgálk, de néhányuknak – Jean-Claude-ot is beleértve – további lehetőségei is vannak a felélt energia pótlására.

– A szexen – motyogtam magam elé, és forrón reméltem, hogy senki sem hallotta.

Újra rám ragyogtatta égi mosolyát, és elégedettségének visszfénye ezerszeres erővel tündöklött az erőkörben. Jó engedelmeskedni. Jó megfelelni. Jó örömet szerezni az úrnőnek. Micsoda gáz. Ha az ember sok időt tölt Obszidián Pillangó mellett, a végén az örömszerzés önmagáért válóvá válik. De jó, hogy nem Albuquerque-ben születtem.

– Azzal, hogy a halandó szolga megtagadja őt, nemcsak a szövetséget gyengíti meg, hanem a mesterét is. Csalódást okoz neki. Ez elfogadhatatlan.

El-fo-gad-ha-tat-lan, énekelte a kör.

– Sajnálom – dünnyögtem legjobb meggyőződéselem ellenére.

– A halandónak nem tőlünk kell bocsánatot kérnie. Járuljon a mestere színe elé, könyörögjön a bocsánatáért, és adja meg neki, ami

jár.

Ami jár. Igyekeztem nem agyatlanul bólogatni, mint a rugós fejű kutya. Valószínűleg lekopik rólam a búbáj hatása, amint hazamegyek St. Louisba. Ha csak belegondolok, hogy ez a nő és Jean-Claude egy fedél alatt... Na, nem! Kifejezetten örültem, hogy több száz kilométer választ el minket, annál is inkább, mert végül mégis bólogatni kezdtem. Itzpapalotl ezt ígéretnek vette.

– Jó, nagyon jó. Ha a halandó mestere a háláját szeretné kifejezni a segítségünkért, keressen fel minket. Úgy vélem, remekül megértenénk egymást.

Káó. Észre se vettem, és két vállra fektetett. A gyomromba belenyilallt a félelem. A saját hatalma páráján át láttam, és most már reszkettem tőle. Ez nem kerülte el a figyelmét.

– A dolgoknak az a rendje, Anita, hogy a halandók féljék az isteneket.

A vállam fölött futó pillantást vetett Hernandóra. – Úgy véljük, Ramirez nyomozó, mindent elmondtunk, amit tudtunk.

Őistensége elbocsátott minket.

– Ideje meglátogatni Nicky Bacót – bólogattam, ha már így belejöttem.

– Ha Baco hazudott, akkor a falkavezér is hazudott – morfondírozott Edward fennhangon. – Azt mondta, hihetünk Nickynek.

– Ha Nicky meg tudja osztani az erőt a falkával, akkor nem nehéz kitalálni, miért tette.

– A vérfarkasok foggal-körömmel védeni fogják a vargamort. Csúnya csetepaté lesz, ha be akarjuk vinni kihallgatásra.

– Baco nincs a Los Duendosban – szólt közbe Ramirez. Egy emberként fordultunk felé. – Miért, hol van?

– Kórházban. Csúnyán helybenhagyták. Eltört a lába.

Edward és én összenéztünk.

– Be tudja bizonyítani, amit Bacóról állít? – kérdezte Ramirez.

– Igen.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Akkor készüljön fel, hogy egy árva szót sem fogunk tudni kihúzni belőle. Már láttam a fickót kihallgatáson. Nem tört meg. Semmit sem nyerhet, ha az igazat mondja, és ezzel ő is tisztában van.

– Találnunk kell valamit, amitől jobban fél, mint a kivégzéstől. – Itzpapalotl-ra pillantottam. Ezúttal nem szédültem bele a tekintetébe. A saját hatalma immúnissá tett a csillagokra meg a végtelen éjszakára. Viszont pontosan tudta, mire gondolok. És egyetértett.

– Semmi törvénybe ütközött nem tehetünk – figyelmeztetett Ramirez.

– Persze, hogy nem.

– Komolyan gondoltam, Anita.

Ránéztem. Elkapta a tekintetét.

– Hazudnék én magának?

Legyintett.

– Hagyjuk.

Tőlem...

Edward kivette a kesztyűtartóból a napszemüvegét, és a kezembe nyomta. Időközben aggasztani kezdett a szemem. Na igen, a vesébelátás-effektus kezdett lekopni rólam.

Nicky Baco kétágyas kórteremben feküdt, a rendőrség előrelátóan áthelyeztette az ágyszomszédját egy másik szobába. A törpét nyakig begipszelték, de még így is eltűnt a szabványamerikaira méretezett kórházi priccsen. Egyhamar nem fog darabolt farkasokkal szambázní. Törött lábát csavaros-zsinóros fémállványok tartották a levegőben. Már a látványtól megfájdult a hátam.

Ramirez félórája nyaggatta, de nem jutottak egyről a kettőre. Edward és én a falnak dőlünk, és kétszemélyes, néma szurkolótábor alkottunk. Baco az első pillanatban átlátta a helyzetet. Nem mondhatnám, hogy buzgott benne a segítőkészség.

– Tudjuk, hol a szörnyetege, Nicky. Tudjuk, mit követett el. Tegye jóvá, amit lehet. Segítsen megállítani azt a bestiát, mielőtt újra ölne.

– Miért segítenék? Ismerem a törvényt. Nincs kegyelem a magamfajtáknak. Semmit sem tudnak felajánlani a vallomásomért cserébe.

Ellöktem magam a faltól. Ramirez rám nézett, a vonásaira vastagon kiült a frusztráció. Nemrég tudtuk meg, hogy Marks már úton van. Hernando mindenáron meg akarta törni Bacót, mielőtt a főnök ideérne. Hja, végső soron minden munkahely az általános iskola mintájára működik. Az ember jópontokat gyűjt. Öt maci egy előléptetés.

– Én is feltehetek pár kérdést, nyomozó?

Nagyot szusszant – Hogyne.

Helyet cseréltünk.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Bacót az ágyhoz bilincseltek. Ez abszolút sürgősségi látszott a több kilós gipszpáncélt elnézve, de jelzésértékűnek jelzésértékű volt.

– Mit tenne a Vörös Asszony Ura, ha maga elárulná a titkos búvóhelyét?

Ha undorkodó pillantással ölni lehetne, menten magam mellé estem volna.

– Válaszoljon, Nicky!

– Megölne.

– Hogyan?

– Nem mindegy az magának?

– Komolyan érdekel. Maga után küldené a szörnyetegét? Vajon megnyúzná vagy élve boncolná?

Nicky boldogtalanul fészkelődött. Felemelte a kezét, a bilincs csörögve csúszkált az ágyrácsra. Ma éjjel nem fog kényelmesen aludni, az ziher.

– A szolgálja kibelezte az összes boszorkányt és parát, a közönséges halandókat pedig meghámozta, igaz?

– Ha tudja, minek kérdezi?

A bilincs két oldalára tenyereltem, hogy ne tudja arrébb húzni. – Láttam a hullákat, Nicky. Gusztustalan haláluk volt, de tudok ennél rosszabbat is.

Gúnyosan felnevetett – Annál is rosszabbat, mint hogy élve szétcincálják az embert?

Hatásvadász mozdulattal lekaptam a szemüveget.

Beleszakadt a szusz. Csak bámult rám elkerekedett szemmel, mint akinél totális áramszünet van.

Kedvesen rámosolyogtam.

– Tűnjön innen! – Eszeveszetten rángatta a bilincseit. – Hallja, hagyjon békén!

Ramirez megkerülte az ágyat, és kérdő pillantást vetett rám.

– Egy ujjal se nyúltam hozzá, Hernando.

– Menjen innét! Hallja, ne érjen hozzám!

– Mondja meg, hol a mestere – felelte Ramirez –, és kiküldöm Anitát.

Nicky egyikünkéről a másikunkra kapkodta a tekintetét, a szája remegett. Be volt szarva, és ezt vámpírszem nélkül is frankón észre lehetett venni. – Nem csinálhatja ezt velem. Maga zsaru.

– Semmit sem csinállok magával – felelte Ramirez egykedvűen.

– Maga zsaru – ismételte Baco kétségbeesetten, mint egy rossz refrént. – Kivégeztethetnek, de nem kínozzhatnak meg. Jogaim vannak.

– Igaza van, Nicky. A zsaruk nem nyúlhatnak a gyanúsítottakhoz.

– Közel hajoltam hozzá. – Csakhogy én nem vagyok rendőr.

A bilincset csörgette. – Ügyvédet akarok, azonnal hívjanak egy ügyvédet!

Ramirez az egyenruhásokhoz fordult, akik az ajtó mellett őrködtek. – Nem hallották? Menjenek, hívjanak Mr. Bacónak ügyvédet.

A két férfi egymásra nézett. – Mind a ketten, uram?

– Mind a ketten.

Mielőtt becsukták volna maguk mögött az ajtót, egyikük visszanézett. – Mennyi ideig tartson az a hívás, uram?

– Jó sokáig. És kopogjanak, mielőtt visszajönnék.

Az egyenruhások eltűntek. Nicky sűrűn pislogott.

– Maga jó zsaru, Ramirez. Soha semmi rosszat nem hallottam magáról. Nem hagyhatja, hogy ez a veszett perszóna a közelemben jöjjön.

Sikerült meggyőznie magát, hogy Ramirez makulátlan renoméja mögé bújhat. És igaza volt: Hernando nem fogja tűrni, hogy megszorongassam a tőkét. Azt viszont igen, hogy alaposan ráhuzzam a frászt.

Kinyújtottam a kezem. Baco vadul arrébb rángatta magát.

– Ramirez, a francba, ne hagyja, hogy hozzám érjen!

– Itt leszek, ha szüksége lenne rám, Anita – mondta Hernando. A szoba másik végébe sétált, és lehuppant egy székre, Edward mellé.

Nicky visított, mint az újévi malac. – Ramirez, ne hagyjon itt!
Megérintettem az ajkát, mire mozdulatlanáá dermedt.

– Pssst! – súgtam, és egészen közel hajoltam hozzá.

Felsikített. Két kezembe fogtam az arcát, ahogy Pinotltól láttam. –
Csöndesen, Nicky, csöndesen!

Sírni kezdett. – Kérem, ó istenem, kérem ne!

– A vérfarkasok is így könyörögtek? – suttogtam.

Remegni kezdett a kezem. Elengedtem, mert nem akartam
árulkodó vörös foltokat hagyni a képén. Nem adhatok Marksnek
ötszillagos ürügyet, hogy megbüntesse Hernandót. Az ágy oldalának
dőltém. Baco úgy követte minden mozdulatomat, ahogy az egér
figyeli a macskát.

– Szüksége van rám, hogy visszahozzam a többieket – hadarta. –
Nélkülem nem kapják vissza az életüket, és...

– Nem, Nicky. Ezzel elkésett. Már én is vissza tudom hozni őket.
– Éreztem a saját lélegzetemet, ahogy meleg hullámokban verődik
vissza a bőréről. – Az orvosok halottnak nyilvánítják majd. Bedobják
egy deszkakoporsóba, és elkaparják egy börtöntemetőben, ahová az
ilyen paraférgeket szokás bezsuppolni, mint maga. Hallani fogja,
ahogy a deszkára koppan a föld, egyik lapáttal a másik után. Ott fog
feküdni a sötétben, és hangtalanul sikít majd, de senki se hallja meg.
Talán egy nefritgolyót is tömünk a szájába, és összevarrjuk, csak a
rend kedvéért.

Könnyek csordogáltak a szeméből, de a tekintete üres volt, mintha
nem is tudna róla, hogy sír.

– Árulja el, hol a mestere, Nicky, vagy esküszöm, nagyon
megbánja.

Tehetetlenül nyöszörgött.

– Ki vele, Nicky. Mi lesz?

Megcsókoltam az orra hegyét. Elkapta a fejét. – Elmondom.
Mindent elmondok, amit akar, csak hagyjon békén!

Ramirez átvette a helyemet.

Egy mobildallam csengett a háttérben. Edward elővette a

farzsebéből, és kiment a folyosóra.

Ramirez hangja ingerülten csattant. – Hogy érti, hogy nem tudja elmondani az oda vezető utat? – Már előkészítette a jegyzetfüzetét, és hegyezte a ceruzát, de semmi sem volt, amit levéshetett volna.

Nagy svunggal visszaindultam. A törpe rémülten felemelte a kezét.

– Nélkülem nem találhatnak oda. Aki még sosem járt odalenn, biztosan eltéveszti a járatot. Azért is engem fognak hibáztatni, meglátják.

Ramirez kérdően nézett rám.

– Hadd menjek magukkal – rimázkodott. – Akkor biztosan nem tévednek el.

– Riasztani akarja a mesterét.

– Sose tennék ilyet! – Elsápadt, szaporábban szedte a levegőt, és még a szeme sem állt jól.

– Hazudik.

Vállat vont. – Így is, úgy is halott ember vagyok. Bolond lennék, ha nem ragadnám meg az utolsó esélyt.

Milyen igaz.

– Hívja Leonora Evanst – fordultam Ramirezhez. – Majd ő gondoskodik róla, hogy Baco ne léphessen kapcsolatba a mesterével.

– Gondolja, hogy megbízhatunk Mrs. Evansben?

– Megmentette az életemet.

Ramirez bólintott. – Rendben, szólok neki. – Baco sínbe rakott lábára mutatott. – Az orvosok nem lesznek oda az ötletért, hogy magunkkal vigyük. Ez nem járógipsz.

– Beszéljen velük, Hernando. Mondja el, mi forog kockán. Mellesleg mi értelme meggyógyítani, ha a következő eresztéssel úgylis küldik a villamosszékekbe?

Ramirez rosszállóan ingatta a fejét. – Anita, ez azért...

– Miért, nem ez az igazság?

Edward bedugta a fejét az ajtón. – Gyere ki egy percre, légy szíves!

– Menjen csak – intett Ramirez. – És... kösz.

– Szívesen, máskor is.

Felvettem a napszemüveget, és kiléptem a folyosóra. Ahogy ránéztem Edwardra, már tudtam, hogy valami baj van. Olyan óvatosan tartotta magát, mint aki attól fél, hogy a következő mozdulattól menthetetlenül darabokra hullik. Valószínűleg csak a vámpírszem miatt volt olyan egyértelmű.

– Mi történt? – kérdeztem halkan. Valami azt súgta, a dolog nem rendőrfüleknek való. Ha Edwardról van szó, semmi sem az.

Karon fogott, és magával húzott a folyosó végébe, minél távolabb a minket figyelő egyenruhásoktól.

– Riker elrabolta Petert és Beccát. Megöli őket, ha nem viszlek el hozzá most azonnal. Azt hiszi, hogy te meg tudod védeni a szörnytől.

– Nem engedte, hogy félbeszakítsam. – Tudja, hogy a kórházban vagyunk. Egy órát adott, hogy odaérjünk.

– Donna jól van?

Észrevette, hogy a karomat szorongatja. Elengedett. – Ez a szabad estéje, a régész barátaival találkozik. Nem tudom, a bétiszitter él-e még, de Donna két-három óra múlva ér haza. Elméletileg semmiről sem tud.

Végigloholtunk a folyosón. Ramirez az ajtóból fordított vissza bennünket – Hát maguk hová mennek? Azt hittem, velünk tartanak a szörny vadászaton.

– Közbejött valami – vágta rá Edward, és rohant tovább.

Visszafordultam, és sasszézva tartottam a tempót. – Két-három óra múlva hívja fel Ted otthoni számát. Az automatikusan továbbítja a hívást a mobiljára. Akkor csatlakozunk a szörnypörkölkökhöz.

– Lehet, hogy az egész hajcihőnek vége lesz két óra múlva – kiabálta Ramirez.

Nem tudtam válaszolni, mert éppen hasra estem. Edward már a lift előtt állt. Berántott, az ajtó becsukódott utánunk. Szorgalmasan zongorázott a mobilján; Olafot és Bernardót hívta. Megbeszélte velük, hol vesszük fel őket útközben, és lediktált nekik egy hosszú

listát, hogy mit hozzanak magukkal. Már beszálltunk a Hummerbe, amikor végre lerakta.

Edward vezetett, én pedig töprenghettem kedvemre. Baromi negatív hangulatba tornáztam magam. Eszembe jutott a tavaly május, amikor elrabolták Richard anyját és öccsét. Mindenki, aki csak egy ujjal hozzájuk nyúlt, meghalt. Charlotte és Daniel túléltek, de azóta is rémálmaik vannak. Két dolgot bánok: hogy nem értem oda időben, és hogy nem szenvedtek eleget a rosszfiúk, mielőtt elpatkoltak volna. Talán Riker csak blöfföl. Ha a gyerkőcöknek egy haja szála is meggörbül... Eszembe jutott Becca a napraforgós ruhácskájában, orgonafürttel a hajában. Eszembe jutott, ahogy Peter kiállt a húga mellett az étteremben. Próbáltam nem gondolni rá, mi történik velük ebben a percben.

Edward némán figyelte az utat. A kristálylátás mélyebb bepillantást engedett a lelkébe, mint ahogy szerettem volna. Rák tudja, miért, de szüksége van a gyerekekre. Ha elveszíti őket, a bosszúja irtózatossá lesz. Ha akarnám, se tudnám megállítani. Legfeljebb annyit tehetnék, hogy úszógumit veszek, nehogy belefulladjak a vérbe.

54.

Állati sötét volt. Mintha valaki lenyelte volna a holdat. Lassítottunk egy útkereszteződésnél a nagy lapály közepén. Sehol semmi, csak a távolban meredező hatalmas hegyek, a feketeség és a tücsökciripelés. Edward leállította a motort, én pedig megállapítottam, hogy Bernardo és Olaf nem értek ide a megadott időre.

– Kiszállás! – Edward kilökte az ajtót.

Nem vitatkoztam, nem kérdezősködtem. Kiszálltam. A csönd úgy lógott a fejünk fölött, mint egy billegő szikla. Egyszer csak megmozdult a sötétség egy darabja; egy alak állt tőlem alig pár lépésre. Mielőtt megijedhettem volna, elemlámpát tartott az álla alá. Bernardo volt.

Olaf az út másik oldalán tűnt fel – hogy honnan, rejtély. Még egy nyamvadt árok sem futott az út mellett. Többzsáknyi felszerelést cipeltek a kocsinhoz. Ha lett volna időnk, biztos megkérdeztem volna, hogyan csinálták, de úgysem értettem volna a választ. A James Bond-képzés csodákat tesz. Egyszer nekem is be kellene iratkoznom egy gyorstalpalóra. Persze a legtöbb Isten teremtménye, akivel én játszom ipi-apacsot, valószínűleg messziről hallotta volna a szívdobogásukat, még akkor is, ha sáros rögnök álcázzák magukat. Tiszta megkönnyebbülés, hogy ezúttal közönséges földi halandók ellen megyünk.

Edward rám tukmált egy golyóálló mellényt. Nagyjából az én méretem volt. Nahát. Konfekciókevlárt nem gyártanak az én paramétereimmel.

– Ez a jutalmad, amiért megtaláltad az összes fegyveremet.

Edward mindig tudja, mivel kedveskedjen nekem. Melltartóra vetkőztem, és belepasszíroztam magam a cuccba. A vállszíjat már a

kocsiban lazítottam meg. Bernardo a fejtámla fölött a kezembe nyomott egy bő férfiinget. – Vedd rá ezt is.

Már csak tíz percünk volt, hogy Rikerhez érjünk.

A combtokot nem tudtam használni a mellény miatt, úgyhogy a Firestart jobb híján a gatyám zsebébe tettem. Az a cél, hogy hamar elő tudjam kapni, nem az, hogy kényelmesen üljek. Pár kék-zöld foltba még senki sem halt bele.

Begomboltam az inget, és gyakoroltam a stukkerelőkapós figurát. Ülve nem is olyan egyszerű.

– Mondjátok, minek ez a lovagi páncél?

– Rikernek vagy két tucat embere van – felelte Olaf. – Egy részük helyi izomember, semmi extra. De van tíz kommandósa, akiket mindig maga mellett tart. Három ex-tengerészgyalogos, két tag valamelyik speciális alakulatból, egy kilépett rendőr. A maradék négynek zárolták az aktáját.

Vagyis akármit követek el, azt állam bácsi jóvoltából sűrű homály fedi. Eszembe jutott, amit Bradford ügynök mondott Olafról.

– Miért tart egy mezei műkinsbandita magánhadsereget?

– Mert valószínűleg nemcsak műkinsben utazik, hanem drogban is, még hozzá nagyban. Remek dél-amerikai kapcsolatai vannak. A helyieknek fogalmuk sincs, micsoda gengszterrel akadt dolguk.

Bernardo kinyitotta az egyik bőrsztyűt, és sorban a kezembe adogatta a dolgokat, miközben Olaf beszélt.

– Ezt honnan tudjátok?

– Ha elmondanám, meg kellene öljelek – felelte Olaf.

Vigyorgtam. Aztán megpillantottam az arcát a visszapillantó tükörből. Nem úgy nézett ki, mint aki viccel.

– Ránézésre egy doboz hajlakk – bökött Bernardo a flakonra, amit éppen a kezemben tartottam. – Jó esetben némi habot is ki tudsz passzírozni belőle. De ha itt megemeled... – Felpattintott egy rejtett kupakot. – Átbütykölt kézigránát. Kihúzkod a biztosítószeget, aztán három másodperced van, hogy elpucolj. Minimum tizenöt méterre kell kerülnöd a detonáció középpontjától, ha egyben akarsz maradni.

Fehér foszforral működik, még víz alatt is berobban. Áteszi magát a bőrödön, a csontodon, aztán kijön a másik oldalon.

– Átkozottul nehéz egy átlagos hajfixálóhoz képest – jegyeztem meg.

– Azt hiszed, az ex-tengerészgyalogok értenek a női piperéhez?

Egy doboz rágógumiról kiderült, hogy gázspray, egy halacskás kulcstartóból tízcentis tűt lehetett elővarázsolni. Volt ott még egy golyóstoll, amiből gombnyomásra arasznyi kés csúszott ki, meg egy penetráns szagú parfüm az átlagosnál nagyobb alkoholtartalommal. – Szemre célozz – szolt a hozzá fűzött jó tanács. Egy eldobható öngyújtó, mert az ember sosem tudhassa, mikor jön jól egy kis tűz, és egy doboz cigaretta, a látszat kedvéért. Az ingem nyakába poloskát varrtak. Ha engem nem is találnak meg, az inget biztosan. Vigasztaló gondolat.

Kihalásztam egy hajkefét, aminek gyanúsan vastag volt a nyele. – Ez meg mi a rákolló?

– Hajkefe – felelte Bernardo.

Bakker.

Olaf és Bernardo bemaszatolták az arcukat, és a hátukra kanyarították a terepszínű hátizsákjukat. Tele voltak tüzzelve fegyverekkel, mint két mobil kaktusz. Látszott, hogy nem a bejárat ajtón akarnak bemenni. Edward fékezett, mire kiugrottak a sötétbe. A két görnyedten futó alakot azonnal elnyelte az éjszaka.

Tovább zötykölődtünk a makadámúton.

Edward körvonalazta a tervet. Rikernek állítólag azért kellek, hogy védelmi búbájt üssek össze a szörny ellen. Amíg húzom az időt, Olaf és Bernardo valahogy bejut a házba. Olafnak jut a nemes feladat, hogy egy izomagyút olyan apró fecnikre szaggasson, hogy Riker azt higgye, a rém már a falakon belül van. Ez biztosan okoz némi kavargást, és ha elszabadulunk, mi is a gyerekek keresésére indulhatunk. Több szem többet lát. Ha nem járunk sikerrel, Bernardo felrobbantja a házat. Lehetőleg nem úgy, hogy az első robbantástól a nyakunkba zuhanjon az egész cucc. Ha az épület Bernardo

megítélése szerint erre nem alkalmas, akkor rögtönzünk. Hogy ez mit jelent, osszam be magamnak.

A domb tetején tekintélyes villa terpeszkedett. Minden helyiségben égtek a villanyok, az egész épület fényárban úszott. Riker tényleg ennyire fél, hogy eljönnek érte? Edward megállt. A következő pillanatban automata fegyverekkel felfegyverzett fickók vették körül a kocsit. Úgy mozogtak, mint a ragadozók.

– Nem hiszed, hogy saját jószántából kiadja a gyerekeket, igaz?

– Te talán igen? – kérdezett vissza. A kezét a kormányra tette, hogy a kommandósok jól lássák.

Én is a magasba emeltem a mancsom.

– Ha nem nyúlt hozzájuk, minimalizáljuk az áldozatok számát – morogta. – Ha meghaltak, nem lesznek túlélők.

– Ezt nem fogjuk tudni eltitkolni a rendőrség elől, Edward. Tedjőfiú Forrester elbúcsúzhat az olajozottan működő rendőrségi kapcsolataitól. Arról nem is beszélve, hogy én is megüthetem a bokámat.

– Nem érdekel.

Gondoltam.

– Honnan fogja tudni Olaf és Bernardo, melyik verzió szerint játszunk?

– Be van drótozva a golyóálló mellényem. Mindent hallanak, amit mondok. A gépfegyveresek intettek, hogy szálljunk ki. A kezünket gondosan a magasba tartottuk. Kell a fenének egy fatális félreértés. Főleg a legelején.

A gépfegyveres tag, aki a kocsinak lökött, alig egy arasszal lehetett magasabb nálam. Csupaizom-karján dudorodtak az erek. A legtöbb izomagyú lassú, és a pusztá erejére meg az agresszív fellépésre épít. De ez a fickó ruganyos léptekkel járt, szinte oldalvást, amiből arra következtettem, hogy ért a harcművészetekhez. A bicepsze vastagabb volt, mint a nyakam. Mindennek tetejébe egy ultramodern géppityut irányzott rám. Sikítsak, hogy nem ér a nevem?

– Kezeket a kocsira, lábakat szét!

A motorháztető kellemetlenül forró volt. Izom Joe megrúgta a lábam.

– Azt mondtam, szét a lábakat!

Edward hasonló elbánásban részesült; egy vékony, inas fickó adjusztálta, aki ezüstkeretes szemüveget viselt. Erről eszembe jutott, hogy még mindig rajtam van a napszemüveg. Fura, hogy sem Olaf, sem Bernardo nem tett megjegyzést. De hát nem volt idő a bájcsevelyre. Vajon Izom Joe mit szólna a két szép fekete szememhez?

Megint belerúgott a lábamba. – Előredőlni! – Úgy ugatott, mint egy kiképző őrmester.

– Ha ennél is jobban előredőlök, azt már fekvőtámasznak hívják.

Előrelátóan oldalra fordítottam a fejem, ő pedig kupán nyomott. Az arcom a motorháztetőre koppant. Fájt volna, ha orral előre csapódom be.

– Tegye, amit mondok, és nem esik bántódása.

Mit mondjak, nem hittem neki. Engedelmesen végignyúltam a motorháztetőn, és előrenyújtottam a karom. Akkora terpeszbe álltam, hogy elég lett volna egy pöccintés, és eldőlök. Akár hízelt gesztusnak is vehetném; úgy bánik velem, ahogy veszélyes ellenféllel szokás. Ha az óvatosság a hosszú élet titka, ezek itt

matuzsálemi kort fognak megélni.

Tetőtől talpig megmotozott, még a hajamba is beletúrt. Elkobozta az összes fegyveremet. Levette a napszemüvegemet, és alaposan végignézte. Az az érzésem támadt, hogy olyan dolgokat keres, amiket nekem eszembe nem jutna napszemüvegbe rejteni. A bőrsztyűő tartalmát kiszórta a földre, és egyesével rávilágított Bernardo kütyüire a zseblámpájával. Megnézte, ír-e a golyóstoll, jön-e a hajfixálóból hab, és azonnal elkobozta a ráógumi-gázsprét, anélkül, hogy belenézett volna. Fél kézzel végignyomkodta az üres táskát. A fegyvert egy pillanatra sem tette le.

– Még véletlenül sincs benne titkos fegyverrekesz, ugye?

– Nincs – vágtam rá.

Erre ledobta a sztyűőt a földre, és ráállt. Még ugrált is rajta a szöges bakancsával. Ha az enyém lett volna, most alighanem sírva fakadok. Amikor megállapította, hogy nincs benne titkos fegyverrekesz, sem kicsinyített atom-tengeralattjáró, három lépést hátrált, hogy kartávolságon kívül kerüljön. A francba. Általában arra építem a stratégiámat, hogy a kutya se tart veszélyesnek. Ezek nem dőlnek be a látszatnak.

– Felállhat.

Odadobta a napszemüveget, én meg elkaptam. A ház felé néztem, egyenesen bele a fényárba, de a tag meg se rezzen. Ezek szerint a pupillám alapállapotra szűkült. Nahát! Intett, hogy felszedegethetem a cuccaimat. Mindent gondosan visszapakoltam a sztyűőbe, és majdnem mellé tettem a napszemüveget is. Aztán inkább magamon hagytam. Így legalább tudni fogom, mikor kopik le rólam a vámpírmáz. Másrészt, Edwardot ismerve, a szemüveg biztosan méregdrága darab. Ha összekarcolnám, tartoznék neki egy újabb szívességgel.

– Induljon a ház felé. Szép lassan. Akkor nem lesz semmi baj.

– Vajon miért nem hiszek magának? – sóhajtottam.

Halott tekintettel nézett rám, mint egy kiszuperált porcelánbaba. – Nem vagyok humoros kedvemben.

– Azt látom.

– Na, nyomás!

Amikor nekilódultam, a szemüveges megbökte Edwardot. Felzárkózott mellém, szorosan egymás mellett kellett mennünk. Ez az ergonomikus megoldás: ha löniük kell, egyetlen szórással lekaszállhatnak mindkettőnket. Forrón reméltem, hogy Olaf és Bernardo vannak olyan jók, ahogy Edward állítja. Ha nem, fülíg szarban vagyunk.

Olyan régóta nem volt nálam női kezításka, hogy egészen elszoktam tőle. Fél kézzel fognom kellett, hogy ne lengjen minden lépésnél.

A ház maga felért egy erkölcsrendészeti kihágással. Messziről hirdette, hogy itt egy újkazdag sznob lakik. Az építészeti koncepció úgy szólhatott, hogy végy egy betonüzemet, foszd ki, majd kötőrével és némi cementhabarccsal dolgozd meg az elegyet. Itt-ott ablakokat és ajtókat nyomkodtak a nyersbeton-torzóba; még véletlenül se ott voltak, ahol számított rájuk az ember. Keresve sem lehetett volna két egyformát találni. A deformált bejárati ajtó úgy nézett ki, mint egy száj, amibe csizmával beletapostak. A keskeny fehér lépcsőn nem fértünk el egymás mellett, úgyhogy Edward beelőzött. A fegyveresek nem tiltakoztak a térformaváltás miatt.

A lépcső tetején megálltunk. A két fickó felzárkózott. Az ajtó kinyílt, és újabb kommandós bukkant elő. Leesett; Izom Joe és a szemüveges ficsúr azért léptek mellénk, mert véletlenül sem akartak a fegyver útjába kerülni. A gépfegyver nem precíziós szike. Minimalizálni akarták a kockázatot, hogy egymást találják el.

Az ajtóban fekete férfi állt, majd' kétméteres, kopasz óriás. Tar kugligolyófején végigszánkázott a neonfény.

– Mi tartott ennyi ideig? – kérdezte dallamosan zengő, bariton hangon.

– Alaposan megmotoztuk őket – magyarázkodott Izom Joe.

A fekete nem figyelt rá. Tetőtől talpig végigmért. – Azok után, amit Russel mesélt, egy másik Amandát vártam. De te csak egy kis

légyfing vagy.

Nem világosítottam fel, hogy Russel minden szavát el kell osztani kettővel. Nem nálam vannak a szűrő-, lövő- és vágóeszközök.

– Mire várunk még, Geden? – pillantott körbe a szemüveges nyugtalanul.

– Jumbónak van egy kis gondja. Nem találja a detektort.

– Jumbó a fejét sem találná, ha nem lenne odanőve – fintorgott Izom Joe.

– Kuss legyen. – A fekete férfi keresztülnézett rajtam, és Edwardot figyelte összeszűkülött szemmel, a fegyvert könnyedén forgatva hatalmas tenyerében. – Üdv, Sírásó. Van Cleef felismerte a fényképedet.

Sírásó?

Edward felöltötte a Ted-álarcot, mint a varázsló, aki úgy döntött, mégis lesz előadás.

– Fogalmam sincs, miről beszél. Nem ismerek Van Cleef nevű embert.

– Vörös!

Edward még idejében elfordult, így a szemüveges fickó ütése csak a vállát érte. Megtántorodott, de nem esett el. Kódneve-Vörös sípcsonton rúgta. Edward térdre zuhant.

– A főnöknek csak a lány kell – közölte Geden hűvösen. – Veled azt csinálhatunk, amit akarunk. Szóval nem kérdezem meg újra. Van Cleef tanítványa voltál, igaz?

Csak álltam, mint a faszent, és fogalmam sem volt, mit csináljak. Ha meghalunk, Olaf és Bernardo nem fogja az életét kockáztatni a gyerekekért. Csak annyit tehettem, hogy nagyon figyeltem Edwardot; hátha ad valami jelet, amiből megtudom, mit kell tennem.

– Igen.

– Mi igen, seggfej?

– Van Cleef tanítványa voltam.

Geden elégedetten mosolygott. – Fiúk, bemutatom nektek a Sírásót, Van Cleef elveszett báránycáját.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

A két gépfegyveres nyugtalanul állt egyik lábáról a másikra. Ki a hétszentséges macskafarok ez a Van Cleef, és mire tanította Edwardot? Ha megérjük a holnap reggelt, megkérdezem tőle. Nem mintha sok esélyem volna rá, hogy választ is kapok. Így, jobban meggondolva, arra sincs sok esélyem, hogy megérem a holnapot.

– Téged még sosem láttalak – nézett Edward a feketére.

– Nem sokkal azután kerültem a csapatba, hogy elmentél.

– Miért épp Geden lett a neved?

– Mert ha én osztlak ki, a seggeden landolsz, baszdmeg – hangzott az egyszeri válasz.

Milyen ötletgazdag, gondoltam.

– Most már felállhatok?

– Ha fel tudsz – röhögött –, csak tessék.

Edward talpra állt. Ha fájt is a térde, jól titkolta.

– Állítólag tökös gyerek vagy.

– Van Cleef nem így fogalmazott volna.

Geden mosolya köddé vált. – Tényleg nem így fogalmazott. Azt mondta, veszélyes vagy.

– És rólad mit mond?

– Ugyanezt.

– Kétlem.

Egymásra meredtek.

Izom Joe nem bírta a feszültséget. – Hol a pokolban van Jumbó azzal a kurva detektorral?

Geden vérfagylaló tekintettel végigmérte. – Pofa alapállásba, Donald!

Donald? A név feleolyan hatásosan sem hangzott, mint a többieké. Persze Geden becenevének filozófiai mélységeit sem láttam át, amíg el nem magyarázta.

– Van Cleef azt mondta, nem ismeri a nőt.

– Így is van – felelte Edward.

– Az újságok szerint Hóhérnak hívják.

– A vámpírok nevezték el így.

– Miért?

– Mégis, mit gondolsz?

Geden úgy nézett rám, mint aki most vette észre a kutyagumit a talpán. – Hány vérszívót jegeltél le, légypiszok?

Hogy is hangzik a stílusban ideillő válasz? – Három tucat után beleuntam a számolásba.

Geden egyetlen legyintéssel lesöpört az asztalról. – Kispályás vagy.

A három tucat neki kispálya? Szent Kleofás és az Isteni Rakéta, kik ezek a fickók?

– Az embereket is beleszámoltad? – érdeklődött Edward.

Nem tudtam, jó ötlet-e veszélyesebbnek mutatni magam, mint amilyen vagyok, de bíztam Edward ítéletében. Belementem a játékba. – Csak a vámpírokat kérdezte.

– Add hozzá azokat is – vigyorgott Geden kedélyesen. – Na, mennyi jön ki? Vállalt vontam. – Nem tudtam, hogy versenyzünk.

Semmi kedvem nem volt végigfejszámolni az alakváltókat, hogy a parákról és boszorkányokról ne is beszéljünk. De Geden belejött a szívatásba.

– Azokat is számold, akiknek pusztá ököllel verted be a fejét és tekerted ki a nyakát – röhögött. – Őszinte lehetsz, kislány. Nem köpünk be a zsaruknak. Ugye, fiúk?

– Voltál már bíróság előtt? – kérdezte Vörös.

– Nem.

Mint a pszichopata gyerekek az óvodában. Neked rohambili a jeled? Nekem férges alma.

Geden Edwardra vigyorgott – Van Cleef látna fantáziát a pipiben.

Újabb fegyveres csatlakozott hozzánk. Egy arasszal lehetett csak alacsonyabb Gedennél, de hiányzott belőle a fekete férfi katonás keménysége. Ábrándos, gyermekded vonásai voltak, és ködös, messzibe révedő tekintete. A nyakában fülhallgató lógott egy apró fémdobozhoz zsinórozva, a kezében rövid, tömpe rúd. Edward szeme sarkában elmélyültek a szarkalábak. Ha ő kezd ideges lenni, én is

lehetek?

– Hol a francban voltál eddig? – pattogott Izom Joe.

– Kuss – mordult rá Geden. Izom Joe elkussolt.

A fekete vezényelt a botos tagnak. – Csináld!

Jumbó – mert ki más lehetett volna? – feltette a fülhallgatót.

Megnyomta az egyik gombot a doboz oldalán, aztán elmélyülten csavargatta a másikat. Edward kalapja fölé emelte a detektorrudat, aztán végighúzta a mellkasa előtt. Körbejárta, majd letérdelt elé. A fegyvere a hátán lógott, a könyökével tartotta a helyén, ahogy Edward körül piruettezett. Felállt, levette a fülhallgatót, és kihúzta a dobozból.

– Itt van. – Edward mellkasa elé tartotta a detektort. A doboz hangosan felzűmmögött.

– Le az inget – parancsolta Geden.

Edward nem vitatkozott. Kigombolta az ingét, és Jumbó kezébe adta, aki végighúzta rajta a botot. Semmi. Edward mellkasa előtt viszont ismét jelzett a készülék.

– A pólót is! – vakkantott Geden.

Edward rám bízta a cowboyfejfedőt, aztán kibújt a pólóból. A kevlár fehérén villant a sápadt lámpafényben. A pólót Jumbó kezébe nyomta, és megismétlődött az előbbi jelenet.

– A mellényt!

– Előbb tudni akarom, a gyerekek jól vannak-e – nézett fel Edward.

– Mi a faszt érdekelnek egy idegen szuka kölykei?

Edward gyilkos pillantást vetett rá. Geden ösztönösen hátralépett, a fegyvert Edwardnak szegezte. – Vedd le azt a mellényt, ne mondjam még egyszer!

– Ugyis kibaszottul melegen volt benne – vont vállat Edward. Kireccsentette a tépőzárat, és lehámozta magáról a kevlárt. Edward nem szokott trágárul beszélni. Volt egy sanda gyanúm, hogy épp most adta ki a parancsot a nulla túlélős verzióra.

Így félmeztelenül kifejezetten nyiszlettnek hatott az izomagyú

Donald és az óriástermetű Geden mellett. Ettől függetlenül – a botos fickót kivéve – megtartották a három lépés távolságot. Jumbót nem ugyanabból a fából faragták, mint a másik hármát, igaz, ő is gondosan került minket. A detektort a mellényhez érintette, a bot fülsértő frekvencián sípolni kezdett. Aztán Edward meztelen mellkasa elé tette. Semmi. Nagy kő esett le a szívemről. Geden simán levetette volna a bőrét, és kifordította volna a bordáit is, ha kell.

– A nőt is!

Ajjaj! Jumbó ezúttal nem tette fel a fülhallgatót, csak meglóbálta előttem a detektort. Naná, hogy sípolt.

– Tedd le a kalapot.

Edward visszavette tőlem. A bot a nyakam magasságában pityegett.

– Le az inggel, légypiszok – mordult rám Geden.

Gombolkozni kezdtem. – A nevem Anita.

– Faszt se izgat, mi a neved.

Jumbó a biztonság kedvéért még egyszer végigszondázott. Aztán letette a dobozt, a pálcát a tetejére rakta, és alaposan megvizsgálta az inget. Azonnal megtalálta a varrásban a zsinórt az apró pöcökkel. – Közöséges poloska. Tajvani tucatáru.

Ledobta a földre, és rátaposott a vasalt csizmájával. Amikor már csak apró fémes-műanyag folt látszott a betonon, üdvözülten elmosolyodott. Jumbónak is hiányzik egy kereke, mint Edward ellen- és üzletfeleinek általában.

Geden a mellényre bökött. – Vágd fel ezt is. Tudni akarom, mi van benne.

Jumbó rugós kést húzott elő a farzsebéből. Csukott szemmel végigtapogatta a mellényt, aztán nyiszálni kezdte. Hosszabb zsinórt halászott ki belőle, mint amit az én ingemben talált. Ennek apró fémdobozka ült a végén. – Egy adóvevő. Valaki minden szavunkat hallja.

– Ki vár odakinn, Sírásó?

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Edward a fejébe nyomta a kalapját. Fura volt így ing nélkül, de őt láthatólag nem zavarta.

– Fogy a türelmem – dörrent rá Geden. – Kit hoztál erősítésnek? Halljam!

Edward nem felelt, csak állt, mint a cövek. Lélekben felkészült az ütésre.

– Vörös! - vakkantott Geden.

A szemüveges puskatussal hátba vágta. Edward térdre rogyott. A háta csúnyán vérzett. Négykézláb maradt, pár másodpercig kábultan meredt maga elé. Aztán nagy nehezen feltápászkodott, és Geden szemébe nézett. A következő ütestől ismét megtántorodott, de ezúttal állva maradt.

– Talán a nő tudja – vetette közbe Donald.

– Lövésem sincs, kit hívott magával – hazudtam gyorsan. – Azt mondta, talált valakit a helyiek közül.

– A Sírásó idegenekre hagyatkozna egy ilyen helyzetben? Ezt nem adjátok be.

– Állítólag jók – vonogattam a vállam.

Geden rám nézett, aztán Edwardra. – A barátnőd a csaj?

Edward pislogott. Szerintem azon töprengett, melyik a fájdalommentesebb válasz. – Nem.

– Na, elég a süket dumából. Mondd nekik, hogy adják meg magukat!

– Nem lenne sok foganatja.

– Ha nem jönnek ide azonnal feltartott kézzel, szétlövöm a kibaszott agyadat. – A vállára emelte a fegyverét, a csövét Edward halántékába nyomta. – Te nem kellesz nekünk – sziszegte –, csak ez a kis légypiszok.

Secc-pecc meghúzza a ravaszt, ha úgy jön ki a lépés, efelől nem voltak kétségeim. Csak rá kellett nézni. Nagyobb biztonságban érezné magát, ha Edward halott lenne. Az a verzió szoba se került, hogy esetleg a rendőrség leskelődik odakinn. Meg se járta az agyát, hogy a Sírásó együttműködhet a zsarukkal.

Edward egyenesen Geden szemébe nézett, mintha a puskacsó ott se volna. A pillantása lélektelen volt és hűvös, mint a téli égbolt. Nem láttam benne félelmet. Semmit sem láttam benne.

– Ha megölöd – próbálkoztam kétségbeesetten az első dologgal, ami az eszembe jutott –, nem tudom elvégezni a melót, amiért a főnököd idehívott.

Geden szeme rám villant. – Madárnak nézel?

– Értesz a védelmi bűbájokhoz? – vágtam vissza.

Felhorkant.

– Riker baromi mérges lesz, ha lepuffantod a segédemet – ütöttem tovább a vasat.

– A segéded? – röhögött. – Ez a nap poénja.

Próbáltam kreatív válasszal előrukkolni, de valahogy nem szállt meg az ihlet. – Szó sem volt arról, hogy bármelyikünknek bántódása esik. Riker felkért egy munkára, és azt ígérte, ha jól csinálom, szabadon távozhatunk a gyerekekkel együtt. Ha szitává lövöd Tedet, a továbbiakban a főnököd egyetlen szavát sem fogom elhinni.

Geden szeme megvillant. – Tudok én máshogy is meggyőző lenni.

Donald rám mozdult, de még időben kitértem előle. Elvétette a vállamat.

Mielőtt megfordulhattam volna, fegyvercső nyomódott az állam alá. A következő dolog, amire emlékszem, hogy a földön fekszem kiterülve, Jumbó mellettem térdel, és a hajamat simogatja. A napszemüvegem eltűnt. Talán levették. Talán lerepült, amikor padlót fogtam.

– Magához tért – motyogta Jumbó álmatagon, és dúdolni kezdett valami népiesen primitív dallamot.

Geden odahajolt hozzám. – Hány ujjat látsz?

– Kettőt.

– Fel tudsz ülni?

Jumbó válasza sem várva átfogta a vállamat, és megemelt.

Edward az ajtó előtt térdelt, a keze összekulcsolva a cowboykalapja tetején. Vörös a fejének nyomta a fegyverét, hogy

még véletlenül se jusson az eszébe valami meggondolatlanságot elkövetni. Donaldnak csúnyán vérzett a szája, és gondosan kerülté mindenki tekintetét.

Jumbó talpra rántott. A hirtelen mozdulattól a világ forogni kezdett körülöttem. Kapaszkodni próbáltam, de úgy éreztem, a talaj kicsúszik a lábam alól. A fejemet se bírtam megmozdítani; a legkisebb látószögváltásra heveny hányhatnékom támadt. Nem kell tettetnem, hogy agyrázkódást kaptam. De jó!

A fekete fickó nyugtalanul pásztázta a kinti sötétséget. Ezzel a sok fénnel a háta mögött nem láthatott valami messzire.

– Befelé! – adta ki az ukázt, és ráklépésben behátrált az ajtón. Jumbó és én a nyomába szegődtünk. Aztán Edward következett, összekulcsolt kézzel, mögötte Vörös. Donald zárta a sort.

Geden az előtérből nyíló lépcsőhöz vezetett bennünket. Felnéztem, mire a világ azonnal víz alá bluggyant.

Jumbó Geden után szólt. – Szerintem a csaj nem fogja bírni a lépcsőt.

– Donald!

A férfi grimaszt vágott, de engedelmesen odalépett hozzám.

– Vedd le rólam a kezed, te szemétláda – mordultam rá.

– Téged nem kérdeztelek – dörrent Geden hangja.

Donald Jumbó markába nyomta a géppisztolyát, aztán feldobott a vállára, mint valami liszteszsákot. A fejem nagyot lötytyent, a világ pörgött, mindjárt jön a róka. Ezt gyorsan közöltem is velük, csak a miheztartás végett.

Donald ledobott. Geden kapott el, mielőtt becsapódhattam volna.

– Meg tudod csinálni, amiért a főnök idehívott?

Nem én. De ha ezt Riker megtudja, nekünk annyi. – Ha a haverod nem ráz végig fejjel lefelé a lépcsőn, akkor talán.

– Vidd rendesen – mordult Geden Donaldra. – Minek gyúrsz annyit, ha még ezt se lehet rád bízni?

Donald fellapátolt a karjába, mint egy gyereket. A biztonság kedvéért átfogtam a vállát. Ez a fickó veszélyes, de ha nem üt meg,

nincs gáz. Vörös csak követi a parancsot. Jumbó ártalmatlan idiótának látszik, de kóros kiszámíthatatlanságot látok a tekintetében, és ez határozottan aggaszt. Ha választanom kellene, inkább Donald, mint Jumbó. Persze ez nem a kötöttfogású birkózásra vonatkozik.

Donald játszi könnyedséggel cipelt. Gondolom, naponta fut, és nem csak a konditeremben izzasztja magát.

– Mit jelent a Donald? – érdeklődtem, hogy megtörjem a feszült csöndet.

– Semmit – szólt a szüksésvú válasz.

– Gondoltam, a te beceneved is jelent valamit.

Jumbó válaszolt helyette. – Van a seggén egy Donald kacsás tetkó.

Donald sötét pillantást vetett a férfira, én meg majdnem felnyihogtam. Miféle isten barma tetováltat Donald kacsát a seggére? De még a vigyor árnyékát is gondosan letöröltem a képemről. Ha nem lettek volna a jelek, valószínűleg megölt volna azzal az egyetlen ütéssel. Lehetőség szerint ne hergeljem fel Donald bácsit. Nem lenne okos húzás.

A fickó meg sem állt a fordulóban, a légzése sem gyorsult.

Van valami nagyon bensőséges abban, amikor valaki a karjában cipeli az embert. Nekem gyerekkori emlékek ugranak be róla. Donaldnak egészen más asszociációi támadhattak, mert másfél emelet után cirógatni kezdte a combomat. Nem mondtam, hogy állítsa le magát. Alapigazság: ha egy férfi perspektivikusan dugni akar az emberrel, a gyilkosság a második helyre szorul a prioritási listáján. A legjobb ellenség az önmagával konfliktáló ellenség.

A felső szinten a lépcsőház széles folyosóba torkollt. Mindenütt fantáziátlan fehér ajtókat láttam dadaista ajtógombokkal. Geden a legtávolabbihoz vezetett minket, a többiek katonás rendben követték. Alaposan kitanulták a szakmát. Minél több időt töltöttem a társaságukban, annál inkább a meggyőződésemmé vált, hogy az esélyeink csekélyről incifincire redukálódtak.

Pedig még csak most jön a java.

Donald egy vastag perzsaszőnyeg közepén pakolt le. A karját egy pillanatig a vállamon felejtette, mintha az ő ötlete lett volna, hogy cipeljen. Futólag megszorítottam a mancsát; higgyen, amit akar. Aztán körülnéztem. A szoba úgy festett, mint egy jól menő régészprofesszor dolgozószobája. A falat megsárgult térképek borították, a polcok roskadoztak a könyvektől. Az íróasztalon stószokban álltak a lexikonok és szakkönyvek, könyvjelzők és teleírt jegyzetlapok kandikáltak ki belőlük.

Egy férfi ült az asztalnál. Erősen kopaszodó, széle-hossza egy ember volt, még nem igazán kövér, de jó úton haladt az elhízás felé. Széles mosollyal emelkedett fel a székéből. Magabiztos, könnyed léptekkel jött elénk, mint egy visszavonult atléta, akit a tenyerén hord az élet.

A kezemet széles tenyerébe fogta. Az újonnan felszedett súly az ujjaira is rárakódott, az egyetemi gyűrűt már le sem tudta volna húzni. Kérges volt a keze, de a bőrkeményedések jórészt belesimultak a bőrébe. Mibe, hogy mostanában csak fényképen látott ásónyalet?

– El sem tudom mondani, mennyire örülök, hogy eljött, Miss Blake.

– A jöttem, az enyhe túlzás – feleltem.

Elengedte a kezemet. – Igazán sajnálom a múltkori incidenst. És az embereim túlkapásáért is az elnézését kell kérnem. Geden attól tartott, hogy ez a hebrencs fiatalember – és Donaldra mutatott – eltörte a nyakát. Örömmel látom, hogy nem esett baja.

– Nem sokon múlt, Mr. Riker.

– Mielőtt munkához látna, megkínálhatom egy csésze teával? Ha úgy gondolja, le is pihenhet pár percre.

– Rendkívüli módon hálás vagyok, amiért úriembert játszik a kedvemért, de mindenekelőtt a gyerekeket szeretnénk látni.

– Nos, igen – csücsörített Riker –, a gyerekek...

Nem tetszett, ahogy mondta. Olyan érzésem támadt, hogy rossz hírek következnek.

– Hol vannak? – dörrent rá Edward, mire Vörös hátba vágta a puskatussal. Megingott, de kezét egy pillanatra sem vette le a tarkójáról.

– Azt ígérte, nem esik bántódásuk – jegyeztem meg.

– Sajnos, elkéstek.

– Rohadék! – hördült fel Edward.

Vörös újabb ütésre lendítette a kezét. Visszafordultam Rikerhez. – Ha jól értelmezem a dolgokat, esze ágában sincs elengedni minket.

– Biztosíthatom róla, Miss Blake, hogy a munkája végeztével ön szabadon távozhat.

– És a többiek?

Visszasétált az asztalhoz. – Igazán sajnálom, de Geden véleménye szerint Mr. Forrester túl veszélyes ahhoz, hogy életben hagyjuk. És biztonsági kérdésekben mindig az embereim szakértelmére hagyatkozom.

Leereszkedett a forgószékre. A könyökét a párnázott kartámaszon nyugtatta, vastag ujjait egymásnak támasztotta. – Ám mielőtt eltávozna az élők sorából, Mr. Forrester hasznos szerepet fog betölteni. Ha maga hibát követ el, annak ő issza meg a levét. Mivel a holttestét tökéletesen megsemmisítjük, nem sokat számít, mi történik vele a halála előtt.

– És a gyerekek?

– Nem gondoltam volna, hogy ennyire érdeklik a kölykök.

Az asztallap alatt megnyomott egy gombot, mire az egyik könyvszekrény félrecsúszott. Egész falnyi monitor és elektronikus kütyü bukkant elő mögüle. A NASA szimulátoraiban se lehet több hi-tech kacat. De Riker láthatóan nem a házimozirendszerével akart dicsekedni.

– Ez meg mi?

– Egyelőre legyen elég annyi, hogy még várunk valakit. Ahogy az embereim megérkeznek, megmutatom a gyerekeket.

Nem értettem, miért hívott erősítést, de nem kellett sokáig várnom a válaszra.

Nyílt az ajtó, és négy férfi lépett be rajta. Sebhelyes Haroldot és Newt-ot azonnal felismertem, de a másik kettővel még nem találkoztam. Az első filigrán, táncosmozgású alak volt; az a típus, akinek nincs szüksége Donald izomtömegére, hogy hatásos legyen a fellépése. Az erőszak szele úgy lobogott utána, akár a garabonciásköpeny. A karján, a csípőjén kések lógtak, a válla fölött is kandikált két tekintélyes markolat. Ha beszállna velem a liftbe, térdre rognék, és könyörögnék az életemért. De minek? A másik tökéletesen semmitmondó külsejű volt; abba a kategóriába tartozott, akit már akkor elfelejt az ember, ahogy hátat fordít neki. Mégis elég volt egy pillantás szeszínű szemeibe, és tudtam, hogy kettejük közül az ő keze jár el gyorsabban. Tízmilliméteres automata fityegett a derekán.

– Kettő oda – intett felém Geden –, négy ide. – Azzal térdre lökte Edwardot.

Vörös és Donald azonnal odapattantak harci üzemmódra kapcsolva. Mondanom se kell, a szeszínű is Edwardhoz került. Rám Jumbó maradt, meg a késes fickó. Harold és Newt az ajtóban posztoltak, Harold idegesen tördelte a kezét. A hányingerem újult erővel tért vissza, többkilónyi rossz előérzettel tetézve. Mit akarnak mutatni?

– Nos hát, lássuk – mosolygott Riker.

Megnyomott egy újabb gombot, és két monitor életre kelt. Mindkettő szűkös cellát mutatott. Az egyik képernyőt szinte teljes egészében Amazon Amanda háta töltötte be. Farmeros-edzőcipős lábak lógtak ki alóla, bokánál szorosan összekötve.

Peter.

A nő derékig meztelen volt, jószerével csak a hosszú haj alapján

tudtam beazonosítani. Ahogy előredőlt, megpillantottam mögötte a fiút. Farmerját és az alsógatyáját a térdéig gyűrték. Amanda éppen megpróbálta szájon csókolni, de Peter elfordult. A nő teljes erőből pofon csapta, kétszer egymás után. Peter szájából vér szivárgott, valószínűleg nem most ütötte meg először. Aztán hogy nem találkozott több ellenállással, Amanda torkig belenyomta magát a fiú szájába. Közben folyamatosan masszírozta. Egy pillanatra diónyi mellei is feltűntek a kamera előtt.

A másik monitoron Russel ült Beccával az ölében. Pontosan szembefordult a kamerával; tudta, hogy közönségnek játszik. Lefogta a kislányt, és felemelte pici kezeit. Becca két ujjja természetellenes szögben állt. Először nem is értettem. Egy percnyi hatásszünet után a harmadik ujját is eltörte. A kislány szája néma sikolyra nyílt.

– Kérnek hangot is? – érdeklődött Riker nyájasan.

Becca visított, mint egy csapdába esett kis állat, Russel vigasztaló szavakat mormogott a fülébe, aztán belevigyorgott a kamerába. Peter vékonyka gyerekhangon könyörgött. A keze össze volt kötve a háta mögött, hiába is kapálózott.

A nő lekevert neki egy újabb fülest.

– Jó lesz, kölyök. Majd meglátod.

Geden Edward halántékának szorította a fegyvert, a cowboykalap a földön hevert. A seszínű fickó valahonnan elővarázsolt egy kést, és Edward torkának nyomta. Vékony vérerecske csurgott végig a penge hornyaiban. Elég volt egy pillantást vetnem Edward arcára, és tudtam, hogy Riker emberei most írták alá a halálos ítéletüket. Csak még nem tudtak róla.

Edward kinyitotta a száját, de Geden belefojtotta a szót. – Pofa be, különben felkenem az agyad a tapétára!

– Hívja ki őket onnan, Riker – vállaltam magamra a szószóló szerepét.

– Nocsak. Ilyen hamar meggyőztem volna, Miss Blake?

– Parancsolja meg nekik, hogy hagyják békén a gyerekeket.

– És ha nem teszem?

– Akkor fuccs a búbájnak. Jön a szörny, és miszlikbe aprítja magát.

Megrándult az arca.

– Erre a kis bemutatóra azért került sor, hogy képet kapjon róla, mi vár Mr. Forresterre és a véenceire, ha maga nem engedelmeskedik.

– Ha ilyen tempóban halad, Riker, semmi sem marad, amivel zsarolni tudna.

– Nem eszik olyan forrón a kását, Miss Blake. Szerintem a fiú egészen jól érzi magát. Már a hangok alapján ítélve.

Pedig nagyon nem akartam meghallani. Peter egyre szaporábban vette a levegőt. Odanéztem, de bárcsak ne tettem volna. Vannak dolgok, amik maradandó foltot hagynak az ember lelkében. Peter megránduló arcát, amíg élek, nem fogom elfelejteni. Azt hittem, az én gyomrom sok mindent kibír. Peter hangosan felnyögött, mire elkaptam a tekintetemet. A szoba megcsavarodott, és önálló színszalagokba feslett. Összeklattyantam volna, ha a késes fickó nem kap el.

Egyenesen az arcába hánytam.

Undorodva hátrahőkölt, és elengedte a karom. Riker hangja két öklendezés-hullám közben hatolt el hozzám. – Amanda, Russel, legyetek szívesek, hagyjátok magukra a túszoikat. Miss Blake túl finom lelkű a nyílt brutalitás ezen fajtájához, nekem pedig gondolnom kell a berendezési tárgyait épségére.

Fölnéztem, hogy lássam, csakugyan elmentek-e. Russel éppen pusztít nyomott Becca fejére. A kislány bekuporodott az egyik sarokba, és keservesen sírt. Amanda lehúzza hagyta a fiú gatyáját. Bekötötte a szemét, és valamit suttogott a füüébe, mire Peter magzatpózba gömbölyödött. A nő felkapta az ingét a földről, és kisétált.

Azon meditáltam, vajh' fogok-e újabb nyulat dobni. Időközben irtóztató fejfájás tört rám. Tutira agyrázkódást kaptam, már azon túl, hogy még mindig vannak dolgok, amiktől felfordul a gyomrom.

Valami felbúgott, mire Riker pötyögni kezdett az irányítókonzolon. – Mi történt?

– Két halottunk van ideleenn. Rikernek kifutott a vér az arcából. – A szörnyeteg...

– Nem, valaki feldarabolta őket egy bozótvágó késsel.

– Biztos benne, hogy ember tette?

– Igen, uram.

– Úgy tűnik, vendégeket kaptunk. – Gedenre pillantott. – Mi a terve?

– Likvidáljuk őket, uram.

– Tegyük.

A fekete fickó a szeszínűre pillantott. – Te és Vörös itt maradtok Forresterrel. Az első rossz mozdulatra nyírjátok ki. Donald, Harold, Newt, ti hárman velem jöttök.

Fejenként két rosszfiú maradt, na meg Riker. Ennél jobb már úgyse lesz.

Megtöröltem a számat. – Van itt valahol egy fürdőszoba?

– Megint hányni fog? – érdeklődött Riker, nosztalgikus pillantást vetve a jobb napokat látott perzsára.

– Nem is tudom...

– Kísérjék ki a hölgyet. És Jumbó, ha valami ötlete támad, ami segíthet meggyőzni Miss Blake-et az együttműködés előnyeiről, ne fogja vissza magát. Fél órát kap. – Hűvösen végigmért. –

Veszélyesebbnek gondoltam magát, ezért is tettem ilyen komoly biztonsági előkészületeket. De gyengének bizonyult. A gyengeség pedig büntetendő hiba. Ugyanakkor csínján kell bánnom a büntetéssel, hiszen ma éjjel még szükségem van a szolgálataira.

Vigye csak, Jumbó – intett. – És Penge, pucolja le magát. Kiveheti a

részét a játékból, de Jumbó a főnök. Azt akarom, hogy a nő járóképes állapotban maradjon.

Nem sok minden passzol a Riker által szabott peremfeltételekhez. Nekem hirtelenjében csupa szexuális természetű dolog jutott az eszembe. Általában a nemi erőszak gondolataért sem rajongok, de

most úgy fogtam fel a helyzetet, hogy lesz harminc percem két férfival, akik először kefélni akarnak velem, és csak utána szorongatják meg a gigámat.

Jumbó karon fogott, és udvariasan felsegített. A fickó, akit leokádtam, pár lépéssel lemaradva követett minket. Még véletlenül sem akart kockáztatni.

Az ajtóban összeakadtunk egy kreol férfival. Hosszú haja a hátát verte, a vállán egy pisztolytáska lógott lazán átvetve, kilencmilliméteres félautomatával. Zsibbasztó energia áramlott körülötte.

– Miss Blake, ismerkedjen meg csapatunk természetfeletti-szakértőjével, Alarioval. Eddig ő volt a védelmi bűbajok felelőse. A tudása azonban nem bizonyult elégségesnek. Nemrégiben betörték az egyik üzletembe, az alkalmazottaim meghaltak. Remélhetőleg ön nagyobb sikerrel jár majd.

Alario ellenséges pillantással mért végig. Az ereje lustán hömpölygött körülöttem. Ahogy elléptem mellette, egy pillanatra megéreztem egymás auráját, de másra nem volt idő. Ami késik, nem múlik. Alario a boszorkányművészet valódi mestere, ezt ennyiből is frankón meg tudtam állapítani. Secc-pecc ki fogja deríteni, hogy szart se tudok a védelmi bűbájokról.

Az idő ellenem dolgozik, borongtam, miközben Jumbó nyomába szegődve végigbaktattam a folyosón. Nem szélhámoskodhatok Rikernek, ahogy eredetileg terveztem. Olafnak sem sikerült becsapnia az izomembereket a szétmarcangolt hulláival. Csak annyit ért el, hogy megosztotta az erőiket. Ez csupán pillanatnyi előnyt jelent. Rajtunk áll, ki tudjuk-e használni, vagy bukjuk a dolgot. Egy szó, mint száz: a fürdőszobából csak egy ember jöhet ki élve.

57.

A fürdőnek tágas előtere volt dupla mosdóval, és egy ajtóval leválasztott zuhanyhelyiséggel. Penge a birtokába vette az előtérben lévő mosdókagylót, nekem maradékelven a zuhanyfülke melletti jutott. Szárazon köhécseltem, de nem sikerült hánynom. Úgy sajgott az agyam, hogy be kellett hunynom a szemem, nehogy kifolyjon a szememen.

Jumbó benedvesített egy törölközőt, és a kezembe adta.

– Kösz.

Az arcomra borítottam, és gondolkodni próbáltam. Nem ment.

– Tetszett, ahogy lecsuláztad Pengét. Micsoda pofát vágott, öregem...

Áttettem a törölközőt a tarkómra, és kétségbeesetten töprengtem, mit találhatnék Bernardo ketyerei között, ami hasznomra lehet. – Penge? Mint az a képregényhős?

Bólintott. – Ja, ja! A vámpírmészáros. Az is mindig tele volt késekkel.

– És fekete. Ez is stimmel.

– Ja. – Próbáltam olvasni az álmokóros barna szemekben. Aztán feladtam.

– Ha jól emlékszem, az eredeti sztoriban Penge fakésekkel rohangált, és íjpuskával lövöldözött. Micsoda lúzer!

Jumbó röhögött. – Azt hiszed, nem foglak bántani, mi?

– Reménykedni szabad.

Penge bedugta a fejét az ajtón. – Na, kifelé! Zuhanyozni akarok.

Csörikám hiába igyekezett lepucolni magát a mosdónál, erőfeszítéseit csak korlátozott mértékben koronázta siker. Kiterelt minket. Épp be akarta csukni maga mögött az ajtót, amikor Jumbó megállította. – Riker nem fog örülni, ha örökös helyett magadat

csutakolod.

– Azt mondta, tegyem magam rendbe. Te is hallottad.

– Újévi nagymosásról nem volt szó. Geden parancsa kifejezetten úgy hangzott, hogy maradjunk a csaj mellett.

Penge legyintett. – Szerintem a főnök túllihegi a dolgot. Nézz csak rá! Ha valaki ennyitől is kiakad, az mazsola. Na, eressz már, farokagyú!

A férfi visszahúzta a lábát az ajtóból, Penge pedig nagy dérrel-dúrral bevágta.

A mosdókagylóhoz léptem, és benedvesítettem a törölközőt. A férfi a tükörből figyelt. Még mindig ábrándos mosoly játszott az ajkain, de valami gyanúsán perverz lopakodott a tekintetébe.

Elkezdtem vadul kotorászni a táskában. – Van itt valahol pár szem rágó...

Jumbó a falnak dőlt, a fegyverével babrált. – Ha például bezárnálak a fürdőbe Pengével... Nem is tudom, mit csinálna veled. Alaposan kihúztad nála a gyufát. – Bánatosan elmosolyodott. – Nem, túlságosan belemelegedne a farigcsálásba. És rád ma éjjel állítólag még komoly feladat vár.

Megmarkoltam a rugóskés-tollat.

– Tőlem még nem kérdezted, honnan kaptam a becenevem.

– Gondolom, valami kártyás dolog.

Lassan megrázta a fejét.

A tükörből láttam, hogy komótosan kigombolja a gatyáját, aztán benyúl a sliccébe, és közszemlére teszi a tartalmát.

Hatalmas volt, még így, alapállapotban is. Ha nem lett volna szerencsém Bernardo harci dárdájához, lekoppant volna az állam. Persze erektált állapotban kellett volna összemérni őket. Az embert néha érik meglepetések. Néhányan nem igazán váltanak méretet, de olyanok is akadnak, akik több kategóriát ugranak egyszerre.

– Most visítva meneküljek, vagy könyörögjek, hogy hadd én?

Nem tojtam be. Még nem. Túl kretén volt a szituáció.

– Melyikhez volna kedved?

Nehezen tudtam tartani a szemkontaktust, mert a pénisze látható növekedésnek indult. Jumbó magabiztosan mosolygott, mintha ez a közeledési metódus már több alkalommal átsegítette volna az ismerkedés rögzös kezdeti fázisain. Az biztos, hogy ilyen bránert nem kínálnak fel az ember lányának mindennap.

Megfordultam. A saját szemében mégiscsak jobban bízik az ember, mint a tükörben. És tényleg... jókora tetkó virított rajta.

– Az ott egy elefánt?

Nem felelt, csak vigyorgott.

– Nem fáj?

– Engem kifejezetten izgat a fájdalom.

Elindult felém, lassan, hogy legyen időm alaposan kiélvezni a látványt.

Baromi teátrális a gyerek. Akárhogy is, lehetőség szerint ne rajtam próbálja ki magát. Megfordultam, de elbotlottam a saját lábamban. Elkaptam. Kihasználtam a helyzetet, és a tollat a mellkasához szorítottam, pont a szegycsontja alá. Ha valamihez értek, az az, hogyan találjam el a szívet elsőre. Egy vámpírvadásznak ritkán jut második esély. Megnyomtam a gombot, és a penge szinte magától a bordái közé csusszant. A rugós mechanika helyettem végezte a munkát, még rásegítenem se kellett.

A pupillája kitágult, a szája elnyílt, de egyetlen hang se jött ki rajta. A pengét határozott mozdulattal balra, majd jobbra rántottam, hogy biztosan ne jusson levegőhöz. Nem akartam kockáztatni, hogy figyelmeztesse a zuhanyozó kollégát.

Ernyedten lecsúszott a fürdőszobaszekrény mellé. Mielőtt koppanhatott volna, elkaptam, és óvatosan leeresztettem a földre. Tiszta szerencse, hogy nyeszlett fickó volt. Donald mamutfenyőtestével nehezebben boldogultam volna. A víz még mindig zubogott a tusolóban. Penge valószínűleg amúgy sem hallotta volna a tompa puffanást, de jobb félni, mint megijedni.

Jumbó mozdulatlanul feküdt a mosdó árnyékában, golyóstollal a mellkasában, a slicce tövig kicipzárázva. Szomorú látványt nyújtott.

Ha lesz időm, feltétlenül becsomagolom az egyszeműt. De előbb akadt némi elintéznivalóm. Levettem a fegyvert Jumbó válláról, és megnéztem, hogyan kell kibiztosítani, nehogy kellemetlen meglepetések érjenek. Az oldalsó pöccöknek három állása volt, nem kettő, mint az Uzinak. Felcsavartam maxra. Adott idő alatt így köpködi a legtöbb golyót, legalábbis a józan paraszti logika szerint. A tárba húsz töltény fért. Találtam egy kilencmilliméteres Glockot is. Sokan esküsznek rá, mondván, ha egyszer az ember túljut a tanulási fázison, nincs jobb társ a vérontásban. Hát én elakadtam a tanulási fázisban. Persze a semminél a Glock is jobb. A tartalék töltényeket a szütyőmbé sülyesztettem. Igazság szerint akkor sem éreztem volna magam biztonságban, ha egy kisebbfajta fegyverraktáron csücsülök.

Penge ellen nem mehettem stukkerral. Ha Riker emberei meghallják a lövöldözést, mind a nyomomba erednek, de előtte – a biztonság kedvéért – kinyírják Edwardot. Három túszer van, és nekik egy is elég. Valami totál hangtalan megoldást kellett találnom. Pusztá kézzel viszont nem tudtam elintézni Pengét. Kihúztam a késtollat Jumbó mellkasából. Sötétvörös vér buzgott elő a sebből. Tényleg kiperforáltam a szívet. A szerszámot beletöröltem az inge ujjába, aztán a mellényszembembe sülyesztettem. Jumbó egyik keze a mosdó alatti szekrényajtóhoz ért. Elhúztam, és belenéztem a szekrénybe. Egy átlagember elképesztő mennyiségű életveszélyes kütyüt tárol a fürdőszobájában. De itt egy halom puha törölközőn kívül semmit sem találtam. Aztán beugrott: *voilà* – a házi hangtompító. Igaz, így a stukkert csípőmagasságban kell tartanom, és testközelből kell elsütnöm. Ha Penge olyan profi, mint a többiek, ott vannak mellette a fegyverei. Csak egy lövésem lesz, és annak tízpontosnak kell lennie.

Hogy kerül az ember testközelbe egy állig felfegyverzett banditával? Kibújtam a pólóból, és letépőzáraztam a mellényemet. Úgysem véd késszúrás ellen. A koncepcióm lényege, hogy a fickónak nem lesz ideje lövöldözni. Mellesleg könnyed románcra gyúrok, vagy legalábbis altesti bizsergésre. A kevlárral valahogy

nem üti meg az ember a megfelelő alaphangot. A melltartót magamon hagytam. Az én idegeim sincsenek kötélből. Mellesleg nem árt, ha marad valami levetnivalóm a gatyámon kívül, ha vetkőzős orosz rulettre kerülne a sor.

A zuhany hirtelen elhallgatott. Rohadt élet, kifutottam az időből. Be kell mennem, mielőtt ő jön ki. Ha meglátja a hullát, nem az erényem miatt kell majd aggódnom. A fegyvert a gatyám övrészébe nyomtam, a törölközőket nagy csomóba magam elé fogtam, és kinyitottam az ajtót.

Ahogy beléptem, gyorsan becsuktam magam mögött, és nekidőltem.

A szívem a torkomban dobogott.

Penge felpillantott. Sötét bőrén sűrűn ültek a vízcseppek. Nem volt időm megállapítani, tetszik-e a látvány vagy sem. Úgy féltem, hogy alig kaptam levegőt. Azonnal a gépfegyveréért nyúlt, amit előrelátóan a zuhanytálca mellé állított. A kései átvette lógtak a törölközőtartón.

– Mit akarsz?

– Jumbó azt mondta, hozzak neked törölközőt. – Hagytam, hogy a félelem lecsurogjon a torkomon. A hangom rekedtesen elfúlóvá vált tőle.

Megállt mozdulat közben, az ujjai még mindig a fegyveren voltak. – És hogy vett rá, hogy megszabadulj a gönceidtől?

Zavartan lesütöttem a szemem. – Azt mondta, választhatok.

Érces hangon felnevetett – Megmutatta neked a jumbóját?

Nem kellett úgy tennem, mint aki zavarban van. Zavarban voltam.

– Na, vetkőzz!

Felegyenesedett, és elengedte a gépfegyvert.

Kibújtam a melltartópántból, aztán hátranyúltam, és kikapcsoltam a csatot. Épp csak annyira tartottam el magamtól a törölközőkupacot, hogy a melltartó leessen a földre. Aztán szégyenlősen megint magamhoz szorítottam a bolyhos halmot. Penge kilépett a zuhany alól, és odasétált hozzám. Megfogta a törölközőkupacot, és lassan,

centiről centire lejjebb húzta.

Elégedetten megcirógatta a mellemet.

Lőttem.

Összerándult, hangtalanul káromkodott.

Újra meghúztam a ravaszt. Térdre esett, a szeme kifordult. A hasa és a mellkasa vörös romhalmazzá vált. A törölközők ronggyá szakadtak, fekete löporfoltok tarkították őket. A lövések még így is hangosak voltak, visszhangzott beléjük az apró helyiség. Vártam, hogy felviggynak a szirénák, és beáramlanak a kommandósok, de semmi sem történt.

Felkaptam a földről a melltartót, de nem vesztegettem rá az időt, hogy felvegyem. Kinyitottam az ajtót, és hallgatóztam. Csönd volt. Frankó. Magamra kapkodtam a ruháimat, és begyűjtöttem az összes fegyvert. Penge stukkere egy Heckler & Koch volt. Remek választás. A gatyámba dugtam, a Firestar helyére. Összefogtam a két géppityut, és a vállamra vettem. A másik vállamon átvetettem a késtokokat. Végül kibiztosítottam Jumbó automatáját.

Ha elég gyors vagyok, és a fegyver nem rúg vissza túlságosan – és ha Edward még mindig térdel –, talán leszedhetem az őreit a feje fölül. Teleszórom a szobát golyókkal. Ez persze elég durva megoldás, és nem sok diplomáciai manővernek hagy teret a továbbiakban, de ha Edward életben marad, kit érdeleknek a diplomáciai manőverek? Ted Forresterrel ellentétben a gyerekek senkire sem jelentenek veszélyt. Ha Riker meghal, a kutya se fogja bántani őket. Elméletileg.

Hosszan hallgatóztam a külső ajtónál, majd résnyire nyitottam.

A folyosó tők üres volt. Bezártam magam mögött az ajtót, és kivettem a kulcsot, hogy még véletlenül se nyithasson rá valaki a két hullára. A kések hangosan kocogtak a vállamon, úgyhogy az egész cuccot leraktam a fal mellé egy kupacba. A hosszú folyosó most nyúlfarknyinak tűnt. A kamikazetervék vagy frankón beválnak – vagy nem. Hogy az enyém melyik kategóriába tartozik, az hamarosan kiderül.

Alig pár lépés választott el a dolgozószoba ajtajától, amikor hangokat hallottam.

– Hogy érti, hogy ketten eltűntek? – dühöngött Riker. – Azt hittem, a legjobbakat verbuválta össze.

A fekete időközben visszatért volna? Mindegy, már késő változtatni a terven. Füleltem. Legnagyobb megkönnyebbülésemre Geden hangja statikus zörejekkel felhívítva érkezett. Meg kell várnom, amíg Riker leteszi az adóvevőt. Csakhogy minél tovább ólálkodok idekinn, annál nagyobb az esélye, hogy valaki meglát. Ha elvész a meglepetés ereje, a tervemnek löttek.

Most már alaposan be voltam tojva.

A géppuska ugyan remekül kézre állt, de ezzel a típussal még sosem volt dolgom. Még véletlenül sem szerettem volna eltrafálni Edwardot. Ha viszont túl magasra célzok, akkor senkit sem találok el. És akkor igazán megérdemlem, hogy lepuffantsanak, mint egy kutyát. Vettem egy mély lélegzetet, és az ajtókerethez simultam. Az ember használja a fedezéket, ha már egyszer van.

Óvatosan bekukkantottam a szobába. Edward még mindig térdelt. Van isten!

Nem sokáig morfondíroztam a látottakon, löni kezdtem, mint az állat. A fegyver irtóztató robajjal kerepelt, ellenben alig rúgott vissza. Pedig arra számítottam, hogy erőből ellen kell tartanom. A szeszínű előkapta a fegyverét, és megeresztett egy sorozatot. A golyók a plafonból haraptak ki egy darabot. Vörösnek csak arra volt ideje, hogy megforduljon. Másodpercek alatt leszedtem Edward két *gardedame*-jét, aztán átirányítottam a folyamatosan köpködő fegyvert a monitorok felé, és elkaszáltam az asztalnál ülő Rikert. Alario állt a legmesszebb tőlem, neki volt ideje lebukni.

Én is hasra vágtam magam. A széklábak között sikerült eltalálnom a boszorkánymestert, mielőtt elő tudta volna kaparni a fegyverét. A teste folyamatosan rángatózott a becsapódó golyóktól. Volt valami határtalanul lebilincselő abban, ahogy a lövések ronggyá tépték a testét. Vagy odanőtt volna a mutatóujjam a ravaszhoz?

A szemem sarkából mozgást érzékeltem. Felemelt fegyverrel oldalra gördültem.

Edward térdelt az egyik hulla fölött. Láttam, hogy mozog a szája, de semmit sem hallottam. Fülvédő nélkül zárt helyiségben gépfegyverrel lövöldözni nem kifejezetten egészséges. Észrevette, hogy nem hallok, mert kettőt mutatott, és lefelé fordította a hüvelykujját. Vörös és a seszínű halott. Frankó. Alariót meg se kellett nézni. Több volt rajta a lyuk, mint a felületfolytonos anyag. Riker még mindig a görgősszékekben ült, és tehetetlenül tátogott, mint a partra vetett bálna. Elegáns fehér ingén és a zakóján vérfoltok éktelenkedtek. A lövések ereje jó fél méterrel hátragurította a nehéz bőrfotelt.

Nagyon reméltem, hogy nem murdál meg, mielőtt elmondaná, hol vannak a gyerekek.

A hallásom fokozatosan visszatért. A makacs fülcseggel át hallottam, ahogy Riker artikulátlanul bugyborékol. Sötét elégedettséggel töltött el, hogy szenvedni látom. Edward az egyik gépkarabéllyal a kezében kinézett a folyosóra, aztán gondosan bezárta maga mögött az ajtót. Ha társaságot kapunk, így lesz némi laufunk.

– Hol vannak? – üvöltötte Edward a férfi képébe. – Halljam, te rohadék!

Rikernek véres hab csurgott a szája szélén. Kiperforáltam a tüdejét. Ha csak az egyiket, talán túléli. De záros időn belül kórházba kell kerülnie.

– Segítsenek – bugyogta erőtlenül.

– Mondd el, mocsokláda, hová dugtad a gyerekeket, és máris hívjuk a mentőt.

– A szavát adja?

– A szavamat adom. Ahogy te is a szavadat adtad, te ganéj.

Riker nem vette az iróniát. A haldokló rendkívül hiszékeny fajta. Készségesen eldarálta, hol keressük a kicsiket. – Mentőt – nyögte befejezésésképp.

Edward a széktámlának dőlt, egészen belemászott Riker képébe.

– Félsz, mi? Riker nyelt, köhögött, bólintott.

– Gondoskodom róla, hogy soha többé ne kelljen félned semmitől. Azzal fejbe lőtte.

Próbáltam kitapintani Riker pulzusát. Nem volt neki.

Edward örökké hűvös tekintetében monotonon izzó dühöt láttam. Talán először életében valóban a szakadék szélén táncol. Az ember csak akkor tud hűvös fejjel cselekedni, ha a dolgok nem érintik személyesen. Peter és Becca fontos Edwardnak. Szereti őket. A gyerekek és Donna – ők a családja.

Rám vakkantott, hogy töltsen újra a gépfegyvert. Szó nélkül kiforgattam a hullák zsebeit, és a tartalék táraikat a szütyőmbe süllyesztettem. Ő eközben kioldalmazott az ajtón. Lábujjhegyen követtem.

Addig a percig abban a tévhitben éltem, hogy nincs ijesztőbb dolog a világon, mint Edward, a Hidegvérű. Tévedtem. Edward, a Családapa nagyságrendekkel ijesztőbb.

Jó félórával később kósza repeszeket kerülgettem a falhoz lapulva, indiai táncosnőket megszégyenítő kígyómozgással. Az elmúlt tíz percben kénytelen voltam átértékelni a golyózápor fogalmát. Mintha a levegő zümmögő-dongó méhrajja változott volna; sebesen mozgó mákszemek pötytyözték a folyosót, belemartak a vastag kőfalakba. Mindenfelé beton- és kőszilánkok repkedtek. Két gépkarabély ontotta az áldást a folyosó végén. Még életemben nem lőttek rám full-automata gépfegyverrel. Próbáltam belesimulni a fal egyik repedésébe. Hátha.

A titkos panel pontosan ott volt, ahol Riker mondta. Edward elvágta a páncélajtón túl silbakoló őr torkát, és további három embert elintézett, mielőtt Geden és kis csapata ránk talált. Secc-pecc beszorítottak minket a lépcsőházba. Két fegyverest hagytak hátra, hogy tartsák a cellákhoz vezető folyosót, a többiek eltűntek a színről.

Ha tűzpárbajra kerül sor, általában állom a sarat. Most viszont rá kellett jönnöm, hogy ezekhez a nagyipari módszerekhez képest szálnalmas kezdő vagyok. A golyók hangosan füttyültek a fülem mellett. Én aztán ki nem dugom innen az orrom, az ziher. Már az is tiszta mázli, hogy eddig nem találtak el. Edward mellettem gubbasztott, de korántsem volt akkora spenóthuszár, mint én; percenként kinézett a fedezék mögül, néha lőtt is egyet-egyét. Ahogy átnyúlt fölöttem, éreztem a fegyver rándulását a kezén. Megállás nélkül záporoztak ránk a lövések, én pedig megállás nélkül adagoltam Edwardnak a muníciót. Úgy éreztem magam, mint egy műtősnővér. Golyót. Törlést.

Közel hajoltam Edwardhoz, és a fülébe ordítottam: – Kell a mellényem?

– Kösz, de rajtam is van.

Igaz, Jumbó otthagytá Edward szétnyiszált kevlárját a dolgozószobában. Az enyémmel amúgy sem ment volna sokra; legfeljebb a fejére húzhatta volna. Intett, hogy húzódjak arrébb. Átvette a helyemet, én meg rácuppantam a falra. Szó mi szó, nem vette valami sok hasznomat az utóbbi félórán. Ahogy lanyhult a golyózapor, kinézett, és teleszórta a folyosót. Mialatt ő a fegyveresekkel volt elfoglalva, egy fej bukkant fel a lépcsőfordulóban. Csak egy villanás volt az egész.

Éppen figyelmeztetni akartam Edwardot, amikor valami kicsi és kerek pottyant a lábam elé. Elkaptam és visszahajítottam, mielőtt megfogalmazódhatott volna bennem, mi az. Levettem magam a földre. A robbanás erejétől hullámozni kezdett alattunk a padló, a lépcsőház pedig hatalmas porfelhő közepette összedőlt. Vakolatdarabok záporoztak a fejemre. Ha Geden emberei ezt a pillanatot választották volna, hogy lerohanjanak, a kisujjamat sem bírtam volna megmozdítani. Edward kinézett a folyosóra, lövésre készen. A Sírásót, vagy hogy is hívják, nem zökkentheti ki egy olyan csekélység, mint egy megroggyanó földem.

A csönd megtelt baljós recsenésekkel és roppanásokkal, a falak panaszosan nyöszörögtek. A por vastagon ült a levegőben. Óvatos léptek zaja hallatszott a folyosó végéről. Edward befogta a szám, és megrázta a fejét. Nyeltem egyet és próbáltam elengedni magam. A köhögésemet még vissza tudtam tartani valahogy, de a relaxáció az istennek se ment. Ha ezt a tagot megöljük, akkor is ott a másik a cellák előtt elbarikádózva. Ha nem fogy ki a lőszerből, ítéletnapig tarthatja magát. Tapodtat sem kell mozdulnia. Nekünk viszont át kell jutnunk, ha ki akarjuk hozni Petert és Beccát.

Edward elpantomimezte, hogy küsszak a sarokhoz, és játsszam a hullát. Nem volt nagy kedvem a halálzónában piruettezni. Ha tüzelni kezdenek, még úgy is simán eltalálnak, ha a földön fekszem. De nem volt sok választásom. Kínosan ügyeltem a mozdulataimra, nehogy zajt csapjak. Amikor a sarokhoz értem, visszanéztem. Edward jóvágólag biccentett. Hasra feküdtem, és beterítettem az arcomat

a loboncommal. Nem bíztam a színészi képességeimben. Görcsösen markoltam a gépfegyvert, de Edward megrázta a fejét. Elengedtem, és behúztam a kezem. Ha a pityuért kell kapnom, már cseszhetem.

Hegyeztem a fülem, de csak a saját dörömbölő szívverésemet hallottam. Talán a fickó meggondolta magát, és visszafordult. Talán megint elkezdenek löni. Már éppen sikerült nyugalmat erőltetnem magamra, amikor mozgást láttam a szemem sarkából. Vajon észrevette, hogy figyelem a hajamon keresztül? Mély levegőt vettem, és becsuktam a szemem. Bízom Edwardban. Bízom Edwardban. Bízom Edwardban.

Hangokat hallottam – halk, suhogó hangokat, aztán egy éles szisszenést, de semmi olyasmit, ami a folyosó másik végére is elhallatszott volna. Arra gondoltam, ha balul ütött volna ki a dolog, lövések dördültek volna. Óvatosan kinyitottam a szemem.

Edward Donald hullája fölött térdelt, éppen kiforgatta a zsebeit.

Nem csak nekem hatott hosszúnak a csend. Odaátról egy férfi hangja hallatszott. – Donald, minden oké?

Edward felelt helyette. – Tiszta a terep.

Nem volt tökéletes imitáció, de engem meggyőzött.

– Üljek a hintába? – kérdezte a fickó. Nem ismertem fel a hangját.

Edward kérdően pillantott rám. Megvontam a vállam. Dunsztom se volt, miféle hintáról van szó. Edward tett egy vérszegény kísérletet. – Ne dumálj, segíts!

Agresszív sortűz volt a válasz. Az első adag a fejem fölött süvített el, és a szemközti falba csapódott. Csak azért nem sikítottam, mert büszkeség is van a világon. Edward vadul integetett. Mialatt a tag újratöltötte a fegyvert, valagon csípett hernyó módjára araszoltam visszafelé. Alig egy méter hiányzott, hogy révbe érjek, amikor újra fűtyülni kezdtek a golyók. Megdermedtem, igyekeztem belesimulni a romkupacokba. A lövések hangja elhalt, én pedig begurultam Edward mellé, és a hátamat lihegve a falnak vetettem.

Donaldnál volt az összes fegyverem. Visszavettem mindet, teletömködtem a nadrágzsebeimet. Edward időközben egy

kézigránátot varázsolt elő valahonnan. Feltűnően hasonlított arra, amit a táskámba tettem, persze hairspray-borítás nélkül. Elkerekedett a szemem. Megrázta a fejét, és szó nélkül suttogetta: füst.

Aha.

Közel hajolt. – Fedezz, amíg eldobom. Aztán küssz végig a folyosón. Ha látsz valakit, lödd le.

Kihúzta a biztosítószegyet, és a fal takarásában óvatosan felegyenesedett. A lábához kuporodtam, szorosan markoltam a gépfegyvert. Nahát, elmúlt a fejfájásom.

– Most! – adta meg a kezdőlökést Edward.

Alaposan megszórtam a folyosót. Edward mögém lépett, és elhajította a gránátot. Pillanatokon belül mindent beborított az egyensűrű füst. Keserű bűz tapadt a szájpadrálsomra; mintha égő ruhát szagolgattam volna, amit előtte hetekig romlott karfiolfőzelékben pácoltak.

Edward hasra vágta magát, és szinte azonnal beleveszett a tejszerű ködbe.

A fal mellett kúsztam, a kibiztosított gépfegyvert magam előtt tartva. A stukkereim minden mozdulatra belefűrődtek a gyomromba, és a szütyő is veszélyesen meg-megbillent a hátamon, de semmi pénzért nem álltam volna meg, hogy megigazítsam. A világ leszűkült a vastagon gomolygó füstre, és a folyamatos, lassú araszolásra. Az orromig se láttam.

Semmi sem mozdult, semmi sem létezett, csak én.

Hirtelen golyók tépték szét a füstöt, egy pillanatra a fegyver torkolattüzet is láttam a gomolygáson át. Basszus. Épp a fickó lábánál hasaltam. Meghúztam a ravaszt. A fölöttem tornyosuló alak megtántorodott. Még mindig nem mertem felegyenesedni. Biztos akartam lenni benne, hogy nem lö vissza. Térdre esett, az arca közvetlenül előttem bukkant ki a ködből. Belelőttem a mellkasába. Hátrazuhan, és elnyelte a bodros fehérség. A padló közelében ritkulni kezdett a füst; egy darabig még láttam a bakancsát.

– Én vagyok – hallottam Edward hangját közvetlen közélről. Ha

nem figyelmeztet, simán lelövöm. Remegett a kezem.

– Maradj itt! – adta ki az utasítást, aztán eltűnt.

Leültem a földre a hulla mellé, és vártam. Olyan világba keveredtem, aminek a szabályait nem ismertem. Mintha minden átmenet nélkül belecsöppentem volna Edward másik életébe. Neki itt jobbak az esélyei a túlélésre, mint nekem, úgyhogy befogom a pofám, és teszem, amit mond. Ez az egyetlen esélyem, hogy élve kijussak.

Edward futólépésben jött vissza. Ezt jó jelnek vettem.

– Egyelőre tiszta a terep, de sietnünk kell. – Előhúzta a kulcsot, amit Rikertől kapott. – Gyerünk!

Kilakatolta az egyik cellát, és már ugrott is a szemben lévőhöz.

Térdre ereszkedtem, és belöktem a nyikorgó fémajtót. Ha lett volna valaki odabenn, a fejem fölött lőtt volna el. De a szobában senki sem volt Peteren kívül, aki egy priesen hevert gúzsba kötve. Hirtelenjében nem tudtam eldönteni, becsukjam-e magam mögött az ajtót, és megreszkirozzam, hogy valaki rám zárja, vagy nyitva hagyjam, és azt kockáztassam, hogy hátulról megorvtámadnak. Utóbbi megoldás mellett döntöttem, mert nem akaródzott a cellaajtót önként magamra csukni. Sok időt töltöttem hasonló betonlyukakban várva, hogy valaki megegyen vacsira. Ez az alapélmény nagymértékben hozzájárult a klausztrofóbiám kialakulásához.

Peter olyan kicsi gombócba húzta össze magát, ahogy csak tudta. A szájára rászáradt a vér, az alsó ajka bedagadt, kék foltok terjengtek az arcán. A szorosra húzott kötés szinte világított sötétbarna hajában. Hallotta, hogy bejövök, mert nyöszörögni kezdett. Egy árva szót se értettem abból, amit mondott.

Azzal kezdtem, hogy kivettem a szájspecket.

– Kérem ne, kérem ne! – ismételte egyre kétségbeesettebben, amíg teljesen bemutált a félelemtől.

– Én vagyok, Peter, hallod?

Nem hallott. Vagy nem értette.

Megérintettem a vállát. Rémülten felsikított.

– Anita vagyok, hé!

Egy szívdobbanásnyi időre csönd lett.

– Gyere, kiviszlek innen.

– Anita? – hüppögte reménykedve.

Kiszabadítottam a csuklóját. A szeméről is le akartam venni a kötést, de kegyetlenül szorosra húzták a csomót. Sehogyan sem boldogultam vele.

– Le kell vágnom rólad ezt a rongyot, Peter, úgyhogy ne ficáncolj.

Becsúsztottam a pengét a csomóba. Állati rossz szögben volt, de addig ügyeskedtem, amíg sikerült elnyiszálnom. Szegény fiú mozdulni sem mert.

Ahogy kiszabadult, rám vetette magát, és szorosan átölelt. – Azt mondta, ha visszajön, levágja.

Meglapogattam a hátát, mire hüppögve sírni kezdett, keskeny válla meg-megremegett. Szívesen lelkeztem volna vele, de nem volt rá idő.

– Mennünk kell.

Mintha a falnak beszéltem volna. Egészségtelenül tágra nyílt szemmel bámult maga elé. Kiszabadítottam magam a karjából. Sokkreakciók tüneti kezelésére tényleg nem értünk rá.

– Ted kihozza Beccát, és már itt se vagyunk, oké?

Ezt megértette.

Bólintott. – Oké. – Aztán megint bólintott, és hozzátette: – Jól vagyok.

Ez volt a nap eddigi legfrankóbb hazugsága.

A bokáját is ki akartam szabadítani, mire elvörösödött, és vadul rángatni kezdte az alsónadrágját.

– Ha nem maradsz vesztteg, megváglak.

– Fel akarok öltözni. Ne nézz ide, jó?

– Nem nézek oda.

– Most is engem nézel.

Látványosan hátat fordítottam neki, és megvártam, amíg magára rángatja a gatyáját. Minden ruhadarabot gondosan begombolt és

becipzárázott, én pedig végre szétvághattam a kötelet. Talpra segítettem. Majdnem orra bukott az első lépés után. Teljesen elzsibbadhatott a lába.

– Segítetek, várj. – Belekaroltam.

Gondosan került a tekintetemet. Az első reakciója az öröm volt, a megkönnyebbülés, hogy elmúlt a veszély. Aztán zavarba jött. Tizennégy éves korában az ember már nem gyerek, de még nem is felnőtt. Szerintem az elmúlt néhány órában Peter éveket öregedett.

Edward a folyosón várt minket, Beccát a karjában tartotta. A kislány viaszsápadtnak tűnt a gyér fényben. Ahogy a kezét megláttam, sírhatnékom támadt. Törött ujjai jócskán megdagadtak, a bőr csúnyán elszíneződött. Hosszú időbe fog telni, amíg meggyógyul. Peter mind a kettőjüket átölelte. Az ujjai Becca keze fölött időztek, párás lett a tekintete.

– Rendbe jön – vigasztalta Edward.

Peter nem hitte, pedig nagyon akarta, láttam rajta. Elmaszatolta a könnyeket az arcán. – Kapok fegyvert?

Kinyitottam a szám, de Edward megelőzött. – Add neki a Firestart, Anita.

– Most ugratsz, ugye?

– Láttam lőni. Tud bánni vele. – Egy csomó különféle dolog lehetett az arcomra írva, mert hozzátette: – Azt akarom, hogy legyen nála fegyver.

Megértettem. Nem akarja, hogy Petert és Beccát még egyszer túsul ejtsék. Ha fegyvert ad Peter kezébe, a rosszfiúk nem fognak sokat töprengeni azon, hogy mit csináljanak velük; simán fejbe lövik őket. Edward úgy ítélte meg, hogy még mindig ez a jobbik verzió.

Előhúztam a stukkert, és Peter kezébe nyomtam. Mocskos, gyermeklélekrontó dögnek éreztem magam.

A fiú elvette a fegyvert, és kiszedte a tárat. Megnézte, hány golyó van benne, aztán kibiztosította.

– Engem ne lőj le – morogtam. – Ha szabad kérnem.

– Haza akarok menni – nyöszörgött Becca.

– Hazamegyünk, szívem – csitította Edward.
Elindultunk vissza a folyosón.

Vajon hol lehet Russel és Amanda? Reméltem, hogy találkozunk velük, mielőtt elhúzzuk a csíkot. Lenne hozzájuk egy-két keresetlen szavam.

A folyosó tágas, teremszerű helyiségbe torkollt. Edward megtorpant, mi meg lecövekeltünk mögötte; vártuk, hogy eldöntse, hogyan tovább. Végül óvatosan elindult, szorosan a fal mellett araszolva előre. Amikor én is bekukkantottam a terembe, megértettem, miért bizonytalanodott el. Három sötétbe burkolózó folyosó vezetett tovább jobb kéz felől, inkább föld alatti tárnák voltak, mint alagutak. Velük szemben indult a dizájnos fölépcső. Arrafelé vettük az irányt. A hátamat a falnak vetve haladtam, igyekeztem egyszerre szemmel tartani a folyosót, ahonnan jöttünk, és a három bányajáratot. A lépcső legyen Edward gondja.

Gond nélkül átértünk a terem túloldalára.

A lépcsőkar meglepően szűk volt, két ember bajosan tudta volna kikerülni egymást. Amorf alakban tekeredett felfelé, és minden pihenő beláthatatlan ívben görbült. Íme, a rajtaütéses támadás tankönyvbe illő helyszíne! Ha a kommandósok egyszerre bukkannak fel előttünk és mögöttünk, akkor szívtunk, mint a torkos borz.

Majdnem elértük az első fordulót, amikor Edward hirtelen megállt. Peter nem nézett az orra elé, és nagy svunggal beleütközött. Edward éppen le akarta tenni Beccát, de az ütközéstől megtántorodott, és a kislány kicsúszott a kezéből. Utánkapott. Ekkor valami megmozdult a lépcsőfordulóban. Edward vállát kihegyezett fakaró döfte át.

– Fel! – kiabálta Edward.

Szó nélkül ugrottam. Kettesével szedtem a fokokat, és mielőtt beláthattam volna a kanyart, löttem.

Négyen rohantak lefelé. Haroldot, Russelt és Newtot elkaszálták a repeszek, de Amanda visszafordult és eltűnt a fordulóban. Vártam néhány másodpercet, hogy a fickók felkászálódnak-e. Nem tették.

Amanda után vetettem magam. A saroknál lekushadtam a földre, de egy lelket sem láttam. Rohadt élet. Nem hagyhatom magára Edwardot és a gyerekeket, hogy a spiné után eredjek.

Lefelé menet elcsúsztam egy vértócsán, és kiszaladt alólam a lábam. Egyenesen Haroldra estem. A férfi felnyögött.

– Nem érünk oda időben – motyogta. – Geden balhézni fog.

– Ne izgulj, Harold. Senki sem izélget többé.

Fájdalmasan grimaszolt. – Geden felhívott valakit. Azt mondta, hogy kudarcot vallottunk, és hogy küldjék a takarítókat.

– Miféle takarítókról beszélsz?

A lélegzete hosszú, fáradt sóhajba fulladt. Megnéztem a pulzusát. Semmi. A biztonság kedvéért Russelt és Newtot is letapiztam. Otthagytam a fegyvereiket, mert a szütyőmbe nem fért több.

A fordulóból hangokat hallottam. Már épp kezdtem berosálni, amikor felismertem Olaf senki máséval össze nem hasonlítható intonációját.

A svéd és Bernardo Edward körül ügyködtek. Peter a lépcsőn ült, és a hüppögő Becca feje fölött bámult a semmibe. Fekete szeme és virsli méretűre dagadt szája szürreális kontrasztot alkotott halottsápadt arcával. Rá volt írva a homlokára, hogy magát hibáztatja a történetekért.

Bernardo felnézett. – Mind megvan?

– Russel, Newt és Harold. Amanda elhúzta a csíkot.

Peter megrezzent a névre, de nem szólt semmit. Letérdeltem Edward mellé. – Honnan tudad, hogy jönnek?

– Hallottam.

Közelebből szemügyre vettem a dárdát. Antik darab volt, talán Riker egyik indián relikviája. Átfúrta Edward mellkasát, és a bal válla alatt jött ki. A tüdeje biztosan épen maradt. A szívét sem találták el, mert akkor azonnal meghalt volna. De ha megsértették a szívburkot...

Edward egy intéssel elzavart. – Inkább figyeld a lépcsőt.

A falnak támaszkodtam, és egyre csak Edwardot bámultam. Nem

halhat meg, így nem. Nemcsak mert ostoba és értelmetlen halál volna; ha meghal, Peter élete végéig magát fogja okolni. Eddig is épp elég zűrös volt az élete, nem hiányzik még egy púp a hátára.

– Add a pólódat – böffent rám Olaf. – Gyerünk már!

Rajta már csak egy kevlár mellény volt, az ingét rákötötte a sebre, hogy ne mozduljon el a dárda. Bernardo felállt, és átvette az őrhelyemet. A gipszből recézett rohamkés állt ki. A pengét vastagon borította az alvadt vér.

Levettem a pólómat, és Olaf kezébe nyomtam.

– Az enyém is kell? – nézett fel Peter.

A svéd intett, hogy adja. Peter előrecsúsztatta Beccát az ölében, és kibújt az ingből. A felsőteste sovány volt és betegesen sápadt, akárcsak az arca.

– A többieket elkaptuk a pincében – magyarázta Bernardo. – Mind kinyiffant.

– Csodálkoztam is, hogyhogy csak ennyien vannak.

Aztán eszembe jutott, amit Harold mondott. – Geden állítólag telefonált valakinek. Valami takarítókról hablatyolt.

Edward felnézett. Olaf éppen Bernardo pólóját hasogatta darabokra, hogy rögzítse a kötést. A seb nem vérzett igazán. Nem tudtam, ezt jó jelnek vegyem-e vagy rossznak.

– Mindenkit megölnék – suttozta Edward. – Porrá égetik a házat. Kifüstölik a barlangokat. Ha kell, elhordják a hegyet, hogy nyoma se maradjon annak, ami itt történt. – Ezt az edwardiatlanul költői túlzást a vérveszteség mellékhatásának tudtam be.

Olaf talpra állította, de túl magas volt ahhoz, hogy Edward kényelmesen belekapaszkodhasson. – Szólok Bernardónak.

– Nem. Majd Anita segít. – Mielőtt a svéd leállhatott volna vitatkozni, hozzátette: – Bernardónak csak egy használható keze van. Azzal fogja a fegyverét, ne engem.

Olaf szoros vonallá préselte az ajkát, de a gondjaimra bízta Edwardot. Edward a vállamra támaszkodott, én meg átfogtam a derekát. Mondani akart valamit a gyerekeknek. Kénytelen voltam

vele együtt megfordulni.

– Szeretném, ha eltakarnád Becca szemét, Peter.

Becca úgy csimpaszkodott a bátyjába, mint egy apró, szomorú kismajom. Peter gyengéden a vállára nyomta a kislány fejét. Vajon hová a rákba tűntette a Firestart?

Olaf alaposan szemügyre vette a hullákat. Biztos nem nézte ki belőlem, hogy ilyet is tudok. Edward arcát izzadság borította, alig bírta emelni a lábát. Ha tűzoltófogással vinném, tutira elmozdulna a dárda. Egyedül Olaf tudná a karjába venni, de akkor meg neki nem maradna szabad keze.

– Jól vagy? – kérdeztem Edwardot.

Nagyot nyelt, mielőtt válaszolt volna. – Remekül.

Hülye kérdésre hülye válasz.

Olaf a következő fordulóban megtorpant. Mereven nézte a lépcsőt.

– Senki se mozduljon!

Valami sűrű és vörös csordogált lefelé a lépcsőn. Körülfolyta Olaf lábát, aztán lustán tovább csöpögött.

– Mi az? – nyújtogatta a nyakát Peter.

– Kérlek, Olaf – mormoltam –, mondd, hogy a te műved!

A svéd némán ingatta a fejét.

Figyeltem, ahogy a vékony vérfolyam körülöleli a bakancsomat, és elmormoltam egy fohászt. Ártani biztos nem árt.

61.

Edward előreküldte Olafot felderíteni, ő pedig a falnak dőlve pihegett. Óvatosan kipislogtam a sarok mögül. A lépcső ezen a szinten ért véget. Velem szemben vastag köpillérek között egy barlang bejárata tátongott. A sápadtan villogó neonfény vértócsákon és megcsócsált, kibelezett hullákon szikrázott. Ha a szörnyeteg itt várna ránk, a svéd rég kiszagolta volna. Úgyhogy megnyugodtam, és szépen visszaballagtam Edwardhoz.

Olaf kihátrált mellénk a lépcsőházba. – Látom a járat végét. Ötven méter sincs az egész.

– Kik azok?

– Riker kommandósai. – Visszanézett. – Csak a barlangon át juthatunk ki. A folyosót elzárta a robbanás.

Edward bőre kezdett romlott tészta árnyalatot ölteni, a szeme lázasan csillogott. Szó nélkül hagyta, hogy a kezét a vállamra pakoljam. Még mindig lelkiismeretesen kapaszkodott belém, de mintha minden lépéssel nagyobb súlyt cipeltem volna.

– Kitartás, Edward. Csak még egy kicsit bírd ki!

A feje lekókadtt, de a lába engedelmesen menetelt az általam diktált ritmusra. Sikerülni fog, kijutunk. A frissen kiontott vér vastagon borította a földet. Edward megcsúszott. Elkaptam, mire fájdalmasan felszisszent. Alig sikerült talpon maradnunk.

Olaf a hullák mellett várt be bennünket. Az egyiket még sose láttam, de a fegyvere ismerősnek tűnt. Valamilyik kódneves izomagyú. Geden mellette hevert saját bűzös testnedveiben. Valaki rendesen összekócolta a bordáit, a belei a padlóra lógtak. Még élt. A darabokra tépett Amanda volt a harmadik. Ő is meg-megrándult, bár a szemét nem nyitotta ki. Olaf letérdelt mellé, úgyhogy én Gedennek szenteltem a figyelmem.

– Megöltem a Sírásót – szörtyörögte diadalittasan, ahogy felismert.

– Te már hulla vagy. Ő nem.

– Ti is hullák lesztek, mind.

– Ja, hallottam.

– Kő kövön nem marad... – A szeme zavarossá vált, a pisztolya felé kezdett tapogatózni. Vannak emberek, akik nem adják fel.

A kezére léptem.

– Bernardo, vidd Petert és Beccát a barlang bejáratához.

Nem volt időm megvárni, hogy elnyelje őket a neonfényekkel pöttyözött sötétség. A fegyvert Geden fejének nyomtam. Nem akartam kockáztatni – akár a másvilágon van fél lábbal, akár nem.

– Öt perc sincs hátra a nyomorult életedből – hörögte. – Légypiszok...

– Faszfej.

Meghúztam a ravaszt, de mintha sokkal több lövés visszhangzott volna a vastag kőfalak között. Megpördültem. Peter Amanda fölött állt. Beleürítette az egész tárat. Olaf szó nélkül végignézte. Bernardo pár lépéssel arrább Becca kezét fogta.

Edward összecsuklott, mint a colstok. Leguggoltam mellé, de már nem tudtam megtartani.

– A gyerekek... – suttogta. – Vidd ki őket.

Elvesztette az eszméletét.

Olaf mellettünk termett, és a karjába kapta. Ha jön a rém, az ő fegyverére sem számíthatunk. A francba!

Peter kezében üresen kattant a pisztoly, de újra és újra meghúzta a ravaszt.

– Kinyírtad. Nyugi.

Megfogtam a kezét, el akartam venni tőle a stukkert. Elrántotta magát, a szeme vadul forgott. Nem lesz ez így jó. Nekilöktem a falnak, az egyik kezemet a torkának szorítottam, a másikkal lefogtam a mancsát, amiben a Firestart tartotta.

– Peter, a csaj halott. Ennél jobban nem ölheted meg.

– Azt akartam, hogy fájjon neki. – A hangja remegett.

– Fájt neki. Ha apró darabokra szaggatják az embert, az nem a legkellemesebb módja a halálnak.

Makacsul rázta a fejét.

– Megölted, Peter. Ha egyszer megölsz valakit, már nem okozhatsz neki több fájdalmat.

Kivettem a kezéből a Firestart. Nem ellenkezett. Meg akartam lapogatni, de ellökött. Na igen, vigasztalódni máshogy is lehet. A fegyver adott esetben remek megoldás. Persze a véres verzióknak is megvannak a kockázatai és mellékhatásai; az ember olyan dolgokat is elpusztít magában, amiket mások sosem tudnának tönkretenni. Sokszor nem az a kérdés, hogy odavész-e a lelked egy darabja, hanem hogy melyik darabja lesz az.

Végighaladtunk a rosszul megvilágított járaton. Tényleg nem volt több mint ötven méter. Átverekedtük magunkat a szűk sziklahasadékon, és kijutottunk a szélszagú nyári éjszakába. Ahogy megcsapott a hús levegő, egyszerre elöntött a megkönnyebbülés. Nem gondoltam volna, hogy élve kijutunk.

Semmi sem mozdult, csak a szél füttyült csúfondárosan a barlang száját körbeölelő zsályabokrok ágai között. Bernardo vette át a vezetést, és toronyiránt nekivágott a sziklás domboldalnak. Le kell jutnunk a kociig. Olaf a nyomába szegődött, karjában az ijesztően mozdulatlan Edwarddal. Peter minduntalan megbotlott, de a világért sem tette volna le Beccát.

Hirtelen meglegyintett a túlvilági energia. A körülöttünk hömpölygő sötétet kémleltem, de fogalmam sem volt, mit keressek.

– Várjatok – szóltam előre fojtott hangon.

A többiek megtorpantak, és nyugtalanul néztek körbe.

– Mit láttál? – kérdezte Olaf.

Látni semmit sem láttam, de ezt inkább nem magyaráztam el neki.

– Valaki itt mágiát lélegzik.

Olaf megvetően felhorkant.

Aztán ránk tört a félelem. Olyan töményen csapott meg, hogy

köpni-nyelni sem tudtunk. Elszorult a torkom, a szívem veszettül dübörgött, pillanatok alatt leizzadtam. Becca nyöszörögni kezdett Peter karjában. Peter csitította, de a kislány kiugrott a kezéből, és berohant a bozótosba.

– Becca! – kiabálta Peter, és utána vetette magát.

– Peter, Becca! A kurva életbe! – Én is berontottam a bokrok közé.

Kitartóan csörtettem előre a sűrűben, már közvetlenül magam előtt hallottam őket. Peter egyfolytában a húga nevét kiabálta.

Valami megmozdult a levelek között. Nagyobb volt, mint egy jól megtermett ember, és még a csillagtalan sötétben is látszottak képtelenül élénk színei.

Belelöttem.

Kinyitotta borotvaéles tuskékkal teli száját, és egyetlen könnyed legyintéssel levert a lábamról. Beleálltam a földbe. Elment a kép. Amikor feleszméltem, az izé éppen fölém tornyosult. Folyamatosan tüzeltem, amíg a pisztoly üresen nem kattant. A golyók meg se kottyantak neki. A látóteremet egy madárszerű fej töltötte be. Tányérnyi csillogó szemek. Papagájszínes tollak.

Nem hagyott időt, hogy sokáig csodáljam. Lecsapott, mint a gyalogbékát.

62.

Amikor magamhoz tértem, elképesztő erők cimbalmoztak a csigolyáimon. A testem önálló életet élt, összevissza tekeregtem a forró hullámokban rám zúduló energiától. A csuklómon és a bokámon súlyos lánc feszült; hiába is akartam volna összegömbölyödni. Aztán a túlvilági erőáradat lassan, fokozatosan csitulni kezdett. Még véletlenül sem akartam megint elájulni; a jó ég tudja, mire ébrednék legközelebb. A légzésemre koncentráltam. Nehéz bepánikolva lenni, miközben az ember teljes jógalégzést végez.

Sötét sziklafal borult fölém, a terem teteje a messzeségbe veszett. Narancsvörös fáklyafény táncolt a köveken. Jó lett volna azt hinni, hogy Bernardo vagy Olaf cipelt a járat szájához, de a láncok elrontották az illúziót. Ez a barlang sokkal tágasabb volt, mint Riker csempészjáratai.

Néhány lépéssel arrébb egy férfi állt. Pinotl? Átkoztam magam, amiért elhittem a Város Úrnőjének, hogy semmi köze a szörnyhöz. De nem a főpap volt. Az éles vonású arc, a kreol bőr, a szögegyenes fekete haj stimmel, de ezt az embert nem vette körül Pinotl tiszteletet parancsoló aurája, és a göncei sem voltak olyan proccosak. Simára csiszolt, kerek kőoltár mellett foglalatoskodott, mint amilyet az Obszidián Pillangóban is láttam. Egy holttest feküdt rajta kiterítve. Kurta, gyerekes karok és lábak, sötét haj; egy pillanatra azt hittem, Nicky Bacót látom. Aztán jobban megnéztem a felszakított mellkast, és rájöttem, hogy Paulina az, Baco felesége. Kitépték a szívét. A pap éppen a magasba tartotta a vértől csöpögő húscsacfatot.

Négy férfi állt az oltár körül. Finom, bőrszerű anyagból készült lebernyeget viseltek, kopasz fejükre csuklya borult. Valami baromira nem stimmel a ruhájukkal, de nem volt időm hosszasan meditálni a

dolgon, mert a pap felém indult. A keze könyékig véres volt, mintha vörös gumikesztyűt húzott volna. Megkönnyebbülten állapítottam meg, hogy rajtam van a kevlármellény, ergo az én ketyegőmet nem akarják kiapplikálni. Ez kifejezetten vigasztaló gondolat volt, annál is inkább, mert a véreskezű már ott állt mellettem. A szívet a mellkasom fölé tartotta, és kántálni kezdett valami spanyolra emlékeztető, dallamos nyelven.

Egy kövér vércsepp sokáig billegett az aorta szélén, aztán a mellényemre plottyant. A légzőgyakorlatok nyugtató hatása halványodni kezdett. Nem igazán akartam, hogy hozzám érjen azzal a micsodával. Nem a mágikus mellékhatásoktól féltem, hanem... undorító volt, na. Semmi kedvem sem volt fizikai kontaktusba kerülni egy emberi szervvel, amit épp az imént szaggattak ki valakinek a testéből. Én magam is téptem már ki vámpírszíveket, hogy aztán elégessem őket, de azok mégiscsak szörnyszívek voltak, és eszembe se jutott másokat masszírozni vele. Talán azért kerített hatalmába a páni rémület, mert tehetetlenül kellett túrnöm a dolgot – vagy Paulina kifacsarodott maradványai hozták rám a frászt, nem is tudom. A férfi abbahagyta a kántálást, és a szívet lassan, ünnepélyes mozdulattal a mellkasomra helyezte.

Kétségbeesetten rángatni kezdtem a láncot. Hiába. A férfi nem sokat törődött a tiltakozásommal. Talán nem is tudott angolul. Hál' istennek, a kevláron át csak a súlyát érzem, az állagát és a hőmérsékletét nem. Olyan volt, mint egy darab nyers hús. Nem hatotta át a mágia. Halott volt.

Aztán a pap csinált valamit, amitől az izom összehúzódott, aztán elernyed. Nem kapcsolódtak hozzá erek, nem volt vér, amit keringethetett volna, mégis jól láthatóan lüktetni kezdett. Hirtelen tudatára ébredtem a saját szívverésemnek. Paulina szíve tökéletesen egyszerre dobogott az enyémmel. Nem volt mellkas, amiben rezonálhatott volna, hangos, pulzáló lüktetése mégis ott visszhangzott a fülemben. A hang átette magát a mellényen, a bőrömn, a bordáimon. Iszonyatos fájdalom járt át, a gerincem ívbe

görbült tőle.

A bőrlebernyeges férfiak mellém léptek. Erős kezek markolták meg a lábamat, leszorították a vállamat, a combomat. Moccanni sem bírtam. Paulina szíve egyre gyorsabban és gyorsabban dobogott. Mintha ököllel verték volna a bordáimat. Alig kaptam levegőt, az egész mellkasom égett a képtelen száguldástól. A sajtó kín végigterjedt a karomon, a lábamon, megtöltötte a fejemet; azt hittem, szétrobbanok. Úgy éreztem, mintha a két szív vastag, nedves fala egymásba olvadt volna. Talán csak a fájdalom vette el a józan eszemet. Aztán vége lett. Egy fojtogató pillanatig a szívem tökéletesen mozdulatlanul ült a mellkasomban. Amikor végre megdobbant, megkönnyebbült, mohó lélegzetet vettem. Percekig csak feküdtem, és némán pihegve hallgattam az áramló vér hangját. A fájdalom felszívódott a sötétbe, akár egy rossz álom.

Paulina szíve felismerhetetlen, szürke golyócskává fonnyadt. A varázslat tökéletesen kiszívta belőle az életet.

Felnéztem. A vállamat tartó férfi arcát puha, rongyos szélű maszk takarta. A redőzött nyakú köpeny ugyanabból az anyagból készült, mint a maszk. Amikor a karjára pillantottam, nem maradtak kétségeim. A lehántolt ujjbőr úgy lifegett a csuklójánál, mint a keményítetlen csipke. Két társa hasonló öltözetet viselt, csak a színük különbözött. Egy sötét, két világos. Vékony zsinór fogta össze a göncöt, ahol azelőtt a mellek voltak; nem lehetett megállapítani, hogy nőről vagy férfiről nyúzták le.

– Hogy érzed magad? – A pap erős akcentussal beszélt, de tisztán formálta a szavakat.

Erre mit mondjak? Egy föld alatti odúban ébredtem, ahol emberbőrbe öltözött fickók éppen emberáldozatot mutatnak be. Valami nyomdafestéket nem tűrőt akartam válaszolni, aztán elgondolkodtam. A hihetetlen életerő még mindig a csontjaimban bizsergett. Ha nem kellene hozzá szíveket szaggatni, pompás wellness-fitness tisztítókúra lenne.

– Jól – feleltem végül.

– Nem fáj a fejed?

– Nem.

Intett. A bőrbbe öltözött férfiak csatlakoztak az oltár mellett álló társukhoz. Mereven álltak, mint a jó katonák. Várták a következő parancsot.

A paphoz fordultam. Itt mindenki ijesztő, de ő legalább nem bújít valaki más bőrébe. – Mit műveltél velem?

– Megmentettem az életedet. A mi urunk szolgálja túlbuzgóságában súlyos agyi vérzést okozott neked. Orvosolnunk kellett a hibát.

Paulina életerejét használták, hogy visszahozzanak. A hullára pillantottam, ami az oltáron hevert, mint egy használt zsebkendő. – Gondolom, nem önként jelentkezett a feladatra.

– Nicky Baco megsejtette, miféle árat kell fizetnie urunk áldásáért. Az asszonya túszként maradt velünk – felelte a pap. – A mágus egy ideje már nem felel urunk hívására, így a túsز feleslegessé vált.

Ezek szerint Leonora Evansnek sikerült mágikus kalodába zárnia Bacót. Na tessék, az ember jót akar, és ez valaki másnak az életébe kerül. A feltámadó lelkiismeret-furdalást szinte azonnal elmosta az örömteli felismerés, hogy ha Bacót mágia védi, akkor a rendőrség már úton van. Nekem mindössze annyi a dolgom, hogy húzom az időt, amíg ide nem érnek.

– Feleslegessé vált? – A hangom nyugodtan csengett. Sőt mi több, nyugodt voltam. Még mindig jobb, mint visítva elrohanni. A mai adag visítva elrohanásomat rég kimerítettem.

– Az ő élete nem számított. A tiéd igen.

Milyen hízelgő. – Miért?

– Mert nagy terveim vannak veled – csendült egy dallamos férfihang a hátam mögöl. Először nem láttam a hang gazdáját, olyan sűrű sorokban vették körül a megnyúzott élőhalottak. Edward jól sejtette, hogy nem találták meg az összes hullát. Vagy három tucat zombi szobrozott a terem közepén. Nem hallottam, hogy bejöttek

volna, semmiféle módon nem érzékelttem a jelenlétüket. Úgy álltak ott, mint a kikapcsolt robotok. A zombik alaptól nem tudnak ilyen mozdulatlanok lenni, ilyen... üresek. Amikor szétesésközei fizikai állapotba kerülnek, és vissza kell küldeni őket a sírba, akkor is több élet van bennük, mint ezekben volt. Úgy sejtettem, hogy ez a mi-urunk-és-parancsolónk magába szippantott mindent, ami egyéniséggé tette őket; csak a puszta biomatéria maradt. Nem zabálta fel a lelküket, de kiszípkázta belőlük az emlékeiket vagy valami lélekmaradványt, amihez a magamfajta mezei halottkeltő nem nyúl. A kórházban levők úgy tettek, mintha élnének, de ezek még csak nem is tették magukat. Nem volt miért.

Díszes sisakban és mellvértben pompázó alak lépett ki közülük. Olyasféle könnyűpáncélt viselt, amilyenben a spanyol hódítókat ábrázolták a korabeli metszeteken. Az öltözéke többi része viszont rémálomba illő volt. A nyaklánc szorosan felfűzött emberi nyelvekből állt. Mind rózsaszín volt, mintha frissen vágták volna ki őket. A szoknyáját belekből szőtték, amik kígyó módjára tekeregtek; minden vastag, nedves szál külön életet élt. A karját az áldozatok szemhéjai fedték. Mindegyik alatt szem formájú rés tátongott. A lyukakat anyagtalan sötétség töltötte meg, benne a csillagok pislákoló, hideg fénye. Rémülten elkaptam a tekintetem. Még mindig élénken élt bennem Itzpapalotl csillagfényes pillantása. Véletlenül sem akartam beleszédülni a lény szemeibe. Ha választanom kellett volna, ezerszer inkább az albuquerque-i kváziistennő, mint ez az ember formájú vákuummező.

– Te vagy...

– A Vörös Asszony Ura.

Azok után, amit a gyilkossági helyszíneken láttam, arra számítottam, hogy sütni fog belőle a gonosz, de nem így volt. Csak a vegytiszta erő éreztem – azt viszont olyan intenzitással, mintha egy Szabadság-szobor méretű áramfejlesztő mellett álltam volna. Az energia hangosan zümmögött körülötte. Önmagában semleges energia volt, aminek csak a használat ad irányt és előjelet.

A nyelvek egyfolytában mozogtak a nyakában, mintha sikítani akarnának.

A férfi levette a sisakot. Markáns arcélú, finom vonású arca halványan Bernardóéra emlékeztetett. Türkiz fülkarikája tökéletesen illett tengerzöld szeméhez. Bevallom, valami etnikumibbra és aztékabbra számítottam. Amikor elmosolyodott, huszonévesnek se látszott, mégis tisztán éreztem a kor súlyát a tekintetében. Már a pusztá közelsége satuba szorította a mellkasomat.

Felém nyújtotta a kezét.

Ösztönösen hátrahököltem. A varázs megtört. Tudtam mozogni. Kaptam levegőt. Olyan mennyiségű mágikus glamúr befogadója voltam az utóbbi években, hogy nagy biztonsággal meg tudtam állapítani, mikor akarnak agy-manipulálni. Valaki vagy isten, vagy nem – és a Vörös Asszony Ura nem volt az. Ezt nem csak megrögzött monoteizmusom mondatta velem. Hiányzott belőle valami; az abszolút létező szikrája. Ha ő is csak egy szörnyeteg, előbb-utóbb közös nevezőre jutunk.

– Úgy tudom, az aztékok a vért nevezték Vörös Asszonynak.

Szelíd, angyalian türelmes tekintettel figyelt – Én vagyok az anyag, ő az élet.

Valami műanyag tapintású, sikamlós dolog ért a kezemhez. Rémülten elrántottam, de a lánc nem hagyott sok mozgásteret. A halottkeltett bélcstorna obszcén giliszta módjára dörgölözött hozzám. Megeresztettem egy rémült sikolyt.

A férfi felnevetett. Kellemesen zengő, nagyképű kacaj volt. Így nevetnek a majdnem-istenek.

– Miért épp a beleket választottad? – kérdeztem feszülten.

Csodálkozva pillantott rám. – Te gúnyt űzol belőlem?

A végbél sértődötten elhúzódott, mint egy visszautasított randipartner. Nem mondhatnám, hogy zokogtam a csalódottságtól.

– Látom, hogy minden testrészt önállóan is életre tudsz kelteni. Meg tudod óvni őket a rothadástól, mint a bőrt, amit a szolgálid viselnek. Annyi szerv közül miért épp a belet választottad? – Az

emberek imádnak magukról beszélni. Forrón reméltem, hogy a Vörös Asszony Urának is megvannak a maga gyengéi.

– Viselem a test gyökereit, hogy aki csak lát, tudja: ellenségeim üres kagylóhéjak csupán. Én uralogok mindent, amit egykor a sajátjuknak tartottak.

– És miért hordod a nyelvüket?

– Hogy ellenségeim hazugságainak senki se adhasson hitelt. A szemhéjakat pedig – mosolygott elnézően, mielőtt feltehettem volna az újabb kérdést – azért viselem, hogy felnyissam a halandók szemét az igazságra.

– Hogyan nyúztad meg őket szerszám nélkül?

– Tlaloci – és a papra mutatott – szólítja a bőrt, és az leválik a testről.

Édes Jézus.

– Tlaloci hatalmas mágus lehet.

– Minden ereje tőlem ered.

Na meg a Télapótól.

Észrevette a fintort az arcomon, mert gögösen hozzátette: – Én vagyok Tlaloci ura. Mindent nekem köszönhet.

Lapozzunk. – Miért tépetted le a nemi szerveket?

– A szolgáltnak vérbő táplálékra van szüksége.

Egyetlen mozdulatot sem tett, a barlang mégis megremegett körülöttünk. Függönyként szétnyíló árnyékok fedtek fel egy széles járatot az oltár túloldalán. Valami lassan, méltóságteljesen kimászott az alagútból. Halványzöld derengés öntötte el a termet. A pikkelyek a lény minden mozdulatára színt váltottak. Tengerkék, türkiz, mohazöld. Aztán a négy lábú szörnyeteg felénk fordult, és kivillantotta gyöngyházfehér hasát. A zöld pikkelyek kékebbé váltak, simán beleolvadt volna a nyári égbe. A feje tetején apró, irizáló tollpihék nőttek. Körülhordozta tekintetét a népes gyülekezeten, tollai felborzolódtak. A színorgiát egy páva is megirigyelhette volna. Hatalmas, lencseszerű szeme akár egy ragadozó madaré, karcsú szárnyai áramvonalasan simultak a hátára. Repülőhártyája

szivárványszínben játszott, akár a tollai, de a szárnyak alja fehéren csillant. Éles karmai hangosan kopogtak a kövön.

A *Quetzacoatl Draconus Giganticus*. Általában a sárkányok közé sorolják, egyes tudósok szerint viszont szoros rokonságban áll a *gargoyle*-ekkel. Mások teljesen külön kategóriának tekintik. Akárhogy is, a *Giganticus* állítólag évszázadokkal ezelőtt kihalt. A spanyolok rengeteget megöltek közülük, már csak azért is, mert az indiánok szent állatként tisztelték. Tipikus barlanglakó-mentalitás: ha valami nagyobb nálad, csapd agyon. Biztos, ami biztos.

Eddig csak elsárgult dagerrotípiákat láttam róluk, és egy jobb napokat látott kitömött példányt a chicagói Természettudományi Múzeumban. A fotón nem sok látszott, a kitömött verzió pedig... hát, a közelébe se ért a valóságnak. Meg kellett állapítanom, hogy ez az egyik leggyönyörűbb lény, amit valaha láttam. Mielőtt még teljesen elérzékenyültem volna, kinyitotta égkéek pofáját és ásított, megvillantva borotvaéles fogait.

A Vörös Asszony Ura odalépett hozzá, és megsimogatta. A sárkány mély, bugyborékoló hangot hallatott, hatalmas szeme résnyire szűkült. Aztán a férfi megelégte a mókát, és egyetlen finom legyintéssel elküldte. Figyeltem, ahogy a bestia négy lábra ereszkedve eltűnik az alagút szájában.

Biztosan csak képzeltem az egészet. Ugye, csak képzeltem?

A Vörös Asszony Ura látta a kételkedést a szememben. – Ő hozott el engem erre a helyre. Aztán lepihent, és mágikus álomba merült.

– Nem is tudtam, hogy a *Quetzacoatl* képes hibernálni magát – szaladt ki a számon.

Furcsán nézett rám. – Én tudom, mit jelent a hibernáció, de vajon te tisztában vagy-e vele, mi az a mágikus álom? Utolsó hadvezér papom olvasta rá a bűbájt, ahogy a többiekre is. Feláldozta magát, hogy mágikus álomba küldhesse az enyéimet.

Mágikus álom, naná! Csipkerózsika és a hét børsárkány.

Bájosan rámosolyogtam. – Szép dolog, ha valaki szent célok érdekében adja az életét.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Örülök, hogy te is így gondolod. Így sokkal könnyebb lesz végigjárnod az utat, ami előtted áll.

Ez rosszul hangzott. – Nem vagyok a követőd. Nem kell a te utadat járnom.

– Csak azért ellenkezel, mert még mindig nem érted. – Mosolygó szemei tökéletes békével néztek le rám. – Egy isten áll előtted.

Ha meg kell győznie erről, mielőtt kinyír, akkor biztonságban vagyok. Megölni megölhet, de sosem tudna rávenni, hogy csatlakozzak a báránykáihoz.

Csodálkozva jegyezte meg: – Te nem hiszel bennem.

Tündéri naivitás sejlett fel az idegzsibbasztó túlvilági erő mögött. Láthatólag ahhoz van szokva, hogy a halandó férgek hasmánt csúszkálnak előtte a porban.

– Isten vagyok – ismételte, felöltve az előbbi leereszkedő pózt. – Én vagyok az aztékok halhatatlan ereje. Én vagyok a spanyol mágia megtestesítője. Eltorlóm népem ellenségeit a föld színéről. A saját fegyverüket fordítom ellenük.

– Nincs túl késő, hogy eltöröld őket a föld színéről? Ha jól számolom, vagy ötszáz évet késtél.

– Az istenek nem úgy tekintenek az időre, ahogy az emberek. – A magyarázat őt sem eléghítette ki, mert hozzátette: – Akkoriban még fiatal isten voltam, nem rendelkeztem az erővel, hogy legyőzzem ellenségeinket. Ezen a helyen vártam ki, amíg felnőttem a szent célhoz. Most már készen állok, hogy vezessem a bosszú seregét.

– Nem fogsz túl sok konkvisztádort találni Új-Mexikóban.

– A vérük az unokáik ereiben folyik.

– Már meg ne sértődj, de te sem egy aztéktól örökölted a kék szemedet.

Újabb milkalila lózungot vártam – mondjuk olyasmit, hogy ő a halandók könnyeiből született isten. De csak nevetett.

– Tetszik a merészséged. Szomorúsággal tölt el, hogy nemsokára meg kell halnod. Ha nem volna szükségem az áldozatodra, az ágyasommá tennélek.

És nem tesz? Ah, pedig már egészen beleéltem magam az istenek anyja és varázslónemzedékek alapítója szerepbe. A hallgatásom valószínűleg kezdett gyanússá válni, mert megdermedt. – Te visszautasítanád az ágyamat?

Bólintottam. A kevesebb néha több.

– Az erényedet véded talán?

Az erényemet? Hehe.

– Nem. Egyszerűen nem akarok az ágyasod lenni. Még feltételes módban sem.

Láthatólag nem volt képes feldolgozni a tényt, hogy nem tartom vonzónak.

Keményen a szemébe néztem, már csak azért is, mert mindenhol másutt vonagló emberi testrészeket láttam. Az arcáról eltűnt a békés isten arckifejezés. Zavart isten volt. Haladunk.

Közel hajolt, a karján verdeső szempillák csiklandozták a bőrömet. Felsikkantottam.

Értetlenül nézett rám. – Ezeknek a csekélységeknek nem szabadna számítania.

Ezeknek a csekélységeknek? Basszus. Letépett szemhéjak verdesnek a bőrömn, belek kígyóznak a karomon, és a nyaklánc meg akar nyalni. Némán és makacsul ingattam a fejem.

– Tlaloci!

A pap előrelépett, és térdre ereszkedett előtte. – Igen, uram!

– Azt mondtad, ez a *nauhuli* veszi át a másik helyét, Nicky Bacóét. Megszólítottam, az enyém volt. Az én mágiám illata vezette el hozzám a Quetzalcoatl. Most itt van mellettem, mégsem hisz bennem. Nem ajánlja önként a lelkét. Hogyan lehetséges ez?

Ezt én is szerettem volna tudni. A Vörös Asszony Ura egyszer már majdnem kicsinált a távolból. Keresztüldöngött az agyamon, átvette az irányítást fölöttem, és én nem voltam képes megállítani. Most itt áll mellettem, minden erejét latba veti, mégsem fér hozzám. Valami csoda folytán még mindig élne a kapcsolat Itzpapalotl mágikus örökörével? Mert az én védelmi rendszerem rendszeren

leamortizálódott az utóbbi napokban.

– Meg kell nyílnia látó szemem előtt, különben nem lehet tökéletes áldozat.

– Tudom, uram – hajtotta meg magát a pap.

– Mégis hogyan győzhetném meg, hogy isten vagyok, ha nem érzi az erőmet?

A mágus elgondolkodott. Én pedig igyekeztem láthatatlanná válni, hátha megfeledkeznek rólam. Az óra ketyeg. Ramirez jön.

Remélhetőleg. Ahogy óvatosan megmozdultam, éreztem a tolltört a zsebemben. Ha sikerülne kiszabadítani a kezemet... Persze itt van a pap és a négy bőrös fickó, hogy a regiment nyúzott hulláról ne is beszéljünk. Szóval, még ha sikerülne is megölnöm az istent, valamit a híveivel is kellene kezdenem. Ha Ramirez nem jön a felmentő sereggel, nagy szarban vagyok. Edwardra nem számíthatok. Azt sem tudom, él-e egyáltalán. Pedig baromi jól jönne egy kis segítség. Ha Ramirez most is késik, mint a múltkor a kórházban, legfeljebb a másvilágon téphetem a haját érte.

A Vörös Asszony Ura nem várt tovább a válaszra. Lecsatolta a nyelvláncot, és a papnak adta. Kibújt a mellvértből, az egyik bőrös alak odajött, hogy elvegye tőle. Kioldotta a belekből szőtt szoknyát, mire újabb fickó sietett hozzá. Az isten egy szóval sem kérte, hogy segítsenek. Magától értetődőnek vette, hogy valaki kiszolgálja. Az a fajta önteltség sugárzott a mozdulataiból, amit még nem próbált meg az élet. Olyan volt, mint az elefántcsonttoronyba zárt herceg, aki a nap huszonnégy órájában azt hallja, milyen nagyszerű, milyen hatalmas, milyen fasza fiú. Ó, bocs, isten. Aztán eljön az idő, amikor ki kell lépnie a toronyból. Szívás.

Megvált a díszeitől, és csak egy egyszerű maxilatl maradt rajta, mint amilyet az Obszidián Pillangóban láttam. Lenge darab, és akkor nem mondtam sokat.

– Így jobb? – kérdezte könnyedén, mintha a dolgok eddig is úgy mentek volna, ahogy ő akarta.

– Sokkal jobb – bólogattam.

Szívesen nézek jó seggű félmeztelen férfiakat, de ezt inkább nem említettem meg. Nem akartam ingoványos talajra terelni a beszélgetést, hacsak nem fogyok ki az alternatívákból.

A kőre könyökölt. A több száz szem randomszerű sorrendben hunyorgott rám. Én meg nyugtalanul fészkelődtem.

– Hozzám tartoznak. Nem kell félned tőlük. Ha ő mondja.

– Azt akarom, hogy higgy bennem, Anita. – Most először használta a nevemet. Nem is tudtam, hogy tudja. Persze, Paulina ismert engem, és a Vörös Asszony Ura mindent tud, amit az áldozatai. Kipattintotta a bilincset a jobb csuklómon, és kézen fogott.

– Érints meg. Lásd, hogy nincs mitől félned.

Nem igazán akaróztam hozzányúlnom a testén tátongó úrfekete lyukakhoz, és a szemhéjakat sem akartam megtapizni. Lehetőleg semmihez sem akartam hozzáérni, amit egy halott emberről nyiszáltak le, különösen, ha az illető élt a kérdéses pillanatban.

– Érints meg, Anita – unszolt.

Nem volt értelme tovább ellenállni. Sorban egymás után eltörethettem volna az ujjaimat, de végül úgyis elvesztem a meccset.

A szemhéjak úgy néztek ki, mintha lett volna bennük szemgolyó. Pedig nem volt. A szempillák csiklandozták a tenyeremet. Önkéntelenül megrezcentem.

– Mi van odabenn? – kérdeztem.

– Minden.

Az ujjbegyemet óvatosan az egyik szem sarkához érintette, aztán finoman benyomta a belsejébe. Mintha valami kocsonyás dologba merültem volna. Aztán megérinthettem, ami legbelül volt. Finom remegés futott át a kezemen, a karomon, és úgy borult a testemre, mint egy puha takaró. Biztonságban éreztem magam. Csodálkozva felnéztem, és azon tűnődtem, hogyhogy eddig nem értettem. Olyan hatalmas, olyan isteni, olyan...

Hűvös.

Brr... Az ujjam teljesen átfagyott, szinte sajgott. Az ízületeim bemerevedtek, a karom elzsibbadt. Fagyhalál előtti bódultság töltött

el, éreztem, ahogy rám telepszik a jótékony álmom, amelyből nincs többé ébredés.

Kirántottam a kezem. Rémülten dörzsöltem az ujjaimat. Egyiket sem éreztem.

– Mi a baj?

– Hideg vagy – vacogtam.

Nem ezt a választ várta. – Biztonságot kellene érezned. Jóleső meleget.

Egészen közel hajolt hozzám, próbált rávenni, hogy kékeszöld szemébe nézzek. Nem hagytam magam bepalizni. Az élet csípős hullámokban tért vissza az ujjaimba. A lüktető fájdalom óvatosságra intett; segített, hogy elkerüljem a tekintetét.

– Nem vagyok biztonságban – cidriztem. – És rohadtul fázom. – Elfordítottam a fejem. Itzpalapolt érintése ismét segített, de az ő mágiájának is vannak korlátai. Ha megbabonáz ez a valami, önként és dalolva fogok a halálba menni.

– Nagyon megnehezítetted a dolgomat, Anita.

Nem akartam a hatalma sodorvizébe kerülni, nem akartam, hogy magába szippantson a gigantikus akarát. Ha megtörténik, már azelőtt meghalok, hogy lesújtana rám Tlaloci kése. Vajon Paulina is így távozott az élők sorából, csillogó szemmel, lelkesen, hogy szolgálhat az égieknek? Ha igen, jó neki. Én nem így akarok elmenni.

– Azt akarom, hogy megértsd, a halálod magasabb rendű célt szolgál.

– Bocs, de semmi kedvem álistenek kedvéért harakirit elkövetni.

Az értetlensége végigremegett a bőrömön. Ilyen összetett érzelmeket még egyetlen természetfeletti lélynél nem tapasztaltam. Vágyat, félelmet, haragot igen, de döbbenetet... Ez a valami lenyel engem, apró darabokban.

Meg akarta fogni a kezem, de nem engedtem. Eltörheti az ujjaimat, nem fogok engedelmeskedni neki. Még azért sem, hogy időt nyerjek.

– Ne kényszeríts, hogy bántsalak, Anita.

– Én semmire sem kényszerítlek – szűrtem a fogaim között. – Akármit teszel, az a te döntésed.

– Összeroppantnálalak. – A hangja szomorú volt, szinte gyengéd.
– Csak annyit kérek, tedd a kezed a mellkasomra, a szívem fölé.
Makacsul ráztam a fejem.

A bőrösök egyike előrelépett. Előhúzott egy obszidiánpengét, és fölém hajolt. Behunytam a szemem, és vártam. Ha meghalok, méltósággal tegyem, nem egy energiamezőbe szédült muslicaként.

De nem szúrt le.

A golyóálló mellény alá illesztette a pengét. A kevlárt nem arra tervezték, hogy késszúrás ellen védjen, ettől függetlenül nem igazán boldogult vele. A kéz bőr az ujjakkal oda-vissza fityegett előttem. Próbáltam a plafont nézni, de nehéz elegáns nemtörődomséggel a sötétbe bámulni, miközben az emberről lenyiszálják a ruhát. Majdnem megkérdeztem, tudják-e, mi fán terem a tépőzár, aztán mégsem tettem. Így reggel lesz, mire elkészülnek vele.

Sajnos, erre nem csak én jöttem rá.

A bőrös fickó visszacsúsztatta a kést a tokjába, és egy másikat húzott elő. Ahogy a magasba emelte, ezüstösen csillant a fáklyafényben. Acél.

Ezt már nem tudtam szó nélkül megállni. – Ki akarod tépni a szívem?

– A szíved ott marad, ahová való – felelte a Vörös Asszony Ura türelmesen.

– Akkor miért nem maradhat rajtam a mellény?

– Azt akarom, hogy megérints. De te nem adod a kezed.
Kénytelen leszek egy másik testrészeddel beérni.

Komolyan fontolóra vettem, hogy mégiscsak engedelmeskednem kéne. Nem voltam rá kíváncsi, melyik testrészemre gondol. Csakhogy a mellény hamarabb megadta magát, mint gondoltam volna. Lehúzkodták rólam a darabokat, az utolsót a hátam alól rángatták ki. A Vörös Asszony Ura felmászott mellém a köre, és végigmustrált. Csodálkozva húzta végig az ujját a melltartóm

szegélyén.

– Mennyi új dolgot kell még megtanulnom.

Fölém hajolt, a mellkasa az enyémhez simult, finoman, melegen, ártatlanul. Semmi rossz nem történt. Ettől még ugyanolyan vadul dörömbölt a szívem. Elnéztem a feje fölött.

– Érzed?

– Mit? – kérdeztem gyanakvóan.

A mellkasát szorosan odanyomta az enyémhez. – Ahogy dobog a szívem.

Rossz az, aki rosszra gondol. Különbén is, az ágyéka nem ért hozzám. Próbáltam érezni a szívverését, de csak a saját bepánikolt lihegésemet hallottam.

– Nem.

– Én sem – felelte.

Meglepetten felnéztem.

– Nem dobog a szívem, Anita.

Újra megpróbáltam felfedezni az élet lüktetését a testmeleg mellkasban. Ahogy koncentráltam, az én szívverésem is lelassult. Semmi. Felemeltem a kezemet, és bizonytalanul, óvatosan felé nyújtottam. Felkönyökölt, hogy hozzáférjek a mellkasához.

– Én csupán üres test vagyok, ha a Vörös Asszony nem él bennem. Ám ha elveszem az életerőd, elég erős leszek, hogy kiszabaduljak erről a helyről.

– Hogyan fogod elvenni az életerőmet? – érdeklődtem, mintha nem is rólam volna szó. Lassacskán kimerültek a halálfélelem-véstartalékaim.

– Megcsókollak, és olyan könnyűvé válsz, mint a szárított kukorica. Megetetsz engem, ahogy a mag táplálja a halandókat.

Végignyúlt mellettem a kövön. Lelki szemeim előtt lepergett az Obszidián Pillangóban látott jelenet. A Vörös Asszony Ura végigsimított az arcomon, a szemébe szomorúság lopózott. – Rettenetes kínokat kell majd kiállnod. De még a fájdalmad is engem fog éltetni. – Közelebb hajolt. A gyomromban ólmos csomóvá érett a

félelem. Ha túl korán húzom elő a kést, nem kapok újabb lehetőséget. Hol a francban van Ramirez?

– Szóval kiszívod belőlem az életet. Megölsz.

– Ez nem gyilkosság. Az összes papom így várta az ébredésemet.

– És ki hozta vissza őket?

– Tlalocit én magam ébresztettem fel. De gyenge voltam, nem volt elegendő vérem a többiek számára. Mielőtt közös erővel felkelthettük volna őket, az ember, akit Rikernek neveznek, betört a nyugvóhelyünkre. Minden kegytárgyunkat magával vitte. – Maga elé meredt. – Múmiának hitték a papjaim testét. Sokat közülük széttéptek. Ékszereket kerestek bennük. – Harag felhőzte a tekintetét. – A Quetzalcoatl még nem ébredt fel, különben darabokra szaggatta volna a szentségtörőket. Más módot kellett találnjak, hogy visszaadjam papjaim életét.

– A bőrök...

– Igen. Van rá mód, hogy életerőt nyerjünk a halandó áldozatok bőréből.

Szóval levadászták Riker sírrablóit, aztán azokat is, akik megvették a szobrocskákat és a többi szent kütyüt. Így mérik az igazságot azok, akiket alaptól nem szereltek fel irgalommal.

– És gondosan megtartottad magadnak a parák szerveit.

– Parák? – vont a fel a szemöldökét.

– Boszorkányok, *brujók*.

– Á, igen. Őket semmiképpen sem akartam életben hagyni. Nem lett volna jó, ha a rejtekemre bukkannak, mielőtt hatalmam teljében visszatérek.

– Visszatérsz? – kérdeztem. – Az mit jelent? – Amíg beszél, addig se öl meg. Ha kell, egész éjjel kérdésekkel bombázom.

– Az áldozatodtól egyszerre leszek halandó és halhatatlan.

Értetlenül néztem rá.

– A véred halandóvá tesz – magyarázta –, a lelked esszenciája pedig halhatatlanná.

A homlokomon egy tucat kérdőjel világíthatott, mert elnevette

magát. – Az istenek útjai kifürkészhetetlenek a halandó elme számára. – Kinyújtotta a kezét. Az egyik lebernyeges fickó vékony csonttűt adott át neki.

– Ez minek? – kérdeztem gyanakodva.

Lassan sodorgatni kezdte az ujjai között az arasznyi szerszámot. – Megszúrom a fülcimpád, és kiiszom a véred. Ez csupán jelentéktelen fájdalmat fog okozni.

Na ne! – A papjaid, Riker banditái, a műkincsgyűjtők mind a véruket áldozták érted, de te sohasem hozol áldozatot. Hogy akarhatod, hogy higgyek benned?

A homlokán elmélyültek a ráncok. – A szívem csak akkor méltó áldozat az istenek oltárán, ha a Vörös Asszony bennem él.

Ezt nem értettem. – Fel akarsz áldozni magad?

– A teremtő isteneknek áldozatra van szükségük. Egy isten vérét kell, hogy magukhoz vegyék, ahogyan az idők kezdetén tették.

Próbáltam kiolvasni valamit nemes vonású arcából. Valami kétséget, félelmet. Bármit, amit halandó, ergo csökkent agyam felfoghat.

– Hagyod, hogy a saját papod feldaraboljon? – kérdeztem elképedten.

– Tlaloci kivágja a szívemet, ám ha eljön az idő, új életet nyerek.

Kétkedő pillantást vettem rá. Még a félelemről is megfeledkeztem.

– Amikor visszahelyezik a szívemet a testembe, népünk régi istenei dicsőségtől övezve kilépnek a feledés homályából, ahová a fehér Krisztus taszította őket.

Jézus nevében rengeteg mocsokságot elkövettek, ez igaz, de... – Ne Krisztust okold azért, amit a spanyolok tettek az aztékokkal. Isten szabad akaratot adott az embereknek. A rosszat is választhatjuk. Azok is a rosszat választották, akik porig alázták a népedet.

Anita és a frankó. Ámen.

– Hogyan hihetsz olyan istenben, aki hagyja, hogy feláldozzanak egy idegen isten oltárán?

– Hinni nem akkor kell, amikor jól mennek a dolgok.

Ez tetszett neki.

– Különös fintora a sorsnak, hogy éppen a népünket eltipró istenség egyik híve segít visszanyernem a hatalmam. – Feltámaszkodott a könyökére. – Ha a fájdalom meggyőz téged, Anita, ám legyen! Azzal belenyomta a tűt az ujjába, olyan mélyen, hogy csontot ért. Feltartotta az ujját, hogy lássam a sebet, ahogy lassan beforr. Egy csepp vér, nem sok, annyi sem csordult ki belőle. – Vajon az én kínjaim enyhítik a tiédet? – mosolygott elnézően.

A francba. Késsel esélytelen vagyok.

A csonttűt lassan közelítette a fülemhez. Ha csak a klubban látott fülcuclit játsszuk, azt fél lábon is kibírom. Vagy fél seggen. Erősen behunytam a szemem. Nem akartam megkockáztatni, hogy visszaláncoljanak. Éles fájdalmat éreztem. A Vörös Asszony Ura fölém hajolt. Egy pillanatig azt hittem, a szipoly-csók következik. De nem. Oldalra hajtotta a fejem, ahogy a vámpírok szokták, a szája rázárult a fülcimpámra. Nyeldekelní kezdte a vért, miközben a nyelvével ütemesen préselte a sebet. Szorosan hozzám simult, egyik kezével a fejemet fogta, a másikkal cirógatott. Előfordult már, hogy egy vámpír kiszívta a vérem anélkül, hogy előtte megbabonázott volna, és az rohadatul fájt. Ez most olyan volt, mint egy fűlfétises jelenet: inkább zavarba ejtő, mint kellemetlen. Elégedetten felsóhajtott, a keze egy óvatlan pillanatban becsúszott a melltartóm alá. Nem én lettem volna, ha szó nélkül hagyom.

– Vérről meg áldozatról volt szó, szexről nem.

Alig látott ki a fejéből. A szembogara mélykék ragyogásba borult.

– Valóban – hagyta rám. – De oly rég nem lüktetett élet a testemben.

Pontosan tudtam, mire gondol, de minden kérdést fel akartam tenni, ami csak az eszembe jutott. Bármít, csak tovább halogassam a kínos véget. – Hogy érted?

Jóízűen kacagva a hátára gurult. Megszúrta magát a tüvel. Felszisszent. Vér serkent a sebből. – A véred által halandó lettem,

egy halandó férfi vágyaival és gyarlóságaival.

Vagyis most áll fel neki először hosszú évszázadok óta. Még a vastag farmeron át is éreztem. – Megkaphatod – suttogta, és finoman hozzám dörgölözött. Nem mondtam nemet. Ha választanom kell, hogy megrépáz, vagy kikanalazza belőlem az életet, amikor úton a segítség...

Szerencsére nem kellett fájdalmas kompromisszumokat kötnöm; az egyik bőrös fickó hangosan lihegve keresztülverekedte magát a zombiseregen, és térdre esett a Vörös Asszony Ura előtt.

– Fegyveres idegenek közelednek, uram. A kis *brujo* vezeti őket.

– Tartsátok fel őket. Ha élek az áldozattal, többé semmit sem tehetnek ellenem.

A fickók az egyik homályos zugból előhúztak egy méretes faládát, felfegyverezték magukat, és futólépésben távoztak. A nyúzóttak utánuk csoszogtak. Csak a pap maradt mellettünk.

Az isten lemondóan sóhajtott. – Te lehettél volna az első asszony a karjaimban évszázados álmom után. De nincs idő a test gyönyöreire. – Gyanúsán közel hajolt. – Önkéntes áldozatnak szántalak... Bocsáss meg. Tudom, nem ártottál nekem, sem az enyéimnek.

A kezem a zsebembe süllyesztettem. Elfordítottam a fejem, amennyire csak tudtam. Jön Ramirez, itt a rendőrség. Csak pár percet kell nyernem. A pap a kerek kő mellett szorgoskodott, lesöpörte róla Paulina testét. Megtisztította az oltárt, előkészítette az áldozatra.

A férfi lélegzete az arcomat csiklandozta. – A szívedet a nyelvek közé fűzöm, hogy követőim az örökkévalóságig emlékezzenek a felajánlásodra.

Óvatosan előhúztam a tollat a zsebemből.

– Fordulj felém, Anita! Ne akard, hogy bántsalak. – Megfogta az államát, és maga felé fordított. Éreztem a természetfeletti erőt az ujjaiiban; egyetlen mozdulattal össze tudná morzsolni a csontjaimat. Vakon kitapogattam a kioldó-gombot. Már csak be kéne manővereznem a megfelelő pozícióba... Az egyik oldaljáratból

fegyverropogás hallatszott, nem is olyan messziről. Valami hörgésszerű hang követte. Lángszóró. Vajon kinek az ötlete volt? Mindenesetre remek ötlet. Égjetek, disznók!

– A szívem újra dobog, a Vörös Asszony a testemben lakik – énekelte az isten. – Életet adtál nekem, és most a halhatatlanságot is elnyerem halandó ajkaidról.

Fölém hajolt, mint a mesebeli herceg, hogy lenyomja a nyelvcsacit, amitől minden jóra fordul. Seth látványos fonnyadása túl élenken élt az emlékezetemben; megmarkoltam a kést, és a mellkasához szorítottam. Értetlenül pislogott. Megnyomtam a gombot, a penge egyenesen a szívébe szaladt.

A pupillája embertelenül tágra nyílt, a türkiz tűz kihunyt.

– Mit tettél?

– Vámpírokra vadászom. Te is csak egy vagy közülük.

Legurult a kőről, kétségbeesetten Tlaloci felé kalimpált. A pap odarohant hozzá, és térdre rogyott, a szeméből könnyek potyogtak. – Nem, nem, nem! – üvöltötte. A kést fogdosta, kétségbeesetten próbálta megállítani a kiömlő vért. A Vörös Asszony Ura végső agóniájában rángatózott a földön. Ő is a sebet markolászta. Nem akartam megvárni, van-e valami bűbáj a pap tarsolyában egy halódó istenség számára. Kipattintottam a bal csuklómat tartó mandzsettát, aztán a bokaláncért nyúltam. Kiszabadítottam a lábam, és legördültem a kő másik oldalán.

Szó mi szó, alaposan eldurantottam Tlaloci agyát. Felállt, vérmaszatos kezét borzadva emelte a magasba. Úgy nézett rám, mintha a világot robbantottam volna miszlikbe a talpa alatt. Előhúzta obszidiántőrét, és nekem ugrott. A szikla, amihez láncoltak, ebédlőasztal méretű volt, egy ideig oda-vissza keringtünk körülötte. Gondosan tartottam a félkönyi távolságot. A fegyverropogás egyre közelebről hallatszott. Ez az ő figyelmét sem kerülte el. Kapta magát, átgördült a kövön. Kiterelt a nyílt térre. Már nem volt hová bújnom.

Oldalazva jött felém, a kést lazán tartotta. Én meg fegyvertelen

voltam és tökéletesen esélytelen.

– Ramirez! – sikítottam.

Tlaloci két hatalmas ugrással rám rontott. Eltáncoltam előle, a penge szisszenve süvített el mellettem. Az oldaljárat felől elkeseredett kézítása hangjait hallottam. A pap úgy csapkodott felém, mint egy mániákus örült. Hátráltam, igyekeztem kartávolságon kívül maradni. Már mindkét kezem több sebből vérzett, és a mellkasomra is beszereztem egy csúnya vágást. Tlaloci pár ügyes manőverrel beszorított az oltárhoz. Megbotlottam Paulina hullájában, és hasra estem. Kétségbeesetten rúgtam egyet, hogy távol tartsam magamtól. Elkapta a bokámat, és sikerült az egyik lábamat a földre szorítania. A halálos ítéletem az arcára volt írva. Lefelé csapott a késsel. A szabadon maradt lábammal teljes erőből térdem rúgtam. Felüvöltött a fájdalomtól és összezsuklott, de a penge egy centit sem tért el eredeti irányától.

A következő pillanatban Tlaloci feje hatalmas csontszilánk- és vérfelhővé robbant. A mikroszkopikus méretű darabok májusi permetként szitáltak rám. A fejetlen test eldőlt, mint egy zsák, az obszidiánpenge a kövön koppant. Olaf állt az egyik járat szájában, még mindig célra tartva. A koncentráció lassan leolvadt az arcáról, és valami majdnem emberi kifejezésnek adta át a helyét.

Megkönnyebbült sóhajjal töröltem le a pap péppé robbantott szürkeállományát az arcomról. – Sose gondoltam volna, hogy egyszer ezt mondom, de kurvára örülök, hogy látlak – dűnnyögtem.

Ramirez vágatott lefelé a lépcsőn egy csapat kommandós társaságában. Pillanatok alatt szétoszlottak a teremben, minden repedésbe bedugták a puskacsövüket. Ramirez ide-oda kapkodta a fejét. Olaf vértől csöpögő kését a nadrágja szárába törölte, aztán eltette. Azt hittem rosszul látok; felém nyújtotta a kezét. A mancsa ragacos volt a vértől, de nem tiltakoztam. Ezt még az unokáimnak is mesélni fogom. Ha lesznek.

Talpra rántott. Közben Bernardo ügetett a terembe egy halom rendőr kíséretében. A gipsze vöröslött a vértől, a penge, ami kiállt

belőle, szinte fekete volt.

– Nahát – vigyorgott rám. – Te élsz?

– Hála Olafnak.

Bernardo nagyot nézett, de szólani nem szólt. Szerencséjére.

A zsaruk megkönnyebbülten konstatálták, hogy elfogyott a gaz ellen. – Ennyi? – nézett körül az egyik.

Az oltár mögötti folyosóra mutattam. – Találnak egy Quetzalcoatlt abban az alagútban.

– Egy mit?

– Egy sárkányt.

Összenéztek.

– Egy nagy pikkelyes izét, ami embereket zabál – fordítottam.

Ezt megértették.

Sietve újrarendezték a soraikat, és pillanatok alatt elárasztották a járatot. Az utolsó kiszólt Ramireznek, hogy kísérje a civileket a felszínre.

Ramirez megérintette a vállamat – Maga vérzik.

Lassan körbefordultam, hogy lássa a többi vágást is. – Melyikre gondol?

Nem volt időm kiélvezni szörnyülködő arckifejezését, mert az egyik zsarú a kő mellé térdelt. – Ez lenne az azték isten, akiről a kis kretén áradozott?

Két társa alaposan megnézte a hullát – Nem úgy néz ki, mint egy isten.

– Csak egy vámpír volt – mondtam.

– Egy vámpír? – csodálkozott Ramirez.

Nem volt kedvem hosszas magyarázatba bocsátkozni. – Biztosra kell mennünk, hogy nem kel fel innen. Veszélyes dög, nekem elhiheti.

– Halott kutya nem ugat. – Az egyik zsarú megbökdöste a cipőorrával, mire a Vörös Asszony Ura ernyedten a másik oldalára fordult. Majdnem ugrottam egyet ijedtemben.

– Le kell vágnunk a fejét – soroltam a teendőket –, aztán

eltávolítani a szívét. Mindkettőt külön-külön el kell égetni, és a hamvakat vízre szórni. Aztán a testét is el kell hamvasztani, és folyóvízbe vetni. Persze nem egyazon vízgyűjtő területhez tartozó folyóvízbe.

– Maga viccel – dörögte az egyenruhás.

Olaf közben odaballagott a fegyveres ládához, és ráérősen keresgélgni kezdett benne. Egy obszidiánpallost emelt ki belőle. Elégedett mosollyal suhintotta meg a levegőben.

– A francba – kapta fel a fejét az egyik egyenruhás a hangra. – Pont ilyen ízekkel jöttek nekünk a kopaszok.

– A golyók nem fogtak rajtuk, amíg a zombik váratlanul össze nem estek – mesélte Ramirez. – Aztán már a testőrökkel is el tudtunk bánni.

– Elszállt belőlük az erő, amikor a mesterük meghalt – vontam le a logikus következtetést.

Olaf letérdelt a hulla mellé.

– Hé, maga! – kiabált rá az egyik egyenruhás. – Ne nyúljon hozzá, amíg a helyszínelők ide nem érnek.

Olaf kérdőn pillantott Ramirezre.

– Csinálja, amit a szakértő mond.

Én, a szakértő. Ez előrelépés vagy visszalépés?

Olaf meglóbálta a pallost. A zsaruk elhátráltak.

Kihúztam a kést Tlaloci kezéből. Már úgysem lesz rá szüksége. A vámpír fölé álltam. Olaf intett. – Tiéd az elsőbbség. – Aztán hozzátette: – Ha hagytam volna, hogy meghalj, azt Edward hibának könyvelte volna el.

– Edward él?

– Igen.

– Hál’ istennek – szakadt ki belőlem.

– Én nem szoktam hibázni – tette hozzá Olaf.

Volt valami a tekintetében, amiből még egy vaknak is lejött volna, hogy van itt egy másik szörnyeteg is; egészen másfajta, mint ami a földön fekszik kiterítve, viszont legalább olyan veszélyes. Egy

szörnyeteg, aki megmentette az irhámát.

– Csináld te először – mondtam bizonytalanul.

A svéd kérdően felvonta a szemöldökét.

– Félek, ha kihúzom a kést a szívéből, kinyitja a szemét, és nekem ugrik.

– Most viccelsz, ugye?

– Ha vámpírokról van szó, nem szoktam viccelni.

Hosszan nézett rám. – Oké.

Nem cseszeget. Ezt bóknak veszem.

A rohamosztag visszajött az alagútból. – Semmi sincs odabenn. A járat teljesen üres.

A sárkány elszökött. Nahát, micsoda meglepetés! A hullára pislogtam. – Szedd le a fejét, szépen kérlek. Minél előbb ki akarok jutni ebből az átkozott denevérbárlangból.

A kommandósoknak sem tetszett, hogy fel akarjuk darabolni a hullát. A parancsnokuk és Ramirez teli torokból üvöltözni kezdett egymással. Mialatt mindenki a cirkuszt figyelte, Olaf egyetlen jól irányzott csapással lefejezte a hullát. Vér spriccelt a padlóra.

A vámpír bordái alá illesztettem a pengét.

– Mi a faszt csinál? – üvöltötte egy kommandós, és rám fogta a fegyverét. – Amíg a százados úr nem mondja, egy ujjal sem nyúlhat hozzá.

A százados úr időközben veszthetett a szópárbajban, mert rámordult a fickóra: – Lépjen le, Reynolds! Hadd tegye a dolgát a... szakértő.

Arasznyi rést vágtam a vámpír bordái alatt, és benyúltam. Idegességemben szűkre méreteztem a bemetszést, pedig mind a két kezem kellett a művelethez: az egyikkel tartottam a szívet, a másikkal átvágtam a kötőszöveteket. Amikor némi ráncigálás után sikerült kitépnem a mellkasból, könyékig csurgott rólam a vörös szmöttyi.

Ramirez és Bernardo egyforma arckifejezéssel bámultak rám. Valószínűleg egyikük sem fog randira hívni a következő kétszáz

évben. Az irokéz törzsfőnök esetében ez nem nagy veszteség. Ramirez undorral vegyes döbbenetét viszont kifejezetten fájt látni.

Olaf bezzeg nem találta a produkciót sem undorítósnak, sem döbbenetesnek. Megérintette a szívet, a keze futólag az enyémhez ért. A tekintete pokolian sötét volt. Diadalittasan a magasba emelte a levágott fejet. Ő is csincsogott a vérben. Két kretén egy pár.

Elfordultam. – Van valakinél egy felesleges táska, hogy belerakjam ezt az izét?

Az egyik rendőr a kezembe nyomott egy üres menetfelszereléses zsákot. Azt mondta, tartsam meg.

Olafnak senki sem ajánlott csomagolóanyagot. Igaz, ő nem is kért.

63.

A fegyvereimet egy faládában találták meg, csak a tokok hiányoztak. Ha még egyszer az életben eljövök Albuquerque-be, pót-pót-pót tokot is csomagolok. Vagy inkább egy fegyverkellék-nagykereskedéssel kötök hosszú távú szerződést. Ramirez elvitt a városi krematóriumba, hogy személyesen felügyelhessem a hamvasztást. Már pirkadt, mire kézhez kaptam a felcímkézett urnákat. Visszafelé úton elbóbiskoltam az ülésben Hernando mellett, aki kihasználta az alkalmat, és bepaterolt a kórházba. Ragaszkodott hozzá, hogy megnézzenek az ambulancián. Egyik vágás sem volt olyan vészes, hogy össze kelljen varrni. Nem lesznek új hegeim. Frenetikus.

Egy nyomozó nagylelkűségi rohamában a hátamra borított egy FBI-os kabátot. A kórházi személyzet inntől kezdve abban a tévhitben élt, hogy én is a szövetségekhez tartozom. Amikor az ügyeletes dokit ötödször javítottam ki, hogy vámpírvadász vagyok, nem szövetségi mókus, azt hitte, komoly agyrázkódást kaptam és részleges emlékezet-mi-a-manót. Amnéziát, na. Nem tudtam lebeszélni a koponyaröntgenről, pedig apait-anyait beleadtam.

Kerekas székben kornyadozva vártam a röntgenleletet a folyosón, amikor Bernardo rám talált. Megtapizta az FBI-kabátot. – Mi van, előléptettek?

– Állítólag zavarok vannak a fejemben.

– Ezt én is alátámaszthatom.

Haha.

– Épp most jövök a hadirokkantszakasztól – újságolta.

– Edward?

– Túléli.

– És a gyerkőcök?

– Peter jól van. Becca egy darabig biztosan itt marad.

A feketéllő gipszet mustráltam a karján. – Ha a vér bomlani kezd, valóságos bűzcsótány leszel.

– Még ma kicserélik, ne izgulj.

– Mi van Olaffal?

Bernardo vállat vont. – A jó ég tudja. Felszívódott, ahogy Ramirez bepakolt téged a kocsijába. Valami olyasmit motyogott, hogy küldetés kipipálva. Gondolom, visszamászott a kukába, ahonnan Edward előbányászta.

Nyugtalanító gondolataim támadtak. – Edward nem engedte, hogy csajozz, mivel Olafnak is megtiltotta a... hogy is mondta? Fizikai szükségletei kielégítését. Jól emlékszem?

– Jól, de a melót elvégeztük, kiscsirke. Ahogy elszabadulok, irány a legközelebbi piros lámpás negyed.

– Olaf talán már ott is van.

Bernardo a homlokát ráncolta. – Olaf? Egy kurváldában?

– Bepótolja a lemaradását, a maga módján.

Egy ideig csak nézett rám. – Gondolod, hogy épp most kap valakit alkatrészekre?

Valakit. Hát épp ez az. – Emlékszel, hogy nézett Dallas profra?

– Szerintem... – morfondírozott – Úgy értem, ő tutira nem...

Kipattantam a kerekesszékből. – Szólok Ramireznek.

– Hé, várj egy percet! – kapta el a karomat. – Ez csak teória. Talán már hét határon túl jár.

– Gondolod, hogy összepakolta a motyóját, és szépen hazament?

Bernardo megpróbálta elképzelni Olafot, ahogy összepakolja a motyóját, és szépen hazamegy. Nem sikerült neki.

– Megmentette a seggedet az éjjel – emlékeztetett.

– Nekem mondd?

Végigrohantunk a folyosón.

Amikor a liftajtó kinyílt, Marks hadnagy állt előttünk.

Beszálltunk. Reménykedtünk, hogy megvetően elnéz a fejünk fölé, és kiszáll. Nem volt ekkora mákunk.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Hová-hová ilyen sietősen?

Sóhaj. – Az aztékszakértője komoly veszélyben van.

– Maga lesz mindjárt komoly veszélyben, ha nem hagyja abba a süketelést! – Rátenyerelt a stop gombra. – A kedvenc FBI-ügynöke elérte, hogy ne legyenek ott a rajtaütésnél.

Ezt nem is tudtam. – Most nem erről van szó. Azt hiszem, egy sorozat...

– Nagyon is erről van szó – fröcsögte az arcomba.

Letöröltem.

– Felfogta, hogy Dallas professzor veszélyben van?

– Az a perszóna éppolyan romlott, mint maga.

– Szóval hulljon a férgekese, igaz? – tettem csipőre a kezem. – És mit szólnak a felettesei a munkamódszeréhez?

Úgy nézett rám, mint macska a szörgombócra. Megnyomtam az ajtózáró gombot, Bernardo pedig fejbe vágta a hadnagyot a begipszelt karjával. Marks összeesett. Bernardo elkapta, és leengedte a földre. – Akarod, hogy megöljem? – vigyorgott.

Ezek után nem fordulhatok Ramirezhez segítségért. Marks még azt hinné, hogy Hernando is benne volt. Rohadt életbe.

– Nálad van Edward slusszkulcsa?

– Ja.

Akkor talán még nem késő. Olaf először biztosan visszament Edward kérésére a cuccaiért. A sorozatgyilkosok konzervatívak. Ugyanazt szeretik csinálni, ugyanúgy, és lehetőleg ugyanazokkal a ketyerékkel. Talán még egy kocsit is meglovasított útközben, csak a rend kedvéért.

– Mennyi ideje mehetett el? – lihegtem, ahogy a parkolósinten szalalmoztunk az autók között.

– Úgy három-négy órája.

– Akkor mostanra már Dallasnál lehet.

Bernardo kikódolta a Hummert.

– Ne vezessek én? – mutattam a karjára.

– Nem kell. Csak azt mondd, hova megyünk.

– Ha én azt tudnám!

Leállította a motort. – A zsaruknak biztosan megvan a tyúk címe.

– Ha Marks egyszer magához tér, nem leszünk jók a zsaruknál.

Dobd ide a mobilod, lécei.

– Kit akarsz hívni?

– Itzpapalotlt. Húzzunk innen, mielőtt Marks fellármázza az egész várost!

Már derengett, amikor kigördültünk a parkolóból. A Város Úrnője biztosan eltette magát holnapra, úgyhogy Pinotlt kértem. Nem váratott sokáig.

– Az úrnőm számított rá, hogy keresni fogsz bennünket – zengett fel a mély bariton.

– Sürgősen szükségem van Miss Dallas címére.

Sűrű csend telepedett a vonal másik végére. Gondolom, nem egészen erre az *entrée*-ra számított.

– Dallas életveszélyben van.

– Életveszélyben? – hümmögött. – Igazán hálás vagyok, hogy értesítettél. Majd megoldjuk a problémát.

– Ebből biztosan rendőrségi ügy lesz, Pinotl. Ott helyben lepuffanthatják a vérjaguárjaidat.

– Aggódsz az embereink testi épségéért?

– Add meg a címet, és egyáltalán nem kell belekeverednetek.

Egy ideig csönd volt, csak a férfi egyenletes légzését hallottam.

– Mondd meg az úrnődnek, hogy hálás vagyok a segítségéért.

Nélküle nem maradhattam volna életben.

– Azt hittem, sérteni fogja a büszkeségedet, hogy eszközként használt.

Eszközként. Na igen. Most mondjam azt, hogy minden jó, ha a vége jó? – A vámpírok már csak ilyenek – feleltem diplomatikusan.

– Obszidián Pillangó nem vámpír, hanem istennő.

– Ne lovagoljunk a szavakon, Pinotl. Mindketten tudjuk, kicsoda az úrnőd. Nagyon szépen kérlek, add meg nekem azt a címet.

Megadta. Fejből.

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

Továbbadtam Bernardónak, és már száguldottunk is.

Útközben felhívtam a rendőrséget. Anonim hívás, még szép. Azt mondtam, sikoltozást és gyanús zajokat hallottam Dallas házából. Ha tévedtünk, és Olaf nincs ott, az ajtóstul berontó járőrök rendesen ráhozzák a frászt a professzor asszonyra. Majd utólag bocsánatot kérek, és kifizetem a szétvert zárat a zsebpénzemből, vagy mittomén.

A lelkem mélyén intenzíven szégyelltem magam, amiért nem adtam meg az adataimat, de azt mégsem mondhattam, hogy egy zárolt aktájú sorozatgyilkos garázdálkodik a házban. És honnan tudja ezt, hölgyem? Hát, kérem, az úgy volt, hogy egy közös haverunk, Halál-alias-Sírásó megtiltotta a fickónak, hogy alacsony termetű, fehér bőrű nőket aprítson, mialatt egy folyamatban lévő rendőrségi ügy felgöngyölítéséhez asszisztál... És miért nem értesítette előbb a rendőrséget, ha tudta, hogy városunk békés utcáin egy elmebeteg mészáros rohangál? Mi is a neve?

Na, nem! Ha szerencsénk van, a járőrök végeznek, mire odaérünk. Akkor még véletlenül sem kell kínos kérdésekre válaszolnunk.

– Azt hittem, nem csíped Dallast – jegyezte meg Bernardo kedvetlenül.

– Ez most hogy jön ide?

– Köszöni, jól. Válaszolj!

Felé fordultam. – Miért? Ha valakinek nem szimpatikus a feje, akkor azt Olaf bácsi nyugodtan szétnyiszhajthatja? Ezt akarod mondani?

– Olaf megmentette a seggedet. Az enyémet is. Annak a tyúknak semmivel sem tartozunk.

– Áldásos lenne, ha eldöntenéd, ki mellett állsz. És lehetőleg még azelőtt, hogy odaérünk. Csak hogy tudjam, mihez tartsam magam.

– Jövök Olafnak eggyel, Anita. Rikernél kihúzott a csávából.

Nélküle hulla lennék, érted? Ez a Dallas se kutyám, se macskám.

– Akkor maradj a kocsiban.

Ha összetűzésre kerül a sor, és Bernardo tétovázik, azzal mindkettőnket veszélybe sodor. Hirtelen paranoid gondolatom támadt. – Ha az jár a fejedben, hogy lepuffantasz Olaf kedvéért, Edward mindkettőtöket kicsinál. Ebben biztos lehetsz. Baromi rosszul viseli, ha belerondítanak a fedősztorijába.

Óvatosan a Browning után tapogatóztam. Jobb félni, mint megijedni.

Naná, hogy észrevette. – Hát ez nagyon nem okés, kiscsirke. Ha én is fegyvert rántok, felkenődünk az első villanyoszlopra. Mellesleg egy árva szóval sem mondtam, hogy le akarlak puffantani. Csak megjegyeztem, hogy ocsmány húzás volna Olafot a zsaruk kezére adni.

– Már megtettük.

– Ha még nincsenek ott, egérutat adhatunk neki. Ez a minimum.

– Ha Dallasnak nem esett baja, akkor lehet róla szó. De ha a kisujja körmét is levágta, megfizet érte.

Rosszállóan csóválta a fejét. – Edwardnak igaza van. A leghülyébb pillanatokban hagyod az érzelmeidet eluralkodni magadon. Úgy viselkedsz, mint a feddhetetlenség bajnoka.

A feddhetetlenség bajnoka. Ezt felírom otthon a falra.

– Csakhogy te nem vagy feddhetetlen, Anita. Szimpla gyilkos vagy, mint Olaf meg én.

Ezt inkább elengedtem a fülem mellett. – Ha nem tetszik a terv, bemegyek egyedül. Bernardo érdeklődve végigmért. – És ha hátba támadlak?

– Edwardtól jobban félsz, mint Olaftól.

– Tyű, de magabiztos vagy!

– Ha tényleg annyira lekötelezve éreznéd magad, nem hagytad volna, hogy hívjam a zsarukat. Le se szarod a svédet. Csak saját magaddal vagy elfoglalva.

Hümmögött. – Állítólag kurva nagy lelked van, kiscsirke. Miért

nem állsz ki amellett, aki megmentette a tyúkszaros életedet?

– Olaf olyan, mint a veszett kutya. Mindenkit megmar, amíg egyszer valaki jól fejbe nem lövi.

– És te akarsz lenni az a valaki? – kérdezte ajakbiggyesztve.

– Nem, dehogy. Ha megölném, újabb szívességgel tartoznék Edwardnak, és még egy ilyen melót nem vállalok be. Ami Riker házában történt, az elég volt egy életre. Nem akarom újabb rémálom közepén találni magam. Ez nem az én stílusom.

– Ez senkinek se a stílusa – jegyezte meg Bernardo. – De meg lehet szokni. Na persze. – Ez az az utca.

A környékre hűvös hajnali csend borult. Dallas háza münépies vityilló volt, mint a legtöbb ház az utcában. A vályogfalak testetlen aranszínben ragyogtak a kelő nap fényében. Bernardo leparkolt a szemközti oldalon. Az ágyukból kiugrasztott szomszédok a tornácokon ácsorogtak, és a villogó rendőrautót figyelték. A kocsi ajtaja tárva-nyitva nyitva állt, az utcát betöltötte a monoton adóvevő-recsegés. A kék-vörös villogás majd' kiszúrta az ember szemét a kora reggeli derengésben.

– Szóval? – pillantottam Bernardóra. – Nálad a labda. Fújt egyet. – Essünk túl rajta!

Mielőtt kiszálltunk volna, a hálóköntösbe bugyolált Dallas lépett ki az ajtón két egyenruhás kíséretében. Éppen elnézést kértek a zavarásért. Dallas zavartan körbepislogott, és észrevett minket. Integetni kezdett.

– Anita – szorította meg a karom Bernardo –, a postaláda!

Valaki arasnyi szikével fehér borítékot szegezett a dobozhoz. A keresztnevem virított rajta nyomtatott nagybetűkkel. Hogyhogy senki se vette észre rajtunk kívül? Kiszálltam. A Browningot az ülésen hagytam, mert sehogy se tudtam volna bedugni az övembe anélkül, hogy a rendőrök ki ne szúrják. Nem volt nálam az igazolványom. Bernardo és én épp az elmúlt félórában atrocitottunk egy rendőr hadnagyot. Igazán nincs szükségünk újabb vádpontokra.

Ahogy elsétáltunk a postaláda előtt, Bernardo mintegy mellesleg

kihúzta a kést. A boríték a kezembe pottyant. Továbbmentünk, én pedig szórakozottan a combomhoz ütöttem, mintha a kocsiból hoztam volna magammal. Egyik zsaru se rivallt rám: hé fogják meg, bizonyítéktolvaj. Hogy Bernardo mit csinált a szikével, lövésem sincs. Szerintem lenyelte.

– Hello, Dallas! Mi történt?

– Valami telefonbetyár kihívta a rendőrséget. Azt mondta, sikoltozást hallott a házamból.

– Névtelen hívás? – ciccegett Bernardo. – Már a telefonbetyárok se a régiek.

Rondán néztem rá. Vigyorgott, mint a vadalma.

– Magukat is riasztották? – kérdezte Dallas.

– Edwardot hívták – hazudta Bernardo. – Csak annyit közöltek, hogy maga bajban van.

A rendőrök is FBI-osnak néztek. Bemutakoztak, névvel és ranggal. Kezet ráztunk. Én ugyan nem ábrándítom ki őket. Egyikük Bernardóra mutatott. – Ő nem... – Zavartan félbehagyta a mondatot.

– Nem – kaffant rá Bernardo sértődötten. – Én nem vagyok szövetségi ügynök. Ahogy elmentek, oldalba böktém. – A frizurád miatt van. Egyetlen James Bondnak sincs ekkora kontya.

– Marha vicces.

A kíváncsi szomszédok is lassan beszállingóztak a házaikba. Bezárt a bazár. Gondolom, egy ilyen álmos környéken egy szirénázó rendőrautó már élményszámba megy.

– Bejönnek? – invitált bennünket Dallas. – Már fölraktam a kávé.

– Persze.

Bernardo elhúzta a száját, de szó nélkül követett.

A konyha szűkös volt, viszont patyolattiszta. Látszott rajta, hogy csak piros betűs ünnepeken használják. Amíg Dallas megtöltötte a csészéket, lehuppantam az asztal mellé, és feltéptem a borítékot.

A levelet mérnökien egyforma nyomtatott nagybetűkkel írták.

KÍVÁNCSI VOLTAM, TUDOD-E, HOVÁ MEGYEK
VADÁSZNI, ÉS LÁM, ITT VAGY. AHOGY ÉN IS.

Felpillantottam. – Azt írja, itt van.

Bernardo előhúzta a fegyverét, és az ablakhoz lépett. Dallas még mindig a kávéval szütyögött.

Én meg totál belefeledkeztem az olvasásba.

FIGYELTELEK, AHOGY A PROF MEGMENTÉSÉRE
INDULTÁL. LÁTTAM, AHOGY ELVETTED A LEVELET, ÉS
MOST IS LÁTLAK, AHOGY OLVASOD. NEM HITTEM
EDWARDNAK, AMIKOR A LELKI TÁRSAKRÓL BESZÉLT. DE
AHOGY KIVÁGTAD A VÁMPÍR SZÍVÉT, MÁR TUDTAM,
HOGY A TE AGYAD IS ÚGY JÁR, MINT AZ ENYÉM. HÁNY
SZÍVET TÉPTÉL KI PUSZTA KÉZZEL? HÁNY FEJET VÁGTÁL
LE? TALÁN NEM VISZEL HAZA TRÓFEÁKAT, DE AKKOR IS
A KIONTOTT VÉR ÉLTET. ELFONNYADNÁL NÉLKÜLE. A
LEGTÖBB VÁMPÍR, AKIT MEGÖLSZ, FÉRFI, EBBEN BIZTOS
VAGYOK. MILYEN A KEDVENC ÁLDOZATTÍPUSOD,
ANITA? SZERETNÉK EGYSZER VELED EGYÜTT DOLGOZNI.
SZÍVESEN VADÁSZNÉK A TE ÁLDOZATAIDRA, MERT
TUDOM, TE SOSEM VADÁSZNÁL AZ ENYÉMEKRE.

Semmi aláírás. Nahát.

– Sápadtnak tűnik – jegyezte meg Dallas.

– Mit írt? – kíváncsiskodott Bernardo.

– Nem kell izgulnunk. A vérengzés elmarad.

– Miféle vérengzésről beszélnek? – kérdezte Dallas.

Dióhéjban vázoltam neki az elméletünket Olafról. Kinevetett. Erre a kezébe nyomtam a levelet.

– Ez valami tréfa, ugye? – értetlenkedett. – Olyan kedves volt velem...

Bernardo felröffent.

– Higgyen nekem, Olaf minden, csak nem kedves.

Bernardo kikapta Dallas kezéből a papírt, és pillanatok alatt átfutotta. – Baszki – röhögött harsányan –, ez a köcsög beléd habarodott.

Én valami egészen más szót használtam volna.

– Ha nem jövünk ide, lemészárolta volna magát.

Dallas el akarta hessegetni a megjegyzésemet, de valami lehetett az arcomon, mert egészen elsápadt. – Fel kellene hívnunk a rendőrséget – mondta bizonytalanul.

– Nincs bizonyítékunk.

Hallgattunk.

– Maguk szerint visszajön?

Bernardo határozottan megrázta a fejét. – Ide nem. – Aztán rám pillantott. – De biztosan találni fog valami ürügyet, hogy ellátogasson St. Louisba.

Szerettem volna rávágni, hogy vadmarhaság, de inkább hallgattam. Nekem is az volt az érzésem, hogy nem most láttam utoljára a böszme svédet. Már csak azt kell kigondolnom, mit teszek, ha újra összefutunk. Talán tényleg egy pszichopata vadállat, de nem tudom rábizonyítani. Különb is, ki vagyok én, hogy pálcát törjek felette? Akárhogy osztok-szorzok, több tucát gyilkosság szárad a lelkemen. Mi választ el az olyanoktól, mint Olaf? Az indíték? A módszer? Ha csak ennyi a különbség, alighanem igaza van.

És az gáz.

Ha az ember Edwarddá avanzsál, akkor szégyellheti magát. Ha Olaffá – akkor bújjon a föld alá. Jó mélyre.

Epilógus

Naná, hogy Marks bíróság elé akart citálni hivatalos személy elleni erőszak vádjával, de Bernardo és én egybehangzóan állítottuk, hogy fogalmunk sincs, miről beszél, neki pedig nem volt tanúja. Dr. Evans orvosi szakvéleményében az állt, hogy a sérülése nem származhat embertől. Vajon Bernardóra gondolt vagy a gipszére? Persze nem úszhattuk volna meg a dolgot szárazon, ha Marks az ügyben tanúsított nagyfokú inkompetenciájával nem húzza ki a gyufát. Aznap, hogy a Vörös Asszony Ura elfüstölgött a földi világból, a hadnagy sajtótájékoztatót tartott, ahol a mellét verte, hogy gyorsan, hatékonyan és az erőforrások maximális kihasználásával... bla-bla-bla. Persze Ramirez is ott volt mellette, Bradford különleges ügynök társaságában. Valakinek a józan ész is képviselnie kellett. A járóképes segéderők közül Bernardót és engem is meghívtak. Mi ugyan egy árva mukkot sem szóltunk, csak ültünk a tribünön, és üdvözülten babsalyogtunk, de a fényképünk ott virított minden helyi lapban. Személy szerint legszívesebben kimaradtam volna a hajcihőből, de a főnököm ragaszkodott az imázshízókúrához. Több újságban külön kiemelték, hogy „... és Anita Blake a Halottkeltő Rt.-től.” Bert elélvezett a gyönyörtől.

Edward másnap bekapott egy csúnya másodlagos fertőzést. Óráról-órára rosszabbodott az állapota, Donna és én egymást váltottuk az ágya mellett. Néha Beccához is benéztem. Peter minden idejét a kislánnyal töltötte, rengeteget mókázott neki, csak hogy mosolyt csaljon az arcára. De a tekintetében ijesztő apátia ült, és karikásak voltak a szemei. Ahogy én tudom, az anyjának csak a verésről beszélt, az amandás epizód többi részletéről mélyen hallgatott. Donnát egyszer sem láttam sírni. Elképesztő erőtartalékokat bányászott elő magából. Szüksége is volt rá, mert Edward napokig félkómás állapotban feküdt. Donna egyetlen pillanatra sem adta fel a reményt, hogy rendbe jön. Mintha új ember

született volna annak a nőnek a hamvaiból, akit megismertem.

Tíz nappal később Edward magához tért. Beszélt, evett, felült. Eljött az ideje, hogy hazatérjek St. Louisba. Tulajdonképpen már baromira mehetnékem volt.

Amikor elbúcsúztam Donnától, kaptam két cuppanós puszit. – A gyerkőcökhöz is nézz be, mielőtt elmész!

Azzal kettesben hagyott Edwarddal.

Az ágy mellé húztam a széket. Edward még mindig nagyon sápadt volt, de kezdett hasonlítani régi önmagára. Amikor senki sem figyelt, megint a nagy bűdös nihil sütött a tekintetéből.

Nem kertelt, mert olyat ő nem szokott. – Bernardo bejött elköszönni, de Olafnak a színét se láttam.

Először nem értettem. Aztán leesett. – Azt hiszed, kipurcantottam? Édes Jézus, Edward! Kinézed belőlem?

Vértelen mosoly játszott az ajkain. Gondolom, egész eddig azon töprengett, vajon újabb szívességgel akarok-e tartozni neki, vagy a fegyveres leszámolást választom. Utóbbi biztosan nem jött volna szóba. Még véletlenül sem akartam, hogy két albuquerque-i zsályabokor között álljon a sírkövem.

Megköszörülte a torkát. – Tudod, azt hittem, ezt nem élem túl. Feküdtem a lépcsőn, és egyre csak az járt a fejemben, hogy Peter és Becca meghalnak velem együtt. Bernardo és Olaf talán megpróbálták volna kivinni őket, de az utolsó helyen szerepeltek volna a prioritásaik között. Neked nem. Tudtam, hogy számíthatok rád. Tudtam, hogyha kell, kockára teszed értük az életedet.

Hallgattam. Vártam, hová akar kilyukadni.

– Ha megölted volna Olafot, nem tartoztál volna semmivel. Peter és Becca többet jelent nekem, mint a játékszabályaim.

Basszuskulcs. – Ezt előbb is mondhattad volna.

Miután kivigyorogtam magam, előhúztam Olaf levelét a zsebemből, és odaadtam neki. Csak a szeme rebbent sorról sorra, semmiféle reakciót nem adott.

– Nincs nála megbízhatóbb partner – bólogatott, ahogy visszaadta

a levelet.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy randizzak vele? –
hüledeztem. Felnevetett. – Nem, azt nem. Tartsd magad távol tőle, ha lehet! Sőt, jobbat mondok: ha újra látod, öld meg. Ne várd meg, hogy kiérdemelje.

– Azt hittem, a barátod.

– Nem a barátom, csak a... harcostársam. Az nem ugyanaz.

Addig oké, hogy valakinek előbb-utóbb le kell kapcsolnia Olafot, de hogy ezt épp Edward mondja... – Eléggé megbíztál benne, hogy idehívd, nem? – adtam hangot az értetlenségemnek.

– Olafnak sosem volt barátnője. Kurvái voltak és áldozatai. Ha rájön, hogy nem illesz bele a sorba, kiakad. Ne akard tudni, milyen az, amikor Olaf kiakad.

– Gondolod, hogy utánam jön?

– Ha beteszi a lábát St. Louisba, hívj fel!

Biccentettem. – Úgy lesz.

Láttam rajta, hogy kimerítette a sok beszéd, de még maradtak kérdéseim. – Az újságok szerint Riker villájában gázömlés volt, és minden felrobbant. Nincsenek túlélők, nincsenek holttestek. Semmi bizonyíték nem maradt, hogy ott jártunk, és hogy mit művelt Riker az embereivel. Van Cleef keze van a dologban, ugye?

Megrázta a fejét. – Erről senkinek nem beszélhetek. Ez az ára, hogy annak idején engedtek kilépni. Ha megszegem a szavam, utánam jönnek.

– Bennem megbízhatsz – próbálkoztam. Élből reménytelen volt a dolog, de sosem bocsátottam volna meg magamnak, ha kihagyom.

– Nem, Anita. Sajnálom.

– A nagy lófaszt sajnálod. Imádsz titkolózni.

– Hidd el, a tudatlanság néha áldás. – Csöndes szomorúság ült a tekintetében.

Egymásra néztünk. Teltek-múltak a percek.

– Oké – fújtam végül.

– Mi oké?

OBSZIDIÁN PILLANGÓ

– Nem akarod, hogy vájkáljak a múltadban, rendben. Legalább azt mondd meg, elveszed-e Donnát feleségül vagy sem?

– Mert ha igen?

– Tudod, amikor idejöttem, azt hittem, bele akarsz rondítani az életükbe. De már nem tudom. Az utóbbi napokban mind a hárman képet kaphattak róla, miféle isten teremtménye vagy. Donna meglepően jól viselte. És a gyerekekre se lehet panasz. – Elhallgattam.

– Ez a válasz a kérdésemre?

– Semmi közöm hozzá, mit csinálsz, Edward. Meghalnál Donnáért, ha úgy hozná a szükség. Ha ez nem szerelem, akkor olyan közel van hozzá, hogy csak nagyítóval látni a különbséget.

– Szóval az áldásodat adod ránk? – somolygott.

– Na, azt nem. De nem piszkállak a magánéleted miatt. Nem elég magas a piedesztálom. – Még mielőtt rám terelődött volna a szó, gyorsan hozzátettem: – Peter egy szóval sem említette az anyjának, mi történt vele.

– Te sem mondtad el neki?

– Nem, mert ez nem az én dolgom. Mennyit láttál abból, ahogy elintézte Amandát?

– Eleget.

– Beleürítette az egész tárat, Edward. Spagettivé lőtte a fejét. Olyan arcot vágott, mintha... – Megráztam a fejem. – Ha nem ismernélek benneteket, azt mondanám, inkább a te fiad, mint Donnáé. Gondolom, akkor kezdődött minden, amikor nyolcévesen agyonlőtte az apja gyilkosát. Nem tudom, össze lehet-e máriaüvegezni valakinek a rapityomra tört lelkét...

Eltűnődtem. Edward váltig állítja, hogy nem hiányzik neki, amit maga mögött hagyott. De amikor Donnával és a gyerekekkel látom, csak úgy süt belőle a nosztalgia. Csöndes perceiben valószínűleg azon medítál, milyen lehetett volna az élete, ha nem találkozik Van Cleeffel, vagy ki a bús halállal. Én valószínűleg épp azt láttam Ramirezben, amit ő Donnában. Persze ezt nem árulom el neki. Nem

adok magas labdát, nem én.

– Még neked se késő, Anita.

– A fehér deszkakerítéshez igen. Az a vonat már elment.

– Úgy gondolod, nem fog menni a dolog Donnával?

– Én ilyet nem mondtam. Csak azt tudom, hogy nekem nem menne. Sosem voltam olyan remek színész, mint te. Akárkivel vagyok, annak az összes tütümmel és lelki bibircsókkal együtt kell elfogadnia. Különben nem megy. Ezért sem bujkálhatok tovább Jean-Claude és Richard elől. Olyan, mintha önmagam elől menekülnék.

Elmosolyodott. – Sok kitartást az elhatározásodhoz. Szükséged lesz rá.

Vitatkozhattam volna vele, de minek.

Ahogy befejeztem a csomagolást, és helyet foglaltam a repülőre, nem halogathattam tovább a dolgot: lehuppantam a telefon mellé, és felhívtam Itzpapalotlt.

Irtó csalódott volt, hogy nem személyesen búcsúzó el tőle, de nem lepte meg a döntésem. Pontosan tudta, miért nincs kedvem parolázni vele. Eddig minden vámpírmestert kinyíffantott emberestül-kiséretestül, aki be merte tenni a lábát a területére, nekem viszont a hajam szála sem görbült. Én nagyon naiv azt hittem, a triumvirátus titkát akarja megkaparintani, pedig valami egészen másra fájt a foga. Elpusztíttatta velem a Vörös Asszony Urát; egyszerre voltam csali és fegyver a kezében. Úgy rángatott, mint egy marionettfigurát.

Most, hogy elvégeztem a küldetésem, és a rivális isten halott, nincs rám többé szüksége. Még nem döntötte el, milyen sorsot szán nekem. Én pedig fogom magam, és önhatalmúlag elhúzó a csíkot. Skandalum.

Ehhez képest meglepően civilizált párbeszédet folytattunk. Búcsúzóul megismételte a Jean-Claude-nak szóló meghívást. – Sok megbeszélhivalónk lenne, nekünk és St. Louis Urának.

Megígértem, hogy feltétlenül átadom az üzenetét. De előbb jön a

Csomolungma Mohamedhez, minthogy összehozzam Jean-Claude-dal. Felfalná szőröstül-bőröstül. Egy selyemalsófecni se maradna utána. Richard és én talán megúsznánk, de egy dolog Jean-Claude halálát túlélni, és más azt megemészteni, amit Itzpapalotl művelne, ha a keze közé kaphatná.

Hazafelé azon meditáltam, hogyan rendezsem át az életemet, hogy összkomfortosabb legyen. Először fel kell hívnom a barátaimat, akiket hosszú hónapok óta nem láttam. Ronnie Richard legjobb barátjával randizik. Na és? Ettől még járhatunk együtt futni. Catherine-nek, mint friss házasnak kétévnyi türelmi időt adtam. Most már ideje lenne valami más kifogást keresnem, miért kerülöm. Valójában baromi kényelmetlenül érzem magam, akárhányszor a férjére néz; úgy ragyog, mint egy karácsonyfa.

Mi tagadás, rám is rám férne egy kis ragyogás.

Egyszóval a lassan járj, azt is rütkverben stratégiát választom: összejövök az alakváltó haverjaimmal, aztán a vámpírokhoz is benézek. Ha vérszemet kapok, jöhet Richard és Jean-Claude... Óvatos terv. Na jó, kifejezetten gyáva. De ennél jobbra momentán nem futja. Az a bűdös nagy igazság, hogy semennyivel sem vagyok közelebb magánéleti zűrjeim megoldásához, mint egy évvel ezelőtt, amikor bevágtam magam mögött az ajtót. Pedig igazán itt az ideje, hogy eldöntsem, széna vagy szalma. Aztán már csak arra kell vigyáznom, hogy a döntésem magával ne rántsa statikailag határozatlan szövetségi felépítményünket a kénköves freudi mélységbe.

Talán Ramireznek van igaza. Ha igazán szeretném valamelyiküket, minden pofonegyszerű volna.

A másik lehetőség, hogy Ramireznek fingja sincs, miről hablatyol összeveissza. Nincs nagyobb kín, mint a szerelem. Mazochistáknak és kezdő önsorsrontóknak melegen ajánlom. Jobb híján.